

Domácnost Boží díl 2. svazek 2.



Jakob Lorber

Kapitola 136.

Mahalaleel děkuje za obdržené světlo. Láska k Bohu stojí výše nežli strach z Boha a slzy radosti jsou Pánu milejší nežli slzy lítosti.

10. srpna 1842

1. Teprve to otevřelo Mahalaleelovi oči a byl tím v duchu naplněn díkem a radoval se velice, takže začal přímo poskakovat, protože nyní pocítil radost, že pochopil smysl milosti božského slova.

2. Někteří však žasli a vzájemně se tázali: „Copak je to, z čeho se otec Mahalaleel tak velice raduje?“

3. Slova Abedamova jsou zajisté vznešená a svatá jako vždy a věčně; zda mají však naladit někoho zrovna k takové téměř rozpustilé veselosti, to nechme stranou.

4. My jsme již spokojeni, že jsme aspoň jakž takž pochopili velmi tajuplný smysl těchto vznešených slov z úst nejvyššího.

5. Ale jak se tu může někdo nadmíru rozveselit a rozjásat, kde by měl z nejhlubší úcty jen klesnout do prachu své nicotnosti, to ať pochopí, kdo může, dovede a chce; my však zůstaneme hezky doma při vznešené úctě.

6. Mahalaleel byl však vždy dvojnárodným podivínem, proč by jím tedy neměl být právě teď?! Ne, ale ne! Jen pohleďte, jak ten starý otec může ještě skákat jako jelen!“

7. Avšak Abedam dopustil, aby se tvář tak nadmíru veselého Mahalaleela stala ihned svítící jako světlé, růžové ranní obláčky, dotknou-li se jich poprvé paprsky vycházejícího Slunce.

8. Jelikož však tyto sudílkové a obdivovatelé to zpozorovali, mocně se ulekli, a ocitli se ve velkém zmatku; neboť nyní se domnívali, že svými poznámkami zhřešili.

9. Leč vznešený Abedam povstal a obrátil se k nim těmito slovy:

10. „Děti jihu! Proč se zde nyní chvějete před tváří veselého, jehož srdce se naplnilo radostí, protože pochopil a přijal Mou milost?!

11. Copak vaše šibalské slovo nepřineslo vašemu srdci žádné úroky, že nyní tak kolísá a se chvěje, jako kdyby bylo pohřbeno do noci všech hříchů?“

12. Ó, vy ještě velcí pošetilci! Cožpak je lepší: úzkost, anebo radost přede Mnou?

13. Vpravdě, vpravdě, kdo tu stojí ještě ve vší úzkostlivé úctě přede Mnou, ten také ještě není čistý; neboť jen kolísavé, nečisté, a proto slabé srdce, které se ještě nesjednotilo s Mou vůlí, se bojí přede Mnou, všemohoucně silným věčným Bohem.

14. Ale srdce, jež ve všemohoucně silném věčném Bohu ve vší vřelosti lásky co nejpřesněji poznalo nejvyšší láskyplnějšího Otce a Jeho velkou milost, to srdce se odnaučuje úzkosti a velké bázní před Tím, kterého má jen nade všecko milovat a zato činí, co nyní učinil Mahalaleel.

15. Řekněte nyní sami, co stojí u Mne výš: úzkostlivé, anebo ve jménu Mém převeselé srdce?!

16. Pravím vám tedy: Jakkoli jsou slzy lítosti správné a Mně libé, přece jen slzy radosti v Mém otcovském jménu stojí mnohem výš než Slunce nad Zemí za jasného poledne.

17. Neboť slzy lítosti praví, že někdo zpozoroval svůj velký odstup ode Mne v lásce a věrnosti a je prodchnut touhou, aby se opět navrátil ke Mně, k Otci.

18. Slzy radosti jsou však naproti tomu jistě znamením úplného znovunalezení, při čemž se syn raduje, že našel otce, otec pak, že našel syna.

19. Proto otevřete také vy nyní svá srdce a radujte se, že přišel k vám Otec a že jste Ho našli a nedivte se budoucně příliš tomu, setkáte-li se opět s nějakým ve jménu Mém veselým člověkem; neboť nyní z Mých úst víte, že veselý z dobrého důvodu je Mi mnohem milejší než ten, kdo tu úzkostlivě truchlí, z jakkoli dobrého důvodu.

20. Proto také potěšujte vždy zarmouceného; ale s veselým buďte také z celého srdce veselí! Amen.“

* * *

Kapitola 137.

Napomenutí Páně k lásce a veselosti. Zaslíbení dne velkého Vykoupení a velkého Času časů. Láska osvoboditelka od jha těla a smrti.

11. srpna 1842

1. Velmi pohnuti touto řečí padli někteří hašteřilové a svárlivci hned na to před Abedamem na kolena a prosili Ho, aby jim to odpustil.

2. Abedam je však vyzval, aby povstali a také se zároveň úplně pozvedli ve svém duchu.

3. A všichni tedy vstali se země a chválili a velebili Abedama pro jeho velkou dobrotu a milost, kterou nyní na nich opět osvědčil.

4. Abedam se však obrátil k nim: „Má láska budiž s vámi a ve vás! Milujte se v této Mé lásce a buďte mezi sebou veselí a plni jasné mysli a buďte navzájem laskaví a úslužní, neboť tím dáte vždy najevo, že jste vpravdě Mé milé děti, z nichž má a vždy může mít svatý Otec radost; neboť den velkého vykoupení se přiblížil!

5. Kdyby žil Adam na Zemi ještě sedmkrát tak dlouho než již žil a ještě žít bude, stalo by se to před očima jeho těla.

6. Proto číňte podle Mé vůle, aby vás nezastihl ten den, až přijde zvrácené!

7. Napřed však přijde velký Čas časů. Kdo bude v tomto Čase přijat, pro toho také bude svou dobou onen velký den vykoupení dnem vykoupení; kdo tu však nebude přijat, pro toho bude tento den vykoupení dnem soudu, a to soudu, který pak bude konán ohněm a v ohni Mého hněvu.

8. Tomu však porozumí v hloubi svého života ti, kdo se stanou dokonalými z ducha a v duchu Mé lásky, a tedy také ve vší moudrosti z ní.

9. Proto buďte také veselí; neboť nyní zajisté víte, že jednou budou všechna tvrdá pouta uvolněna.

10. Co by však dal člověk za to, aby se stal Pánem svého života?!

11. Já však jsem vám nyní ukázal, jak se jím můžete stát a potom také být v nejúplnější míře. Proto buďte veselí; neboť proto jsem vám nyní ukázal cestu čisté lásky, která uvede každého do této nádhery života.

12. Kdyby tu však ještě někdo řekl: „Jakpak jsem Pánem svého života, mám-li žít stále jen jako poslušný sluha?“

13. Tu vám však pravím: Dokud jste sluhy světa a svého těla, dotud jste také zapřažení do jha otrocké poslušnosti. Stanete-li se však sluhy Mé lásky, potom budete od každého jha osvobozeni a tím se stanete dokonalými pány svého života; neboť láska vás úplně osvobodí a také může úplně osvobodit!

14. A jak by to také nebyla láska s to, když ona je živé a nejdrahocennější koření vlastní vůle?!

15. A k čemu by pak mělo také sloužit ještě nějaké přikázání tomu, kdo má lásku, která v sobě obsahuje všechny zákony a je pánem všeho zákona?!

16. Či je třeba nutit někoho ke skutku, který dotyčný z celého srdce nadmíru rád sám od sebe koná?!

17. Láska, jež je povznesena nad veškeré přikázání a zákony, je co život sám také dokonalým pánem vlastního života. Řekněte, zda tomu tak není!

18. Jelikož však je tomu tak, buďte tedy převeselí; neboť Já, váš svatý Otec, jsem vám nyní odevzdal lásku, ano, Svou vlastní lásku a s ní všechnu nádheru života.

19. Proto tedy nemáte lpět na světě a na tělu a volit si služebný a otrocký prostředek za cíl!

20. Neboť vše to nevzešlo z Mé lásky, nýbrž vše to je zplozeno z Mé moudrosti, která tu je a záleží v nekonečných světelných kruzích Mé božskosti, utvářených nyní za podklad zkoušející vaši lásku ke Mně.

21. Proto neříkejte mezi sebou: Tento díl země patří mně a tento strom je mým vlastnictvím a se svým tělem mohu činit podle své libosti; neboť to vás bude vždy víc a více odtahovat od Mé lásky a tím se stanete služebníky světa, a tedy také smrti, a budete se muset také zdlouhavě a namáhavě opět od světa odtrhnout a bude muset jednou velmi mnoho ohně na vás přijít, aby vám roztavil vaše kovová pouta smrti.

22. Proto také buďte převeselí, ježto jste poznali, že je tu jen jeden Bůh, jeden Pán, jeden Vlastník všech věcí a jeden svatý Otec vás všech a že vy všichni jste Jeho děti a navzájem samí bratři a sestry, jimž jsem dal toto vše stejným dílem; neboť tak nyní víte, že náležíte nikoli světu, nýbrž Mně, Otcí, ve vší plnosti Mé lásky a veliké milosti

23. Toho především tedy dbejte a buďte jak ke Mně, tak také navzájem plni lásky, tak bude také ihned vašim podílem nádhery života, v níž budete a na věky zůstanete nejvyšší veselí!

24. A nyní nechte přijít ke Mně Mého Jareda; neboť mám s ním projednávat něco důležitého. Jared, pravím tobě, pojď ke Mně! Amen.“

* * *

Kapitola 138.

O věčném přiblížování se člověka k Pánu. Rozpor mezi nekonečností a konečnou, omezenou osobou Páně v Abedamovi.

12. srpna 1842

1. Když Jared uslyšel živé volání Abedamovo, tu co nejrychleji přikvapil, tedy spíše úplně duchovně než tělesně, neboť tělem beztoho nebyl příliš daleko od Abedama. Co se však týká ducha, tu je věčně stále větší přiblížování ke Mně sice velmi dobře možné, a to tak, že i nejdokonalejší duch stojí ode Mne dostatečně daleko tak, že se Mi bude moci tedy na věky stále a stále víc a víc přiblížovat, aniž by se Mi proto i jen o vlas skutečně přiblížil.

2. Tělesně vzato nemohlo by se takové tvrzení ovšem přijmout; duchovně však může to zcela dobře být, a to tím způsobem, jako kdyby se někdo chtěl přirozeně přiblížit k nějaké nikde nejsoucí hranici nekonečnosti. I kdyby také mohl již v jediném okamžiku největší myšlenkovou rychlostí prolétnout nekonečné dálky prostoru a činil to dále po mnohé věčnosti, oč by se přiblížil nikde nejsoucí pohraniční oblasti nekonečnosti?!

3. A tak je tomu také s duchovním přiblížováním ke Mně. Tu se sice může každý duch stávat stále dokonalejší a Mně podobnější, avšak nebude s to nikdy úplně dosáhnout Mé dokonalosti, která je ve všem nekonečná. Kdo se jí tedy vpravdě a v nejúplnější skutečnosti přiblíží?!

4. Já Se sice mohu každému přiblížit a také se tak postavit, aby se Mi mohl každý přiblížit.

5. Proto také Jared co nejrychleji sem přišel, když uslyšel v duchu Mé volání. Toto jsem vám však zde vysvětloval proto, abyste začali poněkud prohlédávat, jak se tu věci mají.

6. Proč byl Jared povolán a v čem záležela veliká důležitost jeho povolání?

7. Nuže, dejte dobrý pozor; neboť bez tohoto povolání nejste s to a nemůžete do chrámu světla dospět.

8. Když tedy stál Jared úplně u Abedama, uchopil Abedam jeho ruku a řekl mu: „Poslyš, Můj milovaný Jarede, Já znám tvé učení o Mně a pravím tobě, že jsi všechny své děti velmi dobře učil; ano úplně podle Mé vůle jsi je učil.

9. Ale ježto jsi řekl: „Bůh je ve Své podstatě, ve Své lásce, ve Své svatosti, ve Své milosti, ve Svém slitování, ve Své moci, síle, pevnosti, v trvání Svého jsoucná a tedy také ve Své dobrotivosti spravedlnosti a moudrosti vesměs nekonečný!“, rád bych Se nyní z tvého srdce dozvěděl, jak si nyní srovnáš Mou tobě podobnou osobní viditelnost se svým pojmem o Mé nekonečné bytosti?!

10. Neboť Já jsem tohoto mínění: Jako nemůže ono nekonečné, prostorově omezené vyplňovat nekonečný prostor – a i kdyby se také věčně dále na všechny strany rozšiřovalo – tak je tomu také zajisté naopak.

11. Neboť kde a jak by se mělo ono nekonečně prostorové začít stahovat v bytost konečnou?! Kde by mělo začít, nemá-li hranic a jak – bez hranic?!

12. Jelikož je tomu však podle tvého učení tak, řekni Mi: Jakkak jsem Se tedy nyní stal Já, nekonečný Bůh nyní tobě, jakož i všem ostatním viditelným, tělesně omezeným Bohem?!

13. A řekni Mi také docela svědomitě a přesně, zda jsem to Já, nebo ne!

14. Podle tvého učení to být nemohu; podle tvé lásky a podle tvé víry to však opět nicméně jsem.

15. Nuže, sděl toto nám všem; neboť jasnost v této věci má největší důležitost, protože nekonečná Boží Bytost je všem konečným bytostem tolik úplně nemyslitelná, tedy tolik jako zcela žádná, tedy také tolik jako žádný Bůh.

16. Konečný Bůh vylučuje však již s pojmem „konečný“ veškerou božskost.

17. Nuže, otevři své srdce a vysvětlí nám tento rozpor a zároveň též, zda tedy jsem Bůh, nebo ne.

18. Když Jared a také všichni ostatní uslyšeli tuto otázku, bili se všichni v prsa a pochybnost za pochybností jala se jim jímat jejich srdce. A Jared po chvíli přemýšlení pravil:

Pane a Otče ve vší Své lásce a svatosti! Na tuto otázku nebude sice s to největší a nejdůmyslnější Cherub právě tak dát odpověď jako já, avšak otázku jsi položil a já mohu nyní přímo říci toto: Kdybys nebyl opravdovým Bohem, nebyl bys také mohl dát tuto otázku, neboť ona je právě jako Ty, jak ve všech svých částech, tak i ve svém celku nekonečná.

19. Avšak mým měřítkem pro Tvé Božství je mé vlastní srdce, jako i srdce všech ostatních, protože není s to nikoho tak velice milovat jako Tebe.

20. Vše ostatní nemá pro mne důležitost. Jak se však můžeš jako nekonečný Bůh také nám, konečným červům před Tebou v prachu vší nicotnosti, ukazovat jako konečný Bůh co do tvaru v podobě člověka, to ať si chápe, kdo může a dovede; avšak já a všechna nebe a slunce a světy a lidé to nechápeme a také na věky to zcela jistě nikterak nikdy nepochopíme.

21. Zde však také zcela otevřeně dosvědčuji, že já jsem s to jen pod touto podobou Tebe opravdu milovat, neboť kde by mělo vzít omezené srdce tu lásku, aby milovala Boha v Jeho neomezenosti?

22. Proto jsi mi takto také nekonečně milejší než v Tvé, pro mne nepředstavitelné božské nekonečnosti.

23. Jestliže se Boha bojím a miluji, pak se Ho bojím a miluji jen pod Tvou formou; neboť pro nekonečného Boha co do Bytosti jsem, jako kdybys tu vůbec nebyl a On potom také není pro to, co je vůči němu úplně nicotné, Bohem!

24. Hle, to je vše, co dovedu o tom říci. Kéž by se Ti to líbilo!“

25. A poté přitiskl Abedam Jareda na Svou hrud' a pravil: „Jarede, ty jsi Mi dal úplnou odpověď a je tomu přesně tak, jak jsi to nyní vyslovil.

26. Jedině láska je měřítkem pro Mou Božskost a žádným jiným měřítkem nejsem změřitelný, neboť Já jsem vpravdě nekonečný Bůh. Ale Má prostorová nekonečnost je jen na čas podmíněnou zjevností, v duchu však je to jen nejvyšší moc Mé vůle a Mé lásky a moudrosti;

zpodobněná Bytost je však jedna a táž, podle níž jste byli všichni učiněni Mými bytostnými obrazy.

27. Zůstávej tedy, Můj milý Jared, jakým jsi byl a věř Mi: Nikdo Mne neuvidí v jiném tvaru než jen v tom, v němž Mne nyní všichni vidíte v duchu vy! Amen.“

* * *

Kapitola 139

Pochybnosti hloubalů o nekonečné a konečné Boží Bytosti a Abedamova jasná odpověď.

13. srpna 1842

1. Po tomto vysvětlení se mnozí i s Jaredem velice radovali, ale někteří si přesto nedovedli ještě tak dobře pomoci, a zabývali se tudíž ještě zcela mocně oněmi dvěma Božími Bytostmi, totiž dílem nekonečnou a dílem postavou před nimi stojící.

2. Jeden se dotazoval druhá: „Ano, ano, nekonečno může právě tak málo vstoupit někde do mezí konečna, jak málo konečno vyplní kdy nekonečnost.

3. „Nuže,“ pravil druhý, „takto bychom museli předpokládat snad dokonce dva Bohy, jednoho konečného, to je tolik jako bytostně se projevujícího, a potom jednoho nekonečného, anebo bytostně se neprojevujícího.

4. Třetí pravil: „Já však myslím takto: Jelikož si musíme Boha přece nutně v každém ohledu představovat jako nekonečně dokonalého. Může být jen Jeden, totiž v každém ohledu nekonečný; neboť omezená bytost musí přece také mít za následek jiné omezenosti.

5. Čtvrtý poznamenal: „Ať své myšlenky obracím a rozšiřuji jakkoli, je mi přece naprosto nemožné, abych si mohl odmyslet to nekonečno prostoru, a tedy také věčnost.

6. Neboť i když nechám někde v nekonečné dálce omezit prostor nekonečně rozsáhlou oblou stěnou, proniká nicméně můj duch ihned opět touto dělicí aneb hraniční stěnou a nespátřuje před sebou nic jiného než ve všech směrech do nekonečných hlubin pokračování dále postupujícího prostoru.

7. Potom sleduji tyto hlubiny opět nekonečně daleko a dělám si opět v hlubině nekonečných dálek ještě nekonečnější oblou stěnu. Má snad zde potom prostor svůj konec? Ó, nikoli!

8. Můj duch proniká také touto stěnou, a i když se také dříve vytvořila nekonečně tlustá, co spatřuje potom za touto stěnou?

9. Nic jiného než opětné další pokračování nekonečného prostoru do ještě nekonečnějších hlubin!

10. Při těchto úvahách se přece nutně vnučuje otázka a řekne se: Je tento nekonečný a věčný prostor Boží bytostí anebo je jí naplněn?

11. Je-li však tomu přece nutně tak, pak ať se každý po dobrém pokynu Jaredově táže, co je ve svém obrazném tvaru.

12. Neboť mezi konečným a nekonečným nemůže být naskrze věčně nikdy jiný poměr než poměr úplného konečného v nekonečném.

13. A tak v tomto případě nemáme skutečně žádného Boha, neboť jsme vpravdě vůči Němu zhola ničím.

14. Je-li však Bůh zpodobněn jako my a přitom však má věčné trvání a působí tedy do nekonečného prostoru Svou převelice silnou vůlí, jakkoli z Něho od věčnosti vycházející, dosud již úplnou nekonečnost věčného prostoru?

15. Mně se zdá být toto nemyslitelné, protože nekonečno je přece nutně věčně nevyplnitelné!

16. Je-li však Bůh přesto zpodobněn osobně, pak lze také ihned položit dokonce opět novou otázku, zda není v nějaké nejvyšší nekonečné daleké hlubině hlubin věčně nekonečného prostoru nějaké druhé, podobně mocné osobně zpodobněné Božství a rovněž také další třetí a tak dále až do nekonečna, na kterýchžto božstvích nám však potom ovšem již nic nezáleží!“

17. Po tomto hloubání se někteří začali bít v prsa a pak žalostně volat: „Tribihale, Tribihale, co jsi to povídal?

18. Je-li tomu tak, jaký boj hrozí pak jednou těmto bohům, setkají-li se se svými velkými mocnostmi vůle, i když také v nekonečných hlubinách nekonečného prostoru!“

19. Tu se Abedam zvedl a povolal k Sobě všechny hloubaly a řekl jim: „Ó, vy velcí pošetilci, jakýpak nesmysl jste to vymysleli?! Věřu, nechtěl bych jej opakovat a také nechtěl od nikoho slyšet opakování!“

20. Abyste se však nicméně dostali ze svého nekonečně hloupého snění, slitoval jsem se nad vaší pošetilství a dám vašemu temnému srdci pravé světlo. A tak tedy poslyšte: To, co nazýváte nekonečností prostoru, je duch Mé vůle, jenž od věčnosti postavil tento nekonečný prostor a naplnil jej všude všeho druhu bytostmi. Tento duch však má osobně zpodobněné středisko, v němž je veškerá moc tohoto nekonečného Ducha sjednocena k jednomu působení, a toto středisko moci nekonečné bytosti Božího Ducha je láska, jako právě život tohoto Ducha, a touto láskou jsem od věčnosti Já.

21. Ačkoliv se však Duch Boží může projevovat všude působící, nemůže se nicméně zpodobněný projevovat bez lásky. Kde se však projevuje potom Bůh zpodobněný, tam Se také projevuje možným způsobem pro bytosti, jakými jste vy, Svou láskou, která je vlastní Boží podstata a shromaždiště vší moci, síly a svatosti nekonečného Ducha.

22. Hleďte, to je Boží bytost ve vší pravdě a může být chápána jen srdcem, nikdy ne však rozumem.

23. Toto tedy pojměte do svého srdce, a pak vás nebude nikdy mást nekonečný prostor a očekávané války Bohů zmizí z vašeho mozku. Amen.“

* * *

Kapitola 140.

Láska pravým klaněním se Pánu. Zkouška lásky Pury a zlatá slova o pravém Otcí.

20. srpna 1842

1. Teprve nyní se začaly všem náležitě otevírat oči a chápali, jak Bůh může být nekonečný, a přitom však nicméně jim též viditelným Otcem!

2. Jared chtěl nyní ze samého pocitu díky padnout z nejhlubšího životního základu na kolena před Abedamem a nejvyšší možnou silou svého ducha se k Němu modlit; leč Abedam mu řekl:

3. „Jarede, pravím tobě, co bys nyní chtěl učinit, toho není mezi námi naprosto zapotřebí! Neboť zajisté víš, že modlitba úst a posunků nemá u Mne ceny, nýbrž jedině modlitba lásky v srdci, a proto zanech toho, co je Mi nejvyšší protivné!“

4. Neboť kdo Mne ve svém srdci nadevšecko miluje, a z této lásky miluje také své bratry a sestry víc než sebe, ten se také opravdově v duchu a ve vší pravdě ke Mně modlí vždy bez ustání. Hle, tak je tomu však u tebe již dlouho, a tak proč by ses tady chtěl ke Mně nyní také ještě ústy a posunky modlit?!

5. Zda by to neznamenal právě tolik, jako kdybys dal někomu tisíc košů nekrásnějších a nejušlechtlejších plodů, a aby tvůj dar byl podle tvého mínění nejdokonalejší, přiložil bys potom podle nějakého obřadního obyčeje také ještě mimoto suchý list stromu?!

6. Řekni Mi, nač zde mimo to ještě ten suchý list?! Věřu, příjemce se proto nestává bohatším a tento přídavek bude považovat jen za titěrný a při požívání plodů jistě ho nebude spolupožívat, nýbrž jej odhodí jako úplně neužitečnou věc; neboť co nemá ceny o sobě, jakou cenu by to pak mělo míti s opravdovým darem?!

7. Proto také buď úplně ujištěn, že Já u tebe naprosto netrvám na tom, abys Mi zde k své stálé modlitbě v duchu a vší pravdě přidával ještě suchý list, nýbrž pravím tobě, jako také všem: Zůstávej povždy při své modlitbě a Já budu míti pro ni stále Svě uši a Svě srdce otevřeny.

8. Nyní však poslyš, Můj milý Jarede, něco zcela jiného.

9. Hle, toto děvče zde je, jak jsi to již slyšel, pozemsky bez otce a bez matky a nemá nyní na celé zemi žádných bližních, leč podle Mne a Adama bratry, sestry, otce a matky. Já jsem je však již přijal nyní úplně za dceru, a tak ji také přijmu do Svého domu.

10. Hle, tvůj dům je však také domem Mým, proto je přijmeme právě také do tohoto domu a vyzdobíme tu jeho srdce tak, aby bylo dokonalým obrazem nejvyššího a nejčistšího všech nebes, kde přebývám ustavičně Já se svými nejdokonalejšími a nejčistšími anděly.

11. A tak ti ji tedy odevzdávám. Přijmi ji také ty za dceru svého srdce, a jak jsem ti opravdově a věrně zaslíbil, tak se také ubytuji v domě tvém, a tedy také povždy v domě Mém. Amen.“

12. Po těchto slovech uchopil ruku Pury a řekl jí: „Má dceruško! Pohleď zde na tohoto muže. Hle, je to muž úplně podle Mého srdce. Jeho celá bytost je Má láska v něm. On je na zemi tvým praotcem, jako jsem Já tvým milým a jedině pravým Otcem. Proto ho poslouchej a on bude pečovat o tvůj celý život na Zemi jako Já o tvůj život věčný. Amen.“

13. Těmito slovy požehnal děvčeti a odevzdal je Jaredovi plačícímu radostí.

14. A Jared přijal s největší něhou, vděčností a láskou toto dítě a řekl mu: „Pojď, pojď, nejčistší dceruško láskynejplnějšího a nade všechno svatého Otce; u mne nalezneš opět vše. Vše, co jsi kdy na Zemi ztratila.

15. Hle, jak jsi sama slyšela, můj dům je vlastně jen domem nejsvětějšího Otce, jenž tu nyní viditelně stojí před námi.

16. Kde je však Jeho dům, tam je On také vždy lásky nejplnějším hospodářem a vše, co stvořil, nejvyšší divuplně s Ním, proto buď radostné a věčně jasné myslí a pojď ke mně. Věru, můžeš věřit, že tak jako ty nebyl ještě nikdy člověk na této Zemi zaopatřen.“

17. Když však Pura toto uslyšela, obrátila se rychle k Abedamovi a tázala se Ho: „Láskynejplnější svatý Otče! Cožpak jsem já ubohá snad před Tebou hřešila, že mne nyní chceš od Sebe vzdálit?!

18. Ne, ne, Jared může sice být mužem podle Tvého srdce a je také opravdu dobrým otcem, což jsem právě slyšela z jeho úst – neboť tato slova by nemohl uvádět nikdo před tváří Tvou, kdyby nebyla věrná a pravdivá – ale on není a věčně nebude Ty! Proto také já od tebe neustoupím; neboť mé srdce mi říká, že jen Ty jediný jsi pravý Otec a že mimo Tebe pravého Otce již není a hříšníkem bude ten, kdo si toto Tvé nejsvětější jméno osvojuje a nazývá se též „otcem“.

19. Ne, ne, mne již nic, věčně nic od Tebe neodloučí, můj milý, svatý Otče!“

20. Tu byl Jared na rozpacích a nevěděl, co by promluvil a učinil.

21. Abedam mu však řekl: „Jarede, hle, takováto má být všechna pravá láska! Nyní teprve bude tato Má opravdová dceruška mezi Mnou a tebou zůstat a zítra se tedy také nastěhuje do Mého a tvého domu.

22. Neboť Já jsem toto nyní učinil na zkoušku pro ni a pro vás všechny. Proto buď jen, Můj milý Jarede, úplně klidný; neboť mimo Můj předem určený řád se nic neděje.

23. Slovo Pury o pravém Otcí ať však poslouží k řádnému poučení každému, aby úplně věděl, kdo je tu jedině úplně hoden tohoto jména; a tak tedy zůstaň také ty zde až do zítřejšího dne u Mne a potom však také na věky! Amen“

* * *

Kapitola 141.

Pura a Jared. Odevzdanost a pokora Pury. Výzva Páně k nočnímu odpočinku.

22. srpna 1842

1. Poté se vznešený Abedam obrátil k Puře a otázal se jí: „Nuže, Má milá dceruško, jsi nyní spokojena s Mým ustanovením?“

2. A Pura naplněna největší radostí odpověděla: „Přesvatý Otče, jak bych neměla být nyní spokojena?!

3. Vždyť smím zůstat u Tebe, u Tebe, jedině pravého a nejlepšího Otce! Jak bych tu měla být nespokojena?!

4. Že také milý Jared zůstane zde, to mne také nadmíru těší; neboť je to zajisté také velmi dobrý muž, ježto ho máš, milý svatý Otče, tak rád a říkáš o něm, že je to muž úplně podle Tvého srdce.

5. Ó, Jarede, Jarede, jak neobyčejně, ano, jak nevýslovně šťasten musíš nyní v sobě být, když jsi z nejsvětějších úst všemohoucího velkého Boha, našeho přelaskavého Otce obdržel zprávu, že jsi mužem podle Jeho srdce!

6. Ó, svědectví, nejživější svědectví! Přicházíš z Božích úst o člověku, plností věčného, nejsvětějšího života v lůně nejsvětějšího Otce!

7. Můj Jarede, mám tě nyní také velice ráda proto, že tě má svatý Otec tak rád. Pojď jen sem, pojď tedy a posaď se ke mně a raduj se se mnou.

8. Šťastnější a blaženější nebyla ještě jistě nikdy nějaká stvořená bytost než jsme nyní my, protože máme ve svém středu nejsvětějšího Otce a můžeme a smíme Ho podle chuti svého srdce milovat.

9. Pojď, tedy pojď, milý dobrý muži podle srdce nejsvětějšího otce, neboť také já tě mám ráda!“

10. Avšak Jared se nemohl pro příliš velkou slast pohnout, ba nemohl pohnout ani svými rty. Proto se obrátila Pura k Abedamovi a pravila mu: „Milý svatý Otče, zbožný Jared nechce mé prosbě vyhovět.

11. Cožpak je někdy tvrdého srdce, že nemůže slyšet prosbu?“

12. A Abedam jí odpověděl: „Ó, nikoli, Má milovaná dcero, on je jen pro prvý okamžik příliš slastí zemdlen a pro přílišnou blaženost z lásky se může sotva pohnout; proto jdi k němu a zaveď ho tam, kde bys ho chtěla mít!“

13. Avšak Pura, poněkud dojata, odpověděla Abedamovi: „Přelaskavý nejsvětější Otče, již Se Ti opět zalíbilo podrobit mne malé zkoušce!

14. Hle, vím velmi dobře, že by se nijak neslušelo, abych já, slabé děvče, chtěla vést muže, a dokonce ještě Jareda, muže podle Tvého srdce; neboť by to vypadalo přímo tak, jako kdybych ho chtěla ovládat.

15. To budiž daleko ode mne! Neboť žena musí vždy ze základu svého srdce poznávat jako pána toho, koho jsi jí zřejmě a výslovně ustanovil za pána Ty; a tak může zajisté vést a řídit – chce-li – on mne, nikoli však já jeho.

16. Není to tak správné?! Kdybys mu však dal malý pokyn, pak by šel jistě k mému boku.“

17. Abedam pravil Puře: „Teprve nyní jsi dokonalým děvčetem, jelikož jsi spojila se svou velkou láskou též pravou ženskou oddanost a pokoru. Zavolej však ještě jednou Jareda a on ihned nyní vyslyší tvou prosbu.“

18. Pura uposlechla nyní výzvy Abedamovy a pravila Jaredovi: „Jarede, nechceš ještě mou prosbu vyslyšet?!

19. Hle, já jsem ti zde již připravila nejkrásnější místo. Pojď tedy sem, abych byla mezi tebou a nejsvětějším Otcem, jak On mi to dříve slíbil. Neboť také já tě mám velice ráda. To mi můžeš jistě věřit.“

20. Tu teprve Jared uposlechl přeblažené volání Pury, posadil se vedle ní a velebil Mne v srdci za tak velkou milost.

21. Také Pura byla nyní úplně spokojena a hlasitě Mi děkovala, že jsem vyslyšel přání jejího srdce.

22. Abedam však pravil všem: „Děti, vaše údy se unavily! Dopřejte si tedy odpočinek a spěte, ale v duchu zůstávejte stále bdělí!

23. A ty, Má dceruško, si nyní lehni také na zem a spi v duchu bdící.

24. Já pak budu bdít nad vámi všemi a ráno vás v pravý čas probudím.

25. A tak se nyní staň jako vždy! Amen. Mé požehnání s vámi všemi! Amen.“

* * *

Kapitola 142.

Snídaně v pondělí. Pán učí dvanáct poslů psaní a čtení a bratry Lamechovy přípravě kovů. Henoch povolán za velekněze. Pán napomíná, žehná a loučí se s dětmi výšiny.

24. srpna 1842

1. Jako v sobotu a posobotí, tak i v pondělí byla požitá Abedamem požehnaná náležitá snídaně, kterou rovněž obstaral Set.

2. Po požití snídani povolal však Abedam známých dvanáct poslů k Sobě, učil je vhodnými písemnými znaménky psát slova špičatými písmenky na kamenné tabulky a potom je také ihned číst a přikázal jim, aby tomu učili také všechny ostatní bratry, i když také ne psaní, tedy aspoň čtení.

3. Poté jim také přikázal, aby podle vnuknutí ducha napsali takto každé slovo, které vyšlo z Jeho úst, jakož i vše, co ten či onen promluvil v Jeho přítomnosti a aby toto vše bylo u hlavních udržovatelů rodu uchováno na doby pozdější.

4. Tato sbírka bude se pak nazývat „Svatá kniha anebo Války Jehovovy“; leč války by měly tvořit díl poslední.

5. Takto jich bylo v krátké době vypraveno dvanáct Potom však vyzval Abedam Jareda, aby se s Ním zvedl a doprovodil s Ním děvče do svého domu a vedle toho vyzval též všechny ostatní otce, aby Ho následovali do domu a dílem k domu Jareda.

6. A všichni vstali a následovali Ho.

7. V domě Jaredově pravil pak Abedam Puře: „Poslyš, Má dceruško, zde je dobře být; neboť je to Můj dům, protože je to dům nejčistší lásky, která v něm přebývá v Jaredovi, Henochovi, v Metusalémovi a v mém Lamechovi, který má z Mé ruky za ženu právě jednu z Mých milých dcer, jakož i v jeho bratrech, kteří jsou muži jejich sester plných cudné mysli.

8. Tak také ty zde zůstaneš až do úplné zralosti svého ducha, kdy tě potom povolám ze Země a vejdeš do Říše pravého věčného života.“

9. Poté Se obrátil k Jaredovi a řekl mu: „Jako jsi moudrý otec Henochův, Metusalémův a Lamechův, takovým buď také tomuto dítěti, které jsi zcela bezprostředně obdržel z Mé ruky! Co tedy ve jménu Mém učiníš této Mé dceři, to bude také dokonalé. Avšak ať se nepřibližuje k žádnému muži dříve, než ti to výslovně oznámím. Amen.“

10. Poté povolal k Sobě bratry Lamechovy, zavedl je do jejich dílen, které zde byly Jeho všemohoucí vůlí zázračně zřízeny a ukázal jim pravou rudu hor. Stručnými slovy je pak učil čistit rudu v ohni z uhlí a potom vykovat ve všeliké nutné nářadí a požehnal horám a dílu jejich rukou.

11. Poté Se odebral opět do domu Jaredova a přijal tu dva navrátilší se posly, kteří sluli Setlahem a Kisehel a kteří doprovodili v posobotí Horadala do země mezi východem a severem, určené jemu a jeho lidu a povolal také jejich bratry, vyzbrojil je silou Svě lásky a poslal potom ihned do nížiny směrem k Hanochu.

12. Poté povolal k Sobě všechny čelné patriarchy čtyř krajin a vložil ze Svě nejvyšší otcovské lásky každému do srdce, aby nyní všichni předně co nejvěrněji v srdci svém zachovávali vyslechnuté nauky a aby také všechny své děti účinně poučovali v této nauce.

13. Potom povolal také Henocha a ustanovil ho pravým veleknězem ze Svě lásky, milosti a slitování a oznámil potom toto také všem, aby se ve všem obraceli na Henocha, kde by nepostačili svým duchem a svou jim propůjčenou silou.

14. Konečně je varoval všechny před nížinou a před dalším spojováním s jejími dcerami; avšak v těchto výstrahách přece jim nedal žádné přikázání, nýbrž přenechal toto vše jejich svobodné vůli

15. Poté je k večeru všechny opět zavedl na známou výšinu, vštípl jim ještě do srdcí zákon lásky, požehnal pak všem a konečně propustil všechn lid, aby opět odešel do svého domova. Doporučil Puristě věrnost v její službě a pak ji též propustil.

16. Konečně povolal k Sobě ještě čelné praotce a druhého Abedama a řekl otcům: „Děti a bratři Mé lásky! Zůstávej každý mezi vámi; to je trvalé požehnání Otcovo – a On zůstane u vás.

17. Ty, Abedame, pojď však nyní se Mnou tam, kde jsem tě zastihl v předsobotní večer. Vy všichni se však odeberte do svých příbytků. Amen

18. A všichni se dali do pláče. Vznesený Abedam je však náhle opustil a stal Se na předem jmenovaném místě neviditelným též známému Abedamovi.

19. Tento Abedam se pak rychle navrátil a podal zprávu otcům, jak Nejvyšší zmizel jeho pohledu.

20. A Adam pozval tohoto Abedama do svého příbytku a Abedam zůstal potom ještě tři dny v domě Adamově, Setově a Jaredově a zamyšlen odebral se pak do svého domova.

Kapitola 143.

**V den sporů, aneb služby. Řeč Abedama
druhého o břemeni úřadu učitelského.**

25. srpna 1842

1. Již z rána se odebrali otcové na výšinu a chválili a velebili Boha, přesvatého Otce, který je v této krátké době tak nesmírně obohatil. Ani Adam nescházel, nýbrž byl spíš ve společnosti známého Abedama a Evy, jedním z prvých na výšině a požehnal kolkolem všechny své potomky.

2. Po ukončeném chválení a velebení se však tázal Adam všech dětí: „Co soudíte? Dnes je den sporů. Nedostaví se sem dnes žádní mudráčtí hašteřilové z jihu, žádní hloubalové ze západu a žádní pochybovači ze severu?!

3. Dosud aspoň nevidím nikoho ze žádné strany blížít se k naším příbytkům.

4. Věřu, nepřijde-li dnes nikdo, budu to považovat za jeden z největších divů, který se nám stal trvalým nejsvětější viditelnou přítomností Jehovovou.“

5. Známý Abedam odpověděl však ihned na otázku Adamovu takto: „Poslyš, nejctihodnější otče, den sotva započal; proto příliš záhy nejásej!

6. Hle, naše myšlenky a naše slova – jakož i naše skutky – nejsou nenaslouchány; neboť velký Jmenovec může být mezi námi právě tak dobře neviditelně, jako kráčel ještě včera mezi námi viditelně.

7. Radujete-li se však snad z časné výhody, hle, tu je po ruce a zničí vám ihned vše, z čeho byste se chtěli světsky těšit.

8. Proto jsem toho mínění, aby se příliš záhy nejásalo, neboť jinak vám pošle dnes na krk tolik hašteřilů, že s nimi nebudete dnes vůbec hotovi a k tomu ještě ty nejvychytralejší hašteřily, kteří nic nechápou, nic neuznávají, a proto chtějí mít ve všech svých výročích úplnou pravdu.

9. Jak je však příjemné mluvit s takovými strýci, kteří mají kamennou hlavu a kovová prsa, otcové, to jsem žel až příliš často pocítil.

10. Proto myslím, abyste příliš záhy nejásali, nýbrž prosili Ho, Pána všeho sporu, aby pro všechnu budoucnost držel veškeren nicotný spor v největší vzdálenosti a aby poskytl všem správné světlo, aby tu byl veškerému sporu již jednou konec.

11. Milí otcové, to je mé mínění, které bych ale nechtěl nikomu vnucovat – a nejméně již vám, otcům vysokého středu.

12. Pravím vám však přece, když jsem již jednou v řeči: Ať se také nikdo nechlubí učitelským úřadem a nejásá u sebe, že ho Pán učinil učitelem a prorokem; neboť učitelé a proroci nebývají milováni, nýbrž nejvýš jen váženi a obáváni.

13. Já tu však pravím: „Abedam se poděkuje za takové vyznamenání, musí-li pro ně pohřešovat lásku; proto chci sice velmi rád účinně být učitelem lásky, ale při sporu moudrosti ponechte mne jen co možno nejdále. A kdybych také duchem věděl, že Pán učiní snad zítra s celou Zemí, jako učinil předevčírem tamto s onou horou ve východní zemi, věru, bych Ho prosil tak dlouho, až by mi prominul zvěstovat toto lidem, čímž bych sice mohl probudit jejich bázeň, ale jistě ne jejich lásku. A já myslím, že toto je také moudrost.

14. Bratře Henochu, pravím tobě, ty jsi obdržel jistě nejtěžší úřad.

15. Věřu, kdybych já byl na tvém místě, tu bych jej spíše třikrát nebo sedmkrát složil Pánu k nohám, než bych jej přijal.

16. Věř mi, milý bratře Henochu, tento úřad ti dá mnoho práce. Ty jsi samá láska a budeš samou lásku hlásat, ale tím právě budeš za života nejméně lásky požívat.

17. Neboť není žádného rozdílu v tom, je-li někdo učitelem moudrosti či lásky, neboť právě v lásce vězí nejvyšší moudrost.

18. Budeš sice požívat nejvyšší úcty, ale velmi málo bratrů a sester tě bude objímat.
19. Mně je však obejmutí bratra a také obejmutí sestry více než nejvyšší úcta všeho světa.“
20. Tu Abedam umlkl. Všichni se však divili jeho moudrosti a Henoch přispěchal k němu a řekl:
21. „Bratře, mluvil jsi dokonale! Nyní živě v sobě pocituji to vše, co jsi mluvil; ale jak tomu nyní odpomoci?“
22. A Abedam mu řekl: „Bratře, věř mi, On je mezi námi a tu lze všemu snadno odpomoci. Hle, vždyť máme pro Něho živé, otevřené oko. Je jím naše srdce.
23. Proto předneseme Mu jen živě v srdci, co nás tísní a On tu bude a zmírní, co nás tísní.
24. Tak to míním a myslím, že je to správné.
25. Nesoudíš však ty jinak?!”
* * *

Kapitola 144.

Henoch ospravedlňuje namáhavý úřad učitelský a prorocký.

26. srpna 1842

1. Poté se Henoch nakrátko zamyslel a pravil pak Abedamovi: „Bratře, ty celkem máš pravdu; co však se mne týká, myslím, že zde na světě nezáleží vlastně na pohodlí, s jakým by ten či onen úřad měl být anebo mohl být spojen, nýbrž jedině na vůli Páně a na pravé pokoře našich srdcí.
2. Neboť ačkoli je pravda, že učitel a prorok je spíš vážen než milován, je však na druhé straně přece také zase pravda, že oni tím právě jsou více než kdo jiný udržováni v mezích pokory.
3. Neboť je jisté, že láska je v podstatě nejvyšší stupeň vážnosti toho, co někdo miluje, z níž tak zvaná ústřední vážnost je pak jen jiskra.
4. Neboť co někdo vpravdě miluje, za to také jde do ohně; čeho si však váží jenom úředně, za tím se pak chránívá, kdyby snad například přišlo nějaké nebezpečí.
5. Proto soudím pro sebe takto: Kdyby nás přelaskavý svatý Otec chtěl určit jenom k pohodlí, pak by ve Své všemohoucnosti nepotřeboval již nic jiného, než aby nás všechny proměnil vesměs na zvířata, a tím by bylo účelu nejdokonalejšího pohodlí pro nás rázem dosaženo. leč On, nejvyšší a nejdokonalejší láska a moudrost, má s námi – jak nám Sám všem ukázal – vyšší plán než jedině němé pohodlí.
6. Proto nám také oznámil Svou vůli a každému dal úřad lásky, těm nepatrnějším pak dal také ještě k tomu i úřadek moudrosti.
7. Kdybychom jako takoví nemohli očekávat od našich bratrů a sester tolik lásky, jako mají mezi sebou, pak to zrovna není naším neštěstím; neboť v tom případě máme pak nejkrásnější příležitost, abychom je více milovali, a tedy více si jich vážili, než oni nás, a to je přece také vůle Páně.
8. Co je tedy lepší: šťastným činit anebo šťastným být učiněn, dávat, anebo brát?!
9. Proto soudím opět, že záleží jen na nás, jak tu věc v srdcích přijmeme – buď z pravé lásky k našim bratrům před Bohem, anebo za soudcovského úředního nucení, které bylo druhdy podílem nás všech, a potom můžeme být všichni úplně ujištěni, že On, předobry Otec, neuvázal nám dětem na šíji žádné kovové jho.
10. Buďme tedy jen vděčného a pokorného srdce, k čemuž nás povolal. Neboť můžeme být všichni ujištěni, že On, nejčistší láska a nevyšší moudrost, nepověřil nás úřadem pro záhubu, nýbrž jen pro věčné naše blaho a všech našich otců, matek, bratrů a sester; proto jemu jedinému nás všech všechna láska, všechna chvála a všechno velebení.
11. Hle, bratře, to je moje mínění! Jelikož však dnes je již den sporů a dosud se ještě neobjevil žádný hašteřil, můžeš se ovšem se mnou přít; neboť já nechci být neomylným veleknězem, nýbrž chci také přihlížet ke každému slovu bratra vůči slovu svému, leč by mluvil ze mne Duch Páně, vůči němuž pak nejsou naše slova ovšem nic jiného než prázdné žvanění. Proto můžeš mi tedy namítat, máš-li něco; neboť to byla jen slova má.“
12. A Abedam se však při této řeči Henochově zcela zarazil, padl mu kolem krku a konečně pravil: „Ano, ano, milý bratře, ty jediný máš zcela pravdu. S tebou je úplně Pán. Já však jsem

vždy od základu hloupý! Jak krásně bych se nyní mohl ze samé zlosti nad svou tvrdošjnou hloupostí roztrhat!

13. Copak se v mém srdci nikdy úplně nerozední? Jen tohle mi nyní řekni, milý bratře:

14. Ne, ne, je to nepochopitelné, s jakým klidem jsem předtím obnažil svou hloupost – a chtěl jsem tě jaksi stáhnout do své pošetilosti a poučovat

15. Ó, já velký hlupák! Já a dávat Henochovi poučení! Bratře, odpusť mně ubohému, hloupému tulpasovi!

16. Považ přítom, že jsem mluvil právě tak, jak jsem tomu rozuměl!“

17. A Henoch mu odpověděl: „Bratře, buď klidný! Také tvé slovo má dobrý základ a slovo mé vyrostlo z něho; proto také zůstane až do konce časů jako slovo mé. Buď tedy klidný; neboť také učitelé a proroci bývají milováni, jsou-li podle vůle Boha Otce. Rozumíš tomu?“

* * *

Kapitola 145.

Příchod dvou poslů. Rozpačitost Adama a druhého Abedama.

27. srpna 1842

1. Abedam poté odpověděl: „Ó, ano, milý bratře Henochu, nyní tomu rozumím.

2. Jen co se týká zachování mé dřívější řeči až na konec časů, můžeš mít pravdu potud, že v Bohu jsou dokonce uschovány všechny naše myšlenky, a tedy jistě také má dřívější řeč, i kdyby byla ještě jednou tak prázdná, než beztoho již byla; ale že by snad měla být dokonce zaznamenána na kamenných deskách – to by se přece jen trochu příliš mnoho požadovalo.

3. Tu ještě zcela dobře nevím, co jsi tím chtěl říci, proto by nebylo vůbec na škodu, kdybys o tom dopřál pár slovíček.“

4. Henoch odpověděl: „Pravím tobě ve jménu Páně: Nejen tvá dřívější řeč, nýbrž také každé slovo, které jsi nyní promluvil, bude na kamenné desky zaznamenáno. Rozumíš tomu nyní?“

5. Abedam odpověděl: „Ano, nyní je mi to zcela jasné, ale nyní také nechci již nic mluvit, aby prázdná věc mých úst nepřišla již na kamenné desky.

6. Avšak pohleď, tamto od západu vidím právě blížít se k nám rychlým krokem dva muže. tím se dostane mému jazyku jistě odpočinku, ale tím více obdrží mé uši.“

7. Mám však potají malou radost z toho, že má předpověď o tom, aby nikdo za časného jitra příliš kvapně nejásal nad tím, že se hašteřilové neobjevují, měla něco do sebe. Neboť to je jistě dvojice velmi prudkých, ježto jejich nohy se také nejmýš rychle střídají.

8. Leč nyní již ani slova dále; neboť jsou již tu.“

9. A zmínění dva muži se blížili rychlým krokem. Otcům na výšině se poklonili a velmi uctivě je pozdravili.

10. Adam však ihned s obvyklou patriarchální a soudcovskou tváří předstoupil a otázel se jich také obvyklým způsobem: „Jaká rozepře vás sem přihnala?“

11. Jeden z obou mužů odpověděl: „Otče Adame, tentokrát obdržíš od nás na tuto otázku stěží z našich rtů odpověď. Proto budeš muset tentokrát přijít s jinou otázkou; neboť nás sem dnes nepudila naprosto žádná rozepře.“

12. Při této příležitosti poznamenal pro sebe též Abedam: „Mně se zdá, že také já jsem svou předpověď příliš záhy ocenil. Pane, odpusť mi mou pošetilost!“

13. Adam však na toto cizincovo prohlášení přišel ihned do rozpaků a nyní již nevěděl, co by se měl obou tázat anebo co by jinak s nimi měl mluvit anebo dělat, a proto povolal k sobě Henocha a tázal se ho, co by se tu mělo dělat.

14. Henoch však pravil: „Nic. Čekat. Neboť mají-li oba nějaký důvod, pro který přišli k nám, pak nám jej již beztoho dosti záhy sdělí, a nemají-li žádný jiný důvod než jen ten, aby nás viděli, pak se zajisté zase obrátí, až se dosyta na nás vynadívají.

15. Proto budme vždy bez starosti, proč to a proč ono, ale všechna naše starost budiž obrácena k Tomu, který tu ještě včera přesvatě kráčel mezi námi.

16. Hle, tohoto jediného je nám všem zapotřebí; o všechno ostatní se však přelaskavý svatý Otec již postará.

17. Proto můžeš být, otče Adame, také nyní úplně klidný a všech starých, bezvýznamných forem úředních můžeš zanechat. Neboť On nám všem zajisté dal novou formu, totiž nejnádhernější formu lásky;. Při té a v té pak máme zůstat a také zůstaneme nyní, jakož i věčně. Amen.“

* * *

Kapitola 146.

Hluboce moudrá řeč cizince o účelu jeho příchodu. Henochovo tušení.

1. Tato Henochova slova Adama opět uklidnila; cizinec však, jenž již dříve mluvil, přistoupil nyní k Henochovi a řekl mu:

2. „Henocho, tvá slova se mi líbí. Ty jsi pravý učitel a prorok; neboť kážeš lásku.

3. Lásky je také důvodem, který sem přivedl Mne, a jak vidíš, ještě jednoho bratra.

4. Neboť nechceme se přít před vámi, kteří jste byli naplněni duchem lásky, nýbrž chceme ve vás právě ducha lásky bádát tak, jako kdyby nám byl cizí. Až jej zbádáme, pak vám ho nebudeme brát, nýbrž ve vší úplnosti vám jej tak, jak je ve vás, ponecháme.

5. Hle, toť důvod, proč jsme sem přišli. Slunce zajisté také vychází a zapadá, čímž vzniká na Zemi den a noc, avšak v Slunci samém, které je mnohem větším světem než Země, není noci, jelikož Slunce je veskrze světlem.

6. Tak se zdá být také s člověkem, není-li skrz naskrz zbádán v lásce, že je jako planeta, na níž se stává hned den a hned zase noc.

7. Je-li v srdci probádán, pak se stává srdce Sluncem, a tak napříště není již noci v jeho duši.

8. Takto také zkoumá ženich svou nevěstu a ona ženicha. Tím se stává jejich láska stále svítivější, proto se také vždy víc a více poznávají, a tím pak také vroucně milují.

9. A když se pak jejich láska stane úplným žářem, tu se uchvacují skrz naskrz na věky osvětlení, jelikož se poznávají a v tomto poznávání nacházejí co nejjistěji na sobě vzájemné zalíbení.

10. Proto se také navzájem bádejte tak, aby se láska stala dokonalou.“

11. Tu se dotkl Abedam Henocho a pravil: „Bratře, jak budu ve své domovině jako učitel vypadat, jsou-li tam tak nadmíru moudří mužové?

12. Neboť, dovol mi, proti němu jsme my dva již opět v prachu! Ne, mně je nepochopitelné, odkud ti dva vzali takovou moudrost!

13. Henocho však pravil: „Abedame, buď jen klidný; neboť z toho vzejde ještě něco nepochopitelnějšího. Neboť tito mužové se mi velice líbí. Rozumíš tomu?“

* * *

Kapitola 147.

Sporná otázka o bytí člověka souzeného a o bytí člověka svobodného. Rozpaky Henochovy.

30. srpna 1842

1. Po těchto vzájemných Abedamových a Henochových poznámkách se obrátil cizí řečník opět na Henocho a otázel se ho:

2. „Poslyš, milý Henocho, jenž jsi byl ustanoven vrchním sluhou Páně! Já a tento bratr vedle mě jsme v jedné věci nejednotni. Nejsme snad nejednotni v srdci, nýbrž poněkud jen ve světle. Jelikož jsi byl jako vrchní sluha nejvyš obdařen od Pána světlem pro svou lásku k Němu a z ní ke všem bratrům, vysvětli nám jasně to, v čem jsme nejednotni.

3. Toto je však ona věc, která nás ve světle dělí: Já si říkám, že také souzený člověk žije, ale žije jen nuceným životem, kdežto svobodný, nesouzený člověk žije absolutním nenuceným životem.

4. A tak je souzený život životem hříchu, nesouzený život však životem lásky; a tak není potom zajisté žádné smrti, nýbrž jen rozdíl v životě.

5. Hle, toto v sobě říkám já; avšak bratr tu praví:

6. Souzený život není vůbec život, nýbrž jen naprostá smrt. Neboť souzený život se úplně podobá vrženému kameni, který sice také letí vzduchem jako pták, ale jen tak dlouho, pokud jej nese síla vrhu; přestane-li však tato síla působit, padne ihned úplně mrtvý k zemi, zatímco pták se může volně na všechny strany pohybovat.“

7. Ano, on ještě dodává: „Předpokládejme, že by byl kámen vržen tak mocně, že by se tím musel v nekonečném prostoru věčně dále pohybovat, a pak je otázkou, zda kámen v důsledku tohoto vrženého dalšího letu žije, anebo zda je nicméně o sobě úplně mrtvý.“

8. Hle, milý Henochu, to je tedy náš rozkol ve světle, který bys nám měl uspořádat, ale tak, aby každému z nás bylo plně jasno, co nám o tom řekneš.“

Henoch hledal odpověď. Zkoumal-li tu jednu větu, shledával ji úplně správnou – a učinil-li tak s větou druhou, byla zase tato věta bez námítky správná; a tak nemohl žádnou odpověď nalézt

10. A obrátil-li se jako vždy při takových příležitostech – v lásce svého srdce - na Jehovu, znělo to právě tak, že jedna věta je právě tak správná jako druhá.

11. Proto přišel Henoch do velkých rozpaků a správnou odpověď dát nedovedl.

12. Cizinec čekal klidně na odpověď, která se nechtěla dostavit. Abedam přitáhl však k sobě Henocha a zcela potají mu řekl: „Bratře Henochu, jestli nás vznešený Abedam po dobu Svého pobytu mezi námi s přidělenými úřady poněkud nenapálil, pak se nechci nazývat hloupým Abedamem.

13. Vezmi jen nyní tyto dva – a k tomu ještě od západu! – a mne, jenž má být probudilejším vůdcem mezi nimi.

14. Poloviční taková otázka je pro mě již při vší mé domnělé probudilosti více než velmi postačující, aby zacpala na všechny věčné časy ústa mé zcela pochybné moudrosti.

15. Dejme tomu, že by se byli obrátili na mne s těmito dvěma rozhodujícími otázkami. Ó, Pane, co by se tu rázem ze mne stalo? Věru, přišel bych tu nazmar jako špinavá vodní kapka, kdyby padla do ohně Slunce.

16. A On mne, jak jsi sám slyšel, ustanovil za hlavního vůdce pro tento můj západní bratrský národ!

17. Bratře, nenazývá-li se to napálením, pak věru při své ubohé duši nevím, jak by se to muselo udělat a nastrojít, aby byl někdo ze všech sil ještě více napálen.

18. Vždyť nám všem častěji řekl: „Vše záleží na lásce; z lásky můžeme čerpat vše.

19. Bratře, já miluji a vždy jsem miloval Boha ze všech svých sil, a všechny lidi bych láskou přímo snědl, a přece jsem při tom hloupý, jak jen vždy může být někdo hloupý!

20. Co tomu říkáš? Já si potají myslím, že Jehova nám dal všem v Abedamovi nový zkušební kámen, na němž si máme vyzkoumat svou pevnost; neboť jinak by mi byla má trvalá hloupost při mém povolání nevysvětlitelnější než hvězda, která ještě nikdy nevyšla. Co soudíš, milý bratře, v tomto ohledu ty?!”

21. Tu se Henoch ocitl ještě ve větším tlaku a nakonec nedovedl říci nic jiného, než tato nemnohá slova:

22. „Bratře, věř mi, ty jsi ve své prostotě šťastnější než já při vší své domnělé moudrosti.

23. Proto také chci zvěstovat jediné lásku a takové úskoky v moudrosti nechat kolem sebe vždy bez povšimnutí.

24. Neboť zde v těchto dvou větách měl by v podstatě každý pravdu – a přece je mezi nimi značný rozdíl a jak učinit však tento rozdíl zřejmým, to je jiná otázka.

25. Co je nucený život – a co je naproti tomu smrt?

26. Toto rozhodnutí odložíme na lepší časy. Proto tím také ony dva odbudeme, neboť čemu nerozumím, o tom nemohu také mluvit. Ty mi zajisté rozumíš.“

* * *

Kapitola 148.

Tvrdošíjný cizinec. Dobrá vyhýbavá odpověď Henochova.

31. srpna 1842

1. Když cizinec již dosti dlouho čekal a dosud ještě nedostal žádnou odpověď, obrátil se opět na Henocha s otázkou: „Henochu, považuješ mne tedy za nehodného odpovědi, že tak mlčíš a nemůžeš mi říci ano či ne? Anebo nenalezl jsi v sobě stále ještě žádné řešení?“

2. Proto tě žádám, abys mi buď dal odpověď, anebo mne odkázal někam jinam; neboť trvám na tom, aby nastalo mezi mnou a tímto bratrem úplné světlo!“

3. Tu se Henoch již dlouho nerozmýšlel, nýbrž pravil hned cizinci: „Poslyš milý bratře, záležitost tvá a tvého bratra je takového druhu, že se vlastně na to nedá mnoho říci. Neboť tvá věta je v podstatě tak pravdivá a správná jako bratrova a v podstatě praví jedna totéž co druhá; jen slova jsou různá. Hle takto to chápu já; ježto však ty v tom nalézáš značný rozdíl, pak mi je nemožné vyvodit z tohoto rozdílu nějaký světlý střed, neboť já zde vůbec rozdílu nenacházím. Vždyť život nucený je jen zdánlivý, co však je zdánlivý život? Přece nemůže být ničím jiným než zdánlivým pohybem, který je právě tolik jako pohyb zcela žádný!“

4. Táhnou-li například za noci pod Měsícem protržené mraky, jeví se tu oku jako kdyby Měsíc táhl nad nimi; je však nyní také tento zdánlivý pohyb nyní také skutečný?

5. Ó, nikoli! V tomto ohledu je měsíc mrtvý; neboť nikoli on, nýbrž mraky se pohybují.

6. Jako však tento pohyb není žádný pohyb, nýbrž jen stav naprostého klidu, tak také nucený anebo souzený život není žádný život, nýbrž vzhledem k vlastnímu životu naprostá smrt.

7. Neboť je-li něco neživého jiným životem jen jako živé dále strhováno, jako například vláčím s sebou na svém živém těle šat, pak proto šat nežije, nýbrž vzhledem k mému životu je naprosto mrtvý, jakkoli chová v sobě zajisté zvláštní sílu potud, aby se nerozpadl anebo také zcela nezaničil, a tak mi pak nemohl sloužit za oděv.

8. Hle, to je také vše, co ti mohu na tvou otázku odpovědět.

9. Chceš-li však poznat vůbec nějaký svítivý rozdíl, pak ti nezbude nic jiného, než buď aby ses obrátil na někoho jiného, anebo vyčkal lepší doby, kdy potom snad budu mít v této věci více světla nežli právě nyní.

10. Ostatně ti však musím poznamenat, že je mnohem lépe Boha ze všech sil a bratry více než sebe milovat, než se obírat takovými úskoky moudrosti.

11. Činíte-li to, pak se budete velmi málo starat o rozdíl mezi tím, co je nucený život hříchu, aneb co je smrt, neboť jen tím se stanete opravdu živí.

12. Kdo však má život, ten potom jedná zajisté velmi nemoudře, stará-li se o to, co je smrt.

13. Čiňte nyní, co chcete, ale toto nenechávejte bez povšimnutí.

14. A cizinec odvětil poté Henochovi: „Milý Henochu, v jednom ohledu nemáš zrovna nepravdu; ale pravíš-li, že živý se nemá starat o smrt, pak bych se rád od tebe dozvěděl, co tu míníš?!“

15. Hle, Bůh je přece určitě úplně živý; všichni lidé jsou pak vůči Němu mrtví. Kdyby On Se tedy jako jedině Živý ve Své velké lásce, slitování a moudrosti nestaral o lidi v sobě mrtvé, tedy o všeobecnou smrt, jak by to potom vypadalo s oživováním lidí?!

16. Jsme-li však obrazy božími, pak v tomto případě podle tvé zcela dobré nauky skutečně nevím, zač se mám, jako takový božský obraz, považovat, neboť život nepotřebuje vykupitele, zato však ho potřebuje smrt.

17. Hle, to tu nyní ještě opět vázne mezi námi.

18. Dokaž mi to a Já se pak se vším spokojím.

19. Tu se Henoch zcela mocně zarazil, avšak Abedam pravil.

20. Stává se stále jasnější, že jsme napáleni – a nic jiného! Chtěl jsem již nad tvou moudrou naukou jásat. Ale jak tu nyní opět stojíme?

21. Ne, ale to je námitka! Jako hora na mraveništi, která všechny zahubí.

22. Ne, z takové námitky by musel sám archanděl onemocnět.

23. Bratře, víš co? Složíme pěkně před Bohem a světem naše úřady a bude nám hned lépe; neboť ještě jedna taková námitka a bude nás všechny stát tu trochu života. Ano, ano, to učiníme.“

* * *

Kapitola 149.

Úřad pokořování před Bohem a světem. Řeč Henochova

**o rozdílu mezi životem v Bohu a životem v člověku. Cizinec
se táže na rozdíl mezi tvorem a Božím dítětem.**

1. září 1842

1. Henoch pravil poté Abedamovi: „Milý bratře, já nyní vždy víc a více pozoruji, že jsi v prvé své dnešní řeči k otci Adamovi a ke mně měl pravdu.
2. Avšak se složením našich úřadů nejde to přece jen tak snadno, jak si to představuješ. Neboť kdyby nás byli povolali naši otcové, pak bychom to mohli učinit bez dalších okolků.
3. Avšak hle, jelikož nás povolala osobně všemohoucí, svatá vůle Sama skrze Toho, Jemuž Se zalíbilo nosit tvé jméno, pak to se složením našich úřadů nepůjde tak snadno, jak si myslíš! Neboť dokud musíme vyznávat, že vznešený Abedam byl Pán Bůh Cebaot Sám, musíme také za všech okolností nosit s ochotnou láskou břímě, které nám uložil.
4. Neboť jistě nám tento úřad nedal k našemu světskému proslavení, nýbrž k našemu stálému pokořování před Ním a také před světem!
5. Poznáváme-li však anebo spíše kdybychom mohli poznat, že vznešený Abedam není Tím, zač Se nám dal slovy a skutky poznat, pak také budu první, jenž uposlechnu tvé rady!
6. Myslím však, že něco takového nebude již zrovna tak snadno možné. Neboť kdo může mluvit tak, jako tu mluvil On, a kdo takové skutky konat, jaké před očima nás všech konal On? Kdo objevil kdy v člověku takovou lásku a kdo pociťoval kdy v blízkosti nějakého člověka slast, jakou jsme pociťovali všichni v Jeho blízkosti?!
7. Hle, z těchto jen až příliš mocných důvodů nemůžeme tedy také nevěřit, že to byl On, jenž Se nám všem dal co nejdůkladněji poznat.
8. Poněvadž tedy toto musíme věřit, pak musíme již také ve vsí lásce, vděčnosti, trpělivosti a mírnosti a velké pokoře nést břímě, které na nás On Sám vložil.
9. Můžeme však být oba ujištěni, že pro naší záhubu to jistě neučinil.
10. Proto také nevěř, že jsme byli napáleni, nýbrž On to tak chce mít, a tak to také bude správné, protože On to tak chce mít. K naší škodě to jistě nebude, nýbrž jistě jen v náš prospěch; a tak tedy také v jeho nejsvětějším jménu zůstaneme tím, k čemu nás povolal. Amen.“
11. A Abedam přijal tuto Henochovu řeč s převelikým souhlasem a pravil: „Ano, ano, milý bratře, ať vidím, myslím a mluvím, jak chci jen vždy, nezbyvá mi nakonec přece nic jiného, než abych se choval tak, jak jsi nyní mluvil; neboť něco chytřejšího bych již v celém životě svém přes rty nepřenesl.
12. Nyní také pevně věřím, že On jistě také neodepře anebo nezadrží rozum tomu, komu dal úřad.
13. Avšak hled', tito cizinci čekají od tebe odpověď. Odbav je už konečně a mluv, cokoli ti jen přijde na mysl. Promluv k nim řádně, aby nás potom, jsouce slovy nasyceni, pokud možno rychle opustili; neboť toto je dvojice již velmi vybraných kousalů.
14. Proto hled', abychom se jich co nejdříve zbavili.
15. A Henoch se hned nato obrátil k cizinci a řekl mu: „Poslyš, milý bratře, tvá námitka je tak správná, dobrá a pravdivá, že nelze proti ní nic namítat, jenže se sem, jak se zdá, tak zcela nehodí; neboť je zajisté nekonečně velký rozdíl mezi životem naším a životem v Bohu.
16. Náš život zůstane i v nejdokonalejším stavu podmíněným, kdežto nejsvětější, nejdokonalejší život v Bohu je věčně nejvyšší svobodný a nejvyšší nepodmíněný. Pro Boha není smrti, nýbrž před Ním je s našeho hlediska vše podmíněno jeho vůlí, jak život, tak také soud anebo smrt.
17. Před Bohem žije vše; před Bohem nemůže žádný soud trvat, nýbrž jen Jeho věčný řád, který je On Sám svobodně ze Sebe.
18. Všichni tvorové však trvají podle tohoto jeho svobodného řádu v něm, podmíněného poměry právě tohoto svobodného řádu.
19. Podle toho my, jako Jeho tvorové, nemůžeme své podmíněné poměry přenést na Něho, a tím se s Ním stavět na stejný stupeň.
20. A Tak Se zajisté může Tvůrce starat o všechny poměry Svých tvorů; my však učiníme dosti, budeme-li jen plnit Jeho nejsvětější vůli.

21. Slunce vychází a zapadá a přináší nám den; můžeme to učinit jinak?! Zda Slunce toto koná soudem, anebo svobodným, živým chtěním, co bychom se o to starali?! Vždyť přece víme, že může kráčet jen po cestě, kterou mu předepsal jeho řád.

22. A tak je to také tím více méně s námi, lidmi. Můžeme sice na půdě zemské sem a tam kráčet, ale nikdo nemůže půdu zemskou opustit a volně se povznést vzhůru k nebeským oblakům.

23. A tak tedy myslím, že byste měli zůstat při mém dřívějším výroku a nepřicházet snad opět s nějakou novou námitkou! Toho byste měli náležitě dbát!“

24. A cizinec odvětil: „Milý Henochu, mluvil jsi zcela dobře a já ti to chci ponechat v platnosti; ale jen bych rád ještě mimo to znal rozdíl mezi tvory a dětmi Božími.

25. Není-li tu žádného rozdílu, pak máš úplně pravdu, je-li tu však rozdíl, pak ti nezbude nic jiného než buď svá slova odvolat, anebo je nechat naprosto v platnosti.

26. Zprav mne tedy o tom, jinak ti nedám pokoje.“

27. Tu se Henoch ještě více zarazil. Avšak Abedam pravil: „Ó, trpělivosti, jen mne nyní neopouštěj!“

28. Přijde-li však ještě s nějakou námitkou, potom bude mít co činit se mnou. Věru, já mu to jaksepatří povím. Ten bude pamatovat na řeč z mých úst.

29. Bratře Henochu; jen ještě nyní se vzchop. Potom však přenechej toho zápasníka mně, přijde-li snad ještě s podobnou námitkou.

30. Můj důkaz ho jistě požene přes všechny hory. Bratře, zajisté mi rozumíš!

* * *

Kapitola 150.

Všetečný Abedam pokořen Cizincem.

2. září 1842

1. Zde se však obrátil cizinec k Abedamovi a řekl mu: „Bratře a příteli Abedame, jestliže tě mé jistě důležité námitky tak silně matou a ty mne chceš při nejbližší námitce, jak pravíš, dokonce přes veškeré hory zahnat, hle, to přece můžeš učinit hned; a jestliže se ti tvé domnělé vítězství podaří, potom uchráníš Henocha a sebe přede všemi dalšími námitkami života a lásky.

2. Myslím však, že není-li život dětská hra, nýbrž věcí veliké vážnosti, pak takové námitky mají přece jen větší důležitost než tvé pohodlí.

3. Ostatně jsem ti ještě nebyl se žádnou otázkou na obtíž; proč chceš tedy hasit, kde tě to ani dost málo nepálí?!

4. Jak bylo však řečeno, máš-li chuť mne řečí přemoci, pak jen ihned začni a nakonec se ukáže, kdo uhájí toto bojiště jako vítěz.

5. Já však zcela jistě myslím, že při tomto boji celkem asi špatně pochodíš.

6. Proto se vzchop, máš-li snad ještě chuť pustit se se Mnou do slovního zápasu.

7. Tebe mate má moudrost, protože přesahuje moudrost tvou a zejména nyní, ježto jsi toho mínění, že jsi z přítomnosti Jehovovy, po Jehož boku jsi stále byl, jedl moudrost velkou lžicí a že všichni tvoji bratři na západě mají být snad proto hloupější nežli ty, abys jim mohl dát hodně pocítit svou velkou převahu moudrosti.

8. Nevíš však a neslyšel jsi, že jen láska, trpělivost, pokora a mírnost jsou jedinými základními pilíři vší moudrosti?!

9. Můžeš však nyní říci, že je toto v tobě, jestliže se nade mnou pohoršuješ, a to ze žádného jiného důvodu než jen z toho, že Se ti zdám být důmyslnější a moudřejší, než ty jsi?!

10. Ano, právě proto chceš dokonce obvinít Boha, věčnou věrnost a pravdu z napálení. 11. Abedame, pohleď, pohleď jednou do svého srdce! Jaké asi musí to srdce být, že můžeš již dnes popírat Toho, od Něhož ještě včera obdrželo ta největší a nejpodivuhodnější dobrodiní?!

12. Cožpak se vznešený Abedan nezasloužil o tebe více, než že Ho nyní chceš popírat a chceš mne necitelně z pouhé závidosti pro moudrost svou řečí zahnat přes hory a dolů?!

13. Ó, jak špatně jsi pochopil slova Abedamova!

14. Kdypak On přikázal někomu závist pro moudrost?!

15. Jak si však kdy můžeš činit nárok na moudrost, pravou moudrost, je-li tvé srdce plné zlosti?!

16. Proto očisti napřed své srdce a potom se ukáže, kolik moudrosti bude v něm mít místo!

17. Rozumíš tomu? Já však pravím tobě: Pochop to, anebo se se mnou při. Na tvou sílu jsem úplně dorostl; neboť já znám tebe a vznešeného Abedama lépe než ty.“

18. Tato slova pronikla Abedamovi hluboko do srdce. Omluvil se a na konci své prosby dodal:

19. „Bratře, jelikož mne ve vši moudrosti tisíckrát předstihuješ, což jsem nyní velmi jasně vyrozuměl z této tvé vpravdě nebesky čisté, pravé napomínací řeči, a jsi rovněž od západu, staň se mým pomocníkem a zástupcem. Neboť co já mohu ze své velké pošetilosti udělat?!

20. Vznešený Abedam vložil na mne tento úřad jistě jen k vyzkoušení mé vlastní pokory, což nyní tím jasněji poznávám; proto bude velmi dobré, když se staneš mým zástupcem!“

21. Cizinec mu však odpověděl: „Cožpak si myslíš, že Si Abedam chtěl z tebe učinit tak zvaný žert? To jsi Ho špatně poznal a pochopil!“

22. Hle, koho On povolal, jistě také předvídal vše a věděl, proč ho povolal. Leč proto nicméně žádnému povolnému nehází moudrost do klína, nýbrž každý povolný má si ji osvojit teprve na cestách, které On mu za tím účelem mnoha tisíci slovy ukázal a tedy co nejpřesněji předem naznačil.

23. Proto zůstaň u toho, k čemu jsi byl povolán a kráčeš po naznačených cestách, tak budeš již úplně mocen tobě propůjčeného úřadu. Toto dobře pochop a jednej podle toho.“

24. Tato slova se valila duší Abedamovou jako silné hřmění a Henoch a všichni otcové žasli nad velkou moudrostí cizincovou.

25. Poté pravil Adam Setovi a též ostatním: „Věřu, musím doznat, že moudrost tohoto cizince je neobyčejně veliká.“

26. Kdyby byl přišel od východu, domníval bych se, že za ním vězí dokonce již plamen Puristy; ale od západu si nedovedu něco takového představit!“

27. A cizinec poté odvětil Adamovi: „Co říkáš? Copak k vám v předsobotí nepřišel Asmahael dokonce z nížiny?! Proč by se tedy nemohl také na západě vyskytnout moudrý bratr?!

28. Hle, to je nesprávný úsudek od tebe.“ A Adam nevěděl poté, co by mu na to řekl.

29. Poté se však cizinec obrátil na Henocha a vyprosil si řešení své námítky; avšak Henoch prosil, aby mu napřed o tom sdělil své vlastní mínění, načež on se teprve k tomu vyjádří.

* * *

Kapitola 151.

Velká moudrost cizincova. Určení člověka pro duchovní samostatnost. Víra slepá a víra v autoritu soudem.

5. září 1842

1. Když cizinec uslyšel od Henocha toto přání, tvářil se udiveně a poté mu pravil:

2. „Milý Henochu, to je také od tebe moudré; neboť máš-li jednou můj úsudek, pak budeš tím snadněji hotov se svým vlastním úsudkem, zejména když by nakonec přišlo jen na nějaké ano nebo ne!“

3. Je však potom otázkou, bude-li z toho mít někdo prospěch.

4. Neboť v žádné věci nemůže být člověk snáze přemluven než právě ve věci, které sám nerozumí.

5. Neboť tehdy nechá platit úsudek buď z neznalosti, anebo uvěří autoritě řečníkově, zakládá si potom na ní a nemůže potom nikdy dospět k vlastnímu úsudku.

6. Toto však neznamená přece nic jiného než zabeďnit samostatnost ducha, stát se strojovým duchem jiného anebo se vzdát života vlastního za cizí život zdánlivý.

7. Já jsem ti to však řekl ze své zkušenosti, aby ses snad nedal Mnou přemluvit, nýbrž abys přijal z toho jen to, co je ti jasné; a tak tedy nepřijímej ani slůvko, kterému bys musel jedině věřit, aniž jsi je dříve v duchu určitě nepochopil.

8. Pro svobodného člověka není horšího stavu než je stav slepé víry; neboť taková víra rodí opravdovou smrt ducha.

9. Kdo je slepě věřící, ten je také zároveň duch souzený nějakým slávychtivým bratrem.

10. Je-li však již soud živého Boha usmrcující, oč mnohem více musí teprve potom být soud nějakého mrtvého člověka, anebo toho, který má sám jen život zdánlivý.

11. Hle, proto je vlastní úsudek mnohem lepší – a kdyby byl i sebe chatrnější, než úsudek přijatý jedině vírou, pro jehož správnost nemá duch, jenž má být svobodný, žádné jiné záruky než jedině autoritu kazatelovu a vlašnou postačitelnost své vlastní pošetilosti.

12. Toto vše je však před Bohem zajisté ošklivostí; neboť Bůh stvořil člověka pro svobodný život, nikoli však, aby byl líným otrokem huby nějakého slávychtivého kazatele a tím zjištěného soudce srdcí lidí, kteří mají být svobodní.

13. Učiní-li tedy také to, co sis ode mne vyprosil, protože ti chci prokázat laskavost, nepřijímej však z toho přece nic než jen to, co jsi po nejhlubším zkoušení shledal takovým, jako by to byl tvůj vlastní úsudek.

14. Neboť kdyby ti někdo snad řekl „Čiň to neb ono.“ a ty to činiš, aniž se dost málo staráš proč a pro jaký konečný účel, pak ses stal již nástrojem vůle jiného, protože ses nechal soudit; zkoumáš-li však napřed žádost svého bratra a nalez-li jsi svobodně v sobě konečný účel a shledal-li jsi také, že za to stojí, protože má za základ lásku, a potom konáš, co od tebe žádá tvůj bratr, pak jsi jednal jako svobodný bratr a jako opravdové dítě Boží, nikoli však jako souzený tvor.

15. Neboť podle mého úsudku je značný rozdíl mezi pravými dětmi Božími a tvory právě v tom, že děti mají být svobodně činny tak, jako je svobodně činný Sám Bůh, jejich Otec a mají být dokonalé, jako je dokonalý On Sám, protože jsou Jeho dokonalými obrazy!

16. Mohou snad toto také zvířata? Ó, nikoli, ta musí plnit vždy vůli Tvůrcovu, neboť jejich přirozenost sama je již nositelkou vůle Tvůrcovy. Ne tak je tomu však s lidmi, kteří jsou ustanoveni k tomu, aby se staly pravými dětmi Božími.

17. Teprve jim se zjevuje vůle Boží, aby ji nejprve vlastním svobodným duchem jako jedině pravou a pravdivou posoudili, poznali a teprve potom ji svým vlastnictvím učinili a podle ní jednali.

18. Kdo přijímá zjevení a jedná podle něho, domnívaje se, že podle něho musí jednat, ten je již souzen; neboť nejedná v souladu vlastní vůle s vůlí Boží, nýbrž jedná jako stroj a je a zůstává přitom nicméně mrtvým, protože se nestará o úplné poznání toho, co je vůle Boží a co její řád, nýbrž poznává-li něco jako Boží vůli ušima – většinou z úst nějakého sebevychvalovače, koná to, aniž soudí nač a proč.

19. Hle, toto je však o sobě naprosté modlářství; neboť tím se člověk sám soudí anebo spíše se nechává soudit – a tudíž také usmrcovat.

20. A hle, toť tedy také rozdíl mezi svobodným a nuceným životem. Avšak takový život není ještě smrtí hříchu, neboť hříchem je poznávat cesty Božího řádu – pokud jsou mu zjeveny – a potom podle dobrého úsudku v sobě dobrovolně proti nim jednat.

21. Hle, toto je potom také skutečná smrt. Proč? Protože hřích je naprostým porušením Božího řádu, zatímco žádný soud ho neruší, nýbrž jen brzdí svobodu ducha.

22. Hle, milý Henochu, to je názor Můj; nyní však sděl také ty mně názor svůj, abychom tím mohli dospět k společnému úsudku, jímž jedině jen můžeme být oživeni k pravému skutku. Avšak jen, chceš-li! Amen.“

* * *

Kapitola 152.

Žasnoucí Henoch uznává moudrou řeč cizincovu. Podobenství o dvou sytých a mnoha hladových.

6. září 1842

1. Když to Henoch od cizince uslyšel, začal se nadmíru podívat, a proto se ho otázal:

2. „Poslyš, milý příteli, je-li tvá velká moudrost lidská, pak jsi mi nerozřešitelnou záhadou; neboť věru, tvá slova umlčují mého ducha.“

3. Ty chceš, abych ti něco namítal, abychom tím mohli dospět k společnému úsudku, avšak jak bych to mohl a měl?!

4. Vždyť tvá slova pronikla mou celou bytostí tak přesvědčivě jasně, že by mi bylo spíše naprosto možné někomu dokázat, že nejsem Henoch, než abych ti učinil v této tvé velice moudré a až do posledního bodu opravdové řeči i tu nejslabší námitku.

5. A tak ti tedy také neříkám a také říci nemohu nic jiného, nežli jen: že tvůj úsudek je také již zcela a úplně úsudkem mým

6. Kdyby však byla nicméně myslitelná na můj názor nějaká námitka anebo snad nějaká otázka, pak bys to již musel, nejmilejší bratře a příteli, učinit sám.

7. Neboť, jak řečeno, já nenalézám v naprosto žádném místě této tvé řeči nic, v čem by mi byla možná buď jen lehká námitka anebo otázka.

8. Kdyby však záleželo jedině na mně, řekl bych: Bratře mluv raději o něčem jiném; neboť tato řeč je příliš vznešená a docela pravdivá, proto by bylo věčně škoda, kdyby byla jakýmkoli vedlejšími poznámkami jaksi rozrývána a rozmetávána! Nejsi také ty tohoto mínění?“

9. A cizinec odpověděl: „Henochu, ty sice uznáváš, že tomu tak je, neboť tvůj úsudek souhlasí v duchu a ve vši pravdě s úsudkem mým, avšak k úplné prospěšné jistotě bude tato věc nicméně povýšena teprve tehdy, stane-li se úsudkem všeobecným.

10. Proto podle mého názoru nepostačí, stává-li se pravda jen jednohlasným úsudkem mezi dvěma, nýbrž pravda se musí stát mnohostranně jednohlasným úsudkem tím, čím by vlastně měla být.

11. Neboť dejme tomu, že by v nějaké krajině bylo množství hladových a nedovedli by si pomoci, avšak byli by mezi nimi dva, kteří by měli dosti chleba pro svou potřebu a byli by také dostatečně nasyceni.

12. Kdyby však k nim potom přistoupili hladovějící a otázali se jich: „Bratři, jakpak to děláte, že vypadáte tak spokojeni a nasyceni, zatímco my bychom mohli hladu zahynout?!

13. A oni dva by jim potom odpověděli: „Poslyšte, my jíme chleba, a proto jsme nasyceni.“

14. Řekni mi, milý Henochu, zda takováto odpověď, jakkoli je o sobě nejkrásnější pravdou, nasytí hladovějící?!

15. Ó, nikoli. Tu musí přece každý uznat, že pouhým nasycením oněch dvou není nikdo druhý nějak nasycen.

16. Hladovějící však řeknou potom ihned nasyceným: „Co nám to prospěje, neučiníte-li svůj chléb statkem společným?!

17. Nechte nás zakousnout také do vašeho chleba a potom teprve se dozvíme, zda a jak nás nasytí.“

18. Hleď, milý Henochu, není to velmi platná námitka?! Ale jak může být řešena?

19. Hle, zde je již několik hladových; ať se také oni zakousnou do našeho chleba a podají své úsudky, zda je sytí, anebo ne! Postačí-li tedy pro všechny, pak již není žádného dodatku zapotřebí; nepostačí-li však, pak nám nezбудe nic jiného, než buď opatřit ještě více chleba anebo jim ukázat a odhalit všeobecnou chlebovou komoru. Co soudíš nyní? Není to správné?!

20. A Henoch zcela užaslý nad vysokou moudrostí obyvatele západu, přisvědčil ke všemu z nejhlubšího základu svého srdce a poté se otázal cizího mudrce.

21. „Ale, milý bratře, prosím tě pro všechno v duchu, řekni mi napřed, než ještě dáme ostatním zakousnout se do našeho chleba, odkud jsi obdržel tuto moudrost, když jsi mi přece skutečně cizí a nebyl jsi, pokud vím, také nikdy přítomen, když mezi námi kráčil Nejvyšší. Kdy jsi ji obdržel?!

22. Cizinec však odvětil Henochovi: „Nejmilejší Lenchu, hle, zde je jen jednoho třeba; proto zanechme onoho jak a kdy a nechme zato raději bratrům kousnout do chleba.

23. Přijdou však ještě velmi mnozí z východu a západu a budou vinit mnohé děti světla z nejuplněnější temnoty, takže tyto děti budou volat ach a běda.

24. Avšak nyní toho zanechme; neboť vaše moudrost se ospravedlní teprve u vašich dětí. Proto hleďme nyní na otce, aby nezahynuly děti.

25. Henochu, chápeš také to? Podej tedy chleba otcům a bratřím.“

* * *

**Henochova samomluva o moudrosti cizincově.
Snění a velké tušení Abedamovo.**

7. září 1842

1. Když Henocho uslyšel tuto odpověď od cizince, bylo mu podivně u srdce a nyní již vůbec nevěděl, na čem je.

2. Přemýšlel sám u sebe a pravil k sobě samému v duchu: „Čím víc o jeho slovech uvažuji, tím také víc spatřuji jejich nepopíratelnou správnost; a přece se nemohu opět upamatovat, že by nám byl vznešený Abedam něco o tom oznámil.

3. Je to opravdu zvláštní: Nebylo by možno nic si představit, co by tu bylo ještě čistší, než právě tato slova – a jak bylo řečeno, Abedam toto nehlásal. Jeho učení směřovalo hlavně jen k lásce a pokoře a mně poručil, abych hlásal právě jen lásku a z ní všechnu pokoru!

4. Jestliže však nyní náležitě uvažuji o slovech tohoto cizince, pak se mi vzdor jejich správnosti přece zdá být trochu zvláštní, že nauka vyslovená povoláním učitelem má být podrobena úsudku každého jednotlivého člověka a že může být jako úplně platná přijata teprve tehdy, když úplně vyhovuje každému úsudku.

5. Na druhé straně je však nicméně opět správné, že se totiž nauka k ničemu nehodí, nebyla-li jako úplně zvláštní přijata srdci, k nimž byla obrácena. Co zde tedy činit?

6. Krátce a dobře, musí zajisté být pravidlo a toto pravidlo má asi znít takto: Co poznáš jako úplně správné, dobré a pravdivé – ať už to přijde z jakýchkoli úst – to nemáš svým bratrům zdržovat, neboť oni mají zrovna tak nesmrtelného ducha jako ty.

7. Proti tomuto pravidlu nemůže ani Sám Jehova jistě nic namítat.

8. Proto také učiním podle slov onoho cizího muže.

9. Tu by byl například ihned můj milý bratr Abedam. Uvidíme a uslyšíme, co tomu řekne.“

10. Tu se obrátil Henocho k Abedamovi a řekl mu: „Bratře Abedame, slyšel jsi právě tak dobře jako já a jako slyšeli také všichni ostatní velmi vzácná slova tohoto cizího bratra. Hle, podává se ti tím velký kus chleba, zakousni se do něho a řekni nám potom svůj úsudek, zda a jak sytí porozumění tvého srdce.“

11. Abedam se však velice ulekl a nevěděl, co by na to řekl; neboť během hlavní řeči cizincovy byl stále zaměstnán sám sebou, a proto nevěděl, o čem byla vlastně řeč. A tak se tedy po jistém vzpamatování zcela tiše a důvěrně otázal Henocho, o čem vlastně má podat svůj úsudek.

12. Henocho mu poté řekl: „Ano, můj milý bratře, nedostává-li se ti náležité pozornosti ducha, pak ovšem dávno ještě nejsi bdělý, nýbrž ještě spící. Spící však nemůže podat žádný úsudek.

13. Copak jsi zcela přeslechl, jak mi cizinec nadmíru moudře ukázal rozdíl mezi tvory a dětmi Božími a rozdíl mezi životem souzeným a smrtí hříchu?!

14. Ty němý a hluchý duchu! Jak ti mohlo ujít toto nejdůležitější odhalení života?!”

15. Teprve po tomto Henochově burcování se probudil Abedam a našel v sobě celou řeč cizincovu svítící jako vycházející Slunce. Poté pravil:

16. „Nepohoršuj se pro mou nikoli svévolnou ospalost, milý bratře Henocho; neboť nyní jsem to v sobě již úplně našel a pravím ti, že vše, co řekl cizinec, je také podle mého úsudku tak čisté a správné jako Slunce za nejčistšího jitra.

17. O tom můžeš být úplně ujištěn. Více ti říkat nemusím!

18. Jen ti zde učiním poznámku o tomto cizinci, což zní ode mě takto:

19. Bratře Henocho, buď vždy pamětlivý velké lásky Jehovovy, našeho nejsvětějšího Otce; neboť On kráčí vždy po takových cestách, které ani nejvyš bystrozraký a nejvyš duchaplný anděl nikdy neuzří a nevstihne!

20. Hle, já jsem sice spáček, ale jak se mi zdá, tentokráte vidím ve spánku víc než ty ve svém bdění.

21. Avšak co vidím, to ti neřeknu, a to po tak dlouho, dokud ty sám to právě tak dobře neuvidíš, jako to vidím já.“

22. Tu se odebral cizinec k Abedamovi a řekl mu: „Věřu, můžeš věřit, že oči tvého ducha tě neklamou. Je však pro leckterého ducha za jistých dob lépe, že tak brzy nevidí doprostřed toho, co je tu před ním. Také toto již vím z velmi staré zkušenosti. Proto máš ovšem pravdu, když nepovíš, co vidíš, nýbrž teprve potom, uvidí-li to také jiný!“

23. Tu se otázal Henoch cizince: „Bratře, co tím má být řečeno? Věřu, je to poprvé, kdy se mi stává Abedam nesrozumitelným.

24. Řekni mi přece, co to je; co nevidím, neboť jako nejmoudřejší člověk musíš také zajisté vědět, že nejistota ducha je největší trýzní a že je horší než sama smrt. Proto mi řekni, oč tě prosím.“

25. Cizinec mu však řekl: „Henocho, pravím tobě, taž se svého srdce..Neříká-li ti snad srdce nic, pak by ti málo prospělo, co já bych ti řekl; také zde záleží na vlastním úsudku! Ty přece znáš stromy podle plodů; přináší-li však nějaký strom živé plody, jaký je tedy strom sám?

26. Či viděl jsi kdy, že by také ze suché hole mohly vyrůst živé plody?!

27. Ničící mech ano, ale nikdy žádný živý plod.

28. Objevíš-li však na bratru živé slovní plody, pak je zajisté záhadné, že nemůžeš poznat bratra důkladněji.“

29. Tu užasl Henoch ještě více a začal si Abedama lépe prohlížet.

30. Abedam však pravil: „Bratře, nadarmo si mne prohlížíš; prohlédni si raději někoho jiného a objevíš na něm jistě více než na mně! Hle, není od nás daleko. Tomu přece rozumíš, milý bratře.“

* * *

Kapitola 154.

Henochova rozmluva s druhým cizincem. Henoch a Adam v kritickém postavení

13. září 1842

1. Tato slova se však vryla Henochovi hluboko do srdce a on ve svém srdci uvažoval, jak o každém slově Abedamově, tak také zejména o každém slově cizincově.

2. Tentokrát však bylo všechno uvažování marné; neboť ten, kterého jsem ustanovil veleknězem, musel se také podrobit větší zkoušce než každý jiný.

3. Zatímco cizinec rozmlouval zcela potají s Abedamem, použil Henoch této příležitosti a šel k druhému cizinci, aby se u něho poradil, kdo asi je tento cizí řečník a odkud se mu dostalo takové čisté božské moudrosti a jak se jmenuje.

4. Druhý cizinec však Henochovi odvětil: „Jak se mne můžeš na to tázat?

5. Já jsem přece jen jeho odpůrce a ty zajisté víš, že odpůrce má podle starého zvyku tak dlouho mlčet, dokud ten druhý mluví; a usvědčil-li ho druhý, že jeho, to je, že odpůrcovy věty jsou nesprávné, pak mu tím také zavázal jazyk a odňal veškeré další právo mluvit.

6. Hle, toto mi však také učinil můj odpůrce; proto podle starého zvyku nemám bez jeho svolení již vůbec ani práva, abych zde sděloval cokoli se jeho týká – a nejméně před tebou, nynějším veleknězem Páně.

7. Nebylo však ještě nikdy zvykem, aby soupeři byli povinni sdělovat svá jména, aby tu nepovstala žádná stranickost.

8. Ano, ještě vždy si museli soupeři za tím účelem dokonce zastírat tvář a museli svou řeč přednášet dokonce tlumeným jednotvárným hlasem.

9. Ano, v poslední době nesměli oba již ani mluvit, nýbrž jiný musel také věc odpůrcovu přednášet, aby soupeři zůstali tím neznámější a aby mohl být nad nimi pronesen tím spíše předsudků prostý úsudek.

10. Jakýpak je to však nyní pořádek, když mne, jako odpůrce, který má mlčet, sám vyzýváš mluvit, zatímco bys mne měl jako vrchní soudce jen trestat, kdybych tě i jen požádal o to, abys mi dovolil i jen jediné slovo s tebou promluvit?!

11. Hle, z tohoto starého důvodu nemohu a nesmím ti přece odpovědět!

12. Neboť ačkoliv je můj odpůrce mnohem moudřejší než já, přece jsem nicméně také tak chytrý, abych se nedal vehnat do pastí.

13. Co jsem však nyní mluvil, musel jsem mluvit, neboť je také starý zvyk, podle něhož přísluší také každému právo omluvy.

14. Proto ho nepřezírej. Zavedl-li jsi však snad nějaký nový pořádek, pak to sděl napřed všemu lidu, aby věděl, jak se pro příští den sporů má zařídít.“

15. Po této jeho omluvě nevěděl již Henoch vůbec, co by měl dělat, a proto se odebral k Adamovi a tázal se ho na radu.
16. Adam mu však odvětil: „Pročpak jsi tak všetečný? Hle, to se pravému soudci nesluší.“
17. Jen urovnej ten spor – a bude-li spor u konce, co by tě potom ještě dále rmoutilo?
18. Je zajisté kupodivu velká moudrost jednoho, jako neméně přesná zákonitá statečnost druhého, čímž je aspoň přede mnou, mužem starého ražení.
19. Ale pročpak tě to tedy mate? Vždyť tě přece Pán Sám určil hlavním učitelem a knězem všeho lidu. Proto zůstaň při tom a to ostatní, do čeho ti dnešního dne nic není, vynechej!
20. Spor je rozhodnut; copak tedy ještě chceš?
21. Poznal-li západozemec Abedam svého krajana dříve než ty, proč tě to má vůbec rmoutit? Odpočiň si nyní a vzdej Bohu čest; to je vše, co ti mohu poradit.“
22. Tato Adamova slova částečně Henocha uklidnila, ale vzdor tomu všemu mu cizincova slova, jakož i slova Abedamova nevycházela ze srdce. A tak tedy opět oslovil Adama:
23. „Otče, ty máš ovšem v jednom ohledu pravdu; ale onen cizinec mne výslovně vyzval, abych jeho pokrm předložil všem hladovějícím. Co tu mám tedy učinit? Neboť kdyby byl cizinec pouze jen obyčejným soupeřem, jak by mohl něco takového ode mne žádat?!
24. Proto je zde věru dobrá rada trochu drahá! Neboť pro nějakou zpupnost je příliš moudrý; z jaké moci to tedy činí?“
25. Tu se opět Adam zarazil a pravil konečně Henochovi: „Ano, tu máš ovšem pravdu zase ty!
26. Já však myslím, že klid toto vše zase spraví! Chce-li být tebou a námi všemi poznán, pak se také dá poznat – záleží-li mu na tom; ne-li, pak vzdáme Bohu čest, - vše ostatní však ať jde podle řádu Božího.
27. Hle, zůstaňme tedy také při tom. Staň se vůle Páně! Amen.“

* * *

Kapitola 155.

Ostrá slova Adamova a výrok týkající se vyobcování cizince. Cizinec odhalen jako Pán Sám.

14. září 1842

1. Po této rozmluvě opustil cizinec Abedama a vstoupil mezi Henocha a Adama a pravil, jako by se tázal:
2. „Vy jednáte o něčem potají! Copak je to pravidlem ve dni sporů?!“
3. Dříve se musel soudce chovat, jako by byl zcela němý a nesměl se dokonce ani k nikomu přiblížit a na nikoho pohlédnout, aby jeho rozsudek byl bez nejmenší poskvrny.
4. Nyní se však stal Henoch, Bohem Samým vyvolený soudce lásky, jíž v prvním soudném dni mluvkou! Jak tomu máme rozumět?
5. Henochu, ty jsi tu přece byl stále přítomen, a proto sis zajisté již povšiml soudcovského řádu o sporném dni.
6. Nemůžeš-li však toto popřít, jaký máš důvod, že toho nedbáš?
7. Či snad tě toho dokonce vznešený Abedam zprostil a zavedl jiný pořádek?! To bych však přece musel také já o tom vědět.
8. Pokud je mi však známo, nic o tom nevím, leč jen to, že On z dřívějšího suchého právního řádu učinil úřad učitelský a úřad lásky.
9. Ale zda mají, či nemají tohoto dne trvat jiná pravidla, nemohu se naprosto upamatovat, zda by On byl o tom něco nařídil!
10. Proto také bych rád věděl, z jakého důvodu nezachovááš starý Adamův zákon?!“
11. Tu byl Henoch uveden do velkých rozpaků a naprosto nevěděl, co by cizinci odpověděl na takovou ostrou poznámku.
12. Avšak tím rychlejší byl při této příležitosti Adam. Ten ihned vstal, vzal na sebe svou starou úřední tvář, obrátil se k cizinci a řekl mu:
13. „Poslyš, mé dítě, tvá moudrost asi zapomněla, na jakém místě se nyní nacházíš.“

14. Ovládáš-li stará pravidla dne sporů tak dobře, že můžeš v podstatě činit výtky obratu nového soudce, řekni mi tedy, zda jsi neslyšel nic o starém zákonu Adamově, podle něhož ten, kdo by se o sporném dnu čímkoli provinil proti soudci, ať jazykem či prstem anebo křivým pohledem, má být ihned na třicet let vypovězen.

15. Co říkáš nyní tomuto zákonu? Tento zákon byl ještě vždy v platnosti a vznešený Abedam jej, pokud vím, právě tak nezrušil jako nějaký jiný zákon, o němž ses zmínil. Rozumíš tomu?

16. Starým zákonodárcem této Země jsem však já a mohu zákon zrušit, jak a kdy chci! Rozumíš tomu?

17. A tak tedy tímto ruším také všechny zákony, jimiž byl soudce v jakékoli sféře dosud vázán, ale zákony pro ty, kteří se přou, zůstávají v platnosti. Rozumíš tomu, moudrý obyvateli západu?

18. Proto přednes nyní platnou omluvu a nemůžeš-li, pak tě čeká naprosto neodvolatelné třicetileté vyobcování. Rozumíš tomu?

19. Mluv tedy a omluv se, jinak velmi brzy uslyšíš můj rozsudek. Pochop to, neskromný bojovníku.“

20. Cizinec pohlédl jako nadmíru udiven na docela rozzlobeného Adama, krátkou dobu mlčel, konečně otevřel ústa a pravil:

21. „Adame, copak bys tomu řekl, kdybych ti sdělil, že já mám dostatek moci a práva, abych dočista zrušil také druhou část tvých zákonů?“

22. Adam však nejvýš prudce odvětil cizinci: „Ještě jednu takovou otázku a propadl jsi právu omluvy. Pochop to, rozvaž a mluv!“

23. Cizinec však odvětil opět Adamovi:

24. „Adame! Tři dny nehlásal vznešený Abedam, Jehova, Bůh, ten Věčný, Sám nic jiného než lásku. Jsou toto plody Jeho blahosklonnosti?!

25. Cožpak jsem se nějak provinil na Henochovi, když jsem se ho pouze otázel, z kterého důvodu nezachovává ve všech bodech tvůj starý zákon?

26. Adame, ty jsi špatně pochopil Abedamovo učení.

27. Copak Abedam nevyhostil všechnen soud a neustanovil místo něho jedině lásku?! Neodňal ti proto všeobecného Adama a nezprostil tě tím každého vydání počtu za své potomky?!

28. Pročpak si nyní chceš znovu klást staré břímě na svou šíji?

29. Nevděčný člověče! Copak by měl Abedam ještě učinit, co neučinil?! Tvá bytost je plná zloby a rád bys mne zničil, kdyby ti to bylo možné! Jak špatně jsi pochopil ty tisíce a tisíce slov Abedamových!

30. Tento tvůj nynější rozsudek mne sice postihne – budu sice snášet třicet let vyhnanství, - ale pro tuto chvíli není ještě na čase!

31. Proto však ruším nyní také tento zákon, aby tu již nikdo nebyl vyobcován; na této výšině již nikdo!

32. Neboť bratři se nemají navzájem soudit – leč láskou, trpělivostí, mírností a slitováním.

33. Začnou-li se však bratři navzájem odsuzovat, potom také já povstanu jako soudce a budu je soudit k věčné smrti.

34. Adame, rozumíš nyní tomu?“ Tu spadlo to všem jako pokrývka z očí a oni poznali Cizince.

* * *

Kapitola 156.

Abedamova řeč o otcovství a dětství. Jen jeden Bůh a jeden Otec.

15. září 1842

1. Hned padli všichni před poznaným Cizincem na kolena a chválili a velebili v Něm nejsvětějšího Otce, že jim prokázal tolik milosti a slitování, že také tentokrát chtěl – jak to přislíbil – prodlévat také ještě o dni sporů mezi nimi.

2. A Cizinec je pak všechny vyzval, aby opět vstali a poté jim řekl: „Děti, Abba je Mé jméno; takto Mne vždy v srdci volejte.

3. Budete-li Mne v duchu a ve vsí pravdě takto volat, pak vaše volání vždy vyslyším; budete-li Mne však jakýmkoli jiným jménem volat, tedy vašeho volání nevyslyším, nýbrž odvrátím Své ucho od vašich úst a Svými očima nebudu pohlížet na vaše skutky!

4. Otrok má pána; příroda má neúprosného Boha za Tvůrce a Soudce; před Jehovou musí vše zaniknout, neboť věčný a nekonečný nestrpí nic v Sobě a Mimo Sebe – neboť Jeho svatost je nedotknutelná - jedině však Otec zná Své děti a ony mají jedině Jeho poznávat a volat: „Abba, milý Otče!“ Tehdy je vždy vyslyší a dá jim vše, co má Sám, totiž dokonalý, věčný život a všechny své nekonečné poklady.

5. Vy sice v srdcích říkáte a se tážete: „Jak to tedy budeme moci činit? Otec je zajisté též jediný věčný Bůh a je nekonečný a přesvatý. Voláme-li Otce, pak zajisté voláme také skrytě to, co volat nemáme.

6. Jak můžeme volat „Otče“, aniž si přece přitom vždy uvědomujeme, kdo Otec je?!

7. Pravím vám tedy všem, a dokonce vám přikazuji, abyste vždy dobře uvážili, kdo je váš Otec; neboť On také stvořil vás, jako celou nekonečnost. Ale všechny tvory však ponechal tak, jak byli stvořeni; vás však přeměnil ze Své věčné lásky ve Své děti!

8. Proto Ho tedy také máte vždy volat „Otče“, ale přitom také vždy dobře uvážít, kdo tento Otec je, tak vás vždy uslyší!

9. Jako Bůh jsem věčný Soudce podle Své nekonečné moudrosti a svatosti – neboť k Bohu se nemůže nic přiblížit a zůstat na živu; - ale ve Své rovněž tak nekonečné lásce jsem Otec a chci všechny Své děti shromáždit kolem Sebe!

10. Netažte se, kdo je mocnější, zda Bůh anebo Otec; neboť jest jen jeden Bůh a jeden Otec a toto vše jsem Já nyní viditelně před vámi.

11. Přidržte se však všichni Otce, tak nebudete nikdy souzeni a nezahynete; neboť Otec nikoho nesoudí – a nejméně již Své děti, které Ho vždy pravdivě a věrně jako jedině pravého, dobrého Otce ve svých srdcích vyznávají a také živě vzývají.

12. A vy své děti nesoudíte, nýbrž je vychováváte, učíte a vedete. Rovněž tak činím Já.

13. Že však takto činím, o tom se můžete právě nyní přesvědčit, neboť jsem k vám přišel a Sám vás učím kráčet po cestách života!

14. Činil bych to, kdybyste nebyly Mé děti a Já váš dobrý Otec?!

15. Jistě ne! Neboť bylo by Mi zajisté mnohem snazší držet vás v souzeném řádu jako všechny ostatní tvory, leč ježto toho nečiním, je jasné, že vy jste Mé děti a Já vás všech dobrý Otec.

16. Přišel jsem dnes opět jako Cizinec k vám a vy jste Mne nepoznali, protože jste volali „Jehovu“, ale nikoli vpravdě „Otce“.

17. Zůstávejte tedy úplně při Otci, tak vám napříště již nebudu Cizincem.

18. Ježto jsem však nyní u vás, radujte se a pojdte všichni ke Mně. Amen.“

* * *

Kapitola 157.

Svatý Otec ze všech stran tísněn Svými dětmi. Adam poznává v druhém cizinci Ábela. Nepodařený pokus satana, starého lháře, přit se s P á n e m.

16. září 1842

1. Po tomto zvolání spěchali všichni k Abbovi a přimkli se k Němu, jak jen to bylo možné a Abba chválil horlivost jejich srdcí.

2. Jelikož však Adam nebyl v chůzi tak rychlý jako ti ostatní, stalo se, že ti ostatní dříve zcela obklíčili Abbu, než byl Adam s to k Němu dojít.

3. Starce však poněkud zamrzelo, že se tentokrát bralo tak málo ohledu na něho, a proto se také opravdově rozdurdil.

4. Ale Abba mu řekl: „Adame, pročpak se nyní tak durdíš? Copak jsme nepřišli dva?! Máš-li zde příliš málo místa, hle, tamto stojí ještě jeden! Přimkni se k němu! Napřed ho však poznej a

taž se pak svého srdce, kdo z vás dvou vězí v něm hlouběji. Pravím ti však, že tvé vlastní srdce ti hlasitě poví, proč jsi tentokrát ke Mně přišel příliš pozdě.

5. Pravím ti však také, že zatím ten cizinec, kterého brzy poznáš, je na tom lépe, nežli jsi nyní ty. Neboť on je již nesmrtelný; ty však budeš muset ještě dříve úplně zemřít, než dospěješ k nesmrtelnosti.

6. A tak tedy pohlédni pozorněji na tohoto Mého průvodce; a až ho poznáš, pak nám všem řekni, koho jsi v něm poznal.“

7. Tu se Adam zarazil, obrátil se pomalu k cizinci, jal se ho od hlavy k patě prohlížet; a jelikož ho vzdor tomu nemohl poznat, obrátil se opět k Abbovi a otázal se Ho:

8. „Abbo, já nemohu Tvého průvodce poznat. Kdo je to a jak se jmenuje? Abbo, řekni mi to, aby mne očekávání příliš dlouho netrápilo.

9. Že já a moji potomci v našem těle budeme muset dříve zemřít, než náš duch dospěje opět do svého domova, to je mi známo již od dob Abelových; neboť on se nám stal všem smutným příkladem.

10. Ale vzdor tomu se nechvěji; neboť také vím, že zemru v Tvých rukou, jako jsem z nich přišel na Zem!

11. Ale vzdor všemu tomu nicméně mi zůstává onen cizinec cizím a nemohu ho poznat; proto mi sděl, ó, Abbo, Svými svatými ústy, kdo je tento cizinec.“

12. A Abba pravil poté Adamovi: „Přístup tedy k němu blíž a potom se zajisté ukáže, zda ho poznáš či ne.“

13. A Adam přistoupil k cizinci blíž. Sotva se však k němu na několik kroků přiblížil, hle, tu náhle hlasitě vykřikl; neboť poznal v cizinci svého syna Ábela a chtěl se k němu také ihned vrhnout.

14. Leč Ábel pravil Adamovi: „Zadrž a poslyš! Tvé děti objaly pravého Otce. Pročpak ty se chceš od něho vzdalovat a místo něho objímat mne, kterýž nejsem proti Němu ničím

15. Proto se rychle obrať, abys došel k Tomu, který jedině je věčným prazákladem všech bytostí; neboť jinak ještě dnes zemřeš.

16. Hle, právě dnes je dopřáno velkému hadovi volné pole působnosti; dnes smí dokonce vylézt na tuto výšinu. Proto si spěš, aby tě nedohonil dřív, nežli vstoupíš do kruhu života. 17. Pohleď k své jeskyni; tu stojí již tento velký nepřítel života.

18. Proto spěš, spěš, otče Adame; neboť on je rychlý jako blesk a zuřivý jako podrážděný lev.“

19. Tu přiskočil Adam kvapně k Abbovi a Abba ho přijal.

20. Ale pojednou stál také již vztekem sršící kníže světa v lidské podobě mezi Ábelem a skupinou, která se přimkla k Abbovi, a křičel takto:

21. „Všemohoucí, proč mne pronásleduješ zde, v mém vlastnictví?! Co máš co činit s mými tvory?! Proč mi chceš urvat ty, kteří nevzešli z Tebe, nýbrž ze mne a chceš mne učinit bezdětným otcem?! Což nemáš nesčíslné zástupy po Tobě čistých duchů?!

22. Proto ustup se Země a ustup z celé mé velké světové říše; neboť je mé vlastnictví, jelikož vzešlo ze mne, a nikoli z Tebe! Ty Svýma nohama rozšlapáváš mé vlastnictví a jsi zlodějem v mé říši; proto ustup odtud.“

23. A Abba řekl: „Bezbožníku, jakou to lži jsou naplněna ústa tvá! Je-li toto tvým vlastnictvím, koho vlastnictvím jsi tedy potom ty sám? Kdopak povolal v bytí tebe tak jako ostatní nesčetné zástupy?!

24. Proč tedy mluvíš o vlastnictví?! Ukaž mi rostlinu, kterou jsi stvořil na půdě zemské a Já ti dám celou Zemi a celé viditelné nebe do vlastnictví!

25. Bídňý lhář, nyní se přede Mnou chvěješ, ježto jsem odkryl tvou hanbu; proč se nechvěješ před sebou samým, když svou velkou zlobu v každém okamžiku o jednu věčnost hlouběji zatracuješ?!

26. Věz, že Já jsem Pán Země a nebe! Proto odstup; neboť toto místo je příliš svaté pro tvé nohy!“

27. A nepřítel zmizel řvoucí a klnoucí výšině.

* * *

Kapitola 158.

**Abba, varování před zlomyslností satanovou.
Satanova malomocnost. Strážte se sebe samých.**

17. září 1842

1. Když velký nepřítel života zmizel, pravil Abba k dětem Jej obklopujícím:
2. „Děti, slyšely jste, co se odvážil mluvit před Mou tváří tento arcilhář?!
3. Mějte se tedy před ním na pozoru, aby vás nepřemluvil a nepřivedl k pádu; neboť velká je jeho zlomyslnost!
4. A Jak velká je jeho zlomyslnost, tak velká je také jeho chytrost a lest, proto se mějte před ním třikrát co nejpečlivěji na pozoru!
5. Je to zavržený duch, který se nemůže nikdy obrátit a nechce Mne nikdy jako jediného Boha vši svatosti, moci a síly uznat, nýbrž jemu jde o vlastní panství, proto má stále na mysli, aby Mne oslabil a konečně zcela zničil a pak na sebe strhl všechnu moc nad nebesy a všemi světy.
6. Kdyby se mu to podařilo, pak teprve by chtěl vše nyní trvajícím z převeliké nenávisti ke Mně zničit.
7. A kdyby se mu to podařilo, pak by také teprve uskutečnil nové stvoření podle svého zalíbení.
8. V tomto novém stvoření by se však nevyskytovalo nic snad na věky trvajícím, nýbrž by vše mělo trvání závislé jen na jeho nejvyšší svobodné libovůli a bylo by tu jen potud, pokud by mu to poskytovalo smyslové potěšení!
9. Kdyby se jím úplně nasytil, potom by celé stvoření ihned opět kleslo v nivě a vzniklo by opět jiné stvoření jen pro jeho potěšení.
10. Bytosti, které by mu byly úplně podobné, by nikdy nestvořil – jako například muže – zato však ženu pro svou smyslnou potřebu. Tato žena by však byla nadměru citlivá, aby byla pro všeliká pro něho veselá muka velmi vnímavá.
11. Krátce a dobře, jeho ideje jsou tak ošklivé, že je ani nejvyšší anděl není s to v jejich úplnosti pochopit. Proto si dejte před ním pozor!
12. Vy se nyní ovšem v srdci radíte a říkáte si: ‚Proč nezničit bytost, která je tak plná té nejnesmrtelnější zlovolnosti?!‘
13. Já se tu však táži každého z vás: ‚Kdo z vás by šel dolů do nížiny a usmrtil Lamecha, který není o nic lepší než tento nepřítel života?‘
14. Anebo kdybych vám ještě jednou představil tohoto nepřítele života a tak ho uzpůsobil, že byste ho mohli skutečně usmrtit, učinili byste to, i kdyby stál zuřící před vámi?
15. Věřu, všichni byste co nejmocněji váhali!
16. Hleděte, kdybyste však již vy váhali a pokud možno ustoupili, ježto vaše láska je přece jen ještě převelice malá vůči lásce Mé, oč mnohem méně mohu toto teprve učinit Já, který jsem nekonečná věčná láska Sama a mimoto jsem také tak dobře Stvořitel jeho jako váš a jsem jeho Bůh jako váš a také jeho Pán. Jako váš a jeho vždy ještě otcovský soudce, jako jsem váš dobrý Otec Sám-
17. Pokud to však bylo jen možné, byla mu moc vůle beztoho vzata. Proto se ho nemusíte ani dost málo obávat, nýbrž se jen mít před jeho lstí na pozoru. Tato lest však nemá žádnou moc, nýbrž je sama o sobě tak bezmocná, že ji můžete, chcete-li jen, svým dechem snáze odfouknout než mouchu.
18. Proto také může trvat a ve věčnosti slepé pokusy činit, aby nás zničil. Toto se mu právě tak nikdy nepodaří, jako se nepodaří komáru vítězství v boji se slonem.
19. Ale vy se již opět v srdcích tážete: ‚V čem tedy záleží lest tohoto nepřítele života, abychom ji poznali a mohli se mít před ní na pozoru?!‘
20. Neboť kdo se může mít na pozoru před něčím, co nezná?!‘
21. Děti, máte pravdu, že se ve svých srdcích takto tážete; leč vaše otázka je v podstatě malicherná. Neboť nepřítel života se nemůže a nesmí k nikomu přiblížit; proto také nemůže svou lstivostí nikoho ošálit.
22. Dá-li se však člověk svým vlastním srdcem ošálit a stane se pyšný, vládychtivý, tělesně smyslný, svěťácký a samolibý, pak se tento člověk sám z vlastní vůle přibližuje k nepříteli života,

stává se sám nepřítelem všeho života a nezdídko ještě horším než tento vlastní nepřítel v sobě, před jehož lstí se máte chránit.

23. Jestliže však vlastní nepřítel života zpozoruje vedle sebe takového jemu podobného souseda, pak ovšem již nešetří námahou, aby upoutal na sebe toho, který ho jemu tak převážně podobného dobrovolně vyhledal.

24. Hledte, tu teprve začne působit značně lest nepřítele, aby tohoto přítele na věky získal pro sebe.

25. Kdo tedy chce uniknout lsti tohoto nepřítele, ten buď věrným a náležitě bdělým pastýřem svého vlastního srdce a obrať se ke Mně. Kdo bude vždy toho dbát, věru, může věřit, že snáze by mu bylo možné Slunce z oblohy strhnout, než tomuto nepříteli života se přiblížit.

26. Proto nebuďte také úzkostliví, neboť bez Mého dopuštění se nemůže nic stát. Jestliže však někdy něco snad dopouštím, pak mám pro to vždy Svůj nejlepší důvod.

27. Mějte se však zejména na pozoru před sebou samými; neboť, věru, není nikde mimo Mne nic svobodnějšího než jsou vaše vlastní srdce.

28. Proto pečujte o ně podle Mé vůle, tak budete věčně jisti před lstí nepřítelovou.

29. Toto dobře pochopte, neboť ochranou před jeho lstí je to, abyste obrátili svá srdce ke Mně, ale ne svévolně k němu. Rozumíte tomu?!

* * *

Kapitola 159.

Ábelovo poslání k hlasatelům pokání z výšiny do Hanochu, kteří tam propadli rozkoši těla. Nebezpečí těla žen.

20. září 1842

1. Teprve po této řeči Abbově ustoupili všichni na jeho příkaz opět do malé vzdálenosti asi sedmi kroků a vytvořili tak kolem Otce kruh a děkovali, chválili a velebili Ho za Jeho nekonečnou lásku, milost a slitování. Abba však povolal k Sobě Ábela a řekl mu:

2. Můj věrný posle, nyní tě pošlu do Hanochu. Zastihneš tam sedm odtud vyslaných hlasatelů pokání. Mezi nimi jsou tři vytrvalí, čtyři však kolísají; neboť se zahleděli do těla žen v nížině a byli jím ošáleni. Hle, ty Mi je opět napraviš.

3. Ze své moci ničeho neztratíš; poněvadž však ještě nikdy nepocítili žádné tělesné bolesti, vezmi nejlépe hladký prut a sedmi ranami po zádech je potrestej, ale jen v době, kdy uvidíš, že v jejich srdcích vystupuje nečistý plamen a z tohoto plamene se konečně utváří tělo žen.

4. Když toto zpozoruješ, potom pozdvihni ihned rámě a zasad' jim silnou ránu. Jestliže po této ráně všechen plamen ihned vyhasne, pak zmírní následující rány, jejichž počet ať za každé okolnosti zůstane podle Mého výroku úplný.

5. Jestliže se však tento plamen při prvé ráně ihned neudusí a podoba těla nezanikne, pak příští ránu dej silnější, než jsi dal prvou; a kdyby ani tu se ještě neměla žádná změna ukázat, pak dej další ránu ještě silnější.

6. Nastane-li tu změna, pak ihned ubírej na síle dalších ran. Nenastane-li tu však ještě změna, pak zdvojnásob svou sílu a pokračuj s ní potom stále zvýšeně dále až na konec daného počtu.

7. Nastane-li při té či oné ráně změna, dávej ještě ostatní rány se stejnou silou dále, aby tvrdošijnost srdce byla náležitě potrestána a zmírněna.

8. Po potrestání však mocně zavolej do srdce a sděl ošálenému Mou vůli a Mou nejúplnější vážnost.

9. Potom však pozoruj ve vsí tichosti jeho srdce. Neobjeví-li se po sedm dní návrat oněch zlých plamenů, pak ho můžeš opět na sedm dní propustit. Potom však ho opět navštiv. Nalezl-li jsi ho svobodného, pak mu dej volnost na sedm měsíců.

10. Objevil-li jsi však, že jeho srdce v té době utrpělo, posilni je olejem Mé milosti. Kdybys však zpozoroval, že nechal se zalíbením znovu vzplanout v srdci starý zlý plamen, potom ho trestej znova.

11. Kdyby však prvých sedm ran se vši svou silou plamen ještě neuhaslilo, potom vezmi silnější, ale ne již hladký, nýbrž drsný trnitý prut a dej mu plnou silou rány po celých zádech.

12. Tyto rány však neoslabuj, i když se také po té či oné ráně plamen udusil, neboť tu již máš co činit s tvrdošíjností dosti zkaženého srdce.

13. A kdyby ani tyto rány ještě nezpůsobily polepšení, potom vezmi ohnivý prut a dej mu rozhněvanou rukou sedmasedmdesát tvrdých ran po celém těle, takže bude plné vředů a hnisu!

14. Polepší-li se a změní-li se jeho srdce, pak mu vyléč rány a posilni ho Mým slitováním. Nepolepší-li se však, pak posyp jeho tělo červy, aby je při živé duši strávili, neboť lépe je být stráven červy než hněvem Božím.

15. Ony tři prvé posilni však Mou láskou a ukaž se jim, až je budeš sílit Mým jménem.

16. Já však budu vždy s tebou, jakož i se všemi Svými dětmi. Amen.“

17. Tu se anděl Ábel Abbovi poklonil až k zemi a zmizel poté jako svítící blesk, když s největší rychlostí vyšlehně z mraků k zemi.

18. Všichni otcové však žasli, jak se mohlo stát, že dokonce čtyři z poslů mohli již tak v krátké době zapomenout na Toho, který je teprve předešlého dne tak přehojně vyzbrojil Svou láskou, milostí a slitováním.

19. Abba jim však poté pravil: „Ó, děti, nedivte se tomu! Vždyť jsem vám již všem dříve řekl, že v celé nekonečnosti není mimo Mne nic svobodnějšího než jedině lidské srdce. A tak toto srdce může být velmi brzy ošáleno, pustí-li Mne jen na okamžik ze zřetele.

20. Moc těla je veliká a z vás všech ještě nikdo nad ní nezmátl; proto se nedivte, že ti tři mohli být přebujným tělem žen nížiny tak brzy ošáleni.

21. Kain když prchal, prorokoval před hadem, když se had před ním objevil v těle ženy, jak nebezpečným se toto tělo stane všem jeho bratrům!

22. Proto se nedivte, že tu byli oni čtyři tak velmi brzy ošáleni, neboť vám a vašim dětem se nebude dařit ani o vlas lépe, jestliže se i jen na okamžik ode Mne odvrátíte.

23. Proto zůstávejte ve Mně, jako Já ve vás, tak se nestanete otroky těla. Amen. Pochopte to! Amen. Amen. Amen.“

* * *

Kapitola 160.

Čtyři pochybovači z jižní krajiny. Henoch mluví na oko jako neznaboh a účinek jeho řeči.

21. září 1842

1. Po této řeči Abba povolal k Sobě Henocha a vyzval také všechny ostatní, aby dávali dobrý pozor na to, co On nyní ve vši stručnosti svěří Henochovi.

2. A Henoch se odebral co nejrychleji k Abbovi a všichni ostatní natahovali uši a rozšiřovali mocně svá srdce.

3. A Abba se obrátil těmito slovy na Henocha : „Henochu, poslyš a poslyšte všichni; ale ať nikdo z vás na to nenarazí.

4. Právě za malou chvíli sem přijdou čtyři od jihu. Jsou nejednotní o Abedamovi. Dva Ho považují – ovšem ve své slabosti – za Jehovu; dva však tvrdí právě opak a považují Ho za ducha Ábelova.

5. Proto se chtějí poradit u tebe.

6. Ty se však postav na stranu popíračů a vylouvej jim Abedama i s Jehovou, aby se stali úplně bezbožnými a my potom budeme moci vybudovat v nich novou budovu; neboť na tak písčité půdě se nedá zbudovat ani márnice, neřku-li teprve příbytek pro Mne.

7. Hle, již přicházejí; proto se vzchop a mluv, jak jsem ti poradil.

8. Buď vážný, ale ne suchý, a pomysli přitom, že to jsou chudí bratři, jímž chceme od základu pomoci.

9. Neboť vpravdě pravím vám všem: Kdo Mne popírá ve své slepotě, je Mi tisíckrát milejší než ten, kdo Mne ve vlažnosti svého srdce zpola vyznává, ale považuje sotva za hodna námahy promluvit snad o Mně se svým bratrem.

10. Avšak již se přibližují k našemu kruhu; proto se připrav a ať Mne zatím nikdo neprozrazuje. Amen.“

11. A Henoch děkoval ze srdce láskou rozníčeného svatému Abba a šel pak poněkud vstříc oněm čtyřem a s vlídnou vážností je přijal.

12. Když však dorazili na vrchol výšiny, tu se tito soupeři otcům poklonili a Henoch se jich pak otázel takto:

13. „Bratři, co vás sem přivedlo? Sdělte ve vsí stručnosti svůj vážný důvod-

A jeden z nich hned jal se mluvit:

14. „Naším důvodem je Abedam. Nemůžeme pochopit: Je to Jehova, či ne, anebo je to duch Ábelův?

15. Neboť také Ábel měl prý za svého života velkou zázračnou moc a – jak to od úst k ústům víme – roztříštil před svým bratrem Kainem horu, aby ho zdržel od jeho zlého úmyslu.

16. Hle, toť naše pře. Dej nám v této věci správné světlo; neboť ji všichni považujeme za nejdůležitější, největší a hlavní věc.“

17. Henoch otevřel poté ve jménu Mém ústa a pravil: „Bratři, proč se přete o vlnu jehněte?!

18. Čím je Abedam, čím je Jehova, nevyslovujeme-li Ho ve své mysli a ve svém pocitu?! Jak se můžete přít o to, co není ani tak, ani onak?!

19. Vidíš-li v nějaké dálce na cestě hromádku a myslíš-li, že je to kámen, tvůj bratr však tvrdí, že ta hromádka je jen krtčí kopeček, hle, to je přece něco, oč se lze přít po tak dlouho, dokud neučiníte hromádku samu rozhodčím. Koho chcete tedy učinit rozhodčím tam, kde není nic jiného než vaše prázdné pocity a myšlenky, které se tak či onak vyslovují a nemají žádného jiného základu než vlastní prázdnotu, buď tak, anebo tak?

20. Vy se přete, zda Abedam, který vás po tři dny obveseloval Svým věděním, je Jehova, anebo ne.

21. Já však pravím vám: Tažte se napřed, zda vůbec nějaký Jehova je.

22. Co však učiníte, řeknu-li vám: Jehova není, nýbrž je jen nekonečný prostor a věčné trvání času!?

23. Že se v tomto prostoru během časů musely uchvacovat různé, o sobě němé síly, a tím způsobovat nejprve beztvaré chuchvalce, které se pak staly slepě působícím silám nutným podkladem. A konečně ponenáhlu se vytvořily různé výplody svým vzájemným nutkáním – tomu nás učí celá příroda. Kde však se a kdy vyslovila o Jehovovi?!

24. Není tedy zřejmě rozumnější, hlouběji zkoumat a zkoušet základ, který před námi všemi otevřeně leží, nežli nějaký základ, který se časem vyvinul přírodními silami pouze v nás sídlícími jako snad nějaký marnivý prázdny sen?!

25. Může-li kdy vůbec být nějaká sebe uchvacující a sebe sama vědomá síla pod pojmem Bůh, pak může zajisté vycházet teprve z nás, ježto my jsme na dlouhém okruhu působnosti přírodních sil prvé bytosti, v nichž se jistě poprvé začínají právě tyto síly stávat samy sebe mocné a víc a více vědomé.

26. Či viděli jste kdy, že by se mohl kámen přetvořit ve vodní kapky? Zato však je tomu naopak a malý kámen se skládá již z nesčíslného počtu vodních kapek, které kdyby byly rozloženy, vytvořily by poloviční moře.

27. Tak může tedy také Bůh vzejít teprve z nás jako centrální síla vědomí sama sebe, jako vzniká z mnoha vodních kapek kámen, nikoli naopak.

28. Podle toho vidíte strašnou prázdnotu vaší pře a rozvažujte o něčem lepším; staňte se však napřed žáky hluboké moudrosti, pak teprve hledejte to, o čem se nyní přete. Pochopte má slova dobře! Amen.“

29. Tu se oni čtyři začali chvět a zcela zbledli a jen jeden řekl Henochovi: „Bratře, pročpak jsi nás usmrtil? Co nyní jsme a co můžeme očekávat? Nic než nekonečné věčné zničení!

30. Měl jsi nás nechat v našem mylném domnění. Jak šťastni jsme v něm byli!

31. Neboť naše srdce měla přece jen nějaký základ; nyní jsi nás však postavil nad propast věčné záhuby! Co si nyní počneme?

32. Ó, Jehovo, ó Abedame, kéž bys tu ještě byl! Oč mnohem raději bychom byli Tebou oklamáni, než nyní tak strašně Henochem poučování!

33. Henocho, klamej nás znovu, abychom mohli být klidni, pokud žijeme! Amen.“

* * *

Henochovo napomenutí k horlivému pátrání po pravdě a poznání Boha.

22. září 1842

1. Henoch však viděl velké rozpaky oněch čtyř a otázal se jich: „Nuže, vám záleží málo na pravdě, nýbrž jen na tom, abyste mohli žít v úplném klidu a největším pohodlí, aniž byste v nejnvtřnější vážnosti se dále starali a pátrali, jak se všechny věci mají!

2. Vy ospalí pošetilci! Copak jste vši svou vlažností dosud získali?!

3. Doba odhalení přijde jednou pro každého i se všemi svými hrůzami smrti. Kdo se již dávno připravil zde, toho ta doba nepřekvapí a nevžene do nejtemnější soutěsky všeho zoufalství.

4. Chce-li se tu však někdo jakýmkoliv způsobem oklamávat proto, aby pak mohl v noci klamu jen hezky pohodlně spát, jak strašně jednou zazní v jeho uších volání, které mu jeho vlastní mizící síly zašeptají a dokonce dobře slyšitelně řeknou: „Lenivý spáči, probud' se k smrti.“

5. Hled'te, kdyby vám bylo odjakživa záleželo trochu na Jehovovi, pak byste se již dávno o to vážně starali a byli byste se tázali: Kdo a co je Jehova?!

6. Leč abyste se zbavili této námahy, věříte raději slepě, co jste od úst k ústům slyšeli; ale abyste o tom kdy sami poněkud přemýšleli, to by vám bylo příliš obtížné. Musel vámi tedy Abedam ve vašem nejhlubším spánku zatřást, jinak byste byli ještě až do této doby zcela sladce dřímali a nikdy by vás jistě ani nenapadlo, abyste se blíže zajímali a dotazovali na Jehovu.

7. Ó, vy vlažní, nyní se staráte o život! Copak jste činili sto a opět sto let, ježto jste právě tak málo věděli o Jehovovi, jako víte nyní, ano, mnohem méně. Neboť nyní přece již víte, jak je to s Jehovou; tehdy jste však nevěděli vůbec nic a také jste se vždy vyhýbali zvědět o něm něco podrobnějšího, neboť klam vám byl vždy milejší než pravda. Pročpak jste přišli sem dnes, jako ještě jinak nikdy?!

8. Protože vás Abedam vyburcoval poněkud ze spánku tím, že tak trochu zakalil vašeho boha spánku.

9. Vy byste chtěli nyní opět obnovit tohoto starého boha spánku, abyste potom mohli klidně opět ve svém starém spánku pokračovat; leč s tím je nyní konec,

10. neboť přece jen chcete mít v této věci světlo, Dal jsme vám světlo ve vyslovené pravdě; proč tedy chcete mít místo světla opět starý klam svých smyslů?!

11. Protože jste sem přišli nikoli kvůli pravdě, nýbrž jen kvůli klamu, protože tento klam byl ořesen nejmoudřejším východozemcem a vy byste nyní rádi opět obnovili starého Jehovu, pod jehož životní ochranou jste mohli tak přesladce spát, zatímco my jsme bděli a byli v ustavičném boji se smrtí.

12. Bděte nyní jen s námi a pomozte nám všem nést nadmíru obtížné břímě smrti; vaše záda jsou k tomu zajisté dosti široká a silná.

13. Věřu, starý Jehova vám na věky již nic neprospěje, nezačne-li se ve vás utvářet Jehova nový.

14. Proto jsem vám ve své řeči pravil: Z nás musí vzejít Jehova, má-li tu pro nás někde být. Není-li tomu tak, pak nám všem nic neprospěje ani tisíc o sobě někde trvajících Jehovů.

15. Co prospěje kameni mé sebe sama vědomé bytí?

16. Kdyby však bylo kameni možno přejít v sobě samém do vědomí a stát se volně se pohybující bytostí, potom bych mohl být pro něho také já něčím, jako jsem pro vás. Co však jsem mrtvému kameni? Nic, pouhé a naprosté nic!

17. A v tomto poměru, v jakém jsem já a kámen, v tomtéž poměru jste také i vy k vašemu starému Jehovovi.

18. Tento Jehova musí napřed ve vás dospět k nejvyššímu úplnému sebevědomí vašim živným chtěním, nežli se vám stane působícím Jehovou. A toto by se muselo stát vašimi skutky. Nestane-li se však to, pak není pro váš život pro všechny časy časů nikde nějakého Jehovy, tak jako pro kameny není žádných lidí.

19. Proto neproste o ještě více šalby a lži, nýbrž přimkněte se k pravdě; uče se pravdě z velké knihy a ze znamení přírody. Potom se zajisté ukáže, zda vaše srdce jsou způsobilá pro símě Jehovovo.

20. Vzdalte se však nyní na dobu jednoho obratu stínu, přemýšlejte o tom, co bylo řečeno a přijďte zase sem a vyzkoušíme vaše srdce, jaká láska je ovládá. A tak tedy jděte. Amen.“

* * *

Kapitola 162.

Porada čtyř pochybovačů.

23. září 1842

1. A oni čtyři se poklonili otcům a poté se odebrali z naší východní výšiny dolů na malý výběžek, posadili se a začali se takto mezi sebou radit:

2. „Bratři“, začal první, „co si nyní myslíte? Máme slovům Henochovým důvěřovat, anebo jim nemáme důvěřovat!“

3. Co se mne týče, jsem toho mínění, že se tentokrát Henoch velice mýlil.

4. Je člověk jako my jsme – a to k úplné způsobilosti pro všeliké omyly postačí; více nepotřebujeme.

5. Neboť propůjčil-li mu Všemohoucí také větší dokonalosti a ustanovil ho veleknězem, přece jen mu ponechal vše čistě lidské, takže je ještě vždy týmž Henochem, jakým byl dříve, a může se tedy také mýlit.

6. Že se však tentokrát notně zmýlil, to bych mu mohl ihned na prstech dokázat.

7. Nyní jen nechápu, jak jsem mohl být v jeho přítomnosti tak velice zbedněný.

8. Například: Co by mi mohl říci na to, kdybych mu byl při jeho popírání Boha řekl: „Bratře, kdyby tomu bylo tak, jak ty jsi nyní moudře tvrdil, pak nemusíme napříště již stavět domy.“

9. Neboť jestliže jsme mohli povstat bez Stvořitele z nejvyšší moudrosti a jsme-li přece jistě ve všem dokonalejší než naše domy, neboť můžeme myslet, mluvit a moudře jednat, proč nemáme dát rovněž z ničeho a ze sebe bez našeho přičinění vznikat také našim nevýslovně mnohem hloupějším domům?!

10. Já však nechám dobrého Henocha celou věčnost čekat a dám mu mimo to ještě svůj život v zástavu, že jistě nebude nikdy mít štěstí, aby viděl z němé půdy Země vyrůstat dobře uspořádaný obytný dům.

11. My že jsme díla slepých sil, která si nejsou před sebou vědoma ani sama sebe?!

12. Ne bratři, nežli mne Henoch o tom přesvědčí, spíše uvěřím a jemu dokážu, že on jako velekněz je i se svou moudrostí úplným bláznem. Co tomu říkáte? Mám pravdu anebo ne?!

13. A druhý se ujal slova a pravil: „Zcela máš pravdu?! Musím ti říci, bratře, že mne to již v nitru zcela zvláště hnětlo. Kdybych byl nešetřil velké otce, věru, stálo by mne to jen slovo a Henochův jazyk by byl ochromen jako rosná kapka v nejtuzší zimě.“

14. Rád bych slyšel odpověď, kdybych se ho byl jen tak zcela povrchně otázel: „Henochu, je-li tomu tak, jak jsi nám nyní moudře pověděl, pak bych se tedy rád od tebe dozvěděl, jak vysvětlit lásku k Bohu.“

15. Bratři, kdyby mi byl Henoch mohl na tuto otázku říci, aniž by si odporoval, jen jedině slůvko, pak spolknu před vámi a před ním kteroukoliv horu jen chcete.

16. Neboť je-li Jehova klamem a jaksi mastí na lenost našeho ducha, pak je také všechna naše láska pouhým klamem; a je-li tato láska klamem, pak jsme si sami sobě klamem Henocha ani v nejmenším nevyjímaje.

17. Jsme-li však sami sobě klamem, pak se táži: „Bratře, jakou má potom přednost tvá moudrost před naší pošetilostí?!

18. Proto můžeš právě tak dobře mlčet jako my. Řekněte mi svobodně: Co by mi na to mohl tento celý Henoch odpovědět?

19. Nic, neboť tu by byl jako v tisícero násobné pasti a svým jazykem by nemohl ani pohnout.“

20. „On snad myslel,“ pravil třetí, „že jsme nějací velmi prostosrdeční blázni, kteří si dají ihned všelicos nabalamutit.“

21. Ale naše nejbližší setkání osvětlí před ním čtyři pošetilce tak, že mu bude jeho velekněžství připadat právě tak, jako kdyby vězel v nezralém planém jablku; neboť jsem nabit jako bouří zatěžkaný mrak.

22. Jen trochu větru a dobrý Henoch bude za své neznabožství ještě desetkrát hůře obslužen, než jsme byli my všichni v předsobotí! Ať hodně tvrdě pocítí a se mu splatí zřejmý žert, který si s námi dovolil!

23. Že by snad Henoch v Boha nevěřil, tomu tak málo věřím, jako kdyby se někdo se mnou přel a tvrdil, že nejsem!

24. Ale měl nás za blázný a vesměs nás napálil, to je to, a něco jiného.

25. Ale já se za to také proti němu opřu, že tu zůstane trčet jako kámen, který padl na nejhlubší dno moře.

26. Co mi asi odpoví, řeknu-li mu rovnou: „Henocho, mrzký veleknězi, ty jsi nyní ze své slepoty dvojnásobně lhal. Neboť není-li od věčnosti předem žádný Jehova, pak jsi mluvil beztoho do větru.

27. Neboť slepá náhoda jistě tě neutvořila moudřejším než nás, a tak proč právě ty bys měl být více než my, kteří přece jsme sami sobě neméně naprostou pošetilostí, jako jsi sobě samému ty, a proto také nutně nám všem?

28. Je-li však nějaký starý Jehova, pak jsi beztoho před námi všemi zřejmě a hmatatelně lhářem.“

29. Bratři, co mi může na to odpovědět?!”

30. A čtvrtý pravil: Nic. Nebo nejspíš tohle: „Stojím tedy před vámi jako osel a mé velekněžství je prázdným větrem.“

31. Co se však týká Abedama, myslím, že bychom se měli v té věci sjednotit a moudrému veleknězi do očí dokázat, že Abedam byl nepochybně Sám Jehova, což vychází jasně z Jeho slov a skutků, budeme-li o nich jen poněkud uvažovat.

32. A jestliže to potom popře, pak se ho zcela prostě otáží: „Bratře, kdopak tě potom učinil veleknězem?”

33. Není-li On nic, pak nejsi také ty nic, a proto učiníš nejlépe, složíš-li velekněžství; neboť tento úřad neznabohu nepatří.“

34. Co nám tu může on anebo někdo jiný odpovědět?”

35. Po tomto návrhu se všichni sjednotili a prvý povstal a pravil: „Bratři, jsme-li sjednoceni také v této věci, pak pojďme a urovnejme naší záležitost.

36. Věřu, hořím zvědavostí, co z toho nakonec vzejde. S Henochem jsme úplně hotovi. Pojďme tedy. Amen.“

* * *

Kapitola 163.

Rozepře mezi čtyřmi pochybovači a Henochem.

26. září 1842

1. A všichni čtyři povstali a takto vyzbrojeni šli opět na výšinu. Když tam však došli, začali se hned radit, kdo by se měl jako prvý pustit do Henocha.

2. Po delší poradě pravil prvý ostatním třem: „Já mám dobrý nápad: Zanechme této volby a dělejme tak, jako kdybychom vyčkávali, až se k nám Henoch anebo někdo jiný přiblíží a sám toho či onoho osloví.

3. Kdo bude potom osloven, ať dá také správnou odpověď, a to tak, aby každý na prvý pohled postřehl, jak to vlastně s ním a s námi dopadá. A kdyby do naší blízkosti nikdo nepřišel, pak beztoho víme, jak jsme na tom, a víme-li toto, pak již netřeba nic jiného, než se obrátit a pohoršlivému veleknězi ukázat záda.

4. Proč, to poznáte jistě ještě lépe nežli já sám. Řekněte, zda jste s tím srozuměni?!” Všichni s jeho návrhem souhlasili.

5. Když je však Henoch spatřil, ihned se k nim odebral – to je na rozkaz svatého Abby – a prvého z nich se otázel: „Nuže, bratře, jaképak řešení jste v sobě našli? Sdělte mi je z hloubi svého srdce.“

6. A prvý se natolik vzchopil, na kolik mu to jen dovolovaly jeho silné rozpaky a hlasem dosti nejistým dal Henochovi tuto odpověď: „Milý bratře Henocho! Já a také moji bratři nemůžeme ti dát na tuto tvou otázku pro tuto chvíli žádnou jinou odpověď, než jen říci, že kdybys pro

nezaviněnou slepotu skutečně ještě dál hájil své dřívější výroky, pak tě, nemůžeme-li ti již pomoci, ze srdce litujeme.

7. Jsi-li však jiného mínění, než jaké jsi nám předtím sdělil, pak v tobě vězí buď zlomyslnost a pýcha, anebo sis chtěl z naší ubohosti udělat pošetilý žert nepováživ, jak hluboce by to mohlo tvé bratry zarmoutit.

8. V tomto případě však nejsi i se svým velekněžstvím hoden ani té nejspatnější naší odpovědi.

9. Že však jedno či druhé u tebe je, to jsme ihned poznali z nicotnosti tvých důkazů podávaných a prázdnotou tvých výroků Proto jsi nás nazval pošetilci, zatímco my nejsme jako ty pošetilci a nedovedeme tak obratně jako ty popírat Jehovu.

10. To je celé řešení, které jsme zatím našli v sobě pro tebe.

11. Podle toho, jaká je podstata tvé pošetilsti, můžeš také přijmout jako řešení buď naše politování, anebo také naši nejúplnější nelibost.

12. Doufáme však, že nám tentokrát porozumíš lépe než předtím.“

13. Henoch odpověděl oněm čtyřem: „Ó, bratři, vy jste právě našli ono řešení, jaké jsem si přál, abyste našli.

14. Jen co se týká základu, z něhož tvrdíte, že vyplynuly k vám snad mé výroky, není to naprosto správné. Neboť kdyby tomu bylo tak, jak jste se domnívali, pak bych se k vám jistě neobrátil ani slovem; jelikož je tomu právě zcela jinak, mluvil jsem k vám toto proto, aby byl váš dlouho již spící duch probuzen. Váš duch byl však nyní probuzen, a tak jste mi také tím podali žádoucí řešení a z toho se má duše těší.

15. Že však jsem vám nechtěl naprosto být lhářem, nýbrž podle božského řádu pravým bratrem, to můžete seznat z toho:

16. Bůh jistě není lhářem proto, že je sice všude úplně přítomen, ale nicméně nemůže být nikdy nikým spatřen, leč chce-li Se podle Svého věčného řádu jako Otec Svým dětem ukázat a pak je učít a vychovávat pro věčný život!

17. Že jsem však skrýval před vámi Jehovu, stalo se to proto, že jste ve svém srdci neměli nic z Jehovy, nýbrž měli jste Jeho jméno jen v ústech. Nikoli také v srdci!

18. Co však prospívá někomu jedině mrtvé jméno, nesrovnává-li se s živým jménem v srdci?! Ano, pravím vám, to je naprosté rouhání!

19. Jelikož jsem však toto ve vás spatřil, vzal jsem to na sebe a představil jsem vám to, jako kdybych to byl vzal ze sebe, a tím jsem vás probouzel.

20. Hledte, tak se mají věci. Vy byste nyní našli Jehovu dokonce v Abedamovi a v tom jste se sjednotili. Tak bylo vítězství vašich srdcí vybojováno!

21. A tak mne nyní následujte také k vyššímu zasvěcení, abyste pak mohli jasně spatřit, zda jsem důstojným veleknězem či ne.

22. Neboť je ještě Jeden mezi námi a Ten vám dá pravou zprávu o Bohu a o mně! Amen.“

* * *

Kapitola 164.

Dokonalý pojem o Bohu čtyř pochybovačů Moudrost plodem živého srdce.

27. září 1842

1. Poté zavedl Henoch ony čtyři k nejsvětějšímu Abbovi a tu jim řekl: „Bratři, hledte, tento pro vás ještě silně cizí muž to je, o němž jsem vám předtím oznámil, že teprve On vám udělí vyšší zasvěcení o Jehovovi a pak také o mně. Poslyšte Ho tedy a následujte Ho. Amen.“

2. Hned nato k nim přistoupil Abba a otázal se jich: „Ježto vás ztráta Jehovy řečí Henochovou tak velice pomátla, že tím vaše srdce dokonce nepřátelsky vzkyplela proti tomuto veleknězi, řekněte Mi tedy, jakou v sobě máte představu o Jehovovi.“

3. A prvý z oněch čtyř se ujal slova a dosti srdnatě pravil:

4. „Dobrý muži, příteli a bratře, na to, nač se tážeš, je nadmíru těžké nalézt odpověď. Není tak těžké sdělit ti naše všeobecné pojmy o Jehovovi, to je, jak jsou u nás a mezi námi všeobecně běžné. Rač nás tedy vyslechnout.

5. Bohem rozumíme věčnou Prasílu, která naplňuje celou nekonečnost a je nade všecko dokonalá a sebe sama všude co nejjasněji vědomá!

6. Tato síla se může projevat všude, neboť je to o sobě v podstatě nejdokonalejší, nejsvobodnější vůle, která tu působí podle vlastních, v ní samé spočívajících idejí, které se v přenekonečné hojnosti vyvíjejí právě v této vůli a v jejím vlastním, z její stálé činnosti prýšticím světle.

7. Hle, to byl náš všeobecný pojem o Bohu; co se jinak týká substanciální podstaty této nekonečné, věčné síly Pravůle, ta je až příliš mimo oblast našeho chápání, než aby se o tom dala stanovit nějaká platná poučka.

8. Domněnky se však nemohou a nemají podávat jako poučky.

9. Na druhé straně se však zdá, aspoň mně a několika ostatním, že tato nekonečná vůle se musí projevovat téměř jako naše láska, neboť vše, cokoli jen můžeme pozorovat, chová v sobě toto nepopíratelné svědectví.

10. Ani neživý kámen v této věci nemlčí, nýbrž mluví jaksí svou jsoucností: „Poněvadž mé částice jsou mi milé, držím je pevně při svém mocném centru.“

11. Koná-li však toto již nepopíratelně kámen, pak jsou podle toho všechny jiné věci ještě výmluvnějšími svědky toho, a nejvíce my sami, sami sobě dobře vědomí lidé, neboť všichni jsme byli zplozeni ve vzájemné lásce!

12. Podle této velké domněnky odvažujeme se pak také tvrdit, že Bůh o Sobě Samém je nejčistší a nejsvětější láska a z této Lásky Se může projevit jako Jehova anebo jako dobrý, moudrý a všemohoucí Stvořitel všech věcí – v člověku, jakož i mimo něho jako rovněž člověk – ovšem jen vždy v nejdokonalejším smyslu – a to v člověku jako nejčistší láska v Samé Svě božskosti a mimo člověka buď jako mocně působící síla anebo viditelně v podobném tvaru lidském, při čemž však nelze ovšem předpokládat, že by byl snad na něj vázán.

13. Hle, milý, dobrý muži, přáteli a bratře, to však je vcelku také vše, co víme o Boží podstatě. Nyní je na tobě, abys toto naše mínění buď pochválil, nebo pohaněl.“

14. Abba pravil poté k oněm čtyřem: „Tvá odpověď byla úplná; neboť ve skutečnosti je tomu tak, jak jsi to zde sdělil.

15. Leč všechna tato moudrost je vám všem nicméně úplně neužitečná, je-li dílem buď vlastního přemýšlení anebo také dílem ústního vyučování!

16. Má-li vám však tato moudrost být k živému užitku, pak se musí stát buď živým, jasným pocitem v srdci, anebo – což je ovšem to nejlepší – musí vzejít z živosti srdce.

17. Je-li tu to či ono, pak tím teprve vystoupí probuzená vlastní životní síla jako stálý svědek a bude každému hlasitě zvěstovat, že Bůh je Sama nejčistší a nejsvětější Láska, v níž žádná bytost, a nejméně však opravdové děti této Lásky, nikdy nezahyne.

18. Kdo tedy nenalezl Boha tímto způsobem, pro toho je Bůh tolik jako žádný Bůh, protože to není Bůh života, nýbrž jen Bůh lidské rozumové spekulace, která potrvá tak dlouho, dokud není zatlačena nějakou jinou spekulací.

19. Kdo však našel Boha ve svém a ze svého životního základu, ten Ho našel skutečně a žádná moc nebude již s to nikdy Ho zatlačit.

20. Hledte, tak je to s tou věcí doopravdy! Nyní však Mi podejte své mínění o Abedamovi a o veleknězi Henochovi, abych vás také v tom mohl opravit! Amen.“

* * *

Kapitola 165.

Trojná bytost vznešeného Abedama a bytost Henochova jako nástroj Páně.

28. září 1842

1. A prvý z oněch čtyř pravil ostatním třem: „Je-li vám to vhod, promluvíím já; chcete-li však promluvit někdo z vás, pak mi to bude rovněž vhod.“

2. A ostatní tři pravili: „Bratře, mluv ty, když už jsi v proudu řeči; neboť jsme beztoho jedné mysli a jednoho názoru.“

3. A tak započal mluvit opět prvý, a to ještě srdnatěji než předtím, a pravil:

4. „Dobrý muži, přáteli a bratře, jelikož jsem z tvé dřívější řeči vyrozuměl, že také v tobě je vysoký stupeň moudrosti, proto tedy nyní také já otevířu před tebou ústa po způsobu vysoké moudrosti, abych ti tím dal najevo svou nehlubší úctu a souhlas s tvou vysokou moudrostí; a tak tedy rač mne ochotně vyslechnout

5. „Co se týče Abedama, který Se po plné tři dny tak nadmíru divuplně zdržoval mezi námi, je naše mínění o NĚm takové, jak Ti to nyní přesně sdělím.

6. Abedam je dvojbytosť, ano, řekl bych, On je trojná bytosť.

7. Dvojbytosť je proto, že se v něm zřejmě projevila lidská a božská přirozenost: Lidská v Jeho zjevu, který měl náš tvar a ve všem se s ním dokonale srovnával, potom božská v Jeho slovech a skutcích, ježto bylo možné u NĚho pozorovat to, že co slovo, to vykonaný skutek.

8. Prostý člověk může sice také různé věci myslet a chtít, avšak jeho myšlenky a chtění jsou o sobě jen zcela jemné výtvoř, které však přece ve své primitivnosti nejsou s to nikdy vstoupit ve zjev, nýbrž teprve jako namáhavý dodatek pomoci mechanických a organických sil, jimiž pak se náš vnitřní výtvoř ovšem nejvýš nedokonale napodobňuje.

9. Tak si také můžeme například myslet dokonce trávu a pak ji také vyslovit. Tím je v nás také jakoby stvořena, ale vystavit ji mimo sebe tak dokonale, jak si ji myslíme, nemůžeme, neboť naše bytosť je jen podmíněná a nutně omezená, a proto nejsme s to tvořit v nekonečné Boží bytosti, nýbrž jen v prostoru naší vlastní bytosti v nejmenším měřítku, jak to činí Božství v prostoru Svě nekonečné Bytnosti.

10. Ale zcela jinak se má věc s Abedamem, jenž tu nebyl nic jiného než Jehova, jsoucí s to v každé formě Se projevit. Neboť lidským tvarem v Abedamovi působilo Božství ze Svě nekonečnosti, a co tedy pravila ústa Abedamova, muselo být dokonalým skutkem, neboť všechny věci, na které se díváme, nemohou být nic jiného než myšlenky a slova, která v nekonečném Božství musí také sama být nekonečně pohotově, a jsou-li vyslovována Božstvím Samým, musí také nutně být tak zřejmě pohotově jako v nás samých ony myšlenky a slova, která jsme určitěji vyslovili pro sebe a v sobě.

11. Nuže, hle, milý muži, přáteli a bratře, tak se má ta věc. Mohlo by se mi ovšem namítnout a mohl by někdo říci:

12., Je-li tedy tomu tak, jak je to tedy se zázračnou silou často v obyčejném člověku se vyskytující? Poslouchají ho myšlenky Boží?’

13. Tu však pravím. Tehdy se stal člověk sám projevem Božství, které působí skrze něho – ačkoli v menším měřítku – jako působilo v měřítku pro nás co největším skrze Abedama.

14. A tak tedy božské působení nespočívá v bytosti člověka, nýbrž jediné jen v Bytosti Boha, který Se chtěl skrze člověka tak či onak projevit.

15. Tak je tomu tedy také s Henochem, který o sobě není nic více a nic méně než jsme všichni, totiž zcela obyčejným člověkem. Jestliže ho však Bůh skrze Abedama povolal a určil být veleknězem aneb ústrojím, kterým Se chce stále lidem v lidském tvaru projevoval, pak je Henoch, když Se skrze něho slovem nebo skutkem projevuje Bůh, téměř tím, čím byl Abedam Sám, totiž posvěceným a uzpůsobilým prostředkem, jímž se chce nekonečná Boží Bytosť místně a časově projevoval.

16. Henoch jako člověk je však s to ze sebe právě tolik jako já. Je-li však něco s to, pak je to s to jen Bůh skrze Henocha – což Henoch jistě ještě lépe poznává než já, neboť je to v podstatě mudrc.

17. Já jsem však dříve řekl, že Abedam je také jako trojná bytosť, a to spočívá v tom, že právě tento Abedam – aspoň jsem to tak podle svého mínění shledal – obsahuje v sobě úplnost božské síly. Neboť on vystupoval úplně jako nejčistší láska v Bohu jakoby samostatně a z této samostatnosti mluvil a jednal jako by on nebyl Božství, nýbrž jako by mu bylo Božství ve vši Svě úplnosti podrobno.

18. Je-li však tomu nepopíratelně tak, pak je Abedam trojný, totiž: Božství Samo – protože Láska. Dále působící všesíla Boha Samého – protože Slovo, pouhá Láska. A konečně Láska Sama, protože Samo Božství se vši Svou nekonečnou plností moci.

19. Hle, to by bylo nyní také mínění o Abedamovi a Lenochovi. Dal jsem ti je tak, jak jsme je shledali. Nyní záleží opět na tobě, abys buď schválil, anebo pohaněl, neboť jen moudrost může zkoušet a osvětlit moudrost. Bohu však budiž všechna čest na věky! Amen.“

* * *

Rozdíl mezi chytrostí rozumu a moudrostí srdce.

1. A Abba pravil poté řečníku, jakož i jeho bratrům: „Pravím tobě, ty jsi Mi dal zcela správnou odpověď. Je tomu tak, jak jsi to nyní osvětlil.

2. Ale toto vše vzešlo z tvého myšlení rozumem a tvou světskou chytrostí a podle toho jsi také úplně řádný muž.

3. Jelikož jsi však vše to našel zralým myšlením a hloubáním, oživil jsi tím na nějakou dobu sice smysly své duše, ale tvůj duch zůstal přitom úplně neprobuzený, ano, téměř jako mrtvý. Že je však tomu tak, uvidíte všichni co nejjasněji z několika malých podobenství.

4. Duše a její smysly jsou květem ducha. Jestliže však ulomíš od stonku lilii, která se ještě úplně nerozvila, a dáš ji potom do vody, pak se tu sice též rozvíje a její vnější podoba a její vůně se potom bude úplně podobat lilii, která se rozvinula na stonku. Jde-li však potom o uzrání živého semene, hle, tu toto semeno zahyne i s uschlým a dílem shnilým květem, neboť símě života nepochází z květu, který má jen to určení, aby vyvíjel tvary semene anebo to, co je tělem semene, jen z kořene, který vězí v zemi nasycené životem.

5. Nuže, hle, právě tak je tomu také s člověkem, honí-li se jen za pouhou moudrostí, neboť moudrost o sobě není potom nic jiného než prázdné rozvití květu nějaké rostliny, která byla vzata anebo oddělena od oddenku a nemůže způsobit život, protože nemá kořen a půdu, nýbrž jen pouhou vodu, která o sobě nemá život, nýbrž jen schopnost uvolňovat život země a udržovat kořen způsobilý k přijímání života ze země.

6. Láska však je kořenem stromu života a srdce aneb mysl, která se projevuje pocitem, je půdou. Kdo chce tedy sklízet plody života, musí půdu hnojit a kořeni opatřovat potravu. Potom se bude na kmeni žijícím na zdravém kořeni již beztoho velmi dobře dařit květu a s ním zároveň i živému semeni.

7. Ty jsi pochopil Abedama a Henocha vpravdě tak úplně přesně, jako je od stonku oddělená a potom rozvitá lilie úplně podobná lilii, která se rozvíjí na stonku. Začneš-li však hledat semeno, věru, pak žádné nenalezneš, protože tu není kořen a půda. Rozumíš tomu?

8. Poslyš však ještě jedno podobenství. Hle, za teplého léta se skví velmi mnohé rostliny nad půdou zemskou, přijde-li však potom zima jako silný zkoušeč života, zničí všechna stvoření světla, jen kořen a úplně uzrálé semeno nemůže usmrtit.

9. Hle, tak je tomu také s poznáním o Abedamovi a Lenochovi. Rozum bude Abedama a Henocha tak dlouho držet, dokud mu budou hmatatelní, a bude také o nich tak dlouho přemýšlet, dokud nepřijde ke konečnému, jej uspokojujícímu výsledku. Jestliže jej však našel, potom také pro něho Slunce zapadlo a započala zima.

10. Poznatky začnou odumírat a přecházet ve smrt, která je pouze to falešné a zlé a podobá se houbám, které nemají ani kořen, ani semeno.

11. Bude-li však Abedam a Henoch přijat láskou v srdci, pak se stane stromkem, pod jehož větvemi se budou skrývat i duchové nebeští.

12. Neboť tehdy se stane Abedam kořenem a Jeho slovo půdou, z níž pak všude vzejde Henoch plný životně zralého semene, a květ tohoto kmene bude správný a dá semeni správnou podobu a správný pevný šat, v němž se bude moci život udržovat věčně. Rozumíš tomu?

13. Ano, rozumíš tomu teď tak, jako se podobá květina ve vodě dokonalému květu, ale zůstaneš-li jen ve vodě svého rozumu, pak ti z tohoto porozumění nevyroste také žádné živé símě tak, jako nevyrůstá z květiny ve vodě.

14. Já však pravím tobě: Obklop svůj od kořene oddělený květný kmen dobrou, živou zemí svého srdce a zalévej jej pak neustále živou vodou, která tu nyní tekla z Mých úst, a tak budeš moci aspoň ještě přivést símě ke zrání, znovu je pak do své půdy zasít, aby se ti pak stalo mocným a novým kořenem života, kterému již nebude moci zima uškodit, neboť bez kořene není život možný.

15. Ty se teď divíš Mé moudrosti, Já však pravím tobě: Snaž se, aby ses co nejdříve divil Mé lásce, potom se již nebudeš tak velice divit moudrosti, nýbrž věčnému životu, který je láska a prazáklad vší moudrosti.

16. Daruje-li ti někdo krásnou květinu, jakou jsi ještě nikdy neviděl, tehdy máš velkou radost, Já ti však dávám celou rostlinu. Zasad' ji do země a budeš sklízet kořen, květy a konečně i símě života.

17. Pochop to. Je-li ti však něco cizí, hle, zde jsem Já a tamto Henoah, taž se a my tobě a každému odpovíme z kořene. Amen.“

* * *

Kapitola 167.

Slovo Boží jako živá voda. Podobenství o dešťové vodě, která je k zalévání rostlin lepší nežli voda pramenitá.

1. A prvý z oněch čtyř pravil poté vysoce udiven nad velkou moudrostí Cizincovou: „Poslyš, dobrý muži, příteli a bratře, z tvých slov mi není nic nesrozumitelného, neboť ses vyjádřil jasně, a obraz s utrženou lilií, jejíž květ by se potom ve vodní nádrži rozvinul bez semene, byl velice případný, a my jsme přesně pochopili, co jsi nám tím chtěl říci.

2. A já také úplně poznávám, že toto vše se zcela nepochybně zakládá na veškeré přirozenosti, tedy také tím více na přirozenosti člověka, ale ke konci tvé řeči ti něco uklouzlo, jelikož ses octl poněkud ve vášni – a tu ti již musím poznamenat, milý dobrý muži, příteli a bratře, že to nemohu řádně akceptovat.

3. Neboť pravil jsi o svých slovech, že jsou živou vodou, kterou mám co nejhroliivěji zalévat ulomený kmen s květem, čímž se mi pak dostane aspoň semene / když ne jaksí již hned kořene/, které bych pak teprve mohl zaset do své půdy, abych docílil nového kořene, kmene s květem a z toho pak také nového semene pro věčný život.

4. To je vše správné, přemoudré a jasné; jenže jak ty víš a činiš své slovo živou vodou, anebo jak je spíše já mám učinit? Hle, dobrý muži, příteli a bratře, to je trochu směle řečeno. Co je tím míněno, dosud ještě nechápu.

5. Chceš-li však mít bratrskou laskavost a vyslovit se o tom poněkud určitěji, pak můžeš také být zcela ujištěn, že já a my všichni budeme každé tvé slovo vskutku ctít a budeme se snažit povýšit je na nejživější símě ve svých srdcích.

6. Chceš-li to tedy učinit, pak tě o to prosíme.“

7. Nejsvětější Abba poté pravil: „Ty jsi položil opravdu tu nejlepší otázku, neboť pravím tobě, že vše záleží právě na tom, abyste toto správně pochopili.

8. Kdo nechápe, jak je Mé slovo živou vodou, ten také ani v nejmenším nechápe, co je Bůh, co Abedam a co Henoah; neboť teprve jen živá voda mu to může úplně odhalit.

9. Ježto tedy opravdové nejvnitřnější seznámení s nejživější vodou je k tomu podmínkou, je otázkou: Jak je tedy slovo z Mých úst živou vodou?

10. Také toto spatřete ve věrném obrazu, a tak tedy poslyšte:

11. Máš doma zahradu. Nasázel jsi v ní rozmanité dobré rostliny. Když je v létě občas sucho, zaléváš je dobrou vodou, aby neuschly a ve šťávy prosté půdě tvé zahrady neodumřely. Leč přes tvé horlivé zalévání rostliny prospívají jen velmi bídně a tvá sklizeň je potom rovněž tak nuzná, jak chudá je půda na živou potravu. Složení této potravu je jedině závislé na požehnaném nebeském dešti.

12. Ty pravíš sám ze své moudrosti: „Suchý rok je bičem jak pro rostliny, tak i pro náš žaludek a pro naši pokožku.“

13. Proč potom považuješ dešťovou vodu za lepší a výživnější než vodu, kterou zaléváš rostliny ze svého džbánu? Odpověz mi na to ze své moudrosti.“

14. Řečník odvětil: „To je zcela přirozené: protože voda z pramene zemského vydala již svou oživující sílu zemi, takže se dostává na povrch země zesláblá. Dešťová voda však padá ještě s neoslabenou hojností oživující síly na půdu země, kde potom jediná dešťová kapka je pro rostlinný svět drahocennější než plný džbán nejčistší pramenité vody. Myslím, že odpověď je správná.“

15. A nejsvětější Abba mu odpověděl: „Zcela správně, považuj tedy také Mé slovo za déšť z nebes všeho života, a životnost této Mé nejživější slovní vody ti již nebude naprosto žádnou

záhadou a Abedam i s Henochem bude před tebou stát ve vsí plnosti Své božskosti. Pochop to. Amen.“

* * *

Kapitola 168.

Čtyři světští mudrci poznávají v Cizinci Pána. Moudrost a láska jako dlouhá a krátká cesta pro ty, kteří hledají Boha.

4. října 1842

1. Po této řeči Abby se oni čtyři zcela mocně zarazili a jeden jako druhý pomyslel si u sebe: „S tímto člověkem je to opravdu zvláštní!

2. Kdo a co je, a odkud asi přišel? Věřu, ten člověk mluví právě tak, jako by to byl – Sám Jehova!“

3. Zde oni čtyři poněkud ustoupili, když předtím onen první dříve poprosil jemu ještě cizího Abbu o malé omluvení, a radili se tu o tomto přemoudrém Cizinci.

4. Prvý se otázal ihned ostatních tří: „Bratři! Slyšeli jste tak dobře jako já řeč tohoto cizího muže a jistě jste jí také podobně jako já porozuměli! Co o něm soudíte? Kdo je? Kdo to může být!“

5. A ten druhý poté pravil: „Bratře, ty víš, že já jsem se v jistých věcech ještě nikdy o celý dům nezmýlil, a proto jsem také nyní toho mínění, že příliš daleko od hlavy klínu ránu palicí nedám.

6. Obraz o zahradě, o jejím zavodnění, přirovnání pramenité vody k vodě dešťové a konečně přirovnání našich slov k pramenité vodě, která je již bez síly, Jeho slova však k živému dešti z mraků a nakonec i ještě jasný náznak na přítomnost Abedamovu mne aspoň nenechává v pochybnosti, že tu za Ním vězí – Abedam Jehova!

7. Hleděte bratři, to je mé mínění, které se mi v sobě samém neodvolatelně vnučuje a zároveň však také naplňuje mou celou bytost radostnou slastí, jakou jsem předtím ještě nikdy nepocítil.

8. Avšak nechci tím nikomu vnučovat své mínění a bude mi náramně milé, uslyším-li o tom také vaše mínění.“

9. A třetí odpověděl ihned poté: „Bratři, jak se aspoň mně zdá, nemá bratr zrovna tak zcela nepravdu. Nechci sice připojit ještě své úplné ano, jste-li však všichni jednoho mínění v této věci, pak jistě neřeknu ne.

10. Že tento muž musí být více než jen obyčejný člověk, to vysvítá co nejjasněji z každého jeho slova. Zda je to však bezprostředně Abedam Jehova Sám, anebo zda skrze Něho, totiž skrze tohoto Cizince, mluví jen Jeho duch, to by bylo třeba ještě rozhodnout.

11. Kdyby však přišlo jen na mne, jsem spíše pro bezprostřednost než prostřednost, aniž bych tím někoho i jen dost málo zkracoval v jeho domnění.

12. A čtvrtý otevřel ústa a pravil: „Bratře, já myslím, že souhlasím-li úplně s tvým názorem, neučiním také žádnou velkou chybu. Nyní by měl dát jen ještě náš představený prohlášení, a pak se brzy ukáže, kam se kloní většina hlasů.“

13. A první hlavní řečník poté pravil: „Bratři, jsme úplně zajedno. Neboť to bylo potají již hned po Jeho první řeči mé mínění, a nyní mám velkou radost, že jsme tedy úplně a zcela jednoho srdce a jedné mysli. Je teď jen otázkou: Jak to nyní začneme a jak se mu opět přiblížíme? Jakou oběť Mu přineseme? Jak nyní budeme před Ním vypadat? Co mu budeme moci nyní říci? Jemu, kterému byly naše nejtajnější myšlenky již o velmi mnoho věčností dříve známy, než jsme se ještě stali Jeho všemohoucím slovem myslícími a cítícími lidmi!“

14. On, který jedním slovem stvořil kdysi nebe a Zemi a z toho všechny nesčíslné tvory, mluvil k nám nyní tak mnohá slova. Řekněte a pomyslete, co z toho může vzejít! Co z toho vzejde!?“

15. Zde vstoupil náhle mezi ně Abba a řekl: „Děti, přátelé a bratři, Mé srdce má z vás velkou radost, neboť našli jste Mne opravdu tak, jak se sluší na svobodného člověka.

16. Ale vaše cesta ke Mně, vašemu věčnému svatému Otci, byla namáhavá, neboť moudrost dělá malé a obtížné kroky, kdežto Láska jde přímo k hlavní věci. Ježto jste Mne takto

nalezli, radujte se nyní také nadmíru; neboť Já, Všemohoucí Bůh, jsem nyní jako váš lásky nejplnější Otec viditelně mezi vámi.

17. Pojdte všichni na Má prsa a okuste, že Já jsem opravdu váš věčný svatý lásky nejplnější Otec. Pojdte, pojdte. Amen.“

* * *

Kapitola 169.

**Láska pravou bohoslužbou a pravou obětí.
Pán se stává opět neviditelným.**

6. října 1842

1. A ihned se vrhli všichni sem, a to nejen oni čtyři, nýbrž všichni, kteří v této době byli na výšině, a objali Abbu, plačíc slzami radosti a lásky, všichni Ho velebili, chválili a vzdávali Mu v srdcích čest.

2. On pak jim všem požehnal a nakonec pravil: „Dětičky, nyní máte pravého Otce a všichni jste ve Mně uzřeli Boha. Objali jste Mne s láskou, protože jsem k vám přišel s láskou. Věřte nyní všichni pevně v srdcích, že jedině Já jsem pravý, dobrý svatý Otec a jediný Pán nebes a Země, Bůh vší moci, síly a nadvlády. Stvořitel, Ředitel a Udržovatel všech věcí a věčný, jedině nejdokonalejší život Sám, protože věčná a nekonečná Láska a Moudrost Sama!

3. Věřte tedy tomu pevně ve svých srdcích a pociťujte živě, že věčný Život je dokonale ve vás skrze Mou lásku, a tak budete vždy šťastni zde i na onom světě ve věčném příbytku Mé lásky a Moudrosti. Zde budete šťastní, ježto smrti nikdy neuzříte a neokusíte, a na onom světě stále větším vnitřním rozvojem nekonečné plnosti divů Mého života v sobě duchovně.

4. Nyní jsem vám požehnal jako pravý Otec. Žehnejte však také vy Mně ve svých srdcích nejměně stálou láskou, a tak v životnosti svých skutků ukážete, že věříte, že jedině, Já jsem dobrý Otec, jenž vás již po věčnosti miloval dávno předtím, nežli planulo na obloze Slunce.

5. Kdo Mne bude ctít rukou, toho ruka bude pro každé dílo požehnána, kdo Mne bude ctít nohama, ten nenalezne žádné kameny na půdě, kde bude konat cesty, kdo Mne bude ctít tělem, ten bude mít také požehnané tělo a žádná bolest se nedotkne nikdy vlákna jeho těla. Kdo Mne bude ctít ústy toho ústa budou požehnána tak, že ho budou chválit všichni. Kdo Mne bude ctít očima, ten smrti nikdy neuzří; kdo Mne bude ctít ušima, do toho ucha nevnikne nikdy zlý hlas, nýbrž budou je harmonické tóny uchvacovat. Kdo Mne bude ctít celou hlavou a jejím mozkiem, toho požehnám velkou moudrostí. Kdo Mne však uctívá ve svém srdci jako jediného dobrého Otce, ten je to, který Mne uctívá celým životem, ježto Mne uctívá svou láskou, která je jeho celý život. Kdo Mne však uctívá celým svým životem, ten bude však také požehnan věčným životem ze Mne, svatého, lásky nejplnějšího dobrého Otce.

6. Uctívejte Mne tedy vesměs povždy srdcem, tak bude věčný život ve vás, protože vaše srdce budou naplněna tím, co tu je věčného života, totiž Mou svatou, všemohoucí láskou.

7. Nikdo Mně nemůže žehnat ani rukou, ani nohama, ani tělem, ani ústy, ani očima, ani ušima, nýbrž jedině čistým, Mou svatou láskou naplněným srdcem.

8. Kdo Mne však s takovým srdcem žehná, ten Mně taky žehná rukama, nohama, ústy, očima, ušima a celou hlavou a celým tělem, ano všemi svými silami a proto však také požehnám celého člověka pro věčný život

9. Těm však, kteří Mi chtějí částečně žehnat, budu také Já, jak bylo řečeno, jen částečně žehnat.

10. Zůstávejte tedy jedině při Mé lásce, tak se vám dostane vždy hojnosti Mých požehnaní; nebudete-li se však držet jedině lásky, pak budou Má požehnaní také jako vaše láska.

11. Vpravdě pravím vám, Mé děti: „Já váš Otec, nepotřebuji žádných obětí a žádné Mne zvlášť uctívající tak zvané bohoslužby; neboť Já jsem dosti všemohoucí, abych konal každou službu na věky, jako jsem ji konal již od věčnosti bez vaší obětí a bez vaší bohoslužby.

12. Chcete-li Mi však již sloužit, opak si služte vzájemně v Mé otcovské lásce, tak budete pravými sluhy Božími.

13. Kdo chce obětovat, ať obětuje ve svém srdci. Mou otcovskou lásku ve svém srdci ať Mi přináší za oběť; na takovou oběť shlédnu vždy co nejliběji.

14. Nyní víte vše živě v sobě. Dbejte toho vždy živě a jednejte podle toho, tak z vašich ledví vyrazí proudem hojnost věčného života a zničí tu příbytek smrti na věky, na věky, na věky! Amen.“

15. Henoch - to jsou Má ústa u vás; toho poslouchejte a jeho slovo bude vám žehnat anebo vás bude soudit podle založení vašich srdcí. Amen, Amen. Amen.“

16. Tu se stal Abba opět neviditelným a zmizel před plačícíma očima dětí naposled, to je na tak dlouho, dokud ještě žil Adam, a nebyl poté již všeobecně viděn v těle jako Syn lidí až do velkého Času časů.

* * *

Kapitola 170

Adamova pošetilá touha po řeči Henochově o Pánu, jenž se právě stal neviditelným. Henochova případná odpověď.

7. října 1842

1. Teprve za nějakou dobu se otcové vzpamatovali a dívali se kolem, zda by nebylo možno spatřit někde Jehovu.

2. Leč tato námaha byla marná; neboť Jehova se skryl opět do Své svatyně a nebylo Ho možné již žádným jiným okem vypátrat než jedině očima čisté lásky v srdci.

3. Po chvíli přistoupil však Adam k Henochovi a řekl mu: „Henochu, povídej něco o Tom, na kterého naše oči nebyly hodny pohlédnout, abychom si nepřipadali tak osiřelí.

4. Neboť nic není pro srdce bolestnější, než pohřešovat to, co člověk jednou pojal v sebe láskou; tím bolestnější je však pohřešovat nyní Toho, jenž je jediným životem našich srdcí, a tudíž jediným předmětem naší nejmocnější lásky.

5. Proto mluv, Henochu, mluv! Mluv o Něm. Ano, nemluv o ničem jiném než jen o Něm; neboť On jediný se nyní stal největší potřebou našich srdcí.

6. Také nemluv o tom, co Má k němu nějaký vztah, nýbrž čistě jen o Něm mluv. Také ne o tom, jak byl plný lásky, slitování a blahosklonnosti mezi námi a všechny nás vedl a učil a s největší jemností nám ukázal nejvyšší láskyplně přesvaté cesty k Němu, k Němu, nejlepšímu, nejsvětějšímu, lásky nejplnějšímu Otci!

7. Mluv tedy jen o Něm Samém, milý Lenchu. Amen.“

8. Henoch otevřel ústa a pravil: „Nejctihodnější otče, tvé přání je čisté jako voda tamto, která pocházejíc z čistého pramene pohrává si na bílém písku pod bílým kamenem. Přemýšlej však jen, co to znamená: Mluvit o Něm, mluvit jedině o Něm.

9. Pohleď na Jeho velká slova kolem nás. My sami nejsme nic jiného, a na cokoli jen pohlédneme, není nic jiného než Boží slovo.

10. Ty si však nyní přeješ, abych mluvil o Něm, nedotýkaje se ničeho, co by s Ním bylo v nějakém vztahu.

11. Řekni mi, nejctihodnější otče, jak by něco takového bylo možné?! Neboť mluvit pouze o Něm, aniž bych se dotkl ostatních na něho se vztahujících obrazů, záležitostí a věcí, je naprostou nemožností.

12. To by člověk musel jen nepřetržitě vyslovovat Jeho jméno. Jak by ti to však i jen při krátké době připadalo?

13. Či bylo by možné takovou nejvyšší jednotvárnou slovní řadu jednoho a téhož jména nazvat řečí, i kdyby jí byl označován nejvyšší a nejdůstojnější předmět naší lásky?!

14. Proto musíš, nejdůstojnější otče, přání svého srdce o sobě sice nejčistší, nicméně však přesto neproveditelné, poněkud změnit a já mu potom neprodleně vyhovím.“

15. Adam uznal pošetilost své žádosti a pravil konečně Henochovi: „Ano, an, můj synu, máš pravdu. Má žádost je skutečně zcela neproveditelná, a proto čiň podle svého srdce s láskou nejsvětějšího Otce příbuzného a mně bude konečně vhod vše, cokoli o něm uvedeš. Amen.“

16. Henoch se hned nato obrátil touto krátkou řečí ke všem přítomným: „Otcové a bratři! Nepozorovali jste ještě nikdy, jak se za dne vyjímá Měsíc vedle Slunce, jaký rozdíl je mezi světlem jeho a světlem Slunce?

17. Vy na mne všichni pohlížíte velice udiveně a nevíte, co tím chci říci.

18. Poslyšte, rozebereme tento obraz již důkladněji.

19. Hledte, září-li k nám dolů světlo slunce z převysoké oblohy, stojí tu měsíc vedle této svítliny dne zahanben a jediný mráček se leskne v paprscích slunečních mnohonásobně více než Měsíc i se vším svým nočním skvoucím světlem. Teprve když ta velká denní svítlina úplně zašla, začíná vynikat studené světlo Měsíce, vedle něhož můžou svítit také malé hvězdy.

20. Hledte, právě tak je tomu nyní také se mnou. Každá řeč z mých úst o Otci by se nyní vyjímala právě tak jako světlo Měsíce vedle Slunce. Nastává-li však večer a noc, pak bude také můj Měsíc svítit jako by měl vlastní světlo a nechá také ostatní hvězdy svítit kolem sebe.

21. Dokud v nás však ještě svítí velká svítlina slova Božího, dotud je mé měsíční světlo marnivou pošetilostí; proto promiňte mi nyní požadovanou řeč a občerstvujte se všichni ještě na paprscích velkého světla v nás.

22. Neboť nyní by se má řeč podobala zatemnění Slunce v nás, a proto zůstávejme ve dni, dokud tento den trvá.

23. Kdyby se však tento den měl někdy skončit, potom se teprve, otcové a bratři, poohlédněte po Měsíci. A nyní se odebereme domů; neboť Slunce se již chýlí k západu. Učiňme to. Amen.“

* * *

Kapitola 171.

Zázračné naplnění Setových spižíren.

11. října 1842

1. Po této řeči Henochově vstali ze země všichni otcové i s oněmi čtyřmi z jihu a šli dolů do svých příbytků. Když tam došli, pozval Adam Henocha, známého Abedama a ony čtyři z jihu, aby zůstali přes noc u něho a povečeřeli v jeho chatě.

2. Hosté pozdravili poté s dětskou láskou Adama a rádi vyhověli jeho přání a odebrali se do jeho chaty.

3. Adam objednal ihned u Seta večeři a Set se také hned nato o večeři postaral.

4. Proto odešel rychlým krokem do svého příbytku a přikázal svým dětem, aby přinesly tři střední koše naplněné nejlepšími plody, mlékem, jahodovou šťávou, vodou, chlebem a medem.

5. Děti Setovy pospíšily rychle do jeho velkých spižíren, aby vyplnily vůli otcovu; avšak jak úžasné a smutné se vrátily ihned ze spižíren, když je našly úplně vyprázdněné.

6. Když to Setovi sdělily, odebral se též hned sám do spižíren a k svému nemalému zármutku shledal výpovědi svých dětí potvrzeny.

7. „Co mám nyní učinit?“, otázal se svého vlastního srdce; ale srdce zůstávalo nyní němé a žádná dobrá rada se v něm nechtěla ohlásit.

8. Proto opustil ihned svůj příbytek a odebral se opět do příbytku Adamova.

9. Došel tam a líčil s tváří vyjadřující politování nadmíru žalostný stav svých spižíren.

10. Když však to již dosti hladový Adam uslyšel, byl sám zarmoucen a obrátil se konečně na Henocha a otázal se ho, zda nejsou jeho spižířny snad lépe opatřeny než spižířny Setovy.

11 Henoch poté odpověděl: Poslyšte, kdyby tomu tak snad skutečně bylo s komorami otce Seta, jak nám to tu nyní všem sdělil, pak jsem předem přesvědčen, že s mými spižířnami to nevypadá tak přeuboze jako s jeho.

12. Já však myslím, že se tentokrát otec Set ve své velké horlivosti ve svém domě příliš málo poohlédl. Proto dovolte mi ještě jednou, abych řekl: Komory Setovy jsou přeplněny. Otec Set ať do nich ještě jednou vejde, aby je našel zcela naplněné-

13. Neboť Abba Jehova je nejen pln lásky a slitování, kráčí-li mezi námi viditelně, nýbrž On je také, skryt naším očím, zcela Týž; Proto Jemu budiž všechna naše láska, všechna chvála a všechna čest na věky! Amen

14. A Set pravil: „Henochu, ty jsi mluvil pravdu: Dobrému, lásky nejplnějšimu Otci všechna naše láska a klanění! Neboť nyní Se mi ukázal být veliký a nadmíru milosrdný; neboť mé spižířny byly vyprázdněny až do posledního místa, a nyní je ve mém srdci opět spatřuji zcela naplněné.“

15. Ihned se odebral Set opět do svého příbytku. Všechny jeho děti a jeho žena spěchaly mu vstříc a volaly: „Otče, otče! Naše komory jsou přeplněny všelikými nejvyššími nádhernými a vonnými pokrmy!“

16. A Set padl ihned na tvář a chtěl děkovat a se modlit, avšak jakýsi hlas volal jakoby z nebes: „Milý bratře Sete, znám tebe a ty také znáš Mne; proto vstaň a postarej se o Adama a o jeho Mně milé hosty! Amen.“

17. Tu Set vyskočil a ohlížel se kolem sebe, zda snad někde nespátí svatého Abbu.

18. Onen hlas však opět pravil: „Sete, co hledáš kolem sebe očima? Cožpak není srdce Mým domovem v tobě? Proto jdi a obsluž hosty!. Amen.“

19. Set ihned šel a opatřil co nejhojněji známé hosty a vyprávěl, co ho potkalo.

20. Poté pravil Henoch: „Tak tomu je a zůstane, že ucho je blíže životu než oko; avšak jedině srdce je věčným příbytkem života! Proto Jemu, Otci života, nejúplnější zasvěcení našich srdcí na věky! Amen!“

21. Poté požehnal Adam hostům, velebil s nimi Boha a pak se s nimi odebral k odpočinku.

* * *

Kapitola 172.

Prvá církev na Zemi. Sedm poslů z výšiny v paláci Lamechově v Hanochu.

12. října 1842

1. Když jsme se nyní celkem asi sedm dní zdrželi u dětí Božích na výšině a sledovali prvé založení církve na Zemi viditelnou přítomností Jehovovou, jsme tu dopodrobna skutek za skutkem, slovo za slovem spolu viděli a vyslechli, a tím jsme obdrželi nejúplnější vysvětlení šesti dnů stvoření, Mojžíšem v bibli označených, jimiž se nemá rozumět nic jiného než právě založení prvé církve na tělese zemském, můžeme na nějakou dobu výšinu opět opustit a odebrat se do Hanochu, abychom viděli a slyšeli, jak to dopadlo a jaké změny tu v jednom týdnu nastaly.

2. A tak se tedy odebereme dolů. Co se zde děje? Co je zde?!

3. Hleďte, právě se ubírají Kisehel, Setlahem a ještě jeden bratr, který se nyní bude jmenovat Joram, do paláce Lamechova.

4. Co mají asi v úmyslu, co tu budou dělat a co vše, jaká hrozná a ošklivá podívaná sen naskytne jejich očím?! Poslyšte tedy a vizte.

5. Od svého rychlého příchodu do Hanochu se odebralo oněch sedm poslů již několikrát k Lamechovi. Bylo jim ukázáno vše a nechybělo ani půvabných komorných, které kolem nich za všelikých bujných postojů a přitažlivých řečí a posuňků pobíhaly a také již čtyři z nich skutečně obelstily, pročež jsem také v den sporů poslal k nim dolů anděla Ábela, a proto také tito čtyři nebyli tentokrát přítomni; ale jen k Lamechovi samému jim nebyly dveře ještě otevřeny-

6. Pro tentokrát se však oni tři pevně usnesli, že vniknou do komnaty Lamechovy stůj co stůj. Proto tedy jdou právě do paláce.

7. Copak chtějí u Lamecha, který je nechce pustit, nýbrž chce je jen nově získanými komornými a záletnicemi obelstít a zajmout.

8. Vy víte, co učinil se jménem Jehovovým. Hleďte, směřuje to tedy k tomu, že Lamech bude muset vlastnoručně jámu znovu vyhrabat a předepsaným způsobem desku očistit.

9. Co vše však při této příležitosti uvidí, budeme moci spolu velmi jasně vidět po jejich boku.

10. Když došli k prvním schodům, našli je po obou stranách naplněny nejkrásnějšími a nebudnějšími, nejpůvabnějšími zcela nahými ženami a ženy žalostným hlasem bědovaly a prosily ony tři posly o záchránění, neboť musí jinak v nejbližší hodině nejukrutnější smrtí zemřít proto, že se jim předtím nepodařilo je chytit jako nejhorší nepřátele Lamechovy a odevzdat pak jeho nejpalcivější pomstě.

11. Leč toto je jen Lamechova lest. Oni tři však tuto lest hned poznali a Kisehel řekl nahým ženám: „Poslyšte, zlé hadí plémě! Ne Lamech vás krutě zahubí, nýbrž ostrá metla Jehovova vám to učiní!“

12. Venku před městem v kalužích, bažinách a močálech vás za živého těla stráví hnis a vředy! Jehovova všemohoucí vůle staniž se na věky! Amen.“

13. V okamžiku bylo těchto asi šedesát žen, které tu stály nahé, napadeno přestrašně palčivým malomocenstvím a běžely šílící, zuřící a vyjící ulicemi města k řečeným kalužím, bažinám a močálům a náhle se tu vrhly do nich.

14. Jejich těla byla poté ihned plná hnisu a vředů a maso se začalo ještě zaživa hnisající a zapáchající oddělovat od kostí.

15. Tím byly nyní první schody očištěny. Když pak došli ke druhým schodům, tu nastalo ihned ještě strašnější bédování; neboť také tyto schody byly naplněny nahými ženami, které byly tělesnými pochopy Lamechovými nejostřejšími pruty vpravdě rozsápávány.

16. Když krvácející ženy spatřily tyto tři mocné muže, jaly se ještě silněji křičet, aby je ti tři zachránili z rukou tělesných pochopů Lamechových.

17. A Kisehel přikázal pochopům „Zadržte mrskání žen pruty a vyvedte tyto hrdinky Lamechovy ven ke kalužím, bažinám a močálům; tam se sejdou se svými nečestnými družkami a budou se s nimi podílet o mzdu.

18. Vaše ruka ať se budoucně nikdy prutu nedotkne, jinak zemřete jako tyto hrdinky neřesti. Jehovova vůle se nyní staň jakož i na věky. Amen.“

19. A pochopové odhodili ihned pruty, svázali ztýraným ženám ruce na zádech a vlékli je pak ven ke kalužím, bažinám a močálům. Zde teprve, když spatřily osud svých družek, začaly ženy strašně kvílet.

20. Pacholci jim uvolnili ruce, načež je opustili. Ženy se však vrhly ze zoufalství do močálů a zahynuly tu jako ostatní.

21. Když se však pochopové vrátili do paláce, bylo jim tu oněmi třemi naznačeno, aby se obrátili na Jehovu a nevstupovali již nikdy do paláce, nýbrž aby se se svými ženami odebrali do Faraku, kde je očekává jiné určení.

22. Těchto sto pochopů opustilo ihned palác a naši tři poslové se odebrali k třetím schodům.

* * *

Kapitola 173.

Třetí schody v paláci a jejich překážka pro naše tři posly.

14. října 1842

1. Když však oni tři poslové došli k třetím schodům, tu začali žasnout nad velkou Istí Lamechovou; neboť na něco takového nebyli připraveni.

2. A Já Sám jsem jim v jejich mysli také o tom nic neřekl proto, aby se tak při mimořádné příležitosti tím více utvrdili v síle moudrosti, kterou jsem jim propůjčil. Jak tedy zatarasil Lamech tyto třetí schody?

3. Na každém stupni bylo položeno malé děťátko a mezi dětmi byly rozestaveny nahé matky s rozdrásanými prsami a zoufale rozcuchanými vlasy; děti byly přivázány k stupňům provazy a matky byly kovovými pouty kolem svých boků k stupňům připoutány silnými řetězy.

4. Když matky spatřily ony tři silné muže, začaly sebe a ony tři proklínat a klnout jim takto:

5. „Z kterého nejhoršího pekla všech satanů jste vystoupili, že zde musíme být kvůli vám tak nejvyš hrozně trýzněny, abychom vám naším strašným trýzněním a největší kormutlivou nesnází zabránily v přístupu k zloprověstnému Lamechovi?!

6. Vy se nazýváte sluhové Jehovovi! Ó, vy přestrašní bezbožníci! Je-li Jehova takový jako vy, zda není tu naše obluda Lamech ve vší své nejvyšší nelidské zlomyslnosti naproti tomu tichý večerní vánek?!

7. Copak zlého vám učinily ubohé dívky, které byla nesmírná ukrutnost Lamechova svedla a pro nejnižší účely zlákala, že jste je bez milosti a slitování vyhnali do nejhnusnějších žump a louží, aby na těle i duši vespolek zahynuly?!

8. Vy bídní poslové nejspodnějšího pekla, o jakém kdysi učil Farak, vy se ještě odvažujete nazývat se posly Jehovovi při činech, jichž nejsou schopni ani všichni ďáblové dohromady?!

9. Lamech zabil dva své bratry a byl by tedy zasloužil dvojnásobnou smrt.

10. Jehova však řekl Lamechovi: „Kdo by Lamecha usmrtil, bude sedmdesátsedmkrát pomstěn!“

11. Tyto ubohé dívky nezabily s našinci ještě nikdy ani mouchu a vy jako předstíraní poslové Jehovovy věčné lásky jste je co nejukrutnějším a nejhanebnějším způsobem uvedli v záhubu a nanejvýš mučivě usmrtili proto, že tyto beztoho trojnásobně nešťastné dívky byly nejhanebnějším způsobem násilím pro jeho nejnižší účely dovlečeny za vlasy do tohoto domu ošklivosti pacholky, které jste za jejich ukrutnost mimo to učinili svobodnými a šťastnými.

12. Vy bídní, přeukrutní poslové Jehovovi, máte-li v úmyslu obrátit tu lamechovskou obludu opět k Jehovovi, pročpak jste neučinili napřed pokusy o obrácení na oněch nejvýš nešťastných děvčatech, nežli jste je dali tak přeukrutně usmrtit?!

13. Hledte, vám nejde o Jehovu, jehož posly chcete být, nýbrž jen o vládu nad ubohými národy v nížinách všeho bahna!

14. Pohledte na nás, jak ničemně a co nejhanebněji týrány, musíme kvůli vám úpět pod nejvýš ošklivým útlakem Lamechovým! Nechtěli byste nám spílat též lhářek a pak nás proto zkazit a venku v loužích a žumpách usmrtit?!

15. Jestliže vy, bídáci, toto chcete, pak uvolněte naše pouta; neboť pro milující matky nemůže být bolestnější smrti a mučivějšího pekla než tento stav, v němž musíme se nacházet před vámi!

16. Nechcete-li to však, pak nás zde nechte zahynout a stoupejte přes nás a naše nejvýš ubohé děti vzhůru do nejhanebnějšího příbytku Lamechovy ohavnosti a učiňte z něho ještě horšího ďábla, nežli beztoho již je!

17. Proklet budiž den, který nám dal tento bídný život! Kletba našim ploditelům a kletba Stvořiteli, který nás stvořil pro tuto bídu a věčná kletba vám, kteří jste přišli, abyste rozmnožili naši bídu!

18. Zničte nás, můžete-li na věky; ale netrapte nás více, nežli jsme již beztoho trápeny!“

19. Tu se oni tři zarazili a nevěděli, co by tu učinili; neboť řeč přikovaných žen a pláč a křik dětí začínaly jim jít mocně k srdci.

* * *

Kapitola 174.

Setlahemova řeč ke zlým ženám třetích schodů. Nabádající k pokání. Zpráva dívek prvých a druhých schodů o zázračném zachránění.

15. října 1842

1. Zpočátku tři poslové ovšem žasli nad Istí Lamechovou, kterou jim byl tak účinně zatarasil cestu třetími schody.

2. Tento úžas byl pouze jen pohledem na ono ohavně zdařilé zatarasení. Když však uslyšeli nářek žen, tu se jejich svědomí stávalo těžším a těžším a vždy více se ozývajícím, že tak ukrutně odsoudili dívky prvých dvou schodišť.

3. Proto se odebrali ven ke kalužím v duchu s hojností síly v sobě, vyzdvihly všechny dívky očištěné a znovu oživené z močálů a žump a dali jim pak opět přijít před naříkající ženy a teprve potom promluvili k naříkajícím ženám, když jsem jim k tomu opět úplně otevřel jejich srdce. Řeč však měl tentokrát Setlahem a jeho slova zněla takto:

4. Vy, zlé ženy, pohledte sem. Zde jsou všechny vaše družky v neřesti. Stojí a chvějí se neporušené před vámi. Byly v kalužích mrtvé. Kdopak je nyní z nepřístupných bažin, louží a močálů očištěné, uzdravené a znovuoživené vyzdvihl a takto ve velmi dobrém stavu sem přivedl?!

5. Vy, zachráněné dívky! Promluvte k těmto nejvýš zlým ženám a řekněte, kdo vás očistil a kdo z propasti smrti vytáhl a znovu oživil!“

6. A všech přes sto šedesát dívek jednohlasně pravilo: „Ó, poslyšte nás, přenešťastné záletnice Lamechovy a jeho sluhů, jichž má ještě velké množství, ačkoliv před třemi dny jeho hlavní sluha s nejvybranější mocí, který slul Horadal, tedy jeho hlavní sluha, byl na výšinách buď dětmi Jehovovými zničen anebo se mu stal nevěrným!“

7. Byly jsme vesměs již v bažinách úplně mrtvy, jen naše ubohé duše kráčely nadmíru bídně po bažinách, loužích a močálech. Pojednou jsme však spatřily blížít se k našemu

bědnému místu tři velké svítící postavy a v těchto velkých, světlých postavách jsme ihned poznaly, že jsou to tři poslové Jehovovi.

8. A tyto poslové zvolali ihned nejmocnějším hlasem: „Probudte se na svědectví božskosti našeho poslání!“ Tu naše očištěná těla vystoupila ihned z propasti a my jsme se s nimi opět sjednotily a byly jsme pak nějakou neviditelnou mocí přivedeny sem a nyní před vámi svědčíme a vždy svědčit budeme, že tyto tři velcí muži jsou jistě praví poslové Jehovovi!“

9. A Setlahem pravil dále: „Nuže, tedy, vy nejmůž zlé ženy a pravé děti draka, mluvte, co tu soudíte! Jak je to nyní s vaší dřívější obžalobou?! Řekněte nám, kdo poradil Lamechovi, aby tyto schody zatarasil?! Neučinily jste to vy?!”

10. Zda jste vy samy nenajaly tyto děti a mnohé násilně nevyrvaly ubohým matkám k tomuto nejmůž hanebnému účelu?! Zda vy jste samy vlastníma rukama nepřivázaly zde takto děti a zda jste se na oko samy neupoutaly řetězy k volným stupňům a zda jste si samy, aniž jste k tomu byly Lamechem nějak vyzvány, chlípně prsa nerozdrásaly a větším dílem červenou šťávou nenatřely?

11. Jehova nám na krátkou dobu zabránil vidět vaši nejmůž ohavnou podobu; nyní však nám ji ukázal. Nyní ji skrz naskrz prohlédáme v celé vaší potměšilosti! Koho pak chcete tedy nyní vinit?!

12. Předtím jste se nás tázaly, z kterého pekla jsme vystoupili, nyní se však já vás táži, z kterého pekla jste vyšplhaly, když jste se před námi rouhaly Bohu a Lamechovi?!

13. Koho děti jste vy, které klnete Jehovovi a Satanovi zároveň?

14. Copak se má s vámi stát, když drakův dům je pro vás přece ještě až příliš dobrý?! – Řekněte a samy si vyneste rozsudek!“

15. A ženy začaly křičet: „Přátelé Toho, jehož jméno nemá být nikdy naším ohavným jazykem znesvěceno! Zničte nás, zničte nás úplně; neboť pro nás je každé sebe bědnější bytí ještě příliš velkou milostí!“

16. Setlahem však poté pravil: „Vstaňte, vezměte děti a vraťte je zpět. Potom však jděte ven k žumpám, omyjte si nečistotu a konejte pak pokání, dokud k vám nepřijdeme a nedáme vám náležitou odměnu za dílo vaší zlomyslnosti!“

17. Neboť takto jste pro každý trest a pro každé peklo až příliš špatné! A tak tedy vstaňte a jděte! Vy, zachráněné dívky, jděte však do svých pokojů a oblect se. Potom se vraťte a vedte nás k Lamechovi! Amen.“

* * *

Kapitola 175.

Řeč Setlahemova a rozkaz zachráněným dívkám. Tři poslové postupují k Lamechovi. Zuřivost bezmocného Lamecha.

17. října 1842

1. Ženy opustily ihned schody a vyjíce vyběhly s dětmi ven. Dívky pak odešly do svých pokojů, aby se oblékly, přišly hned potom slavnostně a slušně oděny k oněm třem, padly před nimi na kolena, prosily je za odpuštění jejich dřívějších zlomyslností, v níž byly více z donucení než svobodně činný, poděkovaly jim za milost zachránění a prosily je pak za vždy posilující požehnání. Oni tři je těšili, žehnali a posilovali je v jménu Mém. Po tomto jednání pravil pak Setlahem dívkám:

2. Poslyšte, dívky, nyní, které jste již asi pět dní sloužily Lamechovi, to je nikoli Lamechovi v osobě, nýbrž spíše jeho sluhům, neboť Lamech od trojnásobné ztráty svých žen neměl již se žádnou ženskou osobou co činit, ježto se stala kletbou v jeho ústech,

3. nyní jste byly očištěny a osvobozeny a přijaly jste požehnání Jehovovo od nás, Jeho sluhů a poslů; tím vám bylo odňato dětství pekla a uděleno dětství nebe.

4. Ježto jste se však nyní staly dětmi nebe, chovejte se tedy vždy také podle toho, abyste mohly být vždy účastny tohoto požehnání.

5. Poslušnost je prvý stupeň do příbytku věčného života. Chcete-li také vy dosáhnout věčného života, buďte poslušné každého slova, které uslyšíte z našich úst a čiňte ze stále vzrůstající lásky k Jehovovi vše, co vám uložíme učinit. Budete-li toto vše s věrným srdcem

z lásky k Jehovovi konat, potom se začne vaše síla množit, a tím se stanete pravými hrdinkami – ne již neřesti, nýbrž božského věčného života a tím také věčného zaslíbení Božího.

6. Prvé, co od vás žádáme, je, abyste nás přivedly k pokoji Lamechovu.

7. Poté půjdete však ven a nasbíráte suchého dřeva a donesete je tam k loužím na suchá místa. Snášejte je pak tak dlouho, dokud k vám nepřijdeme.

8. Budou-li se vás pak ženy venku u žumpy se pomazávající a myjící anebo někdo jiný tázat, proč to činíte, neříkejte nic, než jen, že

9. my, poslové Jehovovi, jsme vám to přikázali činit. A běda tomu, kdo by se odvážil položit ruku na vás anebo na dříví, které vy jste nanosily!

10. Nyní zatím víte vše, co máte činit, a tak nás tedy vedte k Lamechovu pokoji. Amen.“

11. A hned nato šla část dívek vpředu a část jich následovala ony tři. Když došly brzy ke dveřím pokoje, oznámily, že to jsou dveře k osobnímu pokoji Lamechovu a řekly: „To je onen pokoj. Zda je v něm, anebo ne, to při zavřených dveřích nemůžeme vědět. Jehova budiž s vámi i s námi!“

12. Setlahem pochválil jejich věrnost a nechal je pak vyjít ven sbírat dřevo.

13. Kisehel se pak dotkl dveří, které byly převelice pevně závorou zastrčeny a zataraseny a dveře se náhle rozskočily. Hluboko v pozadí pokoje seděl Lamech sršící zlobou a hněvem na velkém trůně obklopen velmi mnoha pacholky, dráby a sluhy ozbrojenými dlouhými kopími.

14. Jeho první pozdrav byl: „Pacholci, uchopte ta tři bezbožná zvířata z hor! Pevně je svažte, abych je pak vlastnoručně rozsápal; ať mi jejich krev usmíří krev mých žen Ady a Cilly a krev mé nejkrásnější dcery Naemy! Jděte a vykonejte mou všemohoucí vůli!“

15. Kisehel však zvedl ruku a hromovým hlasem pravil: „Zadrž! Až potud, a ani o vlas dále!“

16. Kdo z vás pacholků pohne jen rukou anebo nohou, bude okamžitě synem smrti!“

17. A když se nikdo nechtěl pohnout, skočil Lamech sám z trůnu, vytrhl jednomu pacholkovi z ruky kopí a chtěl jím tyto tři proklát. Avšak kopí se ihned rozžhavilo a Lamech je s kletbou odmrštil, uchopil ihned kopí jiné – a popálil si jím dlaň.

18. Vida nyní, že je ztracen, tázal se oněch tří, chvěje se zlostí a žhoucí zuřivostí:

19. „Copak zde chcete, vy horské bestie? Mluvte, aby vám Lamech dal žádaný poplatek! Mluvte, mluvte, mluvte!“

* * *

Kapitola 176.

Kisehelova energická řeč k zuřivci Lamechovi. Kisehel vyzývá protivícího se Lamecha k poslušnosti.

18. října 1842

1. A Kisehel pozdvihl opět ruku a promluvil mocným hlasem k Lamechovi, planoucímu zuřivostí a vztekem takto:

2. „Lamechu, nicotný králi vši neřesti, vši ohavnosti a vši nejvyšší slepé a černé zlomyslnosti! Pravím tobě ve jménu velkého, nade vše mocného Boha: Ani jediný pošlapaný kamének nejšpinavější ulice tvého města nežádáme od tebe jako nějaký poplatek. Až opustíme opět tuto nížinu, bude dokonce napřed z našich nohou setřen veškerý prach.

3. Tak jsme také po celou dobu našeho pobytu zde nepřijali do svých útrob ničeho z plodin a poživatin, které poskytuje nížina mimo čerstvý vzduch a čerstvou vodu; neboť jsme vším co nejhojněji zaopatřování shora. Z toho můžeš poznat, že tu nejsme pro nějaký poplatek.

4. Ale přece požádáme značný poplatek od tebe; ale nikoli poplatek věčný, nýbrž poplatek skutkový. Žádáme od tebe poplatek tvé poslušnosti!

5. Hle, ty jsi král, žádáš od každého nejpřesnější poslušnost na život a na nejohrovnější smrt – a přece jsi sám ještě nikdy neposlouchal.

6. Proto budeš muset nyní poprvé ve svém celém životě sklonit svou dobře živenou šíji pod těžké jeho poslušnosti a učinit a nést, co ti ve jménu Jehovově uložíme.

7. Blaze tobě, jestliže se ve všem ochotně podrobíš; v případě odporu budeš však co nejsilněji pociťovat ostrou metlu Boží po tak dlouho, až se tvá královsky tuhá šíje ochotně ve jménu Jehovově podrobí a co nejohrovněji skloní pod jeho naší vůle. Znáš nyní tento poplatek?!”

8. Tu Lamech vyskočil vztekem do výšky a vrhl se co nezuřivěji na Kisehela, jako by ho chtěl na kusy roztrhat. Kisehel však uchopil rychle se naň ženoucího Lamecha za jeho dlouhý vlas, zvedl ho trochu od země, poněkud s ním zatřepal a vážně se ho otázel: „Lamechu, bídný červe prachu a vši malomoci a úplné ochablosti, řekni mi nyní, jak dlouho zamýšlíš se nám ještě protivit?!

9. Ty, kterého můžeme silou Boží v sobě nejslabším dechem úst odvád, chceš se protivit všemohoucí vůli Boží?!

10. Řekni mi, co učiníš, jestliže tě opět pustím? Neboť nedotkneš se svýma nohama půdy dřív, dokud se zde, vise ve vzduchu, co nejjasněji nevyslovíš, co zamýšlíš učinit, jestliže tě opět propustím.

11. Co ti před námi prospívají tvoji sluhové, můžeš nyní dobře vidět, a proto mluv!“

12. Lamech zaskřípal zuby a konečně pravil: „Dejte mi aspoň tři dny na rozmyšlenou, abych se mohl sebrat a vzpamatovat. Neboť nyní vidím, že proti nepřátelům, jakými jste vy, nemám zbraně; a proto chci uvažovat, jak vás budu moci poslouchat.

13. A tak mne postav opět na zem a potom mi řekni, co mám učinit. Kisehel postavil Lamecha opět na zem a pustil ho.

14. Když však byl Lamech uvolněn, přiběhl ihned k svému trůnu, posadil se tu ve své královské pozici a poté se s velkou vážností otázel: „Co má tedy velký král a vládce nebe a země učinit?“

15. A Kisehel odvětil na tuto nadmíru hloupou otázku: „Předně ať tento velký král a vládce nebe a země ihned sestoupí ze svého trůnu, nechce-li být na kovovém trůnu na popel spálen!“

16. Tu se začal stávat trůn stále palčivější a Lamech z něho rychle seskočil a poprvé klnul trůnu.

17. Kisehel pravil dále: „Ať se potom trůnu zbavený král ihned s námi odebere ven ke kalužím, bažinám a močálům. Jeho tělesná stráž ho bude následovat. Až tam s námi přijde, obdrží tu potom již další příkazy k činnosti.

18. A tak nás ve jménu Jehovy, velkého, všemohoucího Boha následuj! Amen.“

* * *

Kapitola 177.

Kisehelova rázná slova Lamechovi. Průvod Lamechův a jeho tělesné stráže k popravišti za vedení tří poslů.

19. října 1842

1. Lamech však pravil Kisehelovi: „Proč mne vyzýváš, abych tě ihned následoval se svými pacholkami a sluhami? Nevymínil jsem si napřed třídní lhůtu na rozmyšlenou? Kde je tato lhůta?

2. Proč mi ji nechceš poskytnout? Mluv, odpověz.“

3. Kisehel poté odpověděl: Protože takto zní vůle Boží. My neučiníme nic sami ze sebe, nýbrž co činíme, činíme to z vůle Boha, Jehož jméno jsi co nejohavněji znesvětil a zneuctil.

4. Proto ti také nemůže být dána naprosto žádná lhůta na rozmyšlenou! Neboť Bůh ti dal již velmi dlouhou dobu na rozmyšlení a obrácení, ty jsi ji však používal k největším hanebnostem a ošklivostem. Proto ti nyní již nebude poskytnut čas na rozmyšlenou, v němž bys mohl vymyslet ještě více ošklivostí, než jsi dosud již vymyslel.

5. Proto nás hezky ihned následuj a nepokoušej již déle svou tvrdošijností Boží shovívavost, jak jsi to doposud ještě vždy činil, jinak by se mohlo stát, že bychom se museli na tobě dopustit násilí.

6. Co jsi kdy svou tvrdošijností proti Jehovovi pořídil?!

7. Jak je to dlouho, co tě opustil Meduhed s mnoha tisíci a Tatahar, který ho stíhal, byl se svým vojskem zničen?

8. Jak dlouho je to, co tě zmužilý Sihin nechal na všechny časy na holičkách se svou malou, ale velmi zmužilou a chytrou družinou?!

9. Jak dlouho je to, co jsi ztratil své ženy?!

10. Co jsi pořídil proti Horedovi, jemuž jsi dal podvodně svou dceru?!

11. Před několika dny jsi chtěl celou Zemi zapálit. Taž se sám sebe, jak se ti tento podnik podařil.

12. Co se stalo s Horadalem, kterého jsi s mnohými zbraněmi vyslal za účelem zničení dětí Božích?

13. Co ti prospěly všechny tvé ukrutnosti? Stal ses tím bohatší a mocnější?!

14. Pověz, co vše jsi již proti Bohu podnikl a jaké plody ti z toho vzešly!

15. Pravím tobě: Žádné jiné plody než jen ty, kterými jsi padal stále hlouběji a hlouběji do nejtvrdošijnějšího otroctví satana, z něhož se nekonečně těžko opět povzneseš.

16. Ty ses dal ošálit domněním, že jsi všemohoucí bůh. Ó, pošetilče, pročpak ses nikdy nepokusil stvořit člověka anebo aspoň znovu oživit opět ty, které jsi usmrtil, aby ses přesvědčil, jak pošetile ubohé je to s tvým božstvím?!

17. Nevzpírej se tedy nyní nás následovat; neboť jsme posledním paprskem milosti Jehovovy u tebe.

18. Chceš-li jej ochotně přijmout, můžeš uniknout soudu Božímu; jinak se ti však tento poslední paprsek milosti stane nejneúprosnějším soudcem pro věčnou smrt. Následuj nás tedy!“

19. Lamech se otázal zlobou zcela zkrušený: „A co mám venku u kaluží dělat?!“

20. Kisehel pravil: „Máš poznat Boží moc a také poznat a vidět, že Bůh s bytostí tvého druhu nežertuje, neboť Bůh je vážný Bůh, nikoli Bůh, který by považoval lidstvo za hříčku Své moci.“

21. Tato slova, velmi důrazně vyslovená, přiměla konečně Lamecha k chůzi. Následoval se zbrojnoši ony tři.

22. Když však lidé na ulicích viděli, jak ti tři kráčeli před Lamechem, domnívali se, že je Lamech přemohl a že je nyní vyvádí na smrt.

23. Proto křičeli: „Běda nám; běda nám; neboť Lamech se vyšvihl nad mocné hor! Dnes padnou oni a zítra zabije jeho sekera nás!“ Tu však pravil Kisehel k lidem: „Následujte nás a vizte, co se tu bude dít. Pak teprve naříkejte nad námi a potom nad sebou!“

25. Kdo by přivedl k pádu nás, ten by také přivedl k pádu Boha. Kdyby však byl chycen Bůh, pak by již nebylo země pod našima nohama, neboť Země je tak Boží jako nebe. Země však je ještě, je tedy také Bůh – a my z Něho!

26. Proto nás všichni následujte, abyste mohli vidět velkou pošetilost své marnivé úzkosti!“

27. A velký dav lidu je následoval ven ke kalužím.

* * *

Kapitola 178.

Soud ohněm nad záletnicemi Lamechovými.

20. října 1842

1. Když došli ke kalužím, bažinám a močálům a Lamech spatřil své komorné a viděl, jak se tu část nahých polepovala a třela a myla bahnem a část byla ještě zaměstnána vláčením dřeva, tu se co nejchvatněji vrhl ke Kisehelovi a tónem nejvyš roztrpčeným se ho tázal:

2. „Řekni mi, velkému králi roviny Hanochu, ty dlouhonohá horská bestie, jaký zločin chceš zde na mně a na mém celém domě vykonat?!“

3. A Kisehel mu pevným hlasem odvětil: „Poslyš, ty živý příbytku satana, ty neošklivější soujeme pekla, ty živá zadnice ďáblova, jehož počínání je nám skutek za skutkem známé – jednání samo ti dá odpověď! A tak tedy mlč a na nic se nás již netaž. Budu-li se tě však tázat já, pak mluv ústy člověka ale nikdy tlamou draka! Staň se!“

4. Po této odpovědi Lamech ztichl a již nemluvil; neboť pochopil, že je lépe, aby spíše mlčel, nežli aby mluvil, neboť ti tři se naprosto nechtěli dát jeho hlasem zastrašit a také s jeho zbraněmi nebylo možné u nich nic pořídít.

5. Ježto však Kisehel zcela dobře pozoroval, jak je to s odvahou Lamechovou, obrátil se ihned k dívkám, které sem nosily dříví, a řekl jim:

6. Poslyšte, očištěné dívky, vy jste splnily naše slovo, jelikož jste sem v krátké době nanosily množství suchého dřeva. Chcete-li se stát však úplně svobodné, pak zaopatřte nyní také v největší rychlosti oheň!“

7. A dívky běžely a vrátily se ihned s hořícími pochodněmi, připravenými ze smůly a zemní pryskyřice.

8. Když tu takto dívky vyzbrojené pochodněmi stály, obrátil se Kisehel k ženám, které se dosud horlivě potíraly nečistotou a řekl jim:

9. „Poslyšte nyní vy! Vaše tělo je nyní způsobilé tak jako duše pro peklo, neboť s pomocí této páchnoucí žumpy vypadá jako vaše duše, a proto vstaňte od žump a vystupte na tuto hromadu dřeva, aby zuřivost plamenů ukončila vaše přebídné bytí a abyste došli na planoucí hranici dávno již co nejzaslouženější odměny! Staň se!“

10. Tu začaly ženy kvílet, prosit, žadonit a křičet: „Mocní vyslancové jedině pravého velkého Boha, předepište nám pokání, jaké jen chcete a my je budeme po celý svůj život věrně konat, jako jsme vykonaly v těchto bažinách vaši vůli; ale jen trochu beztak přežalostného života nám ponechte, abychom se na věky neztratily!“

11. Chcete-li anebo musíte-li nás již usmrtit, pak nás neusmrcujte tímto nejmučivějším způsobem!

12. Proto vás prosíme o slitování vašeho živého všemohoucího velkého Boha!“

13. Kisehel řekl: „Poslyšte, na nás to zde nezáleží; neboť my vás nemůžeme ani soudit, ani vykoupit, ježto nejsme ničím jiným než jen vykonavateli Boží vůle.“

14. Raději se však vrhněte na kolena před Bohem a přednešete Mu svou nesnáz a prostě jedině Jeho za vysvobození a buďte ujištěny, že my pak učiníme, jak nám to dá skrze naše srdce poznat!“

15. Ženy začaly volat k Bohu, aby je vysvobodil ze strašné pro ně nastávající trýzně.

16. Ale jakýsi jakoby hněvem rozpálený hromový hlas se valil ke všem uším a zněl takto: „Teprve po ohni se vám dostane vysvobození!“

17. Kisehel pravil poté ženám úzkostí již polomrtvým: „Nyní jste na vlastní uši slyšely, co se má zde s vámi stát, a tak tedy již déle neváhejte a vystupte na hranici ve jménu všemohoucího Boha, který je tu nyní jedině vaším soudcem!“

18. Ženy pomalu vstaly ze země a začaly za kvílení vystupovat na hranici dřeva.

19. Když byly již všechny na hranici, tu poručil Kisehel dívkám, aby je zapálily pochodněmi.

20. S chvějícíma rukama a s odvrácenými obličejí to dívky učinily.

21. Oheň zachvátil rychle hranice. Ženy ještě zpola spálené křičely a se vzpínaly a zuřily bolestí uprostřed jasných plamenů, až konečně jejich smrt učinila všemu konec.

22. Tu byl Lamech jako šílený a tázal se pln zuřivosti Kisehela: „Co jste získali vy a co získal váš Bůh nyní tím, že byly tyto ženy tak bídně popraveny?!“

23. Kisehel mu odpověděl: „Bylo ti řečeno, abys nemluvil, dokud nebudeš tázán!“

24. Ty však naši vůle neposloucháš, a proto ti také nebude dána žádná jiná odpověď než jedině skutkem!“

25. A hned nato zvolal Kisehel silným hlasem: „Ženy ohněm očištěné! Vstaňte opět z popela svého dříve hříšného těla a svědčete Lamechovi o našem poselství!“

26. A ihned vstaly ženy jako proměněné z popela, chválily a velebily Boha a svědčily, že oni tři jsou praví poslové věčného Boha a svědčily však také a vypovídaly, jak malá trýzeň to byla proti tomu, co pociťují nyní v tomto zcela novém životě.

27. Tu začal Lamech vcházet do sebe a přemýšlet o takovémto neslýchaném divu.

* * *

Kapitola 179.

Kisehel zkouší a pokořuje Lamecha v jeho předstírané božskosti a všemohoucnosti.

25. října 1842

1. Teprve po tomto divuplném jednání se obrátil Kisehel k Lamechovi s otázkou: „Lamechu, který si nejen namlouváš, že jsi velký král, nýbrž dokonce jsi v domnění, že jsi bůh, ty jsi dal již

mnoho tisíc lidí popravít, a to ještě vždy nejukrutnějším způsobem. Řekni nám, zda jsi na základě svého božství povolal opět k životu i jen jediného člověka?!

2. Neboť my dobře víme, že jsi leckterého skutku litoval.

3. Býval bys rád opět povolal v život své bratry, které jsi zabil, jakož i ještě mnohé jiné, kdyby ti to bylo možné v době, kdy ses ještě nedomníval být bohem.

4. Proto nám řekni, pročpak jsi to tehdy neučinil, když jsi zcela pevně věřil, že jsi všemohoucí bůh!?

5. Nechtěl jsi to, či jsi nemohl, anebo jsi to považoval pod svou božskou důstojnost?!!

6. Lamech zcela vznešeně a pyšně odpověděl: „Považoval jsem to vždy pod svou důstojnost; proto jsem také nikdy nechtěl něco takového učinit“

7. Kisehel se ho opět otázal: „Vyznej mi tedy, které skutky uznáváš tedy hodné Božství?!“

8. Lamech se nato otázal Kisehela: „Copak jsem povinen odpovědět na každou otázku?!“

9. Kisehel mu odpověděl: „Ano, to musíš učinit, jinak by tě stihlo ostré šlehnutí prutem shora dolů; proto jen pilně odpovídej, nač budeš tázán!“

10. Lamech poznal z nadmíru vážné tváře Kisehelovy, že s ním nelze naprosto žertovat a proto také ihned odpověděl na zmíněnou otázku takto:

11. „Musím-li tedy již odpovědět, pak ti pravím, že já považuji za Boha hodna vlastně jen tvořit Světy a opět je ničit!“

12. Vše ostatní není nic jiného než pouhé chytání komárů a může se to považovat za dílo malých služebných duchů.

13. Rovněž i pomsta a soud jsou hodny Boha. Slitování, láska, trpělivost, šetření a podobně mohou být považovány jen za vlastnosti obyčejných tvorů.“

14. Kisehel se ho otázal opět: „Dobrá, zatím ti to nechám platit, ale jen mi také musíš mimoto dokázat, že jsi skutečně všemohoucí bůh!“

15. Neboť nechceš-li, z toho proto nevyplývá, že bys to také nemohl. Všemohoucnost nezná zajisté nic nemožného.

16. Mohl bys tedy zajisté mrtvé probudit opět v život, kdybys jen chtěl?!

17. Proto ti nyní pravím, že to právě nyní musíš učinit, abys nám dokázal své božství; neboť z ničení a usmrcování ještě tvou božskost nepoznáváme, ježto toto dovedou také divá, dravá lesní zvířata.

18. Hle, zde stojí dívky, ženy a tvoji pacholci. Usmrť někoho a hned nato zase opět oživ a můžeš být ujištěn, že tě za to budeme také my za jediného pravého boha nebe a země uznávat a co nejpokorněji vzývat.

19. Příliš dlouho se však nerozmýšlej, nýbrž ihned nám ukaž, co vše jako bůh dovedeš!“

20. Tu se Lamech velmi mocně zarazil a nevěděl, co by nyní měl učinit anebo aspoň mluvit.

21. Kisehel pravil poté zcela vážně: „Poslyš, Lamechu, nedáš-li nám ihned důkaz o své božskosti, jak jsem jej od tebe požadoval, pak tě hořícími pochodněmi nad tvými zády přinutím, abys svými královskými rukama opět vyhrabal a očistil tobě dobře známou kamennou desku, na niž jsi napsal jméno Jehovovo, pak jsi ji nečistotou pomazal, toto jméno proklel a potom vhodil do jámy plné neřádu a jámu jsi dal opět neřádem zaházet. Pak teprve budeš muset jako přísný kající po celý svůj život tutéž destičku nejvýš uctívat a toto jméno vzývat!“

22. Tu Lamech zuřivostí div nepukl; neboť nyní zcela dobře věděl, jak to dopadá s jeho všemohoucností a co dovede.

23. Proto však také již předvídal, co bude muset učinit a konečně pln zlosti dosvědčil, že jeho božskost je jen královský čestný titul, ale žádná skutečnost.

24. Kisehel odvětil: „Je-li tomu tak, proč jsi tedy jméno jedině pravého Boha tak znesvětil?! Mluv, anebo se ihned odeber k dílu, o němž jsem se ti předtím vyslovil!“

25. Tu zlost Lamecha téměř strávila a on zcela oněměl.

* * *

Kapitola 180.

**Lamechova tvrdošíjnost a vzdor. Kisehelova
ostrá řeč a Lamechova hrdá odpověď.**

26. října 1842

1. Krátkou dobu Kisehel vyčkával, co učiní Lamech, to je, co tomu řekne. Leč čekání zde bylo dočista marné. To sice všichni tři již věděli předem; nicméně musel mu však být dán kvůli jemu samému čas k přemýšlení, aby potom, kdyby měl a také musel být znovu napaden, nemohl říci: „Proč jste mne nenechali vzpamatovat a náležitě se sebrat?!”

2. Jelikož však vzdor vyčkávání oněch tří se Lamech neměl vůbec k tomu, aby se ospravedlnil, nýbrž ztrácel se jen víc a více v samých ohavných pomstychtivých myšlenkách a jal se docela dobře přemýšlet, jak by zahubil tyto tři posly ještě s ostatními čtyřmi jinými, o nichž také byl dobře zpraven ženami, obrátil se Kisehel hned zase na něho a pravil:

3. „Lamechu, zlý pacholku satanův, ty jsi umlkl, protože tě mé slovo chytilo do trojnásobné sítě a nyní naplňuješ své srdce pomstychtivými myšlenkami tak, že celá tvá bytost je tím plna nejohavnější kletby vůči nám, a tedy také vůči Bohu!

4. Řekni mi: Jaká jsi to bytost? Přesvědčil ses o své bezmocnosti vůči nám, ukázali jsme ti nepřemožitelnou sílu Boží v sobě, poznáváš, že vůči nám v této své osobě věčně nikdy nic nepořídíš, a přece se co nejtvrdšíji protivíš Duchu věčné Boží lásky v nás!

5. Řekni, řekni, co jsi to tedy za bytost! Pohleď na dívky, které jsi postavil na první a druhé schody, aby nám bránily přijít k tobě. Hle, byly mrtvé; neboť naše síla vůle z Boha je vesměs náhle vyhnala ven k těmto a do těchto kaluží, kde žalostně zahynuly. Všechny opět žijí!

6. A své vlastní ženy jsi na vlastní oči viděl shořet až na popel a pak jsi je viděl ihned znovu s proměněnými těly povstat z popela.

7. Není ti to nejsilnějším, nejvyšším dostačujícím důkazem pro naše božské poslání?!

8. Řekni, řekni nyní, co chceš a můžeš se svým vzdorem a pak se svými pomstychtivými myšlenkami proti nám pořídít!

9. Bídny, bezmocný červe v prachu největší nicotnosti! Ty se chceš vzpírat Bohu, zatímco již my bychom tě mohli, kdybychom jen chtěli, nejslabším dechem svých úst odváť?!

10. Ty pekelná obludo! Ty chceš bojovat s Bohem, zatímco tvůj život závisí v každém okamžiku jen na Jeho velkém slitování?!

11. Jakkpak chceš útočit na Boha, který tě může v okamžiku tvého útoku zničit a do pekla Svého věčného hněvu odsoudit?!

12. Pokus se o boj s námi, bídny červe bahna a nejvyšším páchnoucího prachu, a velmi brzy se přesvědčíš, co proti nám pořídíš!

13. Zahoř proti mně nejvyšším ošklivou, nejvyšším smrtelně ohnivou pomstou zloby, ty bídna zadnice ďáblova, a znič mne při zchlazování své velké pomsty, můžeš-li a dovedeš-li a přesvědč se ještě více o své největší malomoci a slepotě!

14. Ty vidíš, jak zcela ničím není tvá moc všechna i jen proti dechu mých úst. Řekni, proč nám tedy chceš místo ujednané poslušnosti tvrdšíjně vzdorovat, ač bys mohl jedině touto poslušností dospět opět k Boží milosti a stát se nám sice kajícím, ale jinak nade všecko milým bratrem?

15. Mluv, mluv, přikazuji ti ve jménu Toho, který nás z převelikého slitování vyslal ze svatých výšin dolů k tobě do této tvé kletbou stíženě bahnitě nížiny, abychom tě pro Něho získali!“

16. Lamech co nejmocněji se nadýmaje, konečně odvětil: „Co jsi tu mluvil, tomu nerozumím a také tomu nechci rozumět; neboť takto se nemluví s králem, který právě tak dobře jako ty mluvil s Bohem a rovněž má od Něho slovo, že kdo by na něho jednou vztáhl ruku, bude sedmdesátsedmkrát páchnout!

17. Já se nebudu mstít ani na tobě a ještě méně kdy na Bohu; neboť znám až příliš dobře svou malomoc!

18. Ty ses však již dopustil na mně, králi Lamechovi, násilí. Hleď tedy jen, jak budeš vycházet se svým Bohem!

19. Boží řád a moudrost sahají dále než tvé oči. Jsem-li však, jaký jsem, a činím-li, jak činím, jistě ne mimo, nýbrž tak jako ty v Bohu, proč mne tedy potom činíš obludou, již není nikdy někde rovné?

20. Jsem-li král nížiny a byl-li jsi ke mně vyslán, pak mluv s králem, jak se na vyslance náleží, ale ne, jako kdybys mne chtěl soudit!

21. Mou moc můžeš sice takto zlomit, ale mou vůli tímto způsobem na věky nikdy! Pochop to, mocný, pyšný zločinče vůči mně, králi této nešťastné, prokleté země!“

Střídavá řeč Kisehela s chlubným Lamechem. Lamechova nedobrovolná třídní samota u popraviště před městem.

27. října 1842

1. Kisehel odpověděl Lamechovi na tuto jeho královskou řeč: „Poslyš, Lamechu, máš pravdu, že toto jako král požaduješ ode mne a od nás všech. Jen řekni, co tedy potom máme my jako praví poslové nejvyššího a nejsvětějšího Boha od tebe žádat, když jsme ti přece dostatečně skutky a slovy dokázali, že jsme opravdu tím, zač se vydáváme?!

2. Jak se dá spojit prvé zvolání z tvé královské strany s výrazem „horské bestie“ s naším božským vyslanectvím? Jak to prvé zatarasení schodů před námi, jak vůbec každé setkání z tvé strany s námi, když jsi již dávno poznal, jak je to s námi? O tom nám podej královské vysvětlení!

3. Můžeš-li to ospravedlnit, pak vezmu zpět každé z Mých slov a náležitě opět napravím veškeré utrpení tobě způsobené; o tom buď úplně ujistěn!

4. Běda však tobě, nejsi-li toho schopen! Neboť ty ses dovolával Boha. Boha, pravím tobě, kterého jsi slovem i skutkem proklel a postavil ses jako největší zločinec proti řádu Jeho věčné, nedotknutelné svatosti, abys mohl nás, kteří jsme postaveni v řádu Jeho svatosti, ve svém zlém srdci z nějakého zdánlivého důvodu odsoudit!

5. Proto se v tomto ospravedlňování vzpamatuj, jinak, jak bylo řečeno, běda tobě!

6. Pravím tobě, za to se ti dostane prvé rány božské metly! Mluv tedy! Amen.“

7. Lamech předstoupil docela zhurta před tvář Kisehelovu a obrátil se k němu těmito slovy : „Ty snad myslíš, že Lamech se před tvým vysloveným běda skloní?! Nikdy!

8. Proto se ti také král Lamech nebude za svá slova nikterak ospravedlňovat; neboť Lamech se smrti nebojí, a tedy také ne Boha a tebe tím méně, i kdybys byl ještě tisíckrát větší mocí vyzbrojen, než beztoho již jsi jako vyslanec Jehovův!

9. Chceš-li mne bít ohnivými pruty, učiň jen tak až k smrti. Můj život mi můžeš vzít, ale mé myšlení a mou vůli, dokud žiji, nikdy. To ti při své královské cti přísahám!

10. Budeš-li mne chtít největšími bolestmi časně anebo věčně soužit, tím budeš mou zlobu jen živit, ale nikdy jí neoslabíš a má vůle zůstane takovou, jakou nyní je - pevná a ani pod břemeny světů ne ohebná a ty se přesvědčíš, že se sice dá ohnout vůle nějakého Boha, ne však vůle Lamechova!

11. Protahuj mi tělem žhoucí hady a vrhni mne do běla rozžhavené rudy, a já budu zato tobě a tvému Bohu tím více klnout! Chceš-li mne však ohnout, pak mne znič; neboť nebudu-li již, pak také bude konec neohebnosti mé vůle!

12. Konečně ti však musím ještě poznamenat, že také Lamechovi k službám jsou ještě jiné síly, které dosud ještě nepovažoval za hodné námahy, aby jich použil tak, jako vy sil svých. Přistoupíte-li však k němu příliš blízko, pak je hotov vám ukázat, jak je to s jeho božstvím!

13. Proto vám radím, abyste nejdéle během tří dnů opustili toto mé královské město, jinak by se vám velmi zle dařilo!

14. Ty jsi sice již zvolal nade mnou „Běda tobě!“, avšak já jako král jsem si myslel: „Do mých zákonů nejste zasvěceni a nejste tedy také ještě žádnému jinému trestu podrobeni než jen trestu zastrašení! Za druhé jsem si však pomyslel: „Jsou-li to přece také i se mnou a s mým lidem děti Adamovy a zprvu ještě hrubé a nevzdělané v tomto mém městě; proto jich také budu pokud možno dlouho šetřit!

15. Jelikož však nyní vidím, že vy tvrdošíjně trváte na tom, abyste mne, krále, učinili otrokem své nálady, zvolám nyní tedy také já své silné „Běda vám!“, neopustíte-li, jak bylo řečeno, během tří dnů navždy toto mé královské město!

16. A tak se tedy odtud vzdalte, neboť od nynějška vám, již nebude Lamech dávat ani otázku, ani odpověď a v případě vaší neposlušnosti se dovede chopit pravého prostředku, aby zločince, jako jste vy, co nejcitelněji potrestal!

17. Pochopte to dobře a vzdalte se!“

18. Kisehel poté pravil: „Dobře, staň se, jak jsi pravil! Poslyšte vy, ženy a dívky, a také vy žoldnéři a všichni lidé! Opusťte s námi toto místo; ať zůstane Lamech sám a pocítí zde tři dny stravu božské metly!“

19. Snad mu budeme po této době vítanější než dnes! Staň se!“

20. A ihned všichni opustili toto místo a vesele se vrátili s oněmi třemi do města; jen Lamech zůstal co nejbolestněji upoután a nemohl své místo opustit. Ti tři každému člověku v celém městě zapověděli, aby se po dobu tří určených dnů nepřibližovali k tomuto místu.

* * *

Kapitola 182.

**Návštěva Kisehelova, Setlahemova a Joramova u čtyř
onemocnělých bratrů. Kisehelovo poučení duchem
Ábelovým o důležitosti trpělivosti. Uzdravení čtyř nemocných.**

28. října 1842

1. V těchto třech navštívila naše trojice čtyři ostatní bratry, kteří leželi v jedné hospodě dosud nemocní, neboť duch Ábelův je poněkud potrestal za to, že se dali ošálit Lamechovými komornými.

2. Naši tři sice věděli, že dám ony čtyři trochu potrestat; ale kým, - to ještě nevěděli.

3. Ježto se Kisehel obrátil v této záležitosti ihned na Mne, otevřel jsem mu také vnitřní zrak a on spatřil ducha Ábelova, poklonil se mu a otázal se ho: „Bratře z nebes, jak dlouho musíš ony čtyři ubohé bratry ještě takto držet?!”

4. A Ábel odvětil Kisehelovi: „Dokud z jejich srdcí nezmizí divadlo těla!”

5. Pohleď sem, tu jsou jejich srdce otevřená. Vidíš, jak tu ještě mnoho tučných nahých nevěstek obývá komnaty, které mají být zasvěceny jedině lásce k Bohu, a jak se duch bratrů pase pohledem na ně a v jejich těle se rýpe?!”

6. Hle, to musí ven; dříve můj prut neustane!

7. Proto je můžeš také ty vážně napomenout a také jim ukázat, jak to s nimi dopadá, ale o mém jménu musíš pomlčet!“

8. A Kisehel se poté otázal ducha Ábelova: „Poslyš, milovaný bratře z nebes! Jakou naději chováš, co se týká Lamecha? Já totiž myslím, že on se v podstatě nikdy neobrátil. Obrátí-li se však, zda to nebude spíše obrácení zdánlivé, než i jen v nejmenším pravé a vnitřně úplně pravdivé.“

9. Ábel pravil Kisehelovi: „Milý bratře! Nestarej se o to, jak dopadne ta věc, nýbrž jednej co nejtrpělivěji podle vůle Boží, tobě dobře zcela známé. Tak se nakonec vše obrátí k pravému cíli a také se ho jistě nepochybně dosáhne.“

10. Tobě však je především třeba trpělivosti. Máš-li ji v náležité míře, pak vše snadno učiníš a všeho se dočkáš!

11. Nedívej se tedy, jak se Lamech obrací a točí, nýbrž dbej vždy co nejpřesněji popudu Boží vůle v sobě a jednej jako dosud přesně podle ní, tak půjdeš beztoho nejprávnější, a tedy také nejkratší a v lásce nejspravedlivější cestou.

12. Zda se zatvrzelý Lamech obrátí dnes či zítra, anebo teprve za jeden rok, anebo za několik let, to ti budiž jedno, neboť to Si vyhrazuje vždy Pán Sám. Vždyť Jeho cesty jsou nevystižitelné a Jeho úradky nezbadatelné.

13. My však činíme vše správně, plníme-li jen Jeho vůli a milujeme-li Ho, lásky nejplnějšího, nejsvětějšího Otce nade všechno.

14. Proto buď zcela bez starosti o konečný účinek tvého poslání k Lamechovi; čiň vůli Boží, vše ostatní vlož do všemohoucí rukou Toho, který ti pro tento úřad dává vždy poznávat Svou nejsvětější vůli a vše dojde k svému pravému konci.

15. Pohleď na mne! Myslíš, že se starám o to, kdy se tito tvoji bratři pozdraví?! Ó, nikoli! Neboť má láska k nim je až příliš přesvědčena, že nejvyšší a nekonečně moudrý svatý Otec nezvolil neúčinný lék.

16. Mou věcí při tom tedy je to, abych tento prostředek co nejdříve přinesl a pak jej potřebnému co nejpřesněji vydal. Vše ostatní spočívá v ruce Otcově.

17. Naší hlavní věcí je však trpělivost. Kdo ji má v srdci, ten užije koruny svých prací, kdežto netrpělivý v jediném okamžiku nezřídka více zboří, než předtím v deseti letech vybudoval.

18. Vidí-li matka, že její děti mají chuť k tomu a onomu užitečnému, vznešenému a krásnému, přitom je však netrpělivého a zlostného srdce, protože děti nemohou okamžitě pochopit, k čemu mají radost a ušlechtilou touhu v srdci, řekni mi, jak to časem bude s vnitřním vzděláním dětí dopadat?! Jak s jejich duchem?!

19. Děti se stanou zlostného srdce a potají začnou opovrhovat svou netrpělivou matkou a budou ji považovat vždy za kámen úrazu, jemuž se budou v srdci, kdekoli jen se to dá, vyhýbat.

20. Hle, je-li tedy matce při vzdělání srdce dětí především třeba trpělivosti, bez níž by vychovávala jen otroky a pacholky místo láskyplných ušlechtilých lidí, oč teprve mnohem více svaté trpělivosti si musíme z Otce osvojit my, nechceme-li jako Jím ustanovení průvodci těm, které máme vést, zatarasovat cestu, nýbrž vést je k věčnému živému cíli.

21. Proto tedy měj také ty, milý bratře, všelikou trpělivost v tomto tvém důležitém úřadě a nepodobej se pošetilé matce, která raději vidí své děti tlouci kameny, než aby se zaměstnávaly tím, co by se hodilo pro jejich srdce, a tak neužije svou práci nekorunovanou.

22. Přijmi požehnání mého srdce ve jménu našeho svatého Otce. Amen.“

23. Tu se stal Ábel Kisehelovi opět neviditelným a on si vryl tato slova hluboko do srdce a sdělil je také ostatním bratrům, jen ne to, odkud vlastně přišla.

24. A všichni z toho měli velkou radost a vzdávali Mně z hloubi srdce čest a velmi brzy poté bylo také s oněmi čtyřmi lépe; neboť když uslyšeli z úst Kisehelových mimo jiné i tato slova, očistili velmi brzy svá srdce od těla, a tím se opět uzdravili v Mé milosti a slitování, vstali a odebrali se s ostatními ze špatného útulku.

* * *

Kapitola 183.

O moci srdečné přimluvy, Dobrý účinek nedobrovolné Lamechovy hladovky, Lítost Lamechova a slitování Páně.

31. října 1842

1. Když nadešel předem ustanovený třetí den, povolal k sobě Kisehel známé nám již ženy a dívky a řekl jim: „Poslyšte, vy nově povstale dívky a ženy! Ustanovený třetí den nadešel; půjdeme tedy ven k místu, kde se nachází Lamech.

2. Jděte však do hradu Lamechova, řekněte toto vše jeho sluhům a také jim však řekněte, aby s sebou vzali místo zbraní lopaty a motyky. Vy se však slavnostně oblečte a každá z vás ať si vezme tolik poživatin, kolik může snadno unést! A tak tedy jděte a vyřídte přesně tuto vám uloženou záležitost!“

3. A ženy šly. Jásaly a chválily Boha. Velebily ho za tuto záležitost a prosily však také Boha, aby byl tvrdošijnému Lamechovi milostivý a oblomil jeho srdce pro jeho svatou vůli.

4. Za necelou hodinu se všechny ženy a dívky vrátily a oznámily oněm sedmi, že je tu vše podle jejich přání v pořádku.

5. A Kisehel poté pravil: „Ano, tak je to dobré, ó, dívky a ženy! Kdybyste věděly, jakou radost jste nám způsobily tím, že jste se modlily k Bohu za ubohého Lamecha, věru, tu by vás oheň radosti našich srdcí uchvátil a podruhé rozložil, a to ještě mocněji a silněji než oheň všeho dřeva Země.

6. Budiž za to našemu svatému Otci v nebi také všechna naše láska, čest a klanění! Zůstávejte v této prosbě a zažijeme ještě dnes divuplné věci na Lamechovi. Nyní se však odebereme ven k němu. Amen.“

7. A ihned se zvedli ve svém volném útulku, jímž byl košatý, stinný fíkovník a vyšli ven ke kalužím, kde se Lamech hladem a žízni vzpínal a kroutil jako červ.

8. Když přišli všichni, jak byli objednáni i s dívkami, ženami a sluhy Lamechovými, pozdvihl Lamech ihned ruce a chvějícím se hlasem pravil Kisehelovi:

9. „Mocný vyslanče Toho, Jehož jméno nebude můj jazyk věčně nikdy hoden vyslovit! Neboj se již mé vůle; neboť tuto vůli jsi již na věky zlomil. Podej mi však něco na posilnění; neboť hle, nesmírně lačním a žízním!“

10. A Kisehel pravil dívkám a ženám: „Přineste pokrm a nápoj a dejte Lamechovi, kolik žádá.“

11. Ženy to učinily; Lamech se však bil v prsa a pravil:

12. „Ó, Božské slitování! Je velký hříšník Lamech ještě hoden vzít pokrm a nápoj z ruky těch, které ty jsi zachránil a očistil?!“

13. Kisehel řekl: „Ano, bratře Lamechu! Neboť dobrota Otcova je větší a sahá dále než sahají všechna nebe, a proto jez a pij podle své potřeby.“

14. Tu se dal Lamech do pláče, neboť přehlédl spoustu svých ohavných činů, a poté pravil: „Ó, velemocní poslové věčného slitování! Mně nemůže být nikdy odpuštěno; neboť až příliš hrozně velká je spousta mých ohavností!

15. Nyní vidím do svého srdce a ono je naplněno samými hady a všelikým nejvyšším jedovatým hmyzem a kolem mne stojí nepřehledné zástupy, mávají v zoufalství rukama, klnou mi a s krvácejícími ústy volají k Bohu o věčnou pomstu pro mne!

16. Ano, lačním a žízním nesmírně, ale nyní ještě nemohu nic požit; neboť tento pohled činí mne příliš ošklivým před vámi a ještě nekonečněkrát více před Tím, Jehož jste mocní poslové!

17. Nechte mne tedy zemřít hladu, neboť já jsem právě tak nechal mnohé hladem zahynout.

18. Nechte mne hladem zemřít, nechte mne prahnout žízní a nechte mne zoufat si bolem; neboť nic lepšího jsem si nezasloužil!

19. Rouhal jsem se Bohu i vám a usiloval jsem o váš život, kdyby mi to ovšem jen bývalo bylo možné vás zničit.

20. Nechte mne v této mé neskonale lítosti a bolu zoufajícího zahynout, neboť ničeho lepšího nejsem hoden!“

21. Po krátké přestávce zvolal pak silně k neviditelným zástupům: „Ó, vy nešťastní skrze mne! Volejte jen, volejte mocně k věčnému Soudci o pomstu pro mne, dokud nepřijde nejstrašnější, nejhroznější pomsta!“

22. Neboť žádná pomsta nebude pro mne příliš velká. Jsem hoden té největší, ano nekonečně největší!“

23. Tu se zhroutil a mocně zaplakal. Také všichni okolo stojící byli velkou lítostí Lamechovou dojati a plakali s ním.

24. Kisehel však přistoupil k Lamechovi, dotknul se ho a pravil: „Bratře Lamechu, vzchop se nyní a pohleď sem do našeho středu, aby se ti stalo jasným, jak Se věčná Boží láska mstí na oněch hříšnících, kteří ve svém srdci poznali velikost své viny před Bohem a před lidmi tak kajícně jako ty, a proto se pod veškeré stvoření pokorili!“

25. A plačící Lamech vstal. Chvěla se země. Spatřil jako všichni ostatní uprostřed poslů světlý oblak.

26. Tímto pohledem téměř ztrnulý se teprve po krátké chvíli vzpamatoval a otázel se Kisehela, který naň pohlížel nadmíru bratrsky laskavě a vlídně: „Ó, mocný posle Všemohoucího! Co je to? Co z toho bude?“

27. A jakýsi hlas pravil ze světlého oblaku: „Lamechu, dlouho jsi pošlapával Můj řád. Ježto ses však kajícně přede Mnou a svými bratry pokoril, sňal jsem z tebe všechny tvé zločiny a odpustil jsem ti všechnu tvou vinu!“

28. Proto povstaň nyní zcela; naprav další láskou ke Mně a k svým bratrům to, co jsi pohoršil ve svém odpadlictví!

29. Nyní však jez a pij; neboť Já, tvůj Bůh, Tvůrce a Pán jsem pokrm a nápoj pro tebe požehnal.

30. Moji poslové ti pak sdělí vše, jak a co napříště budeš konat.

31. Já jsem Ten, jenž ti to praví, ten, který k tobě mluvil, když jsi zabil své bratry.“

32. Tu zmizel oblak a Lamech byl zbaven pout.

33. Když však byly jeho nohy osvobozeny, odebral se ihned ke Kisehelovi a řekl mu: „Mocný posle Boha, který tu nyní tak vlídně mluvil z oblaku a odpustil mi má největší provinění, odpusť mi i ty mé provinění proti tobě a tvým bratrům a buď ujištěn, že od nynějška nechci již být králem, nýbrž jen tvým nejnepatrnějším sluhou. Ty však buď králem ve jménu Nejsvětějšího!“

34. A Kisehel mu odpověděl: „Bratře Lamechu, hle, jsi sláb. Posilni se nyní pokrmem a nápojem; potom teprve promluvíme o dalším a učiníme, jak to naléhavě vyžaduje Boží vůle.“

35. A Lamech poté požil pokrm a nápoj.

* * *

Kapitola 184.

Dík ústy a dík srdcem. Obrácený Lamech si přeje očistit opět kamennou desku.

2. listopadu 1842

1. Když se Lamech úplně nasytil, vstal a pravil Kisehelovi: „Mocný sluho Všemohoucího, velkého Boha! Hle, nasytil jsem se požehnaným pokrmem a má celá bytost je nyní povzbuzena k velké vděčnosti k Tomu, jenž mi požehnal pokrm a prominul mou nekonečnou velkou vinu před Ním a před vámi a přede vším lidem a celou zemí.“

2. Ale nemám slov, jimiž bych byl schopen vyjádřit tento pro mne sice velký, ale pro Boha a Jeho slitování jistě jen nejnecotnější dík.

3. Proto mne nauč důstojným slovům, jimiž budu moci vyjádřit, co v sobě nyní pociťuji a jistě vždy ještě silněji budu v sobě pociťovat!

4. Milý příteli Nejvyššího, shlédni na mne v bahně mých ohavností a splň toto mé přání.“

5. Kisehel pravil poté Lamechovi: „Bratře Lamechu, ty se staráš o něco, co má před Bohem jen velmi nepatrnou cenu! Věř mi, že Pán, laskynejplnější svatý Otec, Se nedívá na slova, nýbrž jedině jen na srdce.“

6. Dík, který v sobě pociťuješ jako velký plamen, chtějící strávit srdce, poslyš, tento dík je Otci nejmilejší; při něm zůstaň vždy a na věky, tak Otec přijme tvou Jemu libou děkovnou oběť jistě také vždy, jako i na věky.

7. Hle, přijímá-li člověk velkou milost od Otce, pak děkuje jako velký dlužník ihned ve svém srdci vždy prudším a prudším se stávajícím žářem lásky a zůstává v této nejčistší a úplně pravdivé vděčnosti po tak dlouho, dokud se jí nezhostil ústy, kteréžto zhoštění však není o sobě zajisté nic jiného než jen zdánlivé zadostiučinění za přijaté dobrodiní.

8. Po tomto zhoštění se díky, jež se zdá být nejvyšší povinné, je sice v srdci mnohem lehčeji a klidněji, ale je zde otázka: Nestává se srdce po takovém zhoštění zbavenější ohně lásky, chladnější, a tedy také pro budoucnost méně vděčné za onu obdrženou milost, za níž se slovy úst jaksi zhostilo vděčnosti, jež má však trvat?!

9. Jistě, milý nový bratře Lamechu! Hle, já jako ty, jsme zplodili děti a stali jsme se jejich otci, jako ony se staly našimi dětmi.

10. Já však jsem na svých dětech ještě vždy zakusil, že právě děti, které mi téměř za každé slovo děkovaly ústy, zůstaly v srdci nejméně vděčné; děti však, které při každém díky zůstávaly téměř němé, byly takové, že by šly pro mne do ohně, kdybych byl od nich něco takového požadoval.

11. Z jejich úst jsem sice nikdy neslyšel anebo jen nejvyšší zřídka slova díky, viděl jsem však v jejich očích tím častěji slzy díky, radosti a chvály. A bratře Lamechu, věru, jedna tato tichá slza v oku jednoho z mých dětí byla pro mne více než všechna překrásná slova jiného přítulného dítěte. Ano, tato slza byla pro mne více než celý svět!

12. Neboť přítulné dítě se svého díky vůči mně zhostilo, mlčky děkující dítě však podrželo věčný dík v srdci.

13. Tak platí také u Boha, jenž pohlíží jedině na srdce, trvající dík v srdci jistě nekonečně více nežli dík vyslovený a tudíž pomíjející, jehož se srdce díkem stísněně zhostilo slovy.

14. Děkuj také tedy stále Pánu jako nyní, a tak bude tvůj dík Bohu správný a On bude mít stálé zalíbení na tvém srdci stále stejně mocným díkem naplněném.

15. Toho tedy také stále dbej pro svou velkou útěchu v sobě, a tak budeš svatému Otci také vždy milý a On za takový dík propůjčí spíše tisíc milostí než za ústní dík jednu!

16. Poněvadž nyní toto víš a obrátil ses úplně k Pánu, můžeš tedy nyní také určit, co se má nyní stát; neboť, hle, my jsme tady nyní proto, abychom ti byli ve všem dobrém všemi silami nápomocni! A tak nám tedy dej poznat jedno ze svých přání. Amen.“

17. A Lamech pln radosti vyskočil a pravil s největším pohnutím Kisehelovi: „Ó, přátelé Boha, všemohoucího Tvůrce nebe a Země! Ó, posvěcený bratře z výšin, kteréž jsou jakoby trvalým příbytkem Všemohoucího, předně přijmi tyto mé slzy na znamení mého nejvroucnejšího, věčně trvajícího díku za tvé nádherné, přemoudré učení, které jsi mi dal; neboť je nejen v každém slově pravdivé, nýbrž je svaté! Ano, je jen jeden dík a jen jedna chvála v úplnosti pravdy, a ta je věčná! Při ní také od nynějška zůstanu na věky!

18. Pokud však jde o mé přání. Mám jen jedno. Ano, jen jedna věc mne ještě tísní, a to ona kamenná deska, kterou jsem tak hanebně znesvětil! Nechte mne ji vlastnoručně opět dopravit na denní světlo a zde očistit a pak převysoce uctívat, jsem-li vůbec ještě tohoto skutku hoděn.“

19. Kisehel řekl poté Lamechovi: „Hle, tu již stojí na pomoc tvoji sluhové opatření nářadím na kopání.

20. Stačí, že jsi to učinil živě v srdci; to ostatní učiní již oni, a tak tedy přikročíme k tomuto důležitému dílu! Amen.“

* * *

Kapitola 185.

**Lamech poznává a velebí Boží Otcovskou lásku
a dobrotu. Kterak lítost a láska obráceného
proměňuje lejno hříchu v čisté zlato.**

3. listopadu 1842

1. Když toto Lamech od Kisehela uslyšel, vrhl se na kolena a se zdviženýma rukama pravil: „Ó Bože, ó Bože, jak velká musí být Tvá láska, že můžeš být hříšníku tak milostivý a milosrdný!

2. Toto nastávající dílo, jehož se nyní v celé své bytosti cítím nehoden, abych je vlastnoručně vykonal, jsi mi odňal a přikázal jiným rukám, aby je místo mne vykonal, a tím jsi mne nejnehodnějšího přecenil.

3. Ó Bože, ó Bože, jak musíš být dobrý, že pohlížíš na nejzavržitelnějšího hříšníka v úzkosti jeho nejhanebnějších skutků jako by byl před tebou téměř nikdy nehřešil!

4. Ó přešťastní přátelé mé celé bytosti a mého vpravdě chudého lidu, jehož chudobu začínám, žel, teprve nyní v nejhlubších jejích kořenech poznávat při vědomí, že její příčinou jsem jen já, jaký pocit musí planout ve vašich srdcích, pomyslíte-li a v sobě jistě přejasně spatřujete, že Bůh – všemohoucí Bůh – nejvyšší láska, je vaším Otcem!

5. Vy velké a mocné děti všemohoucího Boha, řekněte mi, je-li vám to možné, řekněte, co pociťujete tehdy anebo stále, řekne-li vám vaše srdce: „Bůh je můj Otec!“

6. Jak nekonečná je propast mezi mnou a vámi! Vy, zrození z věčného Božího světla a na věky oživování Jeho nekonečnou otcovskou láskou, a já, dítě bahenní havěti země, syn hada, jako jím byl otec Kain!

7. Přátelé, nyní teprve úplně poznávám, proč se hadi tak rádi sluní. Teplo sluneční jim asi činí tak dobře, jak dobře činí nyní mně před vámi, dětmi věčného světla v Bohu, vašem přesvatém Otcí!

8. Ano, ano, také děti země se těší z krásných slunečních paprsků, a tak se také nyní těší velký hříšník Lamech z vašeho svatého věčného světla, jež vás živě ozařuje ze srdce Toho Jehož jméno – svatý, svatý, svatý – jsem zde, kde nyní klečím a pláči, co nejhanebněji znesvětil!

9. Děti věčného Boha, zde, kde klečím, zde jsem všechny své ohavnosti korunoval ohavností největší; zde jsem zakopal na kamenné desce jméno nejsvětější!“

10. Tu začal Lamech mocně plakat. Kisehel však přistoupil hned k němu, uchopil ho pod paží, vyzdvihl a řekl mu: „Milovaný bratře Lamechu! Hle, já a my všichni tě nyní nazýváme bratrem; jak tedy můžeš mluvit nyní o velké propasti mezi námi a tebou?!

11. Řekni mi, milovaný bratře Lamechu: Pociťuješ v srdci velkou a přemocnou lásku k Bohu?!“

12. A Lamech zcela dojat odvětil: „Ó, příteli ze světlé výšiny! Kdyby mé srdce a má celá bytost nebyly tak proniknuty láskou, již je ovšem mé srdce v nejvyšší míře nehodné, jak by mi bylo možno tušit, co vy jako opravdové děti musíte pociťovat, považíte-li že Bůh je vaším Otcem?!

13. A Kisehel, jenž zářil radostí, uchopil ruku Lamechovu a zvučným hlasem pravil: „Ó, bratře, našemu svatému Otci budiž věčně všechen dík, všechna chvála, všechna láska a všechno velebení, že mi poskytl to štěstí, že jsem znovu našel jednoho milého bratra, který byl ztracen!

14. Bratře Lamechu, raduj se vysoce se mnou; neboť věř mi, nyní jsme děti jednoho a téhož Otce v nebi a není již mezi námi a tebou propasti, jak jsi to myslel, nýbrž, jak bylo řečeno, jsme děti jednoho a téhož Otce.

15. Neboť kdyby tomu tak nebylo, pak bychom nebyli k tobě přišli a Bůh by byl s tebou nikdy nemluvil.

16. Ježto však jsme k tobě přišli, abychom tebe a všechen tvůj lid zachránili od záhuby, pak je zajiště zřejmě jasné, že ty, jako o tvůj lid, jste našimi bratry od věčnosti a ode všech časů.

17. Proto se tedy raduj; neboť jsi byl ztracen, a nyní jsi opět nalezen.

18. Byla však vždy ještě větší radost nad tím, co kdo ztratil a pak opět našel, než nad tím, co kdo vždy vlastnil.

19. Proto se nyní také radujeme z tebe stonásobně více, než ze všech těch na výšině, kteří tam před našima očima povždy kráčeli.

20. Onu desku jsi však již vykopál a svými slzami lásky a lítosti očistil, a tím jsi proměnil nečistotu, do níž jsi skryl onu desku, v ryzí zlato a nejcennější drahokamy.

21. A tak tedy nech dělníky otevřít zde toto místo a přesvědčíš se, v co proměnilo tvé kající srdce onu nečistotu.“

22. Lamech pravil poté sluhům: „Ježto taková je nejsvětější vůle velkého Boha, pojdte tedy sem a otevřete toto místo!“

A ihned přistoupili sluhové a jali se kopat v zemi.

23. Jak nyní všichni okolostojící i s Lamechem užasli, když po otevření jámy přišli na samé zlato a drahokamy, neocenitelné hodnoty!

24. A když teprve po jednotlivém a jednohodinovém kopání přišli k desce samé a našli ji jako nejsvětější karbunkul (rubín) se zářícími znameními Jehovy, tu padli ihned všichni k zemi a modlili se k nejsvětějšímu jménu.

25. A Lamech se bil v prsa a volal: „Ó Bože, buď mi milostivý a milosrdný!“

* * *

Kapitola 186.

Kisehel přikazuje Lamechovi, aby postavil chrám jako místo pro uschování drahocenné svaté desky.

7. listopadu 1842

1. když byla deska vykopána a všichni přítomní vzdali nejhlubší úctu a slávu nejsvětějšímu jménu na ní naznačenému, vzal Kisehel desku do rukou, přitiskl ji na svou hrud' a řekl pak jakoby k desce:

2. „Ty jméno, svaté jméno, ty prvé slovo z úst Božích, jež bylo dříve, než tu mimo Boha byla nějaká sama sebe vědomá myslící bytost, ano, ty pravěčné Slovo, Prazáklade všech bytostí a věcí, které naplňují nekonečnost, jak libě a lahodně záříš mně vstříc!

3. Prosté jsou sice rysy tvé kresby, leč počátku a ani konce nemají.

4. Ano, tak je také správná kresba; neboť také Bůh nemá počátku a ani konce.

5. Je a věčně bude nekonečným Bohem, a tak je tedy také tento nákras pro nás správným obrazem nejsvětějšího jména, a proto vzhledem k Tomu, kterého označuje, bude vždy udržován v největším uctívání a oslavování!“

6. Tu se obrátil Kisehel k Lamechovi a zcela dojat mu řekl: „Lamechu, pohleď na tento svatý klenot. Od nynějška by ti mělo vše záležet na tom, abys jej považoval za nejsvětější korouhev svého srdce, své země a všeho svého lidu.

7. Na tomto místě postavíš dům opatřený pěti, pak sedmi a potom deseti okny a třemi vstupními branami. Jedna nechť jde od západu, jedna od jihu a jedna od severu.

8. Část směrem k východu ať má však ve třech řadách udaný počet okem; z toho nejvýše ať je jich pět, uprostřed sedm a nejnižší deset. Dům měj tvar úplně kruhový a budiž dvanáct mužských délek vysoký a jeho průměr ať měří tolik jako jeho výška.

9. Stěny uvnitř obložíš zlatem a všelikými drahokamy. Střecha budiž polokulová a uvnitř i zevně potažena leštěným zlatem; nad střechou pak budou ještě tři rovněž zlaté koule ve vzdálenosti tří mužských délek nad sebou.

10. Uprostřed tohoto domu, který nesmí mít pater, zřídíš oltář ze samých rubínů a diamantů a teprve na tomto oltáři bude umístěna tato deska.

11. Až toto vše však podle tohoto předpisu zhotovíš, pak místo kolem tohoto domu daleko a široko očistíš a v blízkosti tohoto svatého domu nebude již žádný jiný dům postaven; neboť tento dům bude považován za posvěcený.

12. Zlatá vrata tohoto domu budou každé soboty po celý den otevřena; ve všední dny pak budou uzavřena.

13. Do tohoto domu nevkočí nikdo s pokrytou hlavou a žádná žena s nezastřenou tváří.

14. Kdo vstoupí do tohoto domu s čistým srdcem a vzdá Bohu čest, tomu se dostane v tomto domě velké posily.

15. Provinilec proti tomuto nejčistšímu domu nalezne však v něm jakož i na jeho místě, vždy svůj nevyhnutelný náhlý soud, a proto také bude toto místo obklopeno zdí tří mužských délek vysokou, kterou bude procházet jen jedna kovová brána.

16. Vnější stěna domu bude však ve stejných výškách čtyř mužských délek natřena barvami, a to nejdoleji červenou, uprostřed zelenou a nejvýš bílou.

17. Pohledem na tyto tři barvy má si každý, kdo se přiblíží k tomuto domu, připomenout, že k Bohu se může přiblížit především jen láskou svého srdce. Jestliže se k Bohu takto přiblížil pak bude jeho podílem důvěra a věrnost srdce, což je živou odměnou čisté lásky; komu se však toho dostane, tomu se dostane také třetí, nejvyšší barvy, jež značí životnost víry, kteráž jest světlem ducha, jež pochází z živého plamene lásky k Bohu v srdci!

18. Nyní víš, milý bratře Lamechu vše, co tu činit; je jen ještě třeba, abys při stavbě dbal toho, aby k ní nebyl nikdo nucen, - nýbrž ať je k stavební práci připuštěn ten, kdo to chce učinit s láskou! Neboť jen milující stavební dělníci naleznou požehnání své práce, přinucení však smrt! Proto musíš toho velmi pečlivě dbát!

19. Proto budou ještě dnes na všechny strany vyslány poslové, aby se s tímto dílem již zítra započalo.

20. Během noci se pak stanou všechny tyto močály, kaluže a bažiny úplně suchou zemí; neboť taková je vůle Boží!

21. A tak tedy, milý bratře Lamechu, objednej posly a vyšli je pak na všechny strany! Amen.“

* * *

Kapitola 187.

Lamechovo dobré poselství k jeho lidu. Neposlušní poslové Lamechovi. Zázračná sluhý posilující hostina.

8. listopadu 1842

1. Když Lamech uslyšel tento návrh Kisehelův, tu se velice zaradoval a chválil a velebil Mé jméno a děkoval Mi za tuto velkou milost, že byl uznán hodným, aby směl Mému jménu zbudovat takový dům.

2. Když Mi vykonal z nejvyššího kajícího, láskou naplněného srdce tuto pobožnost, obrátil se ihned k pacholkům a dvorním sluhům a řekl jim:

3. „Vy všichni jste zde viděli tak jako já velký div a slyšeli jste vzhledem k nastávající stavbě slova z úst velkých poslů všemohoucího Boha, co je tu třeba ihned učinit.

4. Jděte tedy ve jméno nejvyššího Boha na všechny strany a pozvěte všechny z lásky k Bohu dobrovolníky na zítřejší den k slavnostnímu začátku tohoto díla.

5. Řekněte však také všem, co se přihodilo s Lamechem, aby se ho již nikdo nebál, a proto bude každému jazyk opět uvolněn, aby mohl mluvit podle svého smýšlení a sdělit též svou vůli

6. Řekněte všem také ještě, že se z ukrutného Lamecha, hyeny v lidské podobě, stal beránek, který co nejlouběji lituje každé kapky krve a každé slzy, kterou kdy vyvolal jakýmkoli útlakem u svých poddaných.

7. A zvěstujte hlasitě všem, že Lamech tím, že mu všemilosrdný velký Bůh, kterého hlásal otec Farak, prominul velkou vinu, bude se po celý svůj život co nejhorlivěji snažit a za svou hlavní starost si učiní aby napravil každou křivdu, kterou jim způsobil a kterou lze ještě zmírnit a že je budoucně bude považovat všechny za své bratry a sestry!

8. Proto ať se již nikdo Lamecha nebojí! Ježto nyní vše víte, jděte tedy nyní sdělit nikoli vůli mou, nýbrž vůli všemohoucího velkého Boha. Staň se!“

9. Sluhové však váhali a tvářili se, jako by jim nezáleželo na tom, aby učinili hned, co jim Lamech uložil a přikázal.

10. Když to Lamech zpozoroval, zesmutněl a jeho smutek přešel pak v silnou horlivost; v této horlivosti řekl pak k váhajícím sluhům:

11. „Poslyšte, vy leniví pacholci a služebníci mého dvora: Dokud Lamech vládl nad vámi kovovými pruty, tehdy jste poslouchali jeho nejslabšího pokynu;

12. nyní však, kdy vás prosí jako bratr, nemáte pro jeho hlas sluchu.

13. Leč nejste neposlušni mne, nýbrž všemohoucího Boha; proto také uvidíte, jak na vás bude pohlížet za vaši neposlušnost!

14. Já jsem vám neporoučel, nýbrž jen jsem vám sdělil vůli Boží; proto tedy konejte, co chcete, ale hleďte, aby vás nepostihl soud!“

15. Poté se Lamech obrátil ke Kisehelovi a řekl: „Ó, sděl svému nejubožejšímu sluhovi: Jednal jsem nesprávně, že jsem sdělil tvou vůli z Boha těmto bratrům, aby ji splnili?“

16. A Kisehel odvětil poté Lamechovi řka: „Ó, bratře Lamechu, každé slovo bylo správné a dokonalé; ale pacholci a služebníci jsou hladového těla. Proto je napřed pohostíme, načež oni pak již učiní, co je správné.“

Lamech se poklonil Kisehelovi a otázal se ho opět:

17. „Velký příteli, poraď mi, co tedy mám nyní činit, neboť není zde ničeho, aby tito hladoví mohli být nasyceni!

18. Mám snad poslat ke dvoru, aby se tu mohli nasytit nejlepšími plodinami z mých spížíren, anebo mám snad dát dopravit pokrm a nápoj sem dívkami?

19. Příteli, jen se vyslov a já učiním vše, jak je tobě libo!“

20. A Kisehel pravil Lamechovi: „Poslyš, bratře, ani toho, ani onoho zde není třeba! Hle, ženy a dívky mají ještě lecjaký zbytek v koších. Požehnejme mu a buď ujistěn, že to všem postačí!“

Lamech padl před Kisehelem na kolena a prosil ho o požehnání

21. Kisehel pravil hned nato ženám a dívkám: „Postavte koše se svými zbytky sem!“ A když to ženy a dívky učinily, vzhlédl Kisehel se svými bratry k nebi a požehnal zbytkům v koších.

22. Když se byly koše náhle naplnily, rozkázal Kisehel sluhům : „Nuže, vy líní a shnilí sluhové, pojďte sem a nasyťte se, abyste pak mohli činit, co vám Lamech přikázal! Amen.“

23. A sluhové sáhli ihned po koších a jejich obsahu. Když se však nasýtli, tu Mne teprve začali dokonaleji uznávat, a proto také chválit a velebit.

24. Po skončení chválení a velebení se však rychle zvedli a splnili vůli Lamechovu a najali pro příští den velké množství dělníků.

* * *

Kapitola 188.

Kisehel poučuje Lamecha o zpracování zlaté rudy. Thubalkainovo povolání.

9. listopadu 1842

1. Když poslové vyšli na všechny strany, aby najali dělníky, bylo to podle nynějšího času právě kolem páté hodiny odpoledne, obrátil se Kisehel na Lamecha a řekl mu:

2. „Lamechu, hle, zde na tomto místě leží v zemi velké množství nejčistšího zlata! Tento kov je nejušlechtlejší ze všech kovů Země; ale tak, jak se tu nachází smíšený s pískem, nelze ho k ničemu použít!

3. Proto musí být napřed rudným mistrem očištěn, a to vydatným ohněm. Slije-li se pak v těžké slitky, dá se těžkými kladivy na širokých kovadlinách také s malou námahou roztepat na velké plechové desky tak, že hrouda tohoto kovu jako pěst velká dá plechovou desku, na níž by bylo dosti místa k stání pro sto lidí.

4. Proto bude třeba opatřit také ihned zdatného rudného mistra.

5. Máš-li ho, zavolej ho sem a dáme mu návod, jak má tento kov zpracovat.“

6. Lamech tímto oznámením převelice potěšený, odvětil poté Kisehelovi: „Poslyš, velký příteli, tu je nadmíru snadná pomoc.

7. Můj syn Thubalkain, jenž se na nějakou dobu jakoby manželsky spojil se svou sestrou Naemou, je hlavním rudným mistrem a vyzná se v umění vyloučit ze země tento kov a pak mohutností svých kladiv upravit, jak to vidíš na všech těchto kopacích nástrojích, které jsou zhotoveny všechny od něho! Nebyl by to pravý muž se svými pomocníky pro toto zaměstnání? Dám-li ho zavolat, bude také ihned zde.

8. Je-li vám tento můj syn vhod, sdělte mi tedy svou vůli a já vynaložím vše, aby již nikde ani dost málo nejednal proti vaší vůli.“

9. Kisehel řekl poté Lamechovi: „Ano, Thubalkain je pravým mužem. Pošli ho sem; ale dříve než bude tento kov se svými pomocníky čistit, musí být ještě sám očištěn.

10. Neboť v jeho složení je značně více nečistého písku než ve složení tohoto ušlechtilého, ale nyní ještě surového kovu.

11. A jako bude tento kov očišťován ohněm a solí, tak bude muset také Thubalkain projít napřed naším ohněm a solí, než bude úplně s to čistit tento nejušlechtilejší kov.

12. Pošleš-li však za ním posla, pak mu řekni, aby o všem tom, co se zde přihodilo, před Thubalkainem pomlčel. A tak tedy to můžeš učinit. Amen.“

13. Lamech, jenž tu nezpozoroval již žádnou mužskou bytost, otázal se poněkud rozpačitě Kisehela: „Velký příteli, vše bude dobré, dovolíš-li mi, abych šel do města! Tam se nalezne snadno posel, kterému uložím tuto záležitost; ale zde není mimo ženskou bytost a mimo nás přítomen z mužského pohlaví již nikdo, jemuž by se něco tak veledůležitého mohlo uložit.

14. Proto dej mi také v tomto případě radu, kterou jsem ochoten ihned následovat.“

15. Kisehel pravil poté ihned Lamechovi: „Hle, bratře Lamechu, také ženy mají nohy! Zvol si však z nich tři, neboť jedna by se za posla ke královskému synu nehodila.“

16. A Lamech povolal k sobě ihned tři nejvýmluvnější, představil je Kisehelovi a otázal se ho, zda se k tomu hodí.

17. Kisehel přisvědčil a ony tři ženy byly ihned poslány k Thubalkainovi. Když pak ony tři ženy odešly, pravil Kisehel Lamechovi:

18. „Bratře Lamechu, máš-li hlad a žízeň, pošli ženy a dívky s vyprázdněnými koši do svých spižírén, aby přinesly pokrmy a nápoje!“

19. Lamech odvětil: „Ano velcí, milí přátelé, kdybych byl hoden té milosti, že by se vám zalíbilo pojíst se mnou, ubohým hříšníkem, pak v té věci ihned učiním, co jste mi poradili.

20. Jsem-li však toho ještě úplně hoden, budu se raději tak dlouho postit, dokud mne neshledáte hodnějším této milosti než právě nyní.“

21. Kisehel odvětil Lamechovi: „Bratře, hle, neuplynuly ještě ani tři dny od doby, kdy kráčel Jehova viditelně a tělesně v úplné lidské podobě mezi námi a jedl a pil s námi – a přece jsme nevýslovně méně vůči Němu, nežli jsi nyní vůči nám!

22. Jestliže však s námi jedl Jehova, proč bychom neměli my, tvoji bratři, jako vesměs potomci dosud žijícího otce Adama, s tebou pojíst? Proto jen pošli pro pokrm a nápoj a nebudeš jíst z košů sám, nýbrž my s ženami a dívkami budeme na tom mít náležitý podíl.“

23. Tu povyskočil Lamech radostí téměř šílený, chválil a velebil Boha za tuto pro něho nevýslovně velkou milost a poslal ihned ženy a dívky, aby přinesly z jeho spižírén to nejlepší.

24. A ženy běžely s jáсотem do města, aby přinesly pokrm a nápoj.

* * *

Kapitola 189.

Hostina na chrámovém místě. Řeč Kisehela o určení ženy. Útěšná řeč Setlahemova k ženám a dívkám.

1. Zanedlouho se vrátily ženy a dívky s náležitě naplněnými koši a postavily je na zem před našich sedm vyslanců.

2. Když se toto stalo, poklonily se před nimi a co nejuctivěji ustoupily zase zpět a oněch sedm požehvalo také ihned pokrmy v koších a Kisehel pak řekl Lamechovi:

3. „Bratře Lamechu hle, pokrmy jsou nyní zde a jsou požehnány; pojď tedy sem k mému pravému boku a nás osm bude mít jednoho koše až dost! Všechny ostatní koše však přenechejme ženám a dívkám; neboť ony již několik dní ničeho nepožily a byly dosud jen zázračně udržovány božskou milostí a slitováním a jedině Jím vyzbrojeni mohli jsme také my bezpečně vstoupit do této nížiny.

4. Nyní však ať také ony podle přirozeného způsobu člověka opět jí a pijí a se nasycují, aby se staly opět způsobilými pro lidi.

5. Neboť je určení ženy, aby byla muži tím, čím je muž Bohu všemohoucímu Tvůrci. Je-li žena muži tím, pak je jedno s ním, jako je muž – spravedlivý totiž – jedno s Bohem, tedy v duchu úplně jednou bytostí!

6. Tyto ženy a dívky se však příliš znečistily a nemohly by nikdy sloužit muži; proto tedy byly očištěny, aby se staly opět řádnými pro muže.

7. Aby se však mohly takovými opět stát, je třeba, aby jejich těla byla opět živena plody země, aby se tím jejich plodná půda stala způsobilou pro přijetí lidského semene, a tak ať se nyní pustí opět do díla! Amen.“

8. Ježto Kisehel vyslovil toto velmi hlasitě, uslyšely to také ženy a dívky a měly vnitřně velkou radost ze slov Kisehelových, která se jich týkala; viditelně se však sklonily k zemi a pravily:

9. „Vy, Bohem posvěcení muži ze svatých výšin, takové milosti nejsme hodny; neboť jsme se dobrovolně zahodily.

10. Že vy jste nás očistili, na tom přece nemáme žádný zásluhový podíl, nýbrž ho máte jedině jen vy. Jak můžeme tedy být hodny takové milosti před vámi a před všemohoucím Bohem?“

11. Kisehel povolal k sobě Setlahema a pravil: „Bratře, jdi k svému dílu a dej náležitou útěchu těmto ubohým bytostem, jejichž srdce je nyní naplněno radostnou pokorou.“ Setlahem ihned vstal a šel k ženám a dívkám, pozdvihl nad nimi ruce a řekl jim:

12. „Poslyšte, ženy a dívky! Očištění na vás skutečně se netýkalo vašich těl, nýbrž jen vašeho ducha; jsou tedy vaše těla ještě úplně táž, jaká byla před očištěním vašeho ducha.

13. Neboť vše, co se s vámi stalo, bylo jen dobrým jevem pro ducha, nikoli však pro tělo.

14. Neboť když jste nám byly zatarasily schody k Lamechovi, dopustila božská síla v nás, abychom vás přesadili do vašeho nejvyšší nečistého ducha a v duchu byla tedy jedna část z vás přitazena ke kalužím jako k nevhodnějšímu živlu vašeho vnitřního života a vrhla se do nich a tam co do jevu jako by zahynula a po krátké době byla opět následkem své lítosti a poslušnosti uvedena opět do nepoškozených těl.

15. Jedna část však byla rovněž co do jevu konečně jakoby spálena. Dřevo samé snášely dívky jen u vytržení v duchu a všichni diváci byli na dobu očišťování ohněm i s Lamechem pro ducha přesazeni do sebe, a proto nemohli vidět nic jiného než jen to, co se tu dělo duchovně.

16. Vy jste byly sice také tělesně zde; leč vaše těla, ježto byla raněna vaší pošetilostí, byla pomazána olejem, který vám ihned léčil rány a ležela klidně ponořena do hlubokého spánku, zde kolem trávníku.

17. A teprve, jak bylo již řečeno, po nejnnutnějším očištění ducha byly jste i s duchem opět probuzeny a potom opět před tělesné oči lidí postaveny.

18. Že však máte ještě svá prvá těla, můžete poznat z toho, že tato těla mají ještě jizvy, které vám zasadila vaše pošetilost.

19. Proto se také můžete ještě úplně spojit s mužem a být schopny přijmout jeho símě tak, jako předtím, před zázračným očištěním vašeho ducha.

20. Proto se již netażte, zda jste hodny milosti, nýbrž jezte a pijte s námi, abyste se opět posílily. Co však se stalo nyní s vámi, to se budoucně již se žádnou ženou nestane; neboť toho bylo nyní třeba jen kvůli Lamechovi. Budoucně však přijde soud na ty, které budou žít, jako jste žily vy!

21. Před oněmi třemi vyslanými k Thubalkainovi však zatím o tom pomlčte! A tak tedy jezte a pijte ve jménu velkého Boha! Amen.“

22. A ženy se jaly chválit a velebit za to Boha a posadily se pak k jídelnímu koši; a Setlahem po této útěše žen se vrátil opět k své společnosti, kde jedl a pil.

* * *

Kapitola 190.

**Setlahemův příkaz ženám a dívkám. Thubalkainův
příchod. Rozmluva Kisehela s hrubým Thubalkainem.**

11. listopadu 1842

1. Když se nyní všichni dostatečně nasýtli, vstali, poděkovali Mi za dar a Setlahem pravil ženám a dívkám:

2. „Ženy a dívky, seberte zbytky a dejte je do koše, aby též tři ženy, které se brzy vrátí, mohly nalézt náležitý podíl pro své nasycení.

3. Koše však vezměte do rukou a jděte s nimi do města. Uspořádejte vše v domě Lamechově a zameťte všechny pokoje, aby byly čisté k přijetí nového krále, jenž se stal nyní naším milým bratrem. Jděte tedy a učinite, co vám bylo přikázáno. Amen.“

4. A ihned přiložily ženy a dívky ruce k přikázanému dílu a chválily a velebily přitom Mne, že byly shledány hodnými být zaměstnány Mými posly.

5. Když se tyto dívky a ženy odebraly do města, hle, tu přišly také již ostatní tři a za nimi hrubý Thubalkain se zástupem zdatných horníků, kteří byli již opatřeni všelikým nářadím nutným pro dolování.

6. Když pak došli k Lamechovi, převzal Setlahem nejprve ženy, vedl je ke koši a vyzval je, aby se občerstvily a posílily pokrmem a nápojem. Když to ženy uslyšely, tu zazářila ihned z jejich tváří radost téměř nadpozemská.

7. Hlasitě Mne začaly chválit a velebit a poté pravily Setlahemovi:

8. „Velký posle Toho, kterého naše jazyky nebudou hodny nikdy vyslovit, jsme tedy hodny ještě té milosti, abychom mohly požit tento vámi jistě požehnaný pokrm a jsme ještě schopny ho požit?!“

9. Setlahem oněm třem ženám odvětil: „Pravím-li to já vám, proč se ještě tážete? Proto se již netažte, nýbrž buďte veselé mysli a ve vši radostnosti srdce jezte a pijte!

10. Až se však posílíte, potom chvalte Pána Boha, vezměte pak koš a jděte do města a čiňte v domě Lamechově, co tam již činí vaše družky. Amen.“

11. S tímto rozhodnutím byly ony tři ženy také úplně spokojeny a šly ke koši a jedly a pily; a když svou velkou radostí v srdcích pochválily Boha, zvedly se a spěchaly do města do domu Lamechova.

12. Zároveň však, zatímco Setlahem vyřizoval svou věc s oněmi třemi ženami, začalo také poněkud příkré jednání Kisehela s Thubalkainem, a to takto:

13. Když se Thubalkain se svou skupinou zastavil před Lamechem a posly, tu zdvihl ihned těžké kladivo z ramene a udeřil jím na zem tak mocně, že se země v okruhu sto sáhů zachvěla a otázal se potom nejvýš drsným hlasem:

14. „Otče Lamechu, co ode mě chceš, abych učinil? Mám snad svým kladívkem pobít těchto sedm velkých hulvátů z hor? Anebo potřebuješ nové zbraně?

15. Anebo snad mám poněkud více srazit hlavy hor do nížiny?! Mluv, co chceš, abych učinil.“

16. Lamech však pohlédl velmi významně na Thubalkaina a řekl mu s ukázáním na Kisehela: „Ne já, nýbrž tento ti zde řekne, co máš činit.

17. Netluč však příliš mnoho svým těžkým kladivem, jinak by se ti mohlo stát až příliš těžkým.“

18. Tu se obrátil Thubalkain ihned na Kisehela a otázal se ho: „Nuže, jestliže ty jsi mne dal zavolat, pročpak se nehlásíš?! Bojíš se mne tak velice, anebo je ti můj jazyk cizí? Nuže, mluv, můžeš-li vůbec mluvit!

19. Ženy mluvily něco o nějakém nalezeném ušlechtilém kovu. Řekni, co je s ním!“

20. Kisehel se vzchopil a řekl Thubalkainovi, téměř s otázkou: „Řekni ty mi napřed, z jakého důvodu jsi právě udeřil svým kladivem tak mocně do země a z jakého důvodu jsi nás právě pojmenoval „hulváty s hor“. Potom teprve já ti sdělím svou vůli! Mluv tedy! Amen.

21. A Thubalkain stáhl ihned svou tvář v tisíc zlostných vrásek a řekl srše ohněm hněvu jako z nějaké výhně: „Co pravíš, ty bídný tvore?! Ty dravý ptáku krásných žen z města mého otce?!

22. Mám ti rozbít lebku hned, anebo teprve za chvíli?!

23. Podívejme se, ten příživný hmyz s kamenných stěn chce dokonce ještě úctu od nás?!

24. Bylo by skutečně škoda mého kladiva, aby mělo rozdrtit tak hloupou hlavu!“

25. Pak se obrátil k svému zástupu a řekl mu: „Vraťte se se mnou zpět; neboť pro takové hulváty nebylo naše hornické umění stvořeno!

26. Abys však, velký hlupáku, věděl, proč jsem tě nazval „hulvátém“, říkám ti: Protože jím jsi! A to je také tvé velké štěstí; neboť kdybys byl poněkud méně hloupý, než od přirozenosti jsi anebo se aspoň zdáš být, pak bys byl místo této odpovědi okusil toto kladivo a potom bys mohl říci, jak ti chutnalo! Rozumíš tomu?“

27. Poté zdvihl Thubalkain opět své kladivo na rameno a chtěl odejít.

28. Avšak Kisehel pozdvihl ruku a zahřměl: „Thubalkaine! Pravím tobě, zůstaň! Amen.“

* * *

Kapitola 191.

Nezdvořilý Thubalkain je mocí vůle Kisehelovy ochromen a k zdvořilosti a pravdivosti vychováván.

14. listopadu 1842

1. Když Thubalkain uslyšel tato pevná slova od Kisehela, bylo mu z toho poněkud úzko; neboť na prvé zdání nepřisuzoval cizinci ani zdaleka tolik odvahy. Proto také svůj odchod nakrátko odsunul, leč opět se vzchopil a poněkud s posměchem pravil:

2. „Ty mne snad chceš svým medvědíím řevem změnit v mé vůli a učinit si mne nejposlušnějším pacholkem?!

3. Hle, to je mi jen k smíchu, ubohý horský hňupe! Kdybych to shledal jen hodno námahy, pak bych ti dal za to ihned okusit pevnosti našich kladiv; ale ježto se mocný lev nezabývá chytáním komárů, což jsem denně již častěji pozoroval u svých dvou chycených zvířat, nebudu se ani já zabývat tímto hmyzem! Rozumíš, hulváte? Čiň nyní, co chceš; já však půjdu!“

4. Tu se chtěl Thubalkain dát opět na pochod; leč jeho námaha byla marná, neboť slovo a vůle Kisehelova za Mne ochromily nohy rudného mistra tak, že nebyl naprosto s to pohnout ani údem.

5. Když to Thubalkain zpozoroval, povolal k sobě otce a zcela potají a dosti rozpačitě mu řekl: „Poslyš, co je to se mnou, že nemohu ani nohou pohnout? Porad' a pomoz mi, jinak dělám ze sebe přežalostně směšnou figuru a k tomu ještě před těmito hrubými horskými hlupáky!“

6. Lamech pravil poté Thubalkainovi: „Neřekl jsem ti předtím: „Dej pozor, aby se ti to kladivo nestalo příliš těžkým?! Hle, předpověď tvého otce se splnila; proto hled', jak bys to s těmito vyslanci velkého Boha napravil!“

7. Více ti říci nesmím; ale věz, že není radno přítit se s těmi, které živly poslouchají na jejich pokyn.

8. Nyní víte dosti a ty pro sebe téměř příliš mnoho. Hled' tedy nyní, jak by ses vyrovnal s tím, jemuž jsi ukázal váhu svého kladiva!“

9. Tu se Thubalkain mocně zarazil u sebe a uvažoval, co by měl učinit.

10. Konečně si pomyslel „Kdyby bylo možno s těmito Božími posly pořídit něco násilím, pak by ho byl jistě co nejuplněji použil můj otec Lamech, proti němuž já jsem byl a dosud jsem jen mírný beránek.

11. On však nyní mluví tak, že z toho vysvítá, že také on proti nim nic nezmuže!

12. Otče Lamechu! Nyní ti teprve rozumím. Ty jsi sám poražený!

13. Ano, z tohoto stanoviska by se mi ovšem mé kladivo stalo opravdu příliš těžké, a proto zde bude ovšem radno a lépe vzít útočiště k chytrému jednání a zatím se podrobit, nežli bude vát jiný vítr.

14. Tak to tedy také učiním, ať to stojí cokoliv!“

15. Tu se obrátil na Kisehela těmito slovy: „Muži z hor! Copak s tebou nelze promluvit ani jedno rozumné slovo, jež by ti bylo k urovnání mé a tvé vůle dorozumitelně přijatelné?“

16. Kisehel mu odpověděl: „Nejen jedno, nýbrž celou spoustu slov, ale ne z toho základu, jak bys chtěl se mnou mluvit ty. U mne je všechno úplná vážnost a úplná pravda; má slova a má jednání vychází z Božího věčného řádu.

17. Chceš-li tedy se mnou užitečně mluvit, pak musíš též mluvit z nejuplnějš, nejvnitřnější vážnosti, ale ne z chytračení, jinak je každé tvé slovo marné!

18. Lidi tobě rovné můžeš snad svým chytračením obelstít; ale lidem, jakými jsme my, je něco takového cizí. Neboť oni vidí milostí Boží do srdcí a vědí až do posledního atomu, co se v něm děje, proto je také nemožné je obelstít světským chytračením!

19. Chápeš to? Pravím tobě: Pochop to dobře a přesně o tom uvažuj; neboť toto místo neopustíš dříve, dokud nevymýtíš ze svého srdce všechno chytračení! Toho dbej a dobře to pochop! Amen.

* * *

Kapitola 192.

Kisehel odhaluje světskou chytrost Thubalkainovu.

15. listopadu 1842

1. Když po těchto slovech Kisehelových Thubalkain upozoroval, že se tu také s chytračením nic nepořídí, jal se vážně přemýšlet a řekl si takto u sebe:

2. „Tato věc se zdá skutečně nabývat vážného charakteru! Co tu činit? Nohy mé jsou ochromeny; tedy utéci odtud na žádný způsob nelze.

3. Zastírání, chytračení jsou zde na nejšpatnějším místě; neboť kde člověka jako vodní kapku co nejpodrobněji prohlížejí, tu bych rád znal toho, jenž by za takových okolností přišel s bídným chytračením dále!

4. To je nyní sice vše správné; ale co přitom zbývá mně, právě nyní zle postiženému?

5. To je zcela jiná otázka! Mám snad dokonce prosit tyto zvláštní muže z hor za odpuštění pro mé poněkud drsné chování?

6. Já, královský syn, rudný mistr, na němž jedině závisí všechno blaho i bída celého národa a státu?

7. Ne, ne, to by bylo přece jen trochu příliš mnoho a značilo by to hnát tuto věc přece jen příliš daleko!

8. Nejmocnější královský syn – a odprošovat?! To by bylo přece jen příliš silné!

9. Ale co tedy učiním? On předtím řekl, že mám vše brát v nejuplnějš vážnosti, pak že s ním mohu mluvit, kolik chci; ale konečně řekl také, že toto místo neopustím dříve, dokud ze mne nezmizí každá stopa po chytračení! Tu to již mám! Mně jde zcela vážně o to, abych toto místo opustil a vrátil se ke svému hornictví a hutnictví!

10. Za tím přece jistě nevězí žádné chytračení! Proto ho mohu vzít nejlehčím způsobem za slovo; jestliže mne však ani potom ještě nepustí, pak ho budu moci na místě obvinít ze lži a označit za rouhače vůči jeho Bohu, neboť zřejmě o sobě vypověděl, že u něho je vše nejuplnějš vážnost a nejuplnějš pravda v každém z jeho slov a skutků z věčného řádu Božího.

11. Nyní již mám toho veselého ptáka! Budu-li jednou opět na svobodné noze, pak může za mnou poslat třeba šest tisíc žen a Thubalkain se již nehne ze svých velkých dílen!“

12. Tu mu vpadl Kisehel do jeho myšleného slova a řekl mu: „Thubalkaine, řekni mi, co považuješ za horší: Chytračení lidí, anebo chytrost hadů?!“

13. Tu se Thubalkain mocně zarazil a nevěděl, jakou odpověď by měl dát na tuto otázku a ve veliké nesnázi tedy mlčel.

14. Kisehel však pravil takto dále: „Protože jsi viděl, že se mnou a se všemi mými bratry se s chytračením nic nepořídí, vrhl ses tedy do nejprohnanější náruče hadí chytrosti!“

15. Že ti na uvolnění nohou jistě vážně záleží, o tom není pochyby; chceš-li mne však touto tvou jedinečnou pravdou nachytat, pak se velmi mocně mylíš! Neboť nemůžeš-li proti mně již nic pořádně zlomyslnosti stupně prvního, co ti potom prospěje druhý, hlubší stupeň?!

16. Copak ty myslíš, že já se stávám rouhačem proto, že ti neuvolňuji nohy pro tvou chytrost?!

17. Nikoli; neboť já znám Boha a neučiním nic než jen to, co mne nutí konat Jeho svatý Duch, podle mé Jemu zcela oddané vůle.

18. Proto se pro tvou lstnou chytrost ještě rouhačem nestanu; zato však jsi jím ty, protože jsi chtěl obelstít ne mne, nýbrž jen Ducha Božího, kdyby ti to jen nějak bylo možné!

19. Pravím tobě: Kdybys nebyl pohan a drakův sluha, vyplatil by se ti tento plán velmi zle!

20. Ty však jedinečnou pravého Boha neznáš, a proto ti také takováto myšlenka, jestliže jí vážně lituješ, může být prominuta.

21. Chceš-li však být vysvobozen, pak se obrať k jedinečnému pravému věčnému Bohu, kterého ti ještě tvá matka zvěstovala z úst Farakových, a ne ke mně; neboť nikoli já, nýbrž Boží milost ti ochromila nohy.

22. Já jsem jen člověk jako ty, ale člověk podle vůle Boží a poznávám před Bohem svou nejúplnější nicotnost.

23. Staň se rovněž takovým a číň, co já činím; poznej svou velkou pošetilost, poznej svou vinu, poznej Boha, tak se osvobodíš!

24. Pochop to a jednej podle toho! Amen.“

* * *

Kapitola 193.

Thubalkainovo poznání, lítost a osvobození jeho nohou z pout. Thubalkainovo přání a Kisehelovo zaslíbení.

17. listopadu 1842

1. Po těchto slovech Kisehelových se Thubalkain co nejmocněji zarazil. Že Kisehel mohl nahlížet do jeho nitra, to mu již nebylo cizí; že však Kisehel mohl zcela přesně vědět též každou jednotlivou myšlenku, která vyvstala v jeho duši, to bylo pro našeho Thubalkaina přece jen trochu příliš mnoho a nedovedl si nyní již pomoci.

2. Tak tu po nějakou dobu civěl jako němý; teprve po chvíli se obrátil opět ke Kisehelovi následujícími slovy:

3. „Poslyš, podle všeho velký a mocný posle Boha Farakova vyslaný k nám, obyvatelům nížin, mně je toto mé postavení velmi nepříjemné. Učiň, abych se stal opět svobodným a já pak budu mluvit s tebou otevřeně, neboť hle, toto spoutání je mi velmi obtížné a v tomto stavu nemohu s tebou svobodného slova promluvit.“

4. Mám-li ti svým uměním prospět, pak musím být svobodný; jinak jsi pro mne sem tak či onak marně posílal!

5. Choval-li jsem se k tobě poněkud hrubě, pak ti důvod nebude jistě také cizí z příčiny, z níž můžeš vědět, co v sobě myslím.

6. Hle, není jistě maličkostí ztratit svou, nade vše krásnou a také milovanou ženu! A skrze koho? Ty to víš jistě lépe nežli já.

7. Avšak zapomenu na vše, jestliže mne opět osvobodíš a budu moci s tebou mluvit otevřeně.“

8. Tu přistoupil Kisehel k Thubalkainovi, uchopil jeho ruku a řekl mu:

9. „Thubalkaine, ve jménu Jehovy, jedinečnou pravého všemohoucího velkého Boha, pravím tobě: Budiž svoboden a kráčeť a jednej spravedlivě. Staň se!“

10. Ihned byl Thubalkain svoboden a mohl chodit jako dříve a Kisehel pravil poté: „Hle, nyní jsi svoboden, co tedy chceš činit?“

11. Thubalkain odpověděl: „Poslyš tedy: Prvé budiž to, abys za mne chválil a velebil svého všemohoucího Boha, že mne tvým slovem osvobodil; potom však mi konečně svěř svou záležitost, abych mohl učinit, k čemu jsi mne dal zavolat, a jestliže ti k tvé spokojenosti posloužím, potom také malou mzdu neodepřeš.“

12. Hle, toť vše, co nyní chci učinit a co žádám.
13. Avšak nerad bych ti něco předepisoval; neboť jsi mocný a moudrý.
14. Změř podle toho tato má slova a přikaz potom podle své moudrosti a já ti v ní posloužím.“
15. Kisehel se otázal Thubalkaina dále: „A v čempak záleží ona malá mzda? Řekni nám to všem, neboť, hle, my velmi dobře víme, že každý dělník je hoden mzdy své! Proto se vyslov podrobněji.“
16. Thubalkain řekl: „Nač bych mnoho mluvil; ty jsi beztoho četl v mém srdci, co mu právě chybí. Jsem ode dne ztráty své sladké ženy Naemy sám!
17. Nežádám Naemy – ta je pro mne ztracena - ale ušetří mi jinou ženu a budu k největšímu zadostiučinění svého srdce odměněn.“
18. Kisehel pravil poté Thubalkainovi: „Dobrá, stane se ti podle tvého přání, a to ještě dnes v domě tvého otce.
19. Budeš-li mít však tuto odměnu, budeš potom již úplně spokojen?“
20. To Thubalkaina na chvíli zarazilo, konečně se však vzchopil a odpověděl: „Ó, bylo by sice ještě něco; to však není pro nás, obyvatele nížiny!“
21. Kisehel poté pravil: „Ano, konej svou věc dobře. Věru, vykonáš-li svou práci z lásky k Bohu, pak také vystoupíš na výšiny a budeš vidět a mluvit s praotcem Adamem a pramáti Evou a se všemi praotci, s jediným veleknězem Henochem a budeš pak nasycován v kuchyni Puristy.
22. Zde u našich nohou leží surová ruda. Zkoumej ji; roztav mi ji, potom vytepej v plech, abychom jím mohli pokrýt chrám Jehovův.
23. Hle, toť vše, čeho od tebe žádám; dej se tedy do díla! Amen.“

* * *

Kapitola 194.

Správná a dojemná modlitba Thubalkainova. Kisehelova děkovaná modlitba. Otcovský hlas z oblaku.

18. listopadu 1842

1. Tu padl Thubalkain před Kisehelem na tvář a začal Boha chválit takto: „Velký, mně ještě neznámý, všemohoucí Bože! Mé srdce, naplněné vřelým díkem a chválou se mocně hýbe! Rád bych tě nade vši míru celého života chtěl chválit a velebit, leč jsem jakoby úplně slepý a hluchý; neboť nevím, kde jsi a mimo šeptaných slov mé utiskované a bázlivé matky nikdy jsem o tobě nic neslyšel!
2. Buď tedy mně, ubohému a slabému před Tebou a před Tvým lidem, milostiv a dej Se mnou a ve mně poznat, spatřit a slyšet tak, jak jsi a kde jsi pro člověka Země!
3. Dej Se slyšet, spatřit a poznat, abych tě mohl jak se sluší chválit, Tobě děkovat, klanět se a Tě oslavovat! Hle, já sice vidím Tvá díla a s velkou zálibou a nezřídka také s velkou bází o nich uvažuji; Tvé mocné děti stojí před mnou. Vidím tedy díla, ale velký Dílovedoucí je mi cizí, ač nesčíslné tvory vidím. Kde však jsi Ty, ó Stvořiteli, abych Ti vzdal chválu?!
4. Své mocné děti jsi poslal jako spásonosné posly k nám dolů, do nížin. Ano, jsou tělesně zde, mluví o Tobě, svědčí o Tobě a v Tvém nejsvětějším jménu jednají. Kde však jsi Ty, ó nejsvětější Otče těchto dětí?!
5. Tebe, Tebe bych rád nyní blíže poznal! Přijď dolů, přijď také k nám ubohým hříšníkům! I když jsme vzešli z Kaina, otce hříchu a soudu, přece také on vzešel z Tvého syna Adama!
6. On snad mohl být nehoden Tvého slitování, jelikož jsi příliš svatý; ale my všichni nemůžeme přece za to, že jsme se stali jeho potomky!
7. Proto nám buď milostivý a milosrdný a sešli také nám aspoň jeden paprsek milosti, ale ze Sebe, úplně jedině ze Sebe sešli nám paprsek, abychom se mohli v sobě úplně dozvědět, jak a kde jsi, abychom potom také mohli jedině Tebe Samého chválit a velebit!
8. Budeme-li Tě potom také jako hříšníci chválit a velebit, ó, Pane, pak nás neodmítneš proto, že jsme byli z hříchu zrozeni!

9. Hle, noc je noc a všechny její nesčíslné svítilny jsou slabé i jen oproti jednomu nejslabšímu paprsku!

10. Nuže, Otče těchto Tvých dětí, které nyní jako Hvězdy osvětlují naši temnou noc, sešli nám také jen jeden nejslabší paprsek ze Sebe a naše hříšná noc se jistě promění v jasný den!

11. Ano, naše noc je a zůstává nocí vzdor těmto nádherným Hvězdám, ale jen jeden paprsek z Tebe – a naše noc konečně přestane být nocí a my Tě budeme ve dni Tvé velké slávy chválit a velebit a všechna naše kolena budou před Tvým nejsvětějším jménem klekat.

12. Hle, já, Thubalkain, syn noci, ležím zde před tebou v prachu své nicotnosti! Hříšník prosí Tebe snažně o milost a slitování! Rád bych Tě chválil a velebil, leč neznám Tě. Proto dej se poznat!“

13. Po těchto slovech umkl a plakal do prachu země.

14. Kisehel se však shýbl k zemi, pozdvihl Thubalkaina a řekl mu: „Thubalkaine! Takto se nám stal také ty bratrem!“

15. Pak obrátil Kisehel své oči vzhůru a pravil:

16. „Otče, chválím a velebím tebe v tomto novém bratru; neboť jedině Ty jsi konal dílo a také jsi nám v Thubalkainovi daroval nového nádherného bratra. Ne nadarmo jsi ho již dlouho připravoval na rudného mistra, ne nadarmo jsi ho již od věčnosti vyhlédl, aby čistil zlato Země a činil je ohebné a poddajné!

17. Vždyť Ty jsi předvídal, že se nám jím dostane nového nádherného bratra, který bude nejen činit ušlechtilou rudu zemskou v ohni poddajnou a na pohled libou, nýbrž bude spíše rudu v srdci lidí probouzet a ve velkém ohni horlivosti lásky k Tobě ji bude činit poddajnou, ohebnou a pak dokonce na pohled velmi libou!

18. Proto Tobě všechna chvála, všechna sláva a všechna naše láska!

19. Otče, hle, tento nový bratr je však ještě slepý a nemůže Tě ještě spatřit, proto rač mu co nejmilostivěji jeho prosbu splnit!

20. Je-li to Tvá svatá vůle, rač tuto mou prosbu vyslyšet a dát paprsek Své milosti do jeho srdce, jež k Tobě obrácené je naplněno žhoucí láskou a touhou po Tobě, svatý Otče!

21. Ó, vyslyš nás, vyslyš nás! Tvé svaté jméno budiž posvěceno a Tvá vůle se staň vždy, jakož i věčně! Amen.“

22. Tato slova Kisehelova prolomila úplně srdce Thubalkainovo, jakož i Lamechovo. Takže se dali oba do hlasitého pláče. Zakrátko se snesl světlý oblak před tuto společnost a Lamech a Thubalkain nevěděli, co tu z toho povstane, proto se tedy také začali přemocně bát.

23. Brzy nato však zazněl z oblaku otcovský hlas: „Thubalkaine, hle, Ten, kterého neznáš, je nyní před tebou: Otec lidí a všemohoucí velký Stvořitel všech věcí!

24. Slyš, Já jsem shlédl na tvé srdce a shledal jsem je očištěné! Proto budeš také ty probuzen ze své noci navěky a Ducha ze sebe vložím do tvého srdce a On tě uvede do vší moudrosti.

25. Ježto však moji poslové jsou ještě zde, poslouchej je tedy; neboť oni probudí v tobě tohoto Ducha! Proslavuj Mé jméno a Já budu tobě a všemu lidu milostiv; neboť Já jsem svatý, svatý, svatý a nekonečný! Amen.“

26. Poté oblak zmizel a všichni padli na tváře a ve vší pokoře a zkroušenosti svých srdcí vzdali Bohu čest.

* * *

Kapitola 195.

Thubalkainova nařízení o dobývání zlata. Vjezd do sídla Lamechova.

21. listopadu 1842

1. Když byli takto Boha as hodinu chválili a velebili, povstal konečně na vnitřní rozkaz Kisehel a pravil ostatním:

2. „Ve jménu jednoho, jediného, všemohoucího Boha pravím vám: Povstaňte se mnou; neboť taková je svatá vůle Toho, jenž byl před námi a promluvil slova života, milosti a slitování!“

3. A na toto Kisehelovo zvolání všichni povstali. Když však všichni posílení a nadmíru potěšení vstali se země, tu se hned obrátil Kisehel na Thubalkaina a řekl mu:

4. „Bratře Thubalkaine, poslyš! Jelikož je to vůle Páně, svolěj sem své dělníky a urči jim práci. Ať ihned začnou a celou noc pracují!

5. A jako pomoci horské soli a silného ohně tavili rudu hor, tak ať taví tuto rudu; a teprve až budou mít velké množství hrud čisté rudy, ať se tavení zastaví.

6. Náležité množství ať se skládá ze sedmnácti set hrud. Podle toho věc uspořádej! Amen.“

7. A Thubalkain povolal k sobě ihned velký zástup svých dělníků, ukázal jim surovou rudu a potom je poučil, jak to mají zařídit, aby ji roztavili a přetvořili v kulaté hroudy.

8. Když nyní toto dělníci úplně pochopili, tu se ho otázal jeho nejvyšší dílovedoucí:

9. „Pane a přísný veliteli, vše je dobře a jak náleží vyloženo, jen dovol abych se tě otázal a nehněvej se proto na mne, položím-li ti otázku a co nejuctivěji ti řeknu: Máme náležité množství dělníků, a rudy je tu velké množství; odkud však vezmeme dřevo a sůl? Neboť bez toho nelze tavit!

10. Máme sem dopravit naše dřevo a použít naši sůl, anebo máme toto vše vzít z města?“

11. Thubalkain řekl dílovedoucímu: „Poslyš, jestliže jsem tu práci převzal, pak jsem ji převzal zcela a k tomu přece patří také dřevo a sůl.

12. Pravím ti však. Nejen dřevo a sůl, nýbrž uhradím také celé zásobování a rovněž pracovní mzdu.

13. Proto přineste sem ihned vše, čeho je k dílu třeba a snažte se, aby se nejdéle za hodinu začalo. To je, jakmile Slunce zapadne za hory, musí zde být oheň již činný!

14. Udělejte však aspoň sto tři píďe hluboké jámy pro rudné ohniště a přivezte k tomu všech dva tisíce dělníků. Tak za nového požehnání jedině pravého všemohoucího Boha půjde dílo dobře kupředu!

15. Sto dělníků ať hned vyhloubí jámy; dvě stě ať dopravuje dřevo; dvě stě sůl; sto ať opatří potravu; dvě stě ať kope surovou rudu a dvě stě ať pálí a taví. A až bude jáma plná, potom to nech po dobu třiceti mávnutí rukou vychladnout; pak vytáhni hroudu z jámy a začni ihned s novým topením!

16. Budete-li takto horlivě celou noc pracovat, budeme mít do rána zcela dostatečné množství tohoto kovu.

17. Zítra sem dáme dopravit těžká kladiva s nožní pákou a nežli zapadne slunce, budou hroudy roztepány v ozdobné pláty.

18. Nyní víš vše, jdi tedy a jednej. Staň se!“

19. Dílovedoucí se odebral ihned k dílu a Kisehel řekl poté Thubalkainovi: „Bratře, dobře jsi věc uspořádal; proto požehnáno budiž dílo tvé. Pravím tobě, zítra užíš div; neboť tvoji dělníci vyzískají tolik tohoto kovu, že se při pohledu naň zhrozíš.

20. Leč nyní toho nechme; neboť nyní je vše již uspořádáno!

21. Ty, bratře Lamechu, vezmi desku a jdi napřed; my pak tě budeme následovat do tvého domu. Tam uchováme tuto svátost až do dokončení chrámu; potom však budeme všichni tvými hosty a ty budeš naším bratrem a hospodářem!

22. U tvého stolu budeme jíst a v tvém domě chválit nejsvětější jméno láskynejplnějšího Otce všech lidí.

23. A ty, bratře Thubalkaine, půjdeš po boku mém a ještě dnes obdržíš v domě svého otce smlouvenou odměnu, neboť ty víš, že v domě tvého otce je velké množství žen a dívek. Hle, všechny jsou nyní zcela očištěny a ty z jejich velkého počtu obdržíš tu pravou. A tak se tam odebereme, Amen.“

24. Lamech uchopil ihned s největší úctou a láskou onu svátost, šel vpředu a Thubalkain po boku Kisehelově a ostatní poslové je následovali.

25. Když se však přibližovali k městu, přicházel jim vstříc velký dav lidu a volal: „Sláva Bohu na výsostech, že učinil Lamecha pravým králem!“ A takto volal lid ještě dlouho do noci.

26. A Lamech byl však tak dojat, že hlasitě plakal.

* * *

Kapitola 196.

Přípravy k slavnostní hostině. Přenesení svaté desky do trůnního

sálu Lamechova. Řeč Kisehelova o pravdě jako Vykupitelce.

22. listopadu 1842

1. Když došli do sídla Lamechova, přišly jim vstříc všechny ženy a dívky, padly před nimi na kolena a se zastřenými tvářemi chválily jméno, které bylo zaznamenáno na kamenné desce, kterou nesl Lamech.

2. Kisehel však pravil Setlahemovi: „Bratře, pohleď na ženy. Jednej s nimi podle svého slova v tobě.“

3. A Setlahem vyzval ihned všechny ženy a dívky, aby vstaly a řekl jim pak ještě dále:

4. „Jděte a připravte dobrou hostinu. Dejte dnes zabít a dobře připravit jehně pro nového krále a vykrmené tele ať je připraveno pro nového ženicha a jeho nevěstu.

5. Také se postarejte o chléb a o ušlechtilé ovoce a ať neschází ani dobré, čisté nápoje.

6. Jděte tedy k vrchnímu kuchaři a vše to co nejodborněji připravte! Amen.“

7. A ženy a dívky pospíšily a vše, co bylo přikázáno, přesně obstaraly.

8. Když však poté vstoupila celá společnost do velkého královského sálu, zastavil se Lamech a řekl Kisehelovi: „Velký, nejmocnější příteli, nejopravdovější a nejspravedlivější vyslanče všemohoucího velkého Boha, hle, nyní mne skrz naskrz děsí pohled na můj předchozí trůn ohavného vládce a v mé duši se opět vynořují všechny mé ohavnosti jako těžké bouřkové mraky z velkých vod v dusné noci.

9. Nebylo by ti vhod, abychom se mu vyhnuli a vstoupili do jiného velkého pokoje, který by se mi zdál vlídnější než právě tento pokoj, kde jsem se nechal vzývat přímo jako nějaký bůh?!

10. A právě z tohoto trůnu, který byl zřízen z krvavých slz ubohého lidu, dal jsem také ještě mimoto nejukrutnější tajná i zjevná přikázání.

11. Příteli, kdyby ti to bylo milé, pak bych tě, jak jsem již řekl, ze všech sil prosil, abychom vstoupili do jiného pokoje!“

12. Kisehel odvětil Lamechovi: „Bratře, toto právě je nejvhodnější pokoj z celého tvého paláce,

13. neboť chceš-li se v srdci a v duchu úplně pozdravit, pak také musíš své srdce úplně očistit ode všeho starého neřádu. Toto se však může uskutečnit jedině tím, že se tvůj duch víc a více roznítí a ve svém ohni všechnu nečistotu v tvém srdci stráví.

14. A jak příhodněji může být duch přiveden k roznícení nežli právě ze všech stran tlakem, který se způsobí probuzenou citlivou tíhou spáchaných ohavností?!

15. Nyní však právě v tomto pokoji pociťuješ tento obtížný tlak, a to je však také to, co by sis měl co nejtoužebněji přát. Zlé vzpomínky tě tlačí, a to je dobře, neboť právě tento tlak tě osvobodí.

16. Hle, co pak tedy chceš učinit? Můžeš způsobit, aby to, co se stalo, se nestalo? Můžeš se kdy osvobodit od svých činů? Pravím tobě, milý bratře, to je ti na věky nemožné, dokud prcháš před vzpomínkou tvého pocitu na ně.

17. Jen jedno může tvé srdce a potom také tvého ducha osvobodit a toto jedno je pravda.

18. Pravdu musíš hledat ve všem, a tak její oheň stráví v tobě nečistotu a pak budeš kráčet se svobodným duchem a v tomto svobodném duchu pak teprve úplně poznáš, co je vlastně hřích a jak je Pánu snadné konečně tě všech tvých hříchů zprostit, i kdyby byl jejich počet větší než stébel trávy na Zemi a písku v moři.

19. Zůstaneme tedy v tomto pokoji a tuto desku postavíme zatím na slavnostně vyzdobený trůn svědectví, Koho v budoucnosti má být vlastní vládcovský trůn.

20. A tak tedy dones desku na trůn a postav ji tam; ať tam zůstane až do dokončení chrámu. Amen.“

21. Lamech dal najevo spokojenost a učinil ihned, co mu Kisehel přikázal, a poté chválil a velebil svaté jméno na desce.

* * *

Kapitola 197.

**Lamechovo velké, láskou naplněné uctívání Boha.
Thubalkainův obdiv. Kisehelova slova o čistém ohni lásky.**

1. Lamech však našel velké blaho v uctívání svatého jména, takže nechtěl vůbec povstat; neboť čím více hlouběji a hlouběji chápal toto jméno, tím více byl také v srdci a v duchu dojat a proto se nemohl odloučit od místa, kde ho začala tak mocně poutat láska k Bohu.

2. Kisehel mu však ponechal posvátné potěšení jeho ducha, aby se víc a více upevňoval v mocné, živé lásce k Bohu.

3. Ježto však Thubalkain toto spatřil, podívoval se svému otci Lamechovi a řekl Kisehelovi:

4. „Poslyš, velký mocný příteli a bratře, podle tvého slova, věru, kdyby mi byl někdo řekl: „Zítřka vyroste ze země strom, jenž svými větvemi dosáhne do večera oblohy.“, považoval bych to spíše za možné, než náhlé obrácení mého otce.

5. Ještě neuplynulo téměř ani osm dní, co Lamech přísahal, že zničí nebe a celou Zemi, a nyní leží zkroušený v prachu před tím, co tak ohavně a zlostně proklel.

6. Věřu, to je největší div, jakým se může vykázat celá Země i se svým vznikem se vším tím, co je v ní, na ní a nad ní!

7. Ano, pravím tobě, mocný příteli a bratře, kdybys byl svou silou hory přemístil, nebyl bys mne tím o svém čistě božském poslání tak mocně přesvědčil jako právě tímto neslýchaným divem.

8. Ano, teprve nyní úplně věřím, že jste sem čistě od Boha posláni. Neboť divy venku mne více zaujaly, avšak méně mne přesvědčily, neboť následovaly příliš rychle za sebou, takže jsem si nevěděl rady, nýbrž byl jsem donucen jako úplně poražený a puzený svou malomocí a také oboustranným přesvědčením a musel jsem se podrobit.

9. Nyní se však probouzí má svobodná vůle, a tak nejsem již přinuceným vyznavačem všeho toho, čemu jste nás učili a jistě ještě dále budete učit, nýbrž já nyní chci svobodně ze sebe, co vy chcete z největší vůle všemohoucího Boha.

10. Proto nechte také mne jít k trůnu a učinit tu, co nyní tak nejvyšš povznešeně činí můj otec Lamech. Vaše vůle v Bohu se staň!“

11. Kisehel odpověděl Thubalkainovi: „Bratře, to je od tebe správné a chvalitebné! Jdi a posilni se pro příští zkoušku; neboť komu svatý Otec pomáhá divem, toho pak zkouší také silněji než toho, kdo byl k němu obrácen pouze slovem.

12. Pravím tobě: Napřed musí všichni projít ohněm, než se mohou v srdci a v duchu přiblížit k Bohu. Ty jsi sice obrácen a Lamech též, a to nejvyš zázračně, ale v tomto stavu obrácení se podobáte ještě rudě, která se nachází v zemi v surovém stavu, a tedy jaksi ve stavu nečistém. Má-li se stát ruda pevná a upotřebitelná, musí projít ohněm.

13. Hle, tak budeš muset také ty a Lamech projít napřed ohněm a zcela se jím roztavit, než dosáhnete pravé pevnosti ve víře, v lásce a ve věrnosti k Bohu!

14. Proto tedy můžeš také ty jít a jako tvůj otec se posílit pro každou možnou zkoušku, která přichází shora a kterou lze očekávat?!

15. Tato slova polekala Thubalkaina tak velice, že se začal chvět a nakonec koktaje sotva vyrazil ze sebe otázku:

16. „Příteli! – Copak já – a – otec Lamech – musíme – tedy – být – spáleni v ohni?!“

17. Kisehel odvětil: „Jak pošetile to smýšlíš?!

18. Ani jedna jiskra se vašeho těla nedotkne; ale oheň vaší lásky k Bohu bude vás muset napřed strávit ve vši vaší ještě ve vás skryté vězící světskosti. Pak se teprve budete moci, jak už bylo řečeno, k Bohu přiblížit, a tím budou všechny vaše hříchy z vás sňaty tak, jako byly sňaty ze mě, jenž jsem byl před Bohem rovněž hříšníkem.

19. Také já jsem byl obrácen zázrakem a musel jsem pak zakoušet silný oheň a dosud jej ještě zakouším. Tak se bude také dařit vám, a proto jdi jen s veselou myslí k svému otci a čiň rovněž, co nyní činí on, tak nalezneš mnoho posilujících milostí a tím snadno a s veselou myslí obstojíš při nastávajících zkouškách! Amen.“

* * *

Kapitola 198.

Lamechova vítězná řeč a pokorné doznání. Kisehelova odpověď.

1. A Thubalkain šel pak s veselejší myslí k svému otci Lamechovi, padl tu na tvář, rozjímal o veškerém svém dřívějším chování a prosil pak ve vší kajícnosti svého srdce nyní poznaného jedině pravého Boha za odpuštění všech oněch skutků, kterých se dopustil vůči dobře slyšitelnému napomínání svého srdce.

2. As dobrou hodinu trvalo oslavování nejsvětějšího jména, když konečně velmi povznesený Lamech opět povstal a před trůnem zvolal: „Dobojováno; velké vítězství je mé!

3. Slyšte to, všichni národové! Pán, nekonečně všemohoucí Tvůrce nebe a Země, věčně velký Bůh, jemuž jsme se všichni nejvýš ohavně rouhali, shlédl na nás a zrušil pro naši velkou slepotu spravedlivý soud, který by nás byl na věky pohltit ve smrt!

4. Proto budu po celý svůj život jásat, že Pán je tak milostivý a pln největší trpělivosti, shovívavosti, lásky a slitování.

5. Nadmíru velká byla má zlomyslnost a já jsem s ní chtěl vniknout do nebes života; ale z mé zlomyslnosti poznal Pán mou ubohost a slitoval Se nade mnou.

6. Proto Jemu jedinému budiž všechna má chvála nyní i budoucně na věky!

7. Pane, chci Tě budoucně tisíci jazyky chválit, že jsi tak milostivý, laskavý a milosrdný!

8. Můj ubohý trůne! Ty někdejší sídlo moci zákonů k ohavnostem, ty můj nejvěrnější obraze, co jsi byl?! A čím jsi nyní?! Z tebe jsem proklel to, co nyní neseš!

9. Pane, jak velká musí být Tvá dobrotivost, jak veliká Tvá láska, že trpíš a snášíš, abys viděl, že Tvé nejsvětější jméno nese táž stolice, která byla nositelkou tak mnohých, ano nesčíslně mnohých ohavností!

10. Chval tedy, můj duchu, Pána, neboť je tak nevýslovně věčně dobrotivý.

11. Pane, spravedlivý v lásce! Co mám činit, abych se napříště již nejevil před tebou tak velice ohavný?!

12. Sděl mi to co nejmilostivěji skrze Své věrné sluhy; ale jen tehdy, kdyby to byla Tvá vůle! Podle mé vůle ať se od nynějška již nic neděje, neboť jsem poznal malomoc své vůle a všechnu její zlomyslnost. Proto si ji nyní ošklivím.

13. Proto nyní již žádné vůle nemám a staň se tedy jen vždy Tvá všemohoucí a nejsvětější vůle!“

14. Po těchto slovech přistoupil Kisehel rychle k Lamechovi, objal ho a řekl mu:

15. „Bratře, milý bratře! Kdybys věděl, jakou velice vroucí radost my všichni máme z tebe, věru, stal by se ti život těžkým!

16. Ale buď úplně ujistěn, že vytrváš-li, jak jsi nyní začal, pak dlouho trvající hranice mezi výšinou a nížinou téměř zmizí a může se stát, že se nejsvětějšímu Otci zalíbí poslat také k vám Jím Samým ustanoveného velekněze Henocha, aby vás učil cestě lásky.

17. Bratře, pravím tobě ve jménu Toho, který nás všechny poslal k tobě: Až bude chrám dokončen, pak ty a tvůj syn Thubalkain vystoupíte v našem středu na svaté výšiny, kdy teprve ve vší úplnosti poznáš pravý život pro sebe a všechn tvůj lid a úplně si jej osvojíš! Proto setrvávej v tom, aby jedině vůle Páně zůstávala vůlí tvou, tak se tím dozvíš také, na svou otázku skrze mne vůli Páně, která ti tímto odpovídá:

18. „Jednej tak a Já tě posvětim na výšinách Svých dětí!“

19. Po této odpovědi byl Lamech i s Thubalkainem, právě se zvedajícím, radostí celý bez sebe. Dlouho nemohl promluvit neboť toto příliš vznešené zaslíbení mu téměř ochromilo jazyk.

20. Teprve po nějaké době se opět vzchopil a pravil: Ó, příteli, ó bratře! Co jsi vyslovil?! Také nohy největšího hříšníka budou jednou smět vystoupit na nejvýš posvěcené výšiny? Mé ohavností téměř osleplé oči uzří jednou velkou slávu dětí všemohoucího Boha?!

21. A budu se smět dotknout svýma rukama, krví mých bratrů a mého ubohého lidu zbrocenýma, lemu šatů těch, kteří jsou zplozeni z Boha?! Ne, ne, již nikdy bratře!

22. Takové milosti se nemůže nikdy Lamech věčně ani v nejmenší míře stát hoden! Proto, ó přátelé a bratři, udělte mi jinou odpověď; neboť věru, věru, tato odpověď se nehodí pro hříšníka, jakým jsem já!“

23. Kisehel odvětil na to Lamechovi: „Ó, bratře, hle, také já jsem byl velký a hrubý hříšník před Bohem, ve své dědičné sféře světla jistě ne menší než ty ve své dědičné velké slepotě.“

24. Když jsem však před Ním, lásky nejplnějším Otcem, vyznal svou velkou vinu, když byl předtím přišel vstříc se Svou nekonečnou milostí a slitováním, tu mne nejsvětější Otec uchopil Svými všemohoucímá rukama, postavil mne, červa v prachu, před Sebe, odpustil mi zcela mou velkou vinu a naplnil mne za to silou života věčného.

25. Hle, bratře, takto jedná láskynejplnější Otec s hříšníkem, který se na něho kajícně obrací.

26. Proto zůstaň při oné odpovědi a buď pln největší útěchy; neboť nebude na ní ani háček změněn. Co Bůh promluvil, to zůstane na věky tak, jak to řekl.

27. Budiž Mu za to všechna čest, všechna chvála a všechna naše láska na věky; neboť On jediný je hoden brát od nás všechnu chválu, všechno velebení, všechno klanění a všechnu lásku a Jeho svatá vůle se staň na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 199.

Klamný zjev nepravé Naemy. Lamech a Thubalkain v pokušení a v pochybnosti.

25. listopadu 1842

1. Nebude zajisté třeba podrobněji se zde zmiňovat o tom, do jaké blaženosti byli oba uvedení posledními Kisehelovými slovy; neboť lze to snadno poznat z předchozího. Proto se tedy ihned obrátíme k zjevu jinému. Tento zjev se zde sice nebude vyjímat jinak, než Pontský Pilát v tak zvaném vyznání víry; avšak to na věci nic nemění, neboť také tato věc patří k řádu věcí. Jakýpak to byl zjev? Jen strpení, vše se již dosti záhy dostaví.

2. Vy víte, co dříve Kisehel oznámil Thubalkainovi: leccjaká pokušení a zkoušky a očišťující a upevňující oheň. Hleďte, co se zde nejprve objeví!

3. Je nám až příliš dobře známo, jakého ducha dítětem byl předtím Lamech a koho byl nejvěrnějším sluhou a pacholkem. Dokud nepřítel života ještě pozoruje, že jeho domnělé jisté kořisti nehrozí skutečné nebezpečí, dotud si ze všech těch obrácení mnoho nedělá.

4. Vidí-li však, a dokonce začíná dobře pozorovat, že jeho kořisti hrozí velké nebezpečí, začíná se také ihned co nejmocněji hýbat a o své domnělé vlastnictví bojovat.

5. A právě tak tomu bylo také zde, jak se podnes u velmi mnohých lidí stává, kteří se již jednou dali tímto velkým nepřitelem života do něčeho zaplést.

6. Tací lidé jsou často již jako sama ctnost, jen obyčejně jednu slabou stránku ještě mají, - ale neví, že tato slabá stránka je vlastně tak silná, že je-li jen dost málo dotčena, ihned se stává pánem všech dobrých stránek a s nejmenší námahou je přemůže a strhne s sebou.

7. Kdo by toto snad shledával přehnaným, ať jen uchopí jednou takového hrdinu ctnosti za tuto slabou stránku a brzy shledá, a až příliš brzy se nepopíratelně doví, jak silná je tato slabá stránka.

8. Abych tuto důležitou věc více objasnil, uvedu dokonce příklad: Předpokládejme člověka, který se již ve všem možném přemohl, ale má přece jednu slabou stránku. Této stránky si pro její nepatrnost nikterak nevšímá, - neboť spočívá jen v tom, že mnohdy rád dělá návštěvy a také má opravdovou radost, navštíví-li ho někdo. Tato věc se zdá být docela nevinná, jak jen vždy může být.

9. Chceme-li však tuto slabou stránku blíže osvětlit, pak není ničím jiným než ještě silným provazem Satana.

10. Tento Satan vyčíhá, je-li jednou s někým ve spojení, přesně chvíli, kdy se duchu člověka přibližuje něco zvlášť radikálně spásonosného.

11. Je-li tomu tak, zatáhne za provaz, slabá stránka zesílí a náš hrdina ctnosti jde ve vsí své jinak hojné ctnosti, kam ho táhne slabá stránka, a takovým způsobem uniká vždy dobré příležitosti, v níž by byl mohl dostat ode mne bližší návštěvu k svému posvěcení. A tato slabá stránka zůstává člověku často až do hrobu, což je velmi smutné.

12. A tak měl i náš Lamech ještě mnoho těchto slabých stránek, kterých při svém obrácení neshledával hodnými námahy, aby si jich všímal.

13. Jelikož se však jeho láska ke Mně stala pojednou mocná, trpěly v ohni této lásky také ony zlé provazy, takže byly přepáleny a nepřítel neměl potom již nic, na čem by byl mohl svou jistě domnělou kořist držet a táhnout. Co dělat?

14. Nic jiného, než použít lsti a – při jejím nezdaru – násilí!

15. A tak se tedy také stalo. Když se Kisehel s oběma přibližoval k ostatním šesti, vrhla se pojednou Naema jako zoufalá dveřmi dovnitř, lomila dlouhou dobu rukama, a když se poněkud uklidnila, volala zoufalým hlasem:

16. „Otče Lamechu, jsi zrazen a ztracen! Já jsem na výšině slyšela, jakou past ti nastavili!

17. Proto jsem spěchala, nedbajíc svého života, pronásledována lvy, tygry a horaly, abych ti ještě včas sdělila prokletý plán.

18. Leč – přišla jsem příliš pozdě? Neboť, jak vidím, ty jsi již kořistí hrozných kouzelníků hor!

19. Ale nepoznal jsi ve své moudrosti, že z hor ještě vždy přicházelo k nám a na nás všechno neštěstí – a přece ses nechal tentokrát tak přeukrutně ošálit a do nejstrašnější pasti své záhuby zatáhnout?!

20 Tu se obrátila, spatřila Thubalkaina a co nejprudčeji vykřikla: „Thubalkaine, bratře můj, muži můj! Také ty jsi obětí nejhanebnější zrady?! Ano – ano ty! Nyní je vše ztraceno!

21. Usmrťte mne, usmrťte mne, abych nemusela být svědkyní vašeho nejvyššího strašného zániku!“

22. Tu se pohled Lamechův proměnil a Thubalkain sevřel probuzeným vztekem pěsti a konečně hromovým hlasem zvolal: „Takovými Jehovovými posly jste! Ó, vy vyvrhelové pekla! Ano, ano, chtěli jste nás přivést na hory, jelikož podle vaší ďábelské vědy se nedomníváte být zde úplně pány nad námi. Ne, již nikdy!

23. Díky tobě, drahá ženo, za tuto zprávu! Thubalkain se již dovede proti takové zlomyslnosti postavit!“

24. „Lamech však řekl Thubalkainovi: „Synu můj, nežli budeme jednat, vyslechneme také druhou část! Proto se uklidni; neboť kdo ví, není-li to snad pokušení!

25. A tak se tedy táži vás, poslové, řekněte mi: Jak se má tato věc? Odhalte mi tuto záhadu, nebo ustoupím a stanu se, čím jsem byl, také v ohni nejvyšší neoblomným králem, aby se vám nedostalo přehanebného vítězství nade mnou a nade vším mým silným lidem!

26. Mluvte tedy, anebo má kletba postihne každé vlákno vaší bytosti! Amen.“

* * *

Kapitola 200.

Odhalení nepravé Naemy.

28. listopadu 1842

1. Avšak Kisehel, jenž byl velmi dobře poučen, v čem bude záležet toto první pokušení, pohlédl pevně na Lamecha a Thubalkaina a konečně oběma pravil:

2. „Věříte, že se věc má tak, jak vám to tato Naema zvěstovala?“

3. Lamech mu ihned poněkud prudce vpádl do řeči: „Cožpak ty myslíš, že neznám svou dceru?! Jaký prospěch by byla mohla zamýšlet u mne se lížit?! Je to má nádherná dcera a jako taková mi mluvila ještě vždy pravdu! Co tedy chceš s touto otázkou?“

4. Kisehel pravil poté Lamechovi, jako i Thubalkainovi: „Dobře, považujete-li ji za pravou Naemu, pak zůstaňte při své víře!

5. Potom však budou hory opět zavřeny a nikdo z vás pravou Naemu již nikdy neužít; stavba chrámu ustane a onu přesvatou desku tamto ihned sám z tohoto vašeho domu odstraním a vezmu s sebou na výšinu!

6. Věřte nyní buď nám, anebo této Naemě! A Jak věříte, tak se vám také stane! Nyní jsou vám brány života a smrti stejnou měrou otevřeny: Zůstaneme-li u nás, zůstane také život ve vás; zůstane-li však tato Naema u vás, bude vaším nevyhnutelným údělem smrt.

7. Můžete nyní volit mezi oběma vyslovenými krajnostmi. Jaká je vaše vůle nyní? Amen.“

8. Tu uchopil Lamech Thubalkaina za ruku, odvedl ho poněkud stranou a řekl mu: „Poslyš, milý synu! Věřu, mně se zdá být tato Naema poněkud zvláštní! Neboť dosud nepohlédla ani na

mne, ani na tebe; nýbrž jak vrazila do dveří a padla před námi na tvář, tak kňučíc dřepí dosud na zemi!

9. Jsem toho mínění, že než se rozhodneme kvůli ní přerušit zcela naší dobrou záležitost s oněmi mocnými přáteli, bude z nejmýš závažného důvodu velmi nutno poněkud blíže a důkladněji vyzvídat na této podivné Naeme.

10. A nebude tu nic lepšího než to, že jí přikáží, aby ihned vstala a sňala z trůnu onu významnou desku a postoupila mně a sobě tak opět tuto vládcovskou stolicí. Učiní-li to, pak jejím slovům uvěříme. Nebude-li to s to provést, pak budeme také vědět, že tato Naeme není nic jiného než klamná postava, která nás pokouší, a potom se s ní také náležitě vypořádáme.“

11. Thubalkain svolil k tomuto návrhu a pravil: „Otče, tomu říkám pojmout moudře plán. Pojdme tedy podle tvé vůle a podle tvé moudré rady!“

12. A oba šli opět k Naeme. Když k ní přišli, shýbl se Lamech k zemi k Naeme, dotkl se jí svými prsty a řekl jí:

13. „Naeme, jsi-li opravdu má dcera, pak vstaň ze země a ukaž mi svou tvář! Potom se odeber k trůnu a přines mi onu svítící desku. Odevzdej mi ji – a všechna moc horských kouzelníků bude zlomena!

14. Já pak budu opět oním starým, mocným, nepřemožitelným králem – a ty mou pravou rukou.

15. Neboť v této a na této tajuplné desce je skryta veškerá moc těchto horských kouzelníků.

16. Jsi-li opravdu má dcera Naeme, pak to zajisté učiníš, jedná-li se tím jedině a mou ochranu!“

17. Tu se začala Naeme kroutit a tvářila se velice žalostně, počínala si velice truchlivě a dělala, jako by pro samou slabost nemohla povstat.

18. Lamech se však tímto chováním rozlítil a pravil: „Naeme! Ty znáš Lamecha! Proč váháš učinit, co chceš?

19. Jsi-li slabá a malomocná, pak mluv, neboť jsem přece otec a mám ještě tolik, abych ti opatřil nutnou posilu! Neboť kdo se může ještě tak mocně svíjet a kroutit a tak bédovat jako ty, ten má jistě také ještě tolik síly, aby sdělil, co mu chybí a proč nemůže, anebo nechce něco tak lehkého ihned vykonat!

20. Povstaň tedy, anebo tě stihne má nejhroznější kletba!“

21. Tu Naeme povstala, a když oba spatřili její tvář, tu se co nejmocněji ulekli, neboť neměla s Naeme ani nejmenší podobnost.

22. Přesto jí však řekl Lamech: „Z tvé tváře tě nepoznávám. Jdi však k trůnu a učiň, co ti bylo přikázáno a poznám tě z tvé vůle!“

23. Tu se Naeme začala chvět, ihned se zhroutila a stala se neviditelnou. Tu se otázal Kisehel ihned Lamecha: „Nuže, bratře Lamechu, jak se ti líbí tato Naeme?“

24. Lamech a Thubalkain padli před Kisehelem na kolena a plakali nad svou slepotou, neboť teprve nyní úplně poznali, kdo byla tato Naeme a kterého ducha byla vlastně dítětem.

* * *

Kapitola 201.

Řeč Kisehelova o bratrství a stejné úctě mezi lidmi. O pravém království.

29. listopadu 1842

1. Kisehel se však shýbl k zemi, pozdvihl Lamecha a Thubalkaina ze země a řekl jim: „Bratři, proč před námi padáte k zemi? Copak jsme více nežli vy? Či nejsme navzájem bratři?

2. Ó, hleďte, to bychom již ve vsí budoucnosti neměli činit, neboť jen jedinému přísluší veškerý dík, všechna čest, všechna naše pokora a všechna naše láska!

3. Chceme-li však být opravdovými dětmi jednoho a téhož Otce, pak se musíme navzájem stejně ctít, nežádat klanění od našich bratří, nýbrž vše, co si můžeme navzájem prokazovat, ať záleží jedině v tom, abychom se z lásky k Bohu jako praví bratři milovali!

4. Co je nad a pod, to stejně není v řádu Božím, a je to tedy hřích!

5. To však můžete poznat z toho, kdyby tu byl člověk, jemuž by všichni ostatní lidé, ačkoliv není ani o vlas více nežli oni, prokazovali hlubokou úctu.

6. Jaký bude při tomto uctívání člověka velmi brzy následek této všeobecné vysoké úcty k němu?!

7. Hledte, začne se ihned považovat za něco více a za něco lepšího nežli jsou ti, kteří mu prokazují takovou úctu, stane se proto pyšným, velmi brzy pak zpupným a konečně pánovitým! Nebude s úctou svého značného okolí již spokojen, nýbrž s tímto jemu pošetile oddaným zástupem vnikne do jiných oblastí a pomocí svých jemu oddaných bláznů bude tu násilně nutit tamní lidi, aby se před ním klaněli a bude s nimi špatně nakládat a dokonce usmrcovat ty, kdož se před ním nebudou chtít sklonit.

8. Ano, požene to tak daleko, že jemu oddaní a vysoce ho uctívající bratři budou mu muset dokonce odevzdávat ode všeho, co svýma rukama vydobudou, značnou část jako daň jejich pošetilého uctívání.

9. Tak budou ve vsí ukrutnosti vznikat králové a svěště držitelé moci a budou k smrti utlačovat své bratry, kteří byli dost pošetilí, že si jich zpočátku snad pro nějaké vynikající vlohy cenili víc, než by to mělo být v Božím řádu.

10. Máme tedy dávat Bohu, co je Božího a bratrskému člověku, co mu patří.

11. Čest, uctívání, pokora, chvála, velebení, dík, láska a klanění patří od nás jen jedinému Bohu; my navzájem jsme však jen pouhými bratry, a proto se nemáme navzájem ani více ani méně milovat, než milujeme každý sebe. Neboť vše pořádající a vše vyrovnávající vahadlo spočívá v tom, abychom se navzájem k sobě právě tak chovali a vstříc si vycházeli, jako se každý chová k sobě a sám sobě vychází vstříc.

12. Kdekoli se od této přímé čáry odchyluje, tam se také obchází a velmi snadno porušuje Boží věčný řád tím, že člověk člověku poskytuje, co je povinován jedině Bohu.

13. Kdekoli se však toto děje, tam se také vkládá semeno, z něhož vyroste všechno neštěstí na celé Zemi.

14. Neboť vpravdě pravím vám, že žádný hřích nebude již na Zemi tak krvavě potrestán, jak se to již velmi často dělo za vaší vlády.

15. Proto, milí bratři, zavedeme také zcela jiné království. V tomto království bude král vůdcem a učitelem bratrů, ale naprosto žádným pánem a velitelem.

16. Tento král bude podle řádu Božího a nebude potřebovat žádné moci světské, nýbrž v jeho duchu bude přebývat bude moc a síla božské lásky, moudrosti a řádu a z tohoto ducha bude snadno a dostatečně mocně s to vést své bratry ke všemu dobrému a pravdivému.

17. Toho tedy náležitě dbejte, a proto před námi, jakož i před nikým jiným, vám a nám rovným na kolena nepadejte, tak se stanete lidu požehnáním. Nenechávejte však také nikoho před sebou se klanět, tak budete národům žehnat.

18. A nyní se odebereme do jídelny; neboť hostina je již úplně připravena.

19. Na pokušení však nemyslete; nýbrž buďte veselé mysli; neboť vítěz se má z vítězství těšit, nikoli být nad ním smutný!

20. A tak tedy pojďme! Amen.“

* * *

Kapitola 202.

Hostina v jídelně. Thubalkainova volba nevěsty a svatba.

1. prosince 1842

1. A poté se všichni odebrali do jídelny. Když tam přišli, našli vše co nejslavnostněji vyzdobeno. Devět kruhových stolů, ozdobených krásným pletivem, bylo pokryto ozdobnými, dobře naplněnými jídelními koši.

2. Uprostřed devíti kruhových stolů však byly ještě dva stoly tvaru poněkud podlouhlého; na těchto dvou stolech bylo postaveno dobře pečené maso podle ozdobného dobrého, tak obvyklého způsobu.

3. A hosté se posadili ke stolům, děkovali a chválili Boha a s veselou myslí jedli a pili. Když požili podle potřeby plodů, povstal Kisehel, obrátil se k Thubalkainovi a pravil:

4. Nyní, bratře Thubalkaine, je smluvená řada na tobě, aby sis z těchto lepých a co nejzdobněji oblečených dívek a žen zvolil nevěstu a ženu k své spokojenosti za předpokladu, že jsi nezměnil své smýšlení!

5. Neboť hle, hostina nevěsty i svatba je obstarána: „jehně pro tvého otce Lamecha a tele pro tebe a tvou nevěstu“.

6. Toto oslovení se Thubalkainovi velice zalíbilo, a proto pravil: „Teprve nyní zcela dokonale vidím, že pokušení bylo tu prázdným klamem, neboť Naeme, pravá Naeme žije jistě lepším životem než tím, který tu byl nejpříkřejší protivou Boha, na Němž si potají přece již zde tolik zakládala.

7. Ano – kdyby byla takovou protivou Boha, pak by její noha jistě nikdy nedosáhla výšiny a také by se jí byl žádný Hored nedotkl! Toto vše se však stalo. Jak by tedy bylo možné, aby náš předchozí klamný obraz byl zbožnou Naeme?!

8. Nyní jsem tedy úplně vesel a pln radosti, a proto budu tedy bez dalšího rozmyšlení následovat tvou radu,

9. neboť nyní vidím, že nejste zrádci, nýbrž jste opravdoví přátelé a mocní Boží vyslanci. Budu tedy kvůli vám také vždy Boha chválit a velebit, že je tak milostivý a milosrdný; a tak tedy staň se vaše vůle z Boha k mému prospěchu.“

10. Tu Thubalkain vstal a odebral se k dívkám. Všechny si je dobře prohlédl a našel mezi nimi jednu, která se mu líbila. Vyvolil si ji a zavedl před Kisehela. Když se s ní blížil ke Kisehelovi, tu se jeho vyvolená náhle zastavila a nechtěla jít dále.

11. A Thubalkain se jí otázel: „Jelikož ses dala mnou vyvolit, co je to nyní, že se nechceš odebrat se mnou k vyslanci všemohoucího Boha, aby nám požehnal?!“

12. Vyvolená mu však poté zcela příkře odvětila: „K čemu by nám posloužilo jeho požehnání?! Cožpak nepočaly mnohé tisíce žen všech dob a nerodily bez tohoto požehnání?! Pročpak máme činit výjimku právě my?!“

13. Chceš-li si však dát žehnat věčnému otroku Jehovy, pak to učiň sám; já však zůstanu volná a ukáži ti, že mohu také bez tohoto hloupého požehnání rodit děti.“

14. Tu užasl Thubalkain nad takovou drzostí, nechal vyvolenou stát a odebral se ke Kisehelovi sám. Ten však dobře věděl, co mu Thubalkain přednese, a proto mu sám hned řekl:

15. „Bratře Thubalkaine, hle, ty jsi učinil špatnou volbu a to já od základu vím, Pravím ti však: Vol s Bohem, pak již nepřiđeš na žádnou takovou, která je již velmi dávno přes počet spravedlivých.

16. Hle, s touto tvou vyvolenou je tomu právě tak jako s dřívější klamnou Naeme. Proto jdi, plivni jí do tváře a zvol si jinou.“ Thubalkain to hned učinil.

17. Zlá vyvolená hned zmizela a nově zvolená chválila a velebila Boha a následovala hned ochotně Thubalkaina ke Kisehelovi.

18. Kisehel jí ve jménu Jehovy požehnal a Thubalkain byl veselé mysli, chválil a velebil se svou novou krásnou ženou Boha a konečně všechny pozval, aby se účastnili jeho svatební hostiny.

19. A všichni se odebrali ke dvěma svatebním stolům, požehnali jim a jedli a pili s novou dvojicí.

20. Tak byla Thubalkainovi s náležitým požehnáním dána smluvená odměna.

* * *

Kapitola 203.

Vřava ve městě. Kisehelova energická řeč k bázlivému Lamechovi a poděšení svatební hosté.

3. prosince 1842

1. Když však ještě všichni takto vesele spolu rozprávěli o Božích vedeních a poslové vyprávěli leccos z toho, co se v lásce nejvýš podivuhodného na výšinách přihodilo a jak Pán chodíval mezi nimi a poučoval je o věčném životě ducha a jak láska k Bohu v srdci člověka tvoří o sobě vlastně jediné a toliko věčný život, hle, tu nastala pojednou na ulicích velkého města

Hanochu mocná vřava. Velmi brzy bylo slyšet hlasy, které zněly takto: „Kletba Lamechovi, kletba všem jeho přívržencům!

2. Smrt a záhuba celému jeho domu; neboť on se dal hanebně ošálit a všechny nás zradil těm horským bestiím!

3. Ať tedy zemře dříve nežli my! Již se řítí ze všech stran z hor tlupy ozbrojených bojovníků; aby nás zahubili! Ano, ano, aby nás všechny vyhubili Přicházejí s hrůzou sem!

4. Zato však budeš, bídný Lamechu, také dříve ještě pod našima rukama pykat, že jsi nás tak hanebně odevzdal do rukou vrahů!

5. Tvá horská tělesná stráž ti nyní již málo pomůže. Zničen musíš být i se svou družinou a se svou novou tělesnou stráží!“

6. Po takovémto „chvalitebném“ prohlášení se stala vřava ještě silnější a velké množství povstalců začalo vnikat s kyji a jinými zbraněmi do paláce Lamechova. Brzy bylo slyšet silný, mnohonásobný klusot, spílání a proklínání a dusot po schodech paláce. Blíž a blíže pronikala tato smrtonosná vřava a hluk.

7. Lamech a Thubalkain se tak velice polekali, že pozbyli téměř všech smyslů. Také ženy a dívky i s novou ženou Thubalkainovou se tak mocně polekaly, že se silně třásly a křičely.

8. Kisehel však pravil poté silným hlasem Lamechovi: „Bratře Lamechu, co je ti, že tu tak stojíš a váháš jako někdo, komu by byl již položen nůž na hrdlo?

9. Pošetilý člověče! Cožpak jsi nezakusil, jak ti všechna tvá moc proti mně prospěla?! Nemuselo jich na sta před našimi pohledy jako ztrnulý zbraně od sebe odvrhnout, nemuseli se naším slovům podrobit?!

10. Jestliže jsi na nás takto zakusil Boží sílu, jak se tedy můžeš nyní tak velice hrozit této vřavy?!

11. Proto se vzmuž a buď veselé mysli! Nech si povstalce nejprve přiblížit, a až tě i s námi skutečně přemohou, pak se teprve můžeš děsit! Dokud však tomu tak nikterak není, dotud buď také klidný a důvěřuj živě v Boha; neboť Jeho moc je větší nežli moc slepých povstalců na zemi! Vzchopte se tedy všichni! Amen.“

12. Po této řeči začal se Lamech i s ostatními opět volněji kolem sebe ohlížet a konečně pravil:

13. „Přátelé! Nehněvejte se na mne, že jsem se mohl ve vaší přítomnosti tak poděsit. Vždyť takový náhle vzniklý lomoz je již sám o sobě něco hrozného, a jistě ještě hroznější, je-li provázen takovými hrozbami! Proto se musí nám, slabým dětem nížiny, zajisté odpustit, zmocní-li se nás při takové příležitosti velká úzkost. Avšak nyní Lamecha již nic nepoděsí, ani smrt sama!

14. Neboť od nynějška budu po celý svůj život ještě zbývající bojovníkem proti ní a budu vždy bojovat za proslavení jména Božího.“

15. Kisehel mu odpověděl: „Bratře, teprve takto se mi zcela líbíš; neboť takto jsi mi dokonalým bratrem. Pohled však, povstalci přicházejí, proto se vzchop a táhni sám proti nim a budeš nad nimi všemi mocným vítězem.

16. Neboť nyní se před tebou rozutekou jako prach a plevy. A tak se tedy vzchop! Amen.“

* * *

Kapitola 204.

Boj s povstalci.

5. prosince 1842

1. Sotval Kisehel upozornil Lamecha na to, aby dal pozor, až povstalci vrazí do dveří, byli tito také již tu, zuřivostí celí rozpálení.

2. Když Lamech spatřil zlostí sršící obličej a uslyšel jejich strašné řvaní, zhroutil se opět tak mocně, že padl téměř v bezvědomí na zem a sotva ještě za tohoto zhroucení zvolal „Běda mně! Jsem ztracen!“

3. Jen Thubalkain zůstal tentokrát neohroženým, postavil se vnikajícímu davu statečně na odpor a několikrát jej mocně odstrčil.

4. Jelikož dav nechtěl naprosto ustoupit, otázal se Thubalkain zcela hromovým zvoláním: „Copak od nás chcete? Proč takto na nás naléháte?!“

5. Dav však křičel: „Nic než vás a váš prokletý, hanebný život!“

6. Po tomto projevu pozvedl Thubalkain ruce jakož i srdce k Bohu a pravil: „Ó, všemohoucí, spravedlivý, svatý Bože, Otče a Stvořiteli všech věcí! Propůjč mi nyní náležitou sílu a pevnost, abych tím bys to zahnal tyto rušitele klidu opět k náležitému řádu!“

7. Po tomto mocném zvolání přistoupil ihned Kisehel po bok Thubalkaina a řekl mu: „Thubalkaine, bratře můj! Poslyš, láskynejplnější Otec uslyšel tvé úpěnlivé volání a vyslyšel tvou prosbu! Proto buď pln odvahy a útěchy; neboť brzy zakusíš v nás i v sobě sílu Boží!“

8. Nyní však vytáhni proti zlým vzbouřencům a poraz je svým slovem na hlavu! Amen.“

9. Tu Thubalkain velmi dobře zpozoroval, jak na něho přišla síla z Boha; a tak se tedy vzchopil a pravil silným hlasem povstalcům:

10. „Poslyšte, vy vzbouřenci proti svatým právům Božím! Komu jste vypověděli boj? Proti Bohu je vaše zlé srdce zaměřené; proti Němu jste vytáhli s kyji, kopími a klacky!“

11. Vy nejvyšší ubozí bojovníci! Zakusili jste již moc nejvyššího, všemohoucího Boha?

12. Vy křičíte: „Nikoli, co máme s ní co dělat?! Chceme jen vás a váš život!“ Já však pravím vám: Nyní máte co dělat se silou a mocí Boží; proto rozmyslete si dobře, než pozdvihnete úplně své vraždicí nástroje proti nám,.

13. Neboť vpravdě pravím vám všem ve jménu všemohoucího Boha, že jestli ihned neobráte, pak se vám povede jako někomu, kdo by padl do jícnu nejvyšší zuřivě a silně hořící hory. V prach a popel se obrátí, kdo se prvý odváží pozdvihnout kyj proti nám!

14. Nyní víte, proti komu jste vytáhli do boje a jaký osud vás čeká! Čiňte tedy, co chcete, - máte svobodnou vůli; podle skutků bude vám však také přesně odměřena odměna za boj!“

15. Po těchto slovech začali povstalci teprve notně zuřit a klnout, takže tento lomoz Lamecha opět zneklidnil..

16. Když se však opět vzpamatoval, tu se teprve na povstalce rozlítil a hlasitě vzkřikl: „Mocní bratři a přátelé! Zničte je, tyto zuřivce proti Bohu!“

17. Poté však pravil Kisehel zcela mírně Lamechovi: „Bratře, nerozhorluj se nadarmo, neboť Bůh není jako člověk, aby chtěl zničit hned Svá díla, nýbrž věčný zákon Jeho věčného řádu zní a praví: „Věčné udržování všech stvořených věcí.“

18. Oni však obdrželi nyní zákon od Thubalkaina a tento zákon byl posvěcen shora. Kdo z nich bude proti němu jednat, ten také nalezne ihned svůj soud; proto můžeš být klidný. Amen.“

19. Jeden vzbouřenec však mávl ihned svým kyjem nad Kisehelem; avšak okamžitě ho uchvátil oheň a před tvářích všech ho strávil na popel. Tu se všichni ostatní zarazili a jeden za druhým se snažil spěšně ustupovat.

20. Někteří však ještě kleli; jiní je však napomínali k pokání. A tak se toto povstání brzy skončilo a na jeho místo nastoupil opět klid.

* * *

Kapitola 205.

Lamechův a Thubalkainův dík za sílu Boží v člověku. Kisehelova řeč o pokušení člověka.

6. prosince 1842

1. Když se tato vřava utišila a na její místo opět nastoupil klid a pořádek, padli Lamech a Thubalkain na tvář a chválili a velebili Boha, že co nejmilostivěji propůjčil takovou sílu člověku a prosili Ho, aby je s touto Svou silou nikdy neopouštěl, nýbrž aby u nich vždy po celý jejich život zůstával a aby touto milostí požehnal i jejich potomky a aby je v ní co nejmilostivěji udržoval dál a dále.

2. Po této chvále, díku a po této prosbě se odebral Kisehel k oběma dosud na zemi ležícím, pozdvihl je a řekl jim:

3. „Přátelé, bratři! Svatý, přelaskavý Otec má z vás opravdovou radost, o tom můžete být úplně ujištěni; neboť nyní jste podali tři důkazy o své neústupné věrnosti.“

4. Ale věřte nám, že dokud se my, lidé, vláčíme s tímto smrtelným tělem, dotud také vlečeme s sebou svá vždy se obnovující pokušen, a proto si také nejsme jisti, že abychom mohli říci: Nyní je konec pokušení,

5. Ano, čím více se přibližujeme k zdokonalení, tím více také vždy pozorujeme, že naše tělo, svět a ctižádost našeho tělesného srdce hází duchu chtějícímu se živě probudit vždy nové kameny pod nohy, jen aby zase upadl zpět do svého původního smrtelného spánku.

6. Leč máme se snad proto stávat úzkostliví a malomyslní?

7. Nikoli, moji milí přátelé a bratři! Vždyť právě v tom spočívá velká slitovná láska svatého, předobrotivého Otce na nebesích; neboť těmito zkouškami jsme předně v našem duchu probuzeni a potom v bdělosti udržováni až do oné náležité doby, v níž nastane duchu nový, věčný Den, v němž nebude již obtížen žádným spánkem, a tedy také žádným pokušením!

8. Tento šťastný stav nastane jednou po odpadnutí těla, může se však stát také již za života v těle spravedlivým údělem toho člověka, jenž si vzal ve všem za výlučně jedinou směrnicí vůli Boží.

9. Jak se však může toto stát? Nanejvýš snadno. Ať jen člověk považuje veškerý svět za nic, jedině Boha však za všecko. Ať nemiluje nic, cokoli je světa, nýbrž jedině Boha nade všecko a z této svaté lásky ať má všechny své bližní za bratry a sestry. Takto celý zdánlivě těžký životní úkol bude úplně vyřešen.

10. Kdyby tu však někdo namítl a řekl: „Ano, to se snáze řekne, než úplně správně vykoná, tomu neřeknu nic jiného než: „Příteli, copak máš na tom světě tolik dobrého, že si ho tak vážíš a miluješ a bojíš se naň šlápnout svýma nohama, jež se mají stát nesmrtelnými?

11. Hle, nic jiného než jen ubohé nacpávání žaludku a břicha, bídnou pokrývku na kůži, kletbou obtíženou službu ze strany tvých bratrů a sester a konečně po krátké uplynulé době časnou a věčnou nejvýš strastiplnou smrt.

12. Hle, to jsou tedy všechny ty výhody, které nám poskytuje nicotný svět.

13. Řekněte mi, stojí za to, aby jich člověk i jen vzpomínal?!

14. Kdo se na něj, totiž na svět, takto jednou řádně podívá, jak snadno je mu pak ihned se obrátit, všemu světu záda ukázat a s čilým a přeradostným srdcem následovat svaté volání věčného, přelaskavého svatého Otce v nebesích a na nebesích věčného nejblaženějšího života!

15. Kdybys měl sen, v němž jsi byl náležitě ze všech stran přímo jako Bůh ctěn a jedl jsi nejsladší pamlsky a měl pak ty nejkrásnější a nejpůvabnější souložnice, budeš po tom snu vzdychat, když se probudíš?

16. Blázen by to ovšem učinil, moudrý však ví, že to byl jen marnivý sen, a proto vzdychat nebude.

17. A tak je tomu také se světem. Svět není nic jiného než marnivý prázdný sen, který ihned zanikne, jakmile je duch probuzen v novém Dni! Proto se již nedržte světa, který nic není, a tak zvítězíte nade všemi jeho pokušeními právě tak snadno, jako probuzený za dne zvítězí snadno nade vším marnivým sněním noci.

18. Dbejte toho a jedněte podle toho, a tak se stane vaším údělem věčný život. Nyní však buďte opět veselí a klidní. Amen.“

* * *

Kapitola 206.

Lamechovy pochybovačné myšlenky o podstatě žádosti a pokušení. Kisehelovo vysvětlení lidské svobody vůle na příkladě.

9. prosince 1842

1. Poté byli všichni opět veselí a plni čilosti; jen Lamech se nemohl ještě náležitě vzpamatovat a zdál se být v zajetí myšlenek.

2. Ježto však to Kisehel zcela dobře zpozoroval, přiblížil se k Lamechovi a otázal se ho: „Bratře Lamechu, copak to vše ještě tak zpracováváš v sobě? Řekni mi přímo, co je to, co tě ještě tak zaměstnává. Neostýchej se; neboť nyní jsme přece bratři a musíme být jedné

mysli. Proto mi jen zcela nepokrytě řekni, co tvou duši ještě tak mocně zaměstnává, chceš-li. Amen.“

3. Lamech krátkou dobu přemýšlel a pořádal své myšlenky. Konečně pravil: „Mocný příteli a bratře! Hle, máš pravdu, že se mne takto tážeš, neboť příliš silné pochybovačné myšlenky se honí v mé duši a nevím skutečně, co si mám s nimi počít.“

4. Ty budeš s to podat mi o tom nejlepší vysvětlení!

5. A ježto ses mne již na to tázal, sdělím ti tedy také nyní ihned svou hlavní starost. A tak poslyš, neboť takto zní podstata mých myšlenek:

6. Hle, nedovedu si dobře spolu srovnat všechna ta stálá pokušení a mám naproti tomu tyto myšlenky: Za svého života jsem napáchal mnoho zla. Proč jsem to učinil?

7. Protože jsem nemohl jednat jinak. Má mysl, má celá přirozenost byla taková, že jsem tak jednat musel.

8. Neboť pro každé jednání mne uchvátila prudká žádost, které jsem nemohl právě tak vzdorovat jako nejprudší bouři živlů.

9. Kdo však stvořil ve mně tuto zlou žádost, kdo tu bezuzdnou žádost vsunul do mých prsou? Učinil jsem to já? Anebo mohl jsem něco takového učinit? Vždyť ani dost málo nevím, co ona žádost ve mně je a odkud přichází.

10. Následkem této žádosti konám všechny své skutky. Mohu však za to, že jsem je vykonal? Zda jsem k tomu nebyl co nejprudčeji puzen touto svou žádostí?! V této žádosti spočívá však veškeré pokušení.

11. Je-li však člověk touto nepřemožitelnou silou v sobě samém pokoušen a svou vlastní slabostí se nemůže stát pánem nad pokušením, - řekni mi tedy, kdo je potom vlastním viníkem, podléhá-li člověk tak mocnému pokušení.

12. Nemá-li však člověk síly takové, aby mohl pokušení vzdorovat, nač je mu potom pokušení? Co je jeho konečným účelem?

13. Hle, mocný příteli a bratře, to jsou mé myšlenky. Podej mi o tom jen krátké vysvětlení a já pak neuznám po celý můj život tuto pochybnou věc již hodnou ani jediné myšlenky.“

14. Kisehel odpověděl: „Bratře Lamechu, není nic snazšího pro ducha než pochopit právě toto.“

15. Hle, dejme tomu, že by bylo také tobě možné stvořit člověka se svobodnou vůlí. Jakmile bys chtěl, už by tu byl. Vyzbrojil bys ho všelikými vlohami a schopnostmi a řekl mu:

16. „Nuže, můj z mé síly stvořený člověče, pravím tobě, jsi svoboděn a můžeš čini, co chceš.“ Bude nyní tebou tento stvořený člověk již svoboděn? Ó, nikoli; neboť ještě neví, co je svoboda.

17. Nezačne podle vloh a schopností v sobě vůbec jednat, nýbrž bude tu stát jako nádoba naplněná vodou – jakkoli nejčistší. Co budeš muset učinit, abys ho učinil svobodně činným? Budeš zajisté muset vdechnout do něho také touhu k jednání.

18. Když bude mít v sobě tuto touhu, pak se sice chopí všeho, jak ho tato touha potáhne. Bude však takové jednání také svobodné a uspořádané? Ty pravíš: „Nikoli!“

19. Nu, dobře. Aby se však jeho jednání stalo svobodným a uspořádaným, zda tu nebude třeba oznámit mu pomocí zákonů, co má, anebo nemá činit?!

20. Vložíš-li však do něho zákony přísně, bude jednat jako zvíře.

21. Vložíš-li je příliš chabě, to je bez sankce, nebudou ho znepokojovali.

22. Budeš je muset sankcionovat, a teprve potom začne člověk rozeznávat správné od nesprávného anebo řádné od neřádného.

23. Aby se však potom stal činným a svobodným duchem, budeš mu zajisté muset poskytovat také příležitosti, v nichž bude moci vyzkoušet svou svobodnou působnost. Hle, tyto příležitosti nejsou však nic jiného než pokušení, o nichž jsi tak trpce uvažoval.

24. A tak musí Bůh seslat na nás také takováto pokušení, jinak bychom se stali podobni buď kamenům anebo stromům anebo zvířatům.

25. Bůh však chce, abychom byli aneb se stali lidmi svobodnými. Musí nám potom také poskytovat stále příležitosti, kterými se můžeme stát vpravdě svobodnými.

26. Nuže, pokušení světa a našich žádostí jsou však těmito příležitostmi. Proto buď jen klidný a budoucně se již nezarmucuj; avšak teprve ve svém duchu nalezněš tuto záhadu úplně rozřešenu.

27. A tak buď s námi všemi vesel. Amen.“

**Lamechův smutek nad tím, že člověk nemůže učinit Bohu nic
záslužného. Kisehel ukazuje na pokoru jako na počátek lidské lásky.**

10. prosince 1842

1. Po této řeči Kisehelově byl sice Lamech mnohem veselejší, leč nicméně tak jako někdo, kdo má nejlepší vůli, aby byl hodně veselý, přitom však nemůže skrýt, že má na noze velmi těsnou botu, která ho ustavičně tlačí.

2. Tohoto stavu si všiml hned opět Kisehel, přiblížil se k Lamechovi a řekl mu: „Poslyš, bratře Lamechu, musím ti říci, že ještě nejsi ve své duši naprosto svoboděn!

3. Potají ještě leccos zpracováváš a nemůžeš s tím přijít ke konci. Řekni mi, kde tě to ještě tlačí a já ti všude rád zjednám světlo a s milostí Páně ti pomohu z jakékoli nesnáze.“

4. Lamech se velmi vlídně obrátil ke Kisehelovi a řekl: „Mocný příteli a bratře, chválím a velebím nyní Toho, Jenž věčně žije, Jehož moc nemá konce a Jehož říše a všemohoucí panství je nekonečné a trvá věčně stále.

5. Ano, já, Lamech, ctím, chválím a velebím Toho, vůči Němuž lze považovat všechny ty, kdož přebývají na Zemi a jsou mocní, za pouhé nic.

6. Neboť On jedná jak chce, jak se silami v nebi, tak i se silami na Zemi a nikdo Mu nemůže bránit a nikdo se Ho nemůže tázat a říci: „Co to činíš, Všemohoucí?!“

7. Neboť On je jedině Pán a může činit, co chce. Koho On chce trestat, toho trestá; koho chce pokořit, toho pokoří; koho chce zkoušet, toho zkouší.

8. Komu chce hřích odpustit, tomu jej bez výhrady odpustí; chce-li někoho usmrtit, usmrtí ho, kdy chce a nepotřebuje mu říkat: „Zítra tě chci usmrtit.“ Nikdo Ho nemůže volat k odpovědnosti a nikdo Ho soudit, neboť On je povznesen nade všechna nebe a nade všechny lidi Země.

9. Hle bratře, toto vše nyní vím. Ale vším tím mi nicméně není mnoho pomoheno, neboť at' nyní myslím, jak jen dovedu a mohu, přece mi nakonec z toho nevychází nic jiného než: Jedině Bůh je vše ve všem; my všichni vespolek jsme však proti Němu marnivě nic.

10. To jedině, že Ho totiž můžeme a smíme milovat, uctívat, chválit a velebit je mezi námi něčím; ale vzhledem k Jeho všemohoucí, nekonečné a věčné Boží podstatě je právě to také nic. Neboť jsme-li my všichni lidé a zvířata Země a všechny síly nebes vůči Němu ničím, čím by Mu tedy měla podle toho být naše láska, naše chvála, naše Jemu vzdávaná úcta a všechno naše velebení?!

11. Nemůžeme Ho tedy ve vlastním smyslu také vůbec milovat, chválit, ctít a velebit – nýbrž činíme-li to, pak to činíme jen vzhledem k našemu vlastnímu blahu! Neboť kdo může Boha povýšit, když On je od věčnosti Ten Nejvyšší?!

12. Kdo může svou chválou proslavit Boha, před Nímž nebe a Země nejsou ničím?! Kdo může milovat Jeho, Jeho nekonečnou moc, sílu a vládu?! Kdo může přinést náležitou oběť Jemu, jehož je vše pravěčným vlastnictvím?!

13. Činíme tedy toto vše jen dočista kvůli sobě, ale vůči Bohu nemůžeme ničeho učinit!

14. A přece bych toto vše rád učinil jen kvůli Bohu, avšak nikoli tímto způsobem nouzí přinucen jen kvůli svému blahu!

15. Jak je však toto možné z tohoto opravdového stanoviska?

16. Nyní zcela dobře poznávám, že všechna ta pokušení závisí jedině na veliké milosti Boží a že my Mu můžeme jen věčně děkovat za to, že na nás takto pamatuje, On, Ten nekonečný, věčný Bůh.

17. Že my Mu však naproti tomu nemůžeme zcela nic učinit, hle, to nyní tísní mou duši, zesmutňuje mé srdce.

18. Bratře, toto ty nemůžeš v takové hloubce a úplnosti pociťovat jako já, velký dlužník! Byli jsi také ty dlužníkem, pak jsi jím přece jen nebyl v takovém rozsahu jako jsem byl já, a tak také nemůžeš, jak bylo řečeno, tak velice pociťovat jako já, co to značí být dlužníkem a nebýt s to poskytnout za dluh žádné náhrady.

19. Nyní víš vše, co mne trápí; porad' mi tedy, dovedeš-li a je-li ti to možné.“

20. Tato řeč zarazila Kisehela a on zpočátku skutečně se nemohl hned vzpamatovat. Když však za tím účelem sestoupil na něho opět Můj Duch, tu potěšil hned Lamecha těmito slovy:

21. „Ó, bratře Lamechu, co nyní pociťuješ, to jsme my všichni již dávno pociťovali a pociťujeme to nyní tím živěji, ježto to pociťuješ ty s námi; ale přitom však víme také z vlastní zkušenosti a ze svatých úst Pána, že Jemu je právě z naší strany nejmilejším díkem, když chápeme svou nejúplnější nicotu vůči Němu.

22. Nenalézáš-li již v sobě slov, abys Mu děkoval a žádnou úplně důstojnou oběť pro Něho, pak správně děkuješ, velebíš a vzýváš Boha, svatého Otce.

23. Hle, toť ona pravá pokora a tato pokora je semenem pro věčný život v Bohu.

24. Je počátkem čisté lásky a tato láska je však věčný život sám.

25. Proto buď nyní veselý a klidný; neboť právě v tom jsi nyní obdržel věčného Ducha pravého věčného života.

26. Lamechu, bratře! Má radost z tebe se stala velikou!

27. Zůstaň takovým, tak budeš žít věčně, věčně, věčně! Amen.“

* * *

Kapitola 208.

Lamechův slib a spolek lásky s Pánem. Kisehelovo svědectví o neviditelném úhlavním nepříteli satanovi.

12. prosince 1842

1. Když Lamech uslyšel toto od Kisehela, převelice se zaradoval a rozveselil a pravil poté Kisehelovi: „Mocný příteli a bratře! Všemohoucímu věčnému Bohu a Stvořiteli všech nebeských sil, této Země a všeho toho, co je, žije a dýchá a myslí v ní, na ní a nad ní, budiž na věky všechna láska, pocta a klanění za to, že je tak milosrdný a tak nadmíru milostivý, že nyní skrze tebe ke mně promluvil a ukázal mi pravou cestu života.

2. Neboť nyní teprve jsem úplně napraven a vím, jak je to s těmito věcmi!

3. Proto od nynějška vynaložím také všechny své síly na to, abych napravil na všech těch, kteří ještě žijí, to, co zlého jsem jim udělal a na nich se dopustil.

4. Toto vše slibuji já, Lamech, vám všem, nyní při nejsvětějším, živém jménu Nejvyššího!“

5. Kisehel řekl poté Lamechovi: „Pposlyš, bratře Lamechu, Pán ti nepřikázal, abys Mu činil slib, jelikož jsi však tedy dobrovolně slíbil Bohu věrnost, tím jsi uzavřel s Ním, nejsvětějším Otcem, pevný svazek lásky. On jej přijal; proto tě také bude slílit, ale přitom neopomene náležitou měrou tě zkoušet, abys měl stále hojnost příležitosti vždy víc a více upevňovat věrnost, kterou jsi Mu přislíbil.

6. Zůstaň tedy věren svému svazku. Pán ti označí všechny cesty, po nichž ti bude v Jeho nejsvětějším jménu kráčet.

7. Ať se ti v cestu postaví jakékoliv obtíže, neohlížej se nicméně na ně, nýbrž jednej vždy podle vůle Páně a buď ujištěn ve víře, že všemohoucí svatý Otec ti požehná každý podnik ve jménu Jeho a dá mu úplný zdar.

8. Hle, nebyl to pro nás žádný malý úkol zachránit tě, milý bratře, od záhuby; leč Pán byl s námi a ty tu nyní stojíš jako naše zajisté nejnádhernější odměna za všechnu naši úzkost, námahu a práci. Neboť bylo nám bojovat nejen s tebou, nýbrž s mnohem horším a mocnějším nepřítelem, než jsi byl ty sám, a tímto nepřítelem byl onen velký, tobě neviditelný, starý kníže lži, sobectví, všeliké lži a všelikého klamu, nejúhlavnější nepřítel Boha, jenž od počátku chtěl být více než Bůh.

9. Ježto ho však Boží moc svrhla, je pln zloby a nepřemýšlí nyní o ničem jiném, než jak by mohl způsobit Bohu škodu.

10. Tento velký nepřítel je nyní ještě velmi mocný a jeho říše je ještě nezměrně veliká; neboť ví zcela dobře, jak velká je božská otcovská láska a trpělivost. Hřeší na ni.

11. A hle, proto jsme měli, milý bratře, nejprve s tímto nepřítelem co činit a museli jsme se stát především jeho úplnými pány, než jsme se mohli přiblížit k tobě, abychom tě zachránili. Bylo nám tedy podstoupit o tebe velký a převelice těžký boj.

12. Týmž způsobem bude, milý bratře, i tobě vždy podstupovat těžký boj; ale buď vždy pamětlivý svého svatého svazku s Bohem a zůstávej mu vždy úplně věren, tak zvítězíš nad každým nebezpečím a budeš nakonec jako mocný hlasatel s korunou vítěze kráčet do věčného, nepomíjejícího, nejblaženějšího, nejsvobodnějšího života.

13. Přijmi k tomu naše požehnání: láska, milost a slitování Páně budiž vždy s tebou a se vším tvým lidem.

14. A tak tedy vzdáme Bohu dík, chválu a čest a pak se odebereme k posilujícímu tělesnému odpočinku!"

15. Poté se odebrali všichni do trůnního sálu, chválili a velebili tu nejsvětější jméno, pak se odebrali k odpočinku a sedm poslů zůstalo v předpokoji Lamechově.

* * *

Kapitola 209.

Návštěva na staveništi chrámu. Pánem požehnaná píle Thubalkainových zlatníků, činnost prostředkem k udržení posílení života.

13. prosince 1842

1. Na úsvitě příštího dne ještě dlouho před východem Slunce se odebrali všichni do trůnního sálu a vzdali tu Bohu čest.

2. Po ukončeném uctívání a vzývání nejsvětějšího jména, jež trvalo až do úplného východu Slunce, odebrali se všichni opět do jídelny, kde již očekávala hosty připravená bohatá snídaně.

3. Po dojemném chvalozpěvu se snídalo.

4. A po díkuvzdání za tak dobrou snídani pravil Kisehel: „Nyní, milí bratři, půjdeme k našim dělníkům a podíváme se, co vše již vykonali.

5. Ženy a dívky ať donesou za chvíli několik košů plných pokrmů jako dobrou posilu pro přicházející dělníky.“

6. Poté se odebrali všichni ven. Když přišli na místo, tu Lamech a Thubalkain užasli, když předně nejen objevili lesknoucí se téměř jako horu velkou hromadu zlatých hrud, nýbrž spatřili také již v největší činnosti množství tepadel a mimoto ještě velké množství nejkrásnějších, nadmíru silně se lesknoucích tabulí zlatého plechu také, že daleko široko nebyli již s to objevit ani stopy po kalužích, močálech a bažinách.

7. Po těchto úvahách se obrátil Lamech na Kisehela a otázal se ho: „Ó, mocný příteli a bratře, řekni mi, jak toto bylo možné?! Vždyť lidskými silami provedené nelze si něco takového představit.

8. Tu rudu bych ještě jakž takž připustil; ale vysušení kaluží, bažin a močálů, které se rozprostíraly na všechny strany několik hodin daleko, to je mi zcela nepochopitelné.

9. Řekni mi, jak se to jen stalo?!

10. A Kisehel odpověděl: „Lamechu víš, jak se stalo, že nastal dnes opět den?

11. Ty pravíš, že toto neví, a přece nový den říká nekonečně více, mnohem více než vysušení kaluží, a na to se většinou nikdo netáže.

12. Copak nevíš, že u Boha jsou všechny věci možné?!

13. Hle, na výšině rozdrtila velká noční bouře v noci před sobotou celou křišťálovou velmi nádhernou horu téměř v prach.

14. Zrána viděli s velkým politováním všichni silně zkoušení obyvatelé tuto velkou nádhru výšiny jako úplně zničenou v hromadě dosud kouřících sutin a některé trosky ležely rozmetány a do nejmenšího kousku roztříštěné na rozsáhlé horské půdě, roztroušené v hrozném nepořádku.

15. A hle, Pána to stálo nejslabší myšlenku, sotva dech, slůvko a celá zničená a rozprášená hora s jeskyní, na celé Zemi jistě nejpodivuhodnější, největší, nejvznešenější a nejnádhernější to palác, v okamžiku stál opět tady tak, jako kdyby se ho nikdy nějaký nejslabší vítr ani nedotkl.

16. Hle, milý bratře Lamechu, je-li Pánu tak zcela snadné to jedno, pak Mu zajisté také nebude méně možné to druhé!

17. Tomu, Jenž mohl stvořit Zemi, nebude asi zrovna příliš zatěžko vysušit tyto močály, jestliže jen chce. Toto však On chtěl – a hle, proto je tomu tak, jak tomu chtěl.

Jsi nyní s tímto vysvětlením spokojen?!“

18. Lamech odvětil: „Příteli a bratře, úplně! Ale jen na jedno bych se tě ještě rád otázel a toto jedno je a záleží v tomto:

19. Jak může všemohoucí Bůh nechávat Své tvory v různých věcech být činné – a nepotřebuje, přesně vzato, ani v nejmenším jejich služby?!

20. A Kisehel řekl poté Lamechovi: „Toto vše se děje z nesmírně přemoudrého důvodu, aby tím veškeren z Něho vycházející život našel tak či onak dostatečné a nutné cvičení svých sil, bez něhož život by přestal být životem.

21. Činnost jest udržování a stále posilování života; proto jsou všechny věci činné a člověk má tudíž být nadměrně činným, protože ho Bůh podělil životem nejvíce.

22. Protože však člověk má především život duchovní, má také především tento život cvičit v lásce k Bohu, aby jej neztratil.

23. Hle, proto nás nechává všemohoucí Bůh pracovat.

24. Avšak, hle, tamto přicházejí již ze všech stran dělníci k stavbě chrámu; proto se nyní vzchop a přidej ihned každému práci.

25. Avšak před započítím práce ať se najedí a napijí.

26. A tak tedy započneme dílo. Amen.“

* * *

Kapitola 210.

Příchod dělníků povolaných ke stavbě chrámu. Stavitel „Mura“ má vidění ve snách. Lamechem je odměněn a jmenován stavitelem chrámu.

14. prosince 1842

1. Když dělníci, počtem asi tří tisíc, došli nyní s najímači na místo, kde se nacházel Lamech se sedmi posly z výšiny, tu je Lamech všechny vyzval, aby se posadili na zem a požili pokrm a nápoj, což vše sem ve velké hojnosti dopravily ženy a dívky Lamechovy.

2. Poté prosil Kisehela, aby pokrm a nápoj požehnal hostům, a Kisehel to učinil.

3. Když se dělníci dostatečně nasýtí, vzdor tomu koše, místo aby se vyprazdňovaly, stále se jen naplňovaly. Někteří to zpozorovali a nemohli se dost vynadivit; neboť nevěděli, odkud to přišlo.

4. Ale Lamech jim řekl: „Divíte se požehnaní se svaté výšiny? Ano, máte pravdu, že se tomu divíte; ale užijte ještě zcela jiné věci, kterým se nevýslovně více podíváte než tomu, co zde právě vidíte.“

5. Jeden vznešený muž z města Faraku, který byl stavitelem, vstal, hluboce se před králem poklonil a řekl mu:

6. „Mocný, skvělý králi a pane! Všemohoucí Bůh Farakův a všech našich otců dejž ti dlouhý život!

7. Já, jeden z tvých sluhů, bych tě prosil, abys mne co nejmilostivěji vyslechl. Hle, mám na srdci něco velmi důležitého.“

8. Lamech podal muži co nejvládněji ruku a pravil: „Ó, mluv, mluv, bratře a příteli, a neboj se již Lamecha; neboť tato hyena se stala mírným beránkem. Mluv tedy. Co máš na srdci?“

9. Muž z Faraku se znovu před Lamechem hluboce poklonil a poté řekl:

10. „Velký králi a pane, hle, dnes v noci jsem měl sen, že ke mně přišlo sedm velkých mužů, oděných převelice svítícími šaty,

11. Jeden z nich pak přistoupil ke mně a řekl mi: „Muro! Ty jsi můj muž. Odeber se do Hanochu, kde jsi stavitelem, a proved' tam nádhernou stavbu.

12. Lamech zřídí Bohu Farakovu chrám a ty povedeš stavbu.

13. Až se ráno probudíš, nalezneš také již na svém stole hotový plán. Podle tohoto plánu chrám postavíš.

14. Ukaž však napřed plán králi a on jej ihned pozná jako pravý a vyvolí tě pak za stavitele.“

15. A dále mi ještě řekl: „Já však, jenž ti toto nyní ve snu oznamuji, jsem i s těmito šesti bratry z výšiny a mé jméno je Kisehel, posel Páně k dětem nížiny.“

16. Hle, toto mi bylo řečeno a zde je tento zázračný plán, který jsem já, Mura, opravdu nejvýš zázračně našel dnes záhy zrána ještě dlouho před východem Slunce na stole.

17. Králi a pane, ráčíš se na něj co nejmilostivěji podívat.“

18. Lamech, nanejvýš radostně užaslý nad tímto vypravováním poznal ihned úplnou správnost tohoto plánu a pravil poté Murovi:

19. „Příteli a bratře! Tímto svým stiskem ruky tě jmenuji tím, k čemu tě mocný posel Páně v duchu povolal.

20. Tento můj královský řetěz, který ti nyní odevzdávám, tě bude označovat vždy za mnou zplnomocněného stavitele.“

21. Poté se však Lamech otázal Mury: „Povšiml sis také rysů tváře Kisehelovy?!“

22. Mura odvětil: „Ó, Králi a pane! Tak velice, že mně jistě z mé duše nikdy nevymizí!“

23. Lamech pravil Murovi: „Příteli a bratře, pohleď tamto na onoho velkého muže, jenž právě mluví s Thubalkainem. Není mu podoben?“

24. Mura radostí celý bez sebe pravil: „ Ó, králi a pane, jsem přesvědčen, že nejen podoben, nýbrž že je to on sám tělesně. Ano, ano, on to je., on to je!“

25. A Lamech povolal k sobě Kisehela a Kisehel přistoupil hned k němu a řekl mu: „Nuže, jak se ti líbí stavitel Mura z Faraku?“

26. Lamech nemohl pro příliš velkou radost mluvit a Mura padl k zemi před Kisehela.

27. Kisehel však pravil: „Vstaň a vzdej Bohu čest! Ty, Lamechu, jsi nyní pravým králem a ty Muro pravým stavitelem.

28. Proto dejte se do díla; požehnání Páně budiž s vámi a s dílem vašich rukou! Amen.“

* * *

Kapitola 211.

Murova žádost o světlo. Lamechova rada k trpělivosti. Vytýčení staveniště chrámu.

15. prosince 1842

1. Mura nemohl však svým očím a uším ani věřit; když se však po vyzvání Kisehelově úplně vzchopil, řekl Lamechovi:

2. „Moudrý králi a pane, dovol mi, svému sluhovi, promluvit jen několik málo slov; neboť v této věci musím mít světlo, anebo spíše chci zemřít a velmi zle zahynout, než zůstat v této temnotě, v níž nemohu spatřit možnost a způsob událostí, která se na mně tak divuplně zjevila.

3. Kdyby bylo tobě, ó králi a pane, něco o tom známo, pak mi to oznam.

4. Neboť bude-li můj duch v této temnotě marně hledat své světlo, pak při vedení stavby neobstojím.

5. Lamech odvětil Murovi: „Poslyš, příteli a bratře, tvá horlivost je chvalitebná! To ti mohu říci; ale abych ti odhalil cesty Boží – hle, to ses obrátil na nezpůsobilého muže, neboť toto je mi právě tak záhadou jako tobě.

6. Chci se však podrobit vůli Páně. Je-li to pro mne správné a životně dobré, pak se to v pravý čas dozvím, není-li však tomu tak, pak se s tím také dále vůbec trápit nebudu.

7. Vím však nyní přesně tolik, že vše, co se tu děje, podle vůle Páně se děje; a hle, na tom je zatím také dost.

8. Mně a tobě sdělil Pán zázračně svou vůli; proto především splňme tuto vůli a pak s námi Pán podle Své nejsvětější vůle již dále naloží.

9. Hle, vše, nač se podíváme, není nic jiného než pouhý zázrak. Slunce na nebi, Měsíc a všechny hvězdy a Země jsou plny nejvýš nepochopitelných divů. Kdo je v jejich způsobu pochopí?

10. Chtěl bys snad zemřít proto, že to nechápeš?!

11. Hle, toto je tedy od tebe marnivé! Proto zanech toho a podrob se vůli Boží; vše ostatní. bude-li to milé Pánu, se k tomu již dostaví.

12. Kdyby Mu to však nemělo být milé, pak je pro nás mnohem lépe, abychom se to nedozvěděli, než abychom se měli dozvědět něco proti vůli Boží.

13. A tak se tedy raději odebereme na staveniště, vytýčíme tu vše správně podle plánu a pak rozdělíme práci dělníkům. Jsi s tím srozuměn?!”

14. A Mura pravil poté zcela zkroušený touto řečí Lamechovou:

15. „Králi a pane! Kéž ti všemohoucí Bůh propůjčí dlouhý život, neboť nyní teprve úplně poznávám, že jsi obdržel pravou moudrost od Boha, neboť jsi utišil úplně mé touhy.

16. Proto ti chci také po celý svůj život být vždy nejochotnějším sluhou. Bohu budiž za to všechna čest a všechna chvála na věky! Amen.“

17. Poté povolal k sobě své podřízené stavební dělnictvo a vyzval je, aby ho a jasného krále následovalo na staveniště, které jim král ukáže.

18. A ihned jich as třicet vystoupilo z davu. Avšak Lamech se nyní ocitl v malých rozpacích.

19. Neboť místo pro stavbu chrámu určené bylo nyní zaplněno samou rudou, jamami, dělníky a kladivy a tavnými ohni, a tak Lamech nevěděl, co by tu měl učinit.

20. Proto se tedy obrátil opět na Kisehela a otázel se ho, co se má dělat.

21. Kisehel však pravil poté Lamechovi: „Poslyš, milý bratře Lamechu, nezáleží na tom, na kterém místě na zemi bude chrám stát, nýbrž záleží na tvém srdci. Postavil-li jsi na pravém místě v této své živé zemi náležitý chrám nejsvětějšímu jménu, které jsi předtím zahrabal do její nečistoty, pak jsi již učinil správnou výměnu.

22. Co se však týká této vnější stavby, vyměř ji na nejpříhodnějším místě a Pánu to bude vhod.

23. Že však jsem k tobě mluvil záměrně, abys postavil chrám právě na tom místě země, na němž byla vykopána tato deska, hle, tu bylo míněno jen tvé srdce. V srdci jsi však stavbu již provedl, a tak je to správné.

24. Můžeš tedy nyní měřit na Zemi, jak chceš a bude to také správné, jen když bude tvá vnitřní míra správná.“

25. Tu poděkoval Lamech Kisehelovi za toto světlo a odebral se s nadmírou užaslým Murou na nejkrásnější a nejvýhodněji položené místo a vytýčil tu s Murou stavbu dle mistrovského plánu.

* * *

Kapitola 212.

Murovy návody jeho stavbyvedoucím k provádění chrámové stavby. Kisehelova nařízení pro pořádek ve státě a vyslání pěti poslů do jiných měst.

16. prosince 1842

1. Když byla nyní stavba podle plánu úplně vytýčena, svolal stavitel Mura svých třicet stavebních dělníků a řekl jim

2. Pohledte na plán. Takto je znázorněno rozdělení základů a takto spodní stavby; takto nadstavby a takto vrchní stavby.

3. Dorozumějte se o tom a rozdělte pak podle toho práci. Tázete se mě na stavební kámen?

4. Pohledte na druhou stranu k hoře! Sotva sedm tisíc kroků přímo odtud najdete největší množství kamene vhodného pro základ.

5. Hned vedle jsou nádherné kamenné lomy. Kamene z nich použijte na spodní stavbu. Je to žilovaný šedý mramor, který je však třeba hrubě otesat v stejnoměrné kvádry.

6. Pro nadstavbu a vrchní stavbu: Pohlédněte tamto naproti těmto řečeným lomům. Vidíte bílé kamenné stěny. Je to nejjemnější bílý mramor. Ten si vezměte pro nadstavbu a vrchní stavbu.

7. Tento kámen musí být však napřed na vnější i vnitřní straně co nejjemněji ořezán, pak obroušen a olejem dobře uhlazen, nežli se ho použije k stavbě.

8. Spojovacím prostředkem pro základovou a spodní stavbu budiž obyčejná kamenná kaše. K spojení nadstavby a vrchní stavby ať vám poslouží dobře vám známý kamenný hlen (vápenná malta?).

9. O vnitřní kovové nástěnné skoby se pak podle dobrého pravidla a podle náležité potřeby již postará Thubalkain.

10. Opatření střechy připadne tesařům a potom kovodělníkům.
11. Nyní víte vše. Začněte dílo s jedině pravým Bohem Faraka, moudrého učitele lidstva, pak je také s Bohem skončíte.
12. O jídlo, pití a náležitou mzdu se nikdo nestarej, neboť to vše bude každému nejspravedlivější měrou dáno.
13. Každý pracovník ať však uváží, že tato stavba se provádí z naší strany k počtě jedině pravého Boha, a tak nalezne ve své práci velké požehnání.
14. A tak tedy jděte ve jménu jedině pravého Boha a započněte dílo.“
15. Jeden za stavebních dělníků se však otázal Mury: „Mistře, na plánu je také okružní zeď. Copak je tedy s ní?!
16. Mura odvětil tazateli: „Poslyš, milý Curale! Staral ses už někdy o košili pro dítě, nebylo-li ještě ani zplozeno?
17. Pravíš: „Nikoli, nýbrž teprve tehdy, když úplně přišlo na svět.“
18. Necháme proto také zde dítě se napřed zrodit a pak se teprve budeme starat o košili.
19. Jděte tedy a začněte činně posvěcené dílo. Amen.“
20. Po tomto Murově vyzvání přiložili ihned všichni jako mravenci pilně ruce k dílu.
21. Lamech a Mura se však odebrali k sedmi poslům a zejména ke Kisehelovi, jenž právě jednal s Thubalkainem o potřebných rudních pracích a oznamovali mu, jak vše uspořádali.
22. Kisehel řekl poté oběma: „Milí bratři, tak je to správné a Bohu libé. Proto Bůh dílu požehná a v sedmi dnech bude tu vše stát hotové. O tom buďte úplně ujištěni.
23. Nyní však půjdeme opět domů do města a tam učiníme opatření, aby všichni dělníci byli vším náležitě opatřeni.
24. Ty, Setlaheme, objednej ženy a dívky k jejich práci a ty, bratře Lamechu, přikaž svým způsobem nyní přítomným sluhům a pacholkům – každému opět v jeho náležitém oboru – aby nastoupili své úřady a pečovali o patřičný pořádek ve městě, jakož i v celé zemi.
25. Já zůstanu u tebe a Setlahem bude pečovat o ženy a dívky.
26. Ty, Jorame, jdi se čtyřmi bratry do ostatních měst a silně a mocně obyvatelům oznamte, co učinil Bůh na bratru Lamechovi a získejte je všechny pro Boha.
27. Sedmého dne se však vraťte opět všichni sem a pozvěte všechny úředníky Lamechovy sem do Hanochu, aby se mohli zúčastnit svěcení nového chrámu v nížině.
28. A tak se staniž vše podle vůle Páně! Amen.“

* * *

Kapitola 213.

Kisehelův a Lamechův průvod městem Hanochem. Návštěva hadí hory a její očištění Kisehelem.

19. prosince 1842

1. Po této řeči se odebrali všichni na místo samé a učinili tam podle příkazu. Lamech by byl rád během sedmi dnů vyšel častěji na stavbu, aby se podíval, jak postupuje, ale Kisehel ho od toho z dobrého důvodu zrazoval a za to s ním mnoho chodil ve velkém městě a oznamoval všem obyvatelům, že Lamech je nyní pravý, Bohem pomazaný král.
2. A obyvatelé jásalí a jásalí, že se jedině pravdivý, všemohoucí Bůh Farakův tak velice slitoval nad králem a nad nimi.
3. Šestáho dne ho však zavedl Kisehel dokonce na dosti značnou horu, jež byla velmi blízko města.
4. Na tuto horu nemohl nikdo vystoupit pro velké množství velkých a nadmíru jedovatých hadů, proto také Lamech varoval před ní Kisehela.
5. Kisehel však odvětil poté Lamechovi: „Milý bratře Lamechu, hle, právě proto tě vedu sem, na tuto hadí horu, abys poznal velikost Boží síly v člověku.
6. Neboť pravím tobě: Všechno zvířectvo Země je lepší než toto, neboť ono je výtvozem pekla. Proto však také žádné zvíře není tak tvrdošíjně a vzpurné a plné nejhorší skryté Isti jako právě toto.

7. A přece bude muset tuto horu úplně vyklidit a pak co nejrychleji prchnout tam, kde směrem k západu spatřuješ hořící horu, přes jejíž hřbet se právě řítí žhavý proud do nížiny.

8. V tomto proudu budou tito hadi hromadně v mnoha tisících a tisících stráveni!“

9. Poté uchopil Kisehel lískový prut, dole a nahoře jej ořízl, požehnal mu a uhodil jím sedmkrát na horu.

10. Po sedmé ráně nastalo velké syčení, asi tak, jako když hučí noční zimní bouře bezlistovým větrovým a haluzemi stromů.

11. A velmi brzy bylo možné vidět nesčíslné množství obrovských hadů a zmijí všeho druhu, řítících se z této hory a táhnoucí se přes velkou písečnou step směrem, kde hořela zmíněná hora.

12. Když to Lamech uviděl, byl radostí skoro bez sebe a pravil: „Budiž nyní Pánu všechna chvála a sláva, že propůjčil takovou sílu člověku!

13. Tato hora byla mi již dávno nejprotivnější na pohled. Jelikož však tu stála zcela volně, přemýšlel jsem také častěji o tom, zda by ji nebylo možné od této nejošklivější havěti očistit.

14. Leč nikdo se k ní nemohl ani na tisíc kroků přiblížit, aniž by se neoctl ve velkém nebezpečí, že bude těmito bestii chycen a pohlčen.

15. A nyní tedy bylo také toto mé přání co nejskvěleji splněno. Proto Bohu budiž všechna čest a chvála!“

16. A Kisehel řekl: „Ano, bratře, tak je to správné a chvalitebné. Jedině Bohu náleží všechna chvála, všechna čest, všechen dík, všechno naše klanění a naše láska!

17. Ta stará havěť sice odtáhla, ale zanechala zde ještě sedmkrát tolik mladé havěti. Také ta musí ven a musí být zcela vyhlazena. Amen. Ve jménu Páně Amen.“

18. Tu udeřil Kisehel znovu ještě sedmkrát na horu a hned nato se plazila dolů po úbočí hory tak velká spousta mladé havěti, že nebylo ani zemi vidět.

19. Tu bylo Lamechovi úzko, a proto pravil Kisehelovi: „Ó, mocný příteli a bratře, řekni mi: J je nyní ta hora již úplně očištěna?!“

20. Kisehel však odpověděl: „Až na deset tisíc milionů vajec ve starých hnízdech.“

21. Aby však také ta byla vyhubena, rozžhává se hora z nitra, stráví tímto žářem veškeré keře a špatné stromoví, a tak budou z nitra, jakož i pak zvenčí do nitra všechna tato vejce spálena a zničena.“

22. Poté udeřil Kisehel opět sedmkrát na horu a hora začala náhle kouřit, keře a špatné stromoví vzplálo plameny a všechna hadí vejce byla zničena.

23. Teprve potom se odebrali oni dva na volné místo nahoru k vrcholu a po malé námaze pak také úplně na vrchol a chválili a velebili Boha.

* * *

Kapitola 214.

Krásný pohled z hadí hory. Duchovní obdoba čištění hadí hory.

20. prosince 1842

1. Když byl Lamech s Kisehelem nyní úplně na vrcholu, dal se do pláče; neboť byl nádherný pohled na daleko se rozprostírající krajinu, velehory se svým bílým cimbuřím, vynořující se nad nižším předhořím. Byla vidět značná část východní krajiny dětí Výšiny, v dáli směrem k jihu část velkého jezera, na jehož břehu bylo postaveno město Uvrak a konečně se naskýtal ještě pohled na ostatních devět měst a na celý Hanoch, jakož i nový chrám, který byl až na malou část okružní zdi již zcela dokončen. To bylo příliš mnoho najednou pro našeho ubohého Lamecha, který neměl dosud ještě nikdy možnost vystoupit na nějakou horu.

2. Když se jaksí dosyta vynadával, to je pro první útok na oko, a přišel opět k dechu, tu teprve dal poněkud průchod svému slastným pocitem přeplněnému srdci a zhostil se slovy jedné části svého přeslastného břemene srdce tím, že zvolal ke Kisehelovi:

3. „Ó, příteli, ó, bratře! Jaká to nádhera plná nejblaženější slasti trůní zde na této výšině! Zde je dobře být! Zde, zde bych chtěl navěky přebývat!“

4. Vy ubohá města v nížině nyní pode mnou, ty můj přebohý paláci! Co jste nyní proti této velké, nesmírně nádherné stavbě všemohoucího Tvůrce?!

5. Nic, nic než jen nejubožejší hromada mravenců plná píchající a kousající havěti!

6. Ó, příteli, ó, bratře; Může to v Božích nebesích vypadat ještě nádherněji než zde? Ne, ne, to je nemožné!

7. Pohleď jen na oněch pět bílých vrchů mezi východem a jihem. Vypadá to tak, jako by země anebo aspoň nějaký mocný chránící ji duch vztahoval ruku k nebi a sliboval věčnou věrnost Pánu.

8. Velký všemohoucí Bože, jak nádherná jsou díla Tvá! Jakou rozkoš má z nich ten, kdo si jich váží v srdci!

9. A pohleď tamto k západu. Jaká spousta jasných plamenů si tam hraje kolem vysokých vrcholů kouřících hor!

10. A tamto také směrem k východu se zvedají k nebi čnicí vrcholy hor, z nichž každá je korunována svítícím plamenným sloupem a ošlehávána tisícerými blesky.

11. Jak nevýslovně velkolepou činnost, čilost a působení spatřuje nyní mé oko všude, kamkoli se jen obrátí!

12. Ach, příteli a bratře, pohleď nyní vzhůru k svatým Výšinám, které jsou odtud směrem k severu! Co se to asi tamto v závratné výši leskne silně, jako kdyby tam vycházelo druhé Slunce?!"

13. Tu se teprve mohl Kisehel dostat ke slovu a na tuto otázku odpověděl Lamechovi takto:

14. „Milý bratře Lamechu, hle, toť právě ona slavná jeskyně, o níž jsem se ti již zmínil; ve velmi krátké době ji poznáš blíže.

15. Poslyš však nyní, milý bratře Lamechu, týmž způsobem, jak jsme si nyní podrobili tuto horu a vystoupili na ni, může se a má se každý člověk sám očistit, a tak potom také dosáhne v sobě co nejsnáze světlého nejvyššího stanoviska svého života.

16. Co jsme však učinili k očištění a k vyklizení hadů této hory, která nás nyní na své výšině tak nádherně občerstvuje?!

17. Hle, slabou lískovou holí jsme nejprve vyhnali velké staré bestie do ohně zničení.

18. Touto holí je však naše víra a naše úplná důvěra v milost a slitování Páně. Sedmkrát jsme udeřili holí horu a stará surová havěť se hladce uvolnila a musela odtáhnout.

19. Těchto sedm ran značí plnou důvěru v milost a slitování Páně a pevnou, neochvějnou vírou v Něho.

20. Ale hora nebyla ještě úplně očištěna; neboť obsahovala ještě nesčetné potomstvo zlé havěti. Opětovně jsme uhodili sedmkrát horu a viděli jsme nesčetné množství mladé havěti plazit se z hory. Co to praví?!

21. Hle, uvolnil-li se člověk od svých hrubých hříchů, které řádily v jeho hmotě, tu pak musí přejít ihned k své duši a pátrat v ní po všech náklonnostech a žádostech. Jestliže je svou velkou vážností poznal, musí opět svou vírou a důvěrou uhodit horu svého života, Pánu se zcela odevzdat a všechny zlé sklony a havěť žádostí budou muset duši opustit!

22. Ale nyní je ještě nesčetný počet vajec této havěti v hoře života. To jsou ještě všelike světské a samolibé myšlenky.

23. Jako se však z vajec líhnou mláďata, která pak velmi brzy dorostou v hrubou, ošklivou havěť, tak se z myšlenek zrodí také snadno opět sklony a žádosti a z těch pak velmi brzy skutečné činy.

24. Jak se však potom vyhubí tato hříšná vejce v hoře života? Probuzením vnitřního ohně, kterým je láska k Pánu, skrze víru a živou důvěru v Něho.

25. Stalo-li se toto, pak se také již vystoupilo na horu. Tak tato hora představuje nyní tebe samého; a ty si zde můžeš nyní dát postavit příbytek a přemýšlet v něm o Bohu a o Jeho milosti a velkém slitování.

26. Ježto však nyní víme toto, pak jsme také vzorně dosáhli účelu tohoto vystoupení a můžeme se ve jménu Páně odebrat opět dolů do města, kde nás již velmi mnozí očekávají. Bohu jedinému čest na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 215.

**Poměr víry k lásce a lásky k poznání.
Podobenství o panně a dvou nápadnících.**

21. prosince 1842

1. Když se po ještě jednou učiněném rozhledu ubírali opět z hory do města, Lamech prosil cestou Kisehela, aby natrvalo požehnal hoře, aby se v ní budoucně již neusídlila žádná havěť.

2. Kisehel to učinil, řekl však poté Lamechovi: „Milý bratře Lamechu, hle, splnil jsem tvé přání podle vsí Pánem mi dané síly a působící moci.

3. Leč čistota této hory bude nicméně záviset na čistotě tvého srdce.

4. Budeš-li ty a tvoji potomci zůstávat v čistotě srdce Bohu jedině milé, pak tomu také bude tak i s touto horou; budeš-li však své srdce znečišťovat hříchem před Bohem, dostane také ona hora opět své staré obyvatele. Rovněž tak tomu bude s těmi, kdož tě budou následovat.

5. Spatříš-li se plazit hada po hoře, pak si vzpomeň co jsem ti nyní zjevil z nádhery Páně a čiň v žízni a popelu pokání a posti se tak dlouho, dokud nebude tvé srdce očištěné. Nastane-li to, pak také hora opět vyžene svého obyvatele.

6. Láska k Pánu je však to největší. Dokud tvé srdce bude naplněno láskou k Bohu, dotud také budeš ty i tvoji potomci úplně neschopni padnout do nějakého hříchu.

7. Jestliže však ty anebo některý z tvých potomků povolíte v lásce, pak v jpouhévíře budete mít proti moci hříchu v sobě velmi malou a slabou obranu.

8. Neboť pro život zdaleka nestačí, aby někdo jen věděl, věřil a potom řekl: „Je jeden Bůh.“ Věru, toto není těžké.

9. Ale mnohem těžší a mnohem výmluvnější je Boha nadevšecko milovat, ježto Ho člověk nevidí.

10. Kdo tedy chce Boha milovat, ten musí nejen vědět a věřit, že je, nýbrž musí Boha vpravdě v sobě poznat. Bude-li Boha stále víc a více poznávat horlivým pátráním po Něm ve skutcích, pak Ho bude muset také stále víc a více milovat, neboť bude stále jasněji poznávat, že Bůh je v Sobě ta nejčistší láska, to je, nejnezištnější láska a nejvyšší a nejsvětější moudrost Sama.

11. Tak je pravé poznání Boha základem lásky k němu; proto budiž také nejpřednější záležitostí každého poznat Boha, aby Ho pak mohl nade všechno milovat!

12. To však je potom také věčný život, že Boha poznáváme a potom Ho nadevšecko milujeme; neboť z lásky všedobrotivého, nejsvětějšího Otce jsme vzešli, a proto se můžeme k němu dostat jen zase láskou.

13. Toto si však zapamatuj ještě mimo toto slovo Boží z mých úst tvému srdci, že jsou dvě cesty, které vedou k Otci; jedna sluje pravé, horlivé poznávání Boha, druhá však sluje láska.

14. Ty pravíš: „Podle předchozího vysvětlení se zdá, že to je úplně jedno, neboť láska musí nutně předcházet poznání Boha.“

15. Ano, tak se jeví věc na prvý pohled. Postavíme-li však tuto věc blíže na světlo ducha, pak se tu nicméně ukáže značný rozdíl.

16. Abys však tento nanejvýš významný rozdíl tím silněji postřehl, postavím ti jej velmi těsně a jasně před oči dobrým stejně znějícím příkladem.

17. Představ si tedy, že by v nějaké skryté části tvé země byla překrásná dcera, která by byla zralá, aby si ji někdo vzal za ženu. Aby se to však mohli lidé dozvědět, vyšle posly a dá to jim v zemi oznámit.

18. Když to však bylo oznámeno, řekli někteří: „Kdyby na té věci něco bylo, pak by přišla sama a ukázala by se nám, abychom ji poznali a pro své srdce vyvolili.

19. Jelikož dává jen skrze posly o sobě vypovídat, jak je nádherná, můžeme tomu sice věřit, ale právě tak dobře také nevěřit.

20. Mimo to ještě dává na srozuměnou, že nepodá ruku nikomu, kdo ji napřed úplně nepozná, že je taková, jak o ní vypověděli hlasatelé.

21. Kdo bude takovým pošetilcem a dá si takovou námahu?!

22. Mezi mnohými touto zvěstí opovrhující a jí se vysmívajícími vyskytnou se nicméně dva. Jeden si řekne: „Já tam tedy přece jen půjdu a bystře si ji prohlédnu. Je-li taková, jak o ní sluhové vypověděli, pak ji také bez rozpaků zvolím pro své srdce.“

23. Druhý však pln žáru lásky řekne poslovi: „Přiveďte mně k ní. Já ji nebudu zkoumat a dlouho poznávat, nýbrž já jsem ji již v srdci ji co nejvřeleji objal; miluji ji již více než vše na světě.“

24. Když nyní oba přijdou k této dceři, tu prvý ihned vysoce užasne, pozná ji a vyvolí si ji. Druhý však jí řekne: „Ó, nekonečně nádherná dcero nebes, odpusť mi, ubohému hlupáku; neboť já jsem se opovážil dříve tě milovat než poznat a teprve nyní poznávám, jak byla má láska nehodná tvé nebeské bytosti. Proto nech mne opět odtud odejít, abych tě mohl skrytě z celého svého srdce milovat.“

25. Co myslíš, kterému z nich dá nevěsta svou ruku? Ano, zcela jistě tomu, jenž ji dříve miloval, než ji poznal.

26. Prvý se však bude muset spokojit – aby nepřišel z její nebeské blízkosti – jedině nazíráním jako jeden z jejích sluhů, zatímco druhý bude vždy okoušet hojnost blažeností v jejím náručí.

27. Hle, toť značný rozdíl: Kdo Boha miluje již před poznáním, ten obdrží hojnost života; kdo však Boha miluje po poznání, ten bude také žít, ale ne v srdci, nýbrž v říši milosti jako dobře odměněný sluha.

28. Toho dobře dbej, milý bratře Lamechu; neboť to má pro život tu největší důležitost! A tak tedy vstoupíme opět do města! Amen.“

* * *

Kapitola 216.

Lamechovo sebepoznání. Láska pravou cestou k Bohu. Lamechova prosba o dalším podobenství a Kisehelova Moudrá odmítavá odpověď.

22. prosince 1842

1. Když toto Lamech od Kisehela uslyšel, byl jako jasným plamenem prosvětlen a ohřát a po krátké chvíli zvolal:

2. „Můj milý bratře a příteli! Co nadmíru veledůležitého a nevýslovně nádherného jsi mi nyní sdělil ze své Bohem ti propůjčené moudrosti!

3. Ano, nyní teprve úplně poznávám, kde to u mne a u vás všech nejvíce vězelo. Hledali jsme sice Boha na všech rozích a ve všech koutech v tak zvané spravedlnosti, chtěli jsme z toho dospět k rozjímavé moudrosti, a tím si také učinit Boha spatřitelným, přitom jsme však již zpočátku stanovili v pozadí jako podmínku toto:

4. „Je-li někde nějaký Bůh, pak Se musí dát takovýmto rozjímáním nalézt; nedá-li se však takovým způsobem nalézt, pak buď vůbec není, anebo je to nějaký slaboch.“

5. A to i ono nás potom opravňuje, abychom se navrhli sami za Boha.“

6. Jednou, brzy poté, když mne má pýcha – domněle již více než polobožského – nechala dopustit na mých bratřech ohavnosti, slyšel jsem sice ve vši pravdě Boží slovo, které mne, pro vykonanou ohavnost velice poděšeného, vzalo do ochrany; ale ježto toto slovo pronesené ke mně bylo tak mírné a nadmíru dobrotivé, vyvodila nakonec má moudrost nadmíru pohoršlivý závěr: Bůh tedy sice je, ale je to asi slaboch. Má přede mnou strach a netroufá Si ke mně Se přiblížit.

7. Tento závěr byl pak příčinou vši mé ošklivosti, která je ti dobře známa.

8. Řekl jsi mi sice již leccos, ale ještě žádné z tvých slov mi nebylo tak jasné, abych z něho mohl tak přejasně poznávat poměr mezi Bohem a člověkem jako právě z tohoto slova.

9. Teprve nyní poznávám úplnost svého omylu.

10. Kdo tedy jen něco málo slyšel o Bohu, ten Ho může také již milovat, může se v této lásce vždy více posilovat a cvičit, aby se stala velmi brzy všemocným základem jeho života.

11. A stala-li se tím, pak se také člověk všemohoucímu Bohu jedině správným způsobem přiblížil a Bůh Se mu dá poznat podle spravedlnosti jedině lásky, která je s to oživovat srdce, duši a ducha člověka jen pro Boha.

12. Poněvadž však toto nyní z tvých slov jasně chápu, prosil bych tě tedy bratrsky co nejvlídněji ještě o jeden podobný příklad, aby se mi toto svaté učení stalo tím pevnější a abych

také měl ještě více podobné přenádherné látky pro poučení velmi mnohých ubohých hříšníků, kteří se ocitli dílem skrze mne, dílem však také svou vlastní vůli na scestí!“

13. A Kisehel odpověděl na to Lamechovi: „Milý bratře Lamechu, ty jsi mi způsobil touto svou opravdovou prosbou srdce jako vůbec svým celým nynějším chováním jednu z největších radostí.

14. Proto bych ti mohl také uvést ještě tisíc takových příkladů; ale hled', toho nemáš nyní zapotřebí.

15. Ty jsi tím uzřel v hloubi pravdu; vše ostatní ti však již beztoho poskytne v největší úplnosti láska k Pánu. O tom buď ujištěn.

16. Poslyš však: Kdyby v tobě byla ještě noc, pak bys byl základ pravdy těžko uzřel.

17. Neboť třpytí-li se v noci na obloze o několik Hvězd více či méně, nečiní to půdu zemskou jasnější a při tomto světle těžko rozeznáš, co leží na zemi.

18. Vyšlo-li však Slunce, tu již není třeba Hvězd, ani dvou Slunců; neboť světlo jednoho je dosti silné, aby vše více než dostatečně osvětlilo.

19. Proto se také spoj zatím s jedním Sluncem, dokud v tobě samém nevyjde ono pravé živé Slunce.

20. V paprscích tohoto Slunce nalezneš pak již beztoho vše, čeho ti bude třeba v největším nadbytku.

21. A tak tedy půjdeme do města, kde nás již velmi mnozí očekávají. Amen.“

* * *

Kapitola 217.

Velké shromáždění lidu před královským palácem. Řeč Lamechova k jeho jásaajícímu lidu. Skvostná řeč neznámého starce k lidu.

23. prosince 1842

1. Po této Kisehelově řeči byl Lamech úplně uklidněn a bez meškání se odebral s Kisehelem do města.

2. Když došli před palác, stály tu již velké zástupy lidu a volaly:

3. „Sláva velkému Bohu na výsostech, že nás všechny tak milostivě a milosrdně navštívil a dal nám všem pravého krále, neboť prominul zločin Lamechův a obrátil ho k Sobě, aby nám nyní všem mohl být pravým králem!

4. Ano, Lamech se nám stal pravým králem plným milosti nyní a plným moudrosti z Boha; proto budiž všechna naše pocta a klanění všemohoucímu Bohu na výsostech a budiž nadevše posvěceno Jeho nejvznešenější jméno nyní, jako i věčně! Amen.“

5. Po tomto velebení vystoupil Lamech na pilíř, jenž byl před palácem zvlášť pro tento účel postaven, aby se z něho to či ono lidu zvěstovalo a obrátil se k lidu, ze všech stran ve velkých zástupech shromážděnému, těmito slovy:

6. „Poslyšte, nyní ne již moji sluhové, moji poddaní, otroci a lidští soumarové, nýbrž poslyšte nyní, moji milovaní bratři a sestry! Já, Lamech, jsem vám byl králem a ovládal jsem vás vaší silou, neboť byl jsem mezi vámi nejmalomocnější, a vy jste se chvěli před mým nanejvyšším bezmocným slovem.

7. Poslouchali jste mne, přinuceni svou silou a proklínali jste mě, že jsem vám dal zákony zla a ukrutnosti.

8. Nyní však nechci vám být již králem a naprosto žádným pánem, nýbrž bratrem, který vás chce spravovat a vést k pravému poznání Boha a k lásce k Bohu, který je jediný Pán a Král od věčnosti nade vším stvořením.

9. Tomuto králi jsem postavil nový palác venku na volném a čistém místě. Ten bude vždy nad vámi vládnout jako vládce dobrý tak, jako nejmoudřejší Otec nad Svými dětmi.

10. Zítra je den, v němž si Jeho nejvznešenější svaté jméno zřídí v tomto novém paláci svůj trvalý příbytek.

11. Tento den se vši naši životní silou oslavíme. Připravte se tedy na tento den dnů; neboť v tento den se nám dostane velkého štěstí.

12. Připravte se tedy, abychom mohli jako čistí bratři před Bohem důstojně vstoupit na toto místo, jsouce milí Tomu, který svatý, svatý, svatý, zřídí mezi námi, ubohými hříšníky, Svůj příbytek. Jeho svatá vůle staň se vždy a věčně.“

13. Po těchto slovech byly zástupy uneseny; byl jen jeden radostný křik a nebylo možné slyšet nic jiného než jedině: „Sláva, sláva, sláva velkému Bohu na výsostech! Jeho nejvznešenější jméno budiž posvěceno!“

14. Když se křik poněkud utišil a bylo vidět celé zástupy díkem a radostí plakat a bylo vidět, jak také mnozí velcí kladli ruce na prsa a dělali, jako by chtěli svá srdce z těla vytrhnout a pak je k nebi vrhnout, což se stalo v důsledku jejich probuzené lásky k Bohu, hle, tu se prodral zástupem velký, starý, ale jinak docela silný muž.

15. Lamech a Kisehel ho však nemohli uvidět; neboť měl tvář zakrytou rukou.

16. Kisehel se obrátil k své lásce, aby se dozvěděl, kdo to je; ale láska pravila jeho duchu: „Poslyš ho a z jeho slova ho poznáš!“

17. Když to Kisehel uslyšel, vzmužil se a řekl Lamechovi: „Bratře, poslyš! Bude mluvit. Teprve podle toho jej poznáme.“

18. Cizinec se postavil na pilíř a poté zvučným hlasem pravil:

19. „Poslyšte, četní zástupové! Bůh, nejsvětější a láskynejplnější Otec Se slitoval nad vámi a osvobodil vás ze všelikého otroctví a odstranil zlého hada z této krajiny tím, že pomazal Lamecha nejzácnějším olejem Svého slitování a milosti.

20. Milujte Ho proto ze všech svých sil; neboť je vám opravdovým Otcem. Svůj hněv Sám zajač a jako jedině pravý Otec Se slitoval nad vámi a chce vás přijmout za Své děti.

21. Proto pospěšte Mu ve svých srdcích vstříc, neboť zítra chce, mnou provázen, přijít sem.

22. Děti výšiny, moji otcové a bratři! Když Otec chodil mezi námi, tu nebylo vidět nikoho, jenž by si chtěl srdce z těla vytrhnout a nést je Tobě, ó, svatý Otče, vstříc. Tyto ubohé děti to však činí!

23. Pjijď tedy, láskynejplnější Otče a přijmi je a učiň je rovným nám, abychom Tě pak mohli jedním hlasem chválit a jedním srdcem milovat!

24. Děti radujte se všichni; neboť přijde k vám Otec a všechny vás Svou otcovskou rukou obejmě a dá vám život věčný!

25. Neboť vyslal mne, Svého velekněze k vám proto, abych vám toto zvěstoval z výšiny.

26. Těšte se ze svatého Otce; neboť je nadmíru dobrý a pln slitování!

27. Zítra uzříte Jeho slávu! Amen.“

* * *

Kapitola 218.

Cizí řečník se dává poznat jako velekněz Henoch. Lamechova žhoucí láska k Pánu.

24. Prosince 1842

1. Po skončení řeči dosud cizího řečníka uchopil Lamech ruku Kisehelovu a nejvýš naléhavě se ho tázal:

2. „Mocný příteli a bratře, poznal jsi ho, tohoto božského řečníka? Věru, ten nemůže být obyčejného původu! Mluvil o výšině, odkud jsi ty. Není odtamtud?“

3. Ano, musí tomu tak být, ať chci, anebo ne; neboť takto mluvit nedovede nikdo v nížině.

4. Město Farak mělo sice potají také ještě moudré muže, kteří se z bázně přede mnou skrývali; ale po takové moudrosti není u nich ani řeči.

5. Neboť tento vpravdě nadmíru vznešený člověk vyslovil o sobě slova, která znějí tak, jako kdyby je promluvil všemohoucí Bůh Sám.

6. Ty sám jsi zajisté mohl ještě lépe pozorovat než já, a proto tě prosím, seznam mne s tímto člověkem; neboť velice mi na tom záleží!“

7. A Kisehel pravil poté Lamechovi: „Bratře, hle, přichází sám od sebe k nám a já myslím, že od něho se nejvýš neklamně dozvíš, kdo za ním vězí. Mně je jeho hlas znám; neboť zněl jako hlas nejvyššího kněze Henocha, kterého ustanovil Bůh Sám pro celou Zemi jako takového.“

8. Ale podoba je mně samému ještě téměř neznámá, neboť nemohu spatřit jeho tvář, protože ji zakrývá, když se k nám obrací a přece ji má – jak se mi zdá – k lidu otevřenou, což mi právě od Henocha připadá poněkud záhadné.

9. Neboť já ještě sám nepoznávám důvod, proč skrývá svou tvář přede mnou a před ostatními za námi stojícími šesti bratry. Avšak je již blízko nás; proto již nic dále!“

10. A tento dosud cizí muž přistoupil ihned ke Kisehelovi, podal mu ruku a poté řekl: „Věčná láska a milost našeho předobrotivého a svatého Otce buď s tebou, s tvými milými bratry a s tímto novým bratrem Lamechem a se vším jeho lidem!

11. Pozdravují tebe a tvé bratry praotec Adam, jakož i pramáti Eva, Set, Enos, Kenan, Mahalaleel, můj otec Jared, můj syn Metuzalém a jeho syn, milý Lamel a všichni mají nekonečně velkou radost z nádherného zdaru vašeho svatým Otcem Samým založeného díla.

12. Adam žehnal denně stokrát nížině a všechny jeho děti hlavního kmene s ním; neboť byl o vás velice starostlivý, a to tím více proto, že nám láskynejplnější Otec nechtěl až do dnešního jitra oznámit, jak to s vámi dopadá.

13. Avšak dnes záhy zrána mi řekl: „Henochu! Vydej se na cestu a oznam otcům, že Mé slitování nad nížinou zvítězilo; a zítra budu, tebou provázen, slavit tam Své vítězství a vtáhnu do města Hanochu!

14. Proto ještě dnes se odeber dolů a oznam to Mým bratrům!

15. Svou tvář však zpočátku zakryj rukou na znamení, že jsem shovívavý a nadmíru trpělivý!

16. Potom však jdi do domu králova a dej ruku z tváře.“

17. Hle, toto ke mně mluvil dnes záhy z rána láskynejplnější svatý Otec, a tak jsem šel poprvé dolů a jsem tu nyní před vámi podle vůle milého, dobrého svatého Otce.

18. A tak tedy vejděme do domu králova.

19. Nejdříve mi však ukažte desku, na níž je zaznamenáno nejsvětější jméno našeho Boha, našeho nejsvětějšího, láskynejplnějšího Otce, abych mu já, Jeho velekněz, přinesl v oběť své srdce.“

20. Lamech ihned běžel napřed, otevřel sám dveře trůnního sálu, pospíšil pak vstříc tomuto vznešenému hostu a řekl mu:

21. „Velký příteli všemohoucího Boha, pojď nyní, pojď do mého špinavého domu, v němž bude třeba ještě velmi mnoho čistit a posvěť na našem nejnehodnějším místě svatyni, jež je nyní co nejmilostivěji v mém špinavém domě.“

22. Zde byl Lamech citem přemožen a plakal láskou, lítostí a radostí nad velkou milostí, které se nyní dostalo jeho domu.

23. Henoch však objal Lamecha, přitiskl ho na svou hruď a řekl pak: „ Ó, můj milovaný, ještě slabý bratře, nyní jsi obdržel život věčný!

24. Neboť miluješ nyní Jeho, svatého Otce více, než je ti to pochopitelné, a proto se také dovíš, jak nadmíru dobrý je Otec.

25. Věřu, tolik lásky jsem na výšině nenalezl, a tak mne nyní těšíš také víc než devadesát devět na výšině, kteří sice kráčeli před Bohem vždy spravedlivě, avšak svá srdce nenechali ještě nikdy láskou k němu tak rozpálit!

26. A tak mne tedy zaveď do svatyně svého domu. Amen.“

* * *

Kapitola 219.

Uctívání svatého jména na zlaté desce v trůnním sále Lamechově.

Řeč Henochova o lásce jako jediném pravém uctívání Boha.

27. prosince 1842

1. A hned po těchto slovech Henochových šel převelice potěšený Lamech napřed a vedl tedy jako vůdce Henocha k trůnnímu sálu a na prahu dveří řekl co nejuctivěji Henochovi:

2. „Mocný příteli nejvyššího Boha, hle, tamto uprostřed je trůn a lesknoucí se deska, která na něm spočívá, je deska, na níž je podle našeho způsobu zaznamenáno jméno, které můj jazyk nebude nikdy hoden vyslovit.“

3. A Henoch dal ruku na prsa, zůstal malou chvíli stát na prahu a mlčel.
4. Potom však vztáhl ruce a spěchal k trůnu, uchopil desku a přitiskl na prsa, políbil ji a postavil pak opět na trůn.
5. Když nyní vzdal nejsvětějšímu jménu z lásky takovou čest, postavil se poněkud stranou trůnu, a to na jeho pravou stranu a obrátil se pak ke všem přítomným, neboť nahoru do sálu vešli také mnozí vážení občané a úředníci Lamechovi, slovy, která zněla takto:
6. „Bratři a děti jednoho Otce v nebi! Tomuto nadevše dobrému, lásky nejplnějším svatému Otci se zalíbilo dát vám Jeho jméno, které je v sobě svaté, přesvaté.
7. Co však chcete za to poskytnout Jemu, jedinému svatému lásky nejplnějším Dárci všech dobrých darů?
8. Vaše myšlenky hledají a vy nemůžete nalézt nic, co byste měli, aniž jste to dříve obdrželi od Boha.
9. Ano, věru, tu je všechna námaha a práce marná.
10. Chcete toto jméno chválit, velebit, oslavovat a vzývat po celý svůj život?
11. Ano, toto zajisté můžete velmi dobře učinit, ale považte: já vám tu chci něco říci a toto nám oznamuje obloha a celá Země.
12. Nebe a Země jsou plny Jeho chvály, Jeho slávy a všechny nekonečné prostory jsou plny nejvyšších posvěcených andělů, kteří povždy volají: „Svatý, svatý, svatý je Pán, náš Bůh; sláva budiž Jemu jako Otci, Jeho slovu a všemohoucnosti jeho věčné lásky!
13. Chválíme tebe věčně, ó, velký Bože, a velebíme povždy tvou nekonečnou sílu, neboť jen Tobě jedinému náleží všechna chvála, všechna čest, všechna sláva, všechno velebení, všechna úcta, všechno klanění a všechna naše láska.“
14. Pohledte, kolik cti, slávy, velebení a opravdového klanění se vždy a věčně přináší Bohu.
15. Chcete-li tedy také takto Otce ctít a velebit, oč se tím stane Jeho nekonečná čest a sláva větší?!
16. Věřu, padla-li co nejtíšeji nejmenší kapka vody do moře, pak tím přijalo moře poměrně něco nekonečně většího, než by bylo vaše po celý život neustávající klanění a uctívání vůči nekonečné cti a věčné slávě Boží, kterou měl Bůh v nejdokonalejší míře v Sobě již dřív, než ještě bylo někde něco stvořeno.
17. Co chcete tedy svatému Otci učinit za tuto milost, lásku a slitování?
18. Vy řeknete: „Chceme Mu po celý náš život děkovat.“
19. Toto také číňte; neboť Jemu, jedinému Dárci, náleží také jediné veškerý dík!
20. Avšak kdybyste Mu mohli děkovat, že by se tím váš jazyk až ke kořeni opotřeboval, zda On se tím stane bohatší a slavnější nežli beztoho již od věčnosti je?!
21. Hledte tedy, toto vše je o sobě marnivé a Pán vší chvály a moci toho nepotřebuje!
22. Má-li však někdo nevěstu, ať se táže vlastního srdce, co je mu na ní nejpříjemnější a srdce mu řekne: „Jsem bohatý všemi poklady a nepotřebuji ani zlato, ani drahokamy, ani plody stromů, ani krotká zvířata, ani abys mne uctívala a přinášela zápalnou oběť.“
23. Jen jedno máš, milovaná nevěsto, pro mne a po tom touží můj život. A toto jedno je tvá láska. Tak mi dáš víc, než co mi může poskytnout nebe i Země.“
25. Zda není tomu tak, moji bratři?! Vy pravíte: „Ano, ano, tak je to věčně pravdivé.“
26. Číňte tedy také rovněž tak. Milujte Otce; neboť láska je Jeho podstatou a láska Jeho nekonečnou potřebou. Tak jste Mu dali, obětovali vše, co On dal vám! Neboť více než Svůj vlastní život vám dát nemohl; láska je však váš život Boha ve vás.
27. Milujete-li Boha, Otce, pak konáte to, nač On pohlíží a co je Mu jedině milé.
28. Toto však je vůle Boha, abychom Ho nadevšecko milovali. Činíme-li tedy to, pak budeme mít život věčný. Amen.“

* * *

Kapitola 220

**Bůh jako nekonečná láska a moudrost
je věčná pravda. Určení člověka.**

28. prosince 1842

1. Po této řeči Henochově se všichni přítomní bili v prsa a druh druhu pravil: „Co to bylo za řeč a co to bylo za slova?!
2. Ó, pravdo, věčná svatá pravdo, cestu k tobě je tomu, kdo tě nezná, nevýslovně těžké nalézt!
3. Přijdeš-li však unavenému poutníku vstříc, pak jsi mu ihned tak dobře poznatelná, jako je každému oku poznatelné vycházející Slunce.
4. Ano, ať člověk nyní myslí, nelze z toho vůbec nalézt naprosto žádnou jinou větu, která by vedle toho mohla i jen obstát!
5. Je tedy jen jedna pravda: Bůh je tato věčná pravda a tato pravda oznamuje jedině pravý poměr mezi Bohem a člověkem a říká, že tímto poměrem je jedině láska.
6. A může však ten nejlepší a nejčistší rozum také jiný poměr nalézt?!
7. Ne, vždyť víme, že všechna lidská rozumová díla sestávají ze samého rozptylování a že smysl rozumu je nakonec ničení.
8. My jsme hledající, zkoušející, stavějící, zastavující, rozestavující a ničící prováděči plánů, chceme-li stále něco nového, stále něco lepšího a dokonalejšího, a při tomto namáhání dokonce zcela zapomínáme, že se sami nemůžeme nikdy předstihnout a že tedy všechna naše díla nemohou být nic jiného nežli jen to, co je jejich základem: náš rozum.
9. Máme velké oči k pošetilosti jiných; ale vlastní mnohem větší pošetilost spatřit nemůžeme.
10. Toto vše však spočívá pohřbené právě v tom, že jsme ještě nikdy plnou pravdu nespátřili.
11. Nyní nám však tento mocný, velký přítel Boží ukázal čistou pravdu! Proto můžeme také jako jednou ranou poznávat celou spoustu svých velkých a hrubých pošetilostí; neboť láska je to jediné v člověku, co ho soustřeďuje a drží pohromadě, to jediné, čím ještě každý uvedl své myšlenky ve skutek.
12. Ano, láska je zřejmou základní podmínkou všeho bytí, a tedy také všeho vznikání; láska je – chceme-li to správně vzít – vlastní bytí samo; ona je jediná skutečnost, tedy jediná pravda. A jak nám toto mohlo po tak mnohá staletí unikat?!
13. Ano, velký, mocný příteli a neoprávdovější, jediný veleknězi Boží, máš úplnou pravdu, ježto láska je jediná skutečnost, jediné pravé bytí a je jak základní podstatou Boha, tak také naší podstatou úplně z něho.
14. Co mu potom můžeme jiného poskytnout než jen to, co jediné je něčím před Ním? Totiž lásku, to je všechnu naši lásku, ježto vše, co je naše, pochází právě také z lásky Boží.
15. Přijmi tedy naše nejúplnější a nevěrnější ujištění, že to ze všech svých sil chceme učinit a učiníme; a Bůh kéž je nám jako dosud milostivý a milosrdný!
16. Pochváleno a nade všecko milováno budiž Jeho nejsvětější jméno!“
17. Henoch pravil: „Amen! Pochválen a milován budiž námi všemi věčně svatý, láskynejplnější Otec, který nás miloval ještě dřív, než jsme byli; neboť kdyby tomu tak nebylo, nebylo by bývalo nikdy nic stvořeno.
18. Bůh jako věčná, nekonečná láska a moudrost, tedy věčná pravda, viděl od věčnosti, že díla Jeho lásky byla, jsou a věčně zůstanou dobrá; proto nás dosud nosí stará země a staré Slunce skýtá nám stále stejné nádherné světlo.
19. Člověk byl na tento úzký kruh postaven pro nejvyšší zdokonalení. Kruh je sice úzký, ale tím mocněji naplněný láskou Boží.
20. Proto poznávejte všichni v tomto úzkém kruhu lásky, že Bůh je láska; poznávejte láskou lásku, a tak se stane tato láska mocným ohněm, jenž tento úzký kruh velmi brzy roztrhá!
21. Potom volně vystoupíte do nekonečného kruhu Boží lásky, milosti a slitování a budete tu žít život, který sluje: „Budte dokonalí, jako Já, váš Otec, dokonalý Jsem!“
22. Nyní však, bratře Lamechu, se najíme! Jak jsme zde pospolu, sáhneme společně do mísy!
23. A tak nás tedy zaveď do jídelny! Amen.“

* * *

Kapitola 221.

**Hostina v jídelně Lamechově. Hlášení o dokončení chrámu.
Účetní zpráva stavitelova. Henochova řeč k dozorcům.**

29. prosince 1842

1. A ihned se všichni odebrali do jídelny, kde podle starého obyčeje museli sluhové Lamechovi stále pečovat o to, aby byly jídelní stoly neustále pokryty nejvybranějšími plody.
2. Když se všichni nasýtli, přišel Thubalkain s Murou a Curalem do sálu a přistoupil ihned k Lamechovi a Kisehelovi a oznámil jim s přeradostnou tváří, že je chrám nyní úplně hotov a že jeho rudný mistr zhotovil ze zbylých ušlechtilých kovů nádhernou bránu, která je dokonce opatřena uměleckou závorou, aby mohl být chrám mimo určenou dobu úplně uzavřen.
3. Po tomto oznámení chválil Lamech Boha, že propůjčil stavebnímu dělnictvu takové poznání a sílu, aby mohli tak velké dílo v tak krátké době vykonat, zatímco jinak i jen nepatrný obytný dům zcela obyčejného městského občana vyžadoval již několik let, nežli byl úplně postaven.
4. Po tomto Lamechově chválení a díkůvzdání přistoupil však potom také Mura a Cural k Lamechovi a Mura se ujal slova a řekl Lamechovi:
5. „Světlý, mocný, moudrý králi a pane, ty by ses mohl nyní ovšem tázat a říci: „Poněvadž stavba byla tak nádherně a do určité doby zcela dokončena, ukaž mi účet, abych ti dal pro všechny mzdu za vykonanou stavební práci!“
6. Avšak toto, ó, králi, bylo by nyní od tebe marnivé; neboť, hle, jako nám vždy šlo toto velké dílo podivuhodně od ruky, právě tak také zcela čistě podivuhodně jsem obdržel já a každý pracovník nadmíru dostačující mzdu.
7. Neuplynula ještě ani hodina od úplného dokončení tohoto velkého díla, když tam přišli muži a za nimi velká stáda ušlechtilých krotkých zvířat, jako volů, krav, koz a dokonce krásných bílých ovcí.
8. Každý dělník bez rozdílu obdržel deset kusů samců a samic každého druhu a to tak, že jeden měl deset volů a deset krav, deset kozlů a deset koz a deset ovcí a deset beranů, tedy šedesát kusů; a já a Cural ještě s ostatními podřízenými stavbyvedoucími jsme obdrželi každý desateronásobně!
9. Jsme tedy převelice dobře odměněni, a proto tě my a naši nástupci neprosíme již o nic jiného než předně o tvé královské zaslíbení a abys nám byl vždy milostiv!
10. Cural však ze zvláštní vděčnosti k Bohu a rovněž i já s ním jsme se usnesli, že celý prostor uvnitř okružní zdi vydláždíme bílými hlazenými kameny.
11. Více než tři čtvrtiny prostoru je již pokryto a v krátké době bude pokryta i ta zbývající čtvrtina a tak nalezneš vše v nejčistším a nejskvělejším stavu.
12. Zde je klíč od brány chrámové a zde menší klíč k rovněž zlaté mřížové bráně nádherné okružní zdi.
13. Klíč od brány chrámové můžeš ihned podržet; malý klíč ti však pošlu po sluhovi, jakmile bude ono místo vydlážděno.
14. A tak nás tedy opět nech odejít k poslední dobrovolné práci. Tvá vůle se staň. Amen.“
15. Tato zpráva překvapila našeho Lamecha tak velice, že si ze samé radosti nevěděl rady a nemohl ze sebe ani slova vypravit.
16. A tak předstoupil Henoch a řekl Thubalkainovi, Murovi a Curalovi:
17. „Já jsem nový posel Páně s výšiny. Mé jméno je Henoch, jediný velekněz Boží.
18. Jako takový pravím vám: Neradujte se tak velice z odměny a také ne tak velice z dokonání díla, nýbrž radujte se spíše z velké Boží milosti a Božího slitování! Poznávajíte své nedostatky, očistěte svá srdce, buďte horliví vykonavatelé vůle Boží a milujte Boha nade všechno a sebe navzájem jako milujete každý svůj vlastní život. Tak teprve v této lásce naleznete největší odměnu, která bude sloužit věčný život v Bohu.
19. Ty, Thubalkaine, zůstaň zde, Ty, Muro a Curale pak jděte a dokončete své dílo a přijďte pak opět sami, neboť musím s vámi ještě projednat něco důležitého. Amen.“

* * *

Kapitola 222.

Thubalkainovo přehnané vzdávání úcty Henochovi. Řeč Henochova o pravém uctívání a o manželství příbuzných. Posvátná noc na očištěné hoře.

1. Po této krátké Henochově poznámce se oba co nehlouběji poklonili a šli pak za svou prací.
2. Thubalkain se však přihnul k Henochovi a prosil ho za odpuštění, že již dříve nezpozoroval, že je mezi nimi nevýslovně vznešený host a že mu nevzdal ihned nejvyšší úctu.
3. Henoch však zdvihl Thubalkaina se země a řekl mu: „Bratře, ubohý bratře! Co činíš přede mnou, svým bratrem?”
4. Hle, to nám všem vytýkal dokonce Sám Pán, náš Bůh a Otec, vzdor Svě nekonečné nedotknutelné svatosti, neboť nám všem na vlas dokázal, že je člověku mnohem snáze ohnout před Ním kolena než srdce.
5. To však naprosto neposlouží člověku k životu, nýbrž jedině ohnutí srdce.
6. Má-li tudíž někdo neohebné srdce a nemůže je před Bohem pokořit a očistit, pak se může celý život v prachu válet a toto vše mu nic neprospěje.
7. Kdo však ohýbá své srdce a čistí je a naplňuje láskou, ten již nepotřebuje nořit své tělo do prachu; neboť jeho duch ví ve vši pokoře a nejuplněnější lásce k Bohu, svatému Otci, že tělo náleží prachu země a že se opět vrátí tam, odkud bylo vzato.
8. Kdybys však obýval dům a před tvůj dům přišel vznešený host, zda snad ze samé úcty před vznešeným hostem rozboříš a v prach obrátíš celý dům a pak teprve znovu postavíš, abys přijal hosta do domu?
9. Já myslím, že něco takového by bylo zajisté nadmíru směšné a pošetilé; neboť předně toho vznešený host nežádá a za druhé bude pohlížet jen na to, jak mu půjdeš jako obyvatel domu vstříc, nikoli však, jak se k němu bude chovat tvůj mrtvý, o sobě nepohyblivý dům.
10. Tak je také naše tělo jen obytným domem ducha, nikoli však snad jedno a totéž s duchem a svatý, láskynejplnější Otec pohlíží pak jen na to, co tu činí duch.
11. To je: na lásku její svobodnou vůli, nikoli však na tělo, co by tělo činilo. To přece nemůže činit nic jiného než jen mlčky vykonávat přirozenou, řízenou potřebu.
12. Proto buď, Thubalkaine, mým milým bratrem v duchu!
13. Skláněj jedině před Bohem své srdce, miluj Ho nadevšecko a mne, svého bratra, však jako sebe, a tak jsi učinil vše, co je poctivé a chvalitebné před Bohem a přede vším světem.
14. Vzal sis také ženu, to je správné a chvalitebné. Jelikož jsi však souložil se svou vlastní sestrou, to bylo před Bohem ošklivostí. Toto sice směly činit prvé děti Adamovy v době, kdy Bůh ještě neoddělil krev a byla tedy ve všech jedna krev a jedno tělo.
15. Jelikož se však časem lidé velmi rozmnožili, oddělil Bůh navzájem krev, aby příliš brzy nezakysla a nevymřela.
16. Proto byly potom vždy víc a více určovány stupně pokrevného příbuzenství a podle tohoto určení si nesmí nikdo vzít bez zvláštního Božího svolení ženu v prvním pokolení, nýbrž teprve v druhém, třetím a tak dále. Čím si někdo tedy volí vzdálenější pokolení, tím chvalitebněji jedná.
17. Ty sis vzal však nyní ženu z velmi vzdáleného pokolení, proto jsi také učinil dobře, správně a chvalitebně a tak ji sem můžeš přivést, abych také já ti požehnal.“
18. Tu povolal Thubalkain ihned svou ženu a co nejuctivěji ji představil Henochovi.
19. Henoch pak vkládal na oba ruce a ve jménu Páně jim požehnal.
20. Po tomto jednání povolal však Henoch Lamecha a oněch sedm k sobě a řekl jim:
21. „Bratři! Poslyšte, takto zní vůle Otcova: „Večer, až se s několika bratry z nížiny posílíte, požehnejte jim ve jménu Mém a nechte je pak odejít k nutnému odpočinku.“
22. V y pak se odeberte s Lamechem na horu, kterou Kisehel ve jménu Mém očistil a bděte tam až do rána.
23. Až však budete pozorovat první ranní šeření, hluboce se soustředte, neboť kolem této doby bude Pán nejprve pociťovatelný, potom také slyšitelný a konečně viditelný mezi vámi.“
24. Nuže, toto vše učiníme, abychom byli účastni této milosti. Amen.“
25. Bratři s Lamechem povstali, požehnali všem čteně přítomným a poslali je potom spát.
26. Když se poté všichni za hlasitého chválení a velebení Božího jména vzdálili, opustili také velmi brzy Hanoch a Henoch a oněch ostatních sedm i s Lamechem se rychlým krokem odebrali na vrchol asi tři sta sáhů vysoké hory (cca 500m).

27. Když došli na vrchol, přednesli všichni jednohlasným srdcem Otcí díkůvzdání a velebení; poté se zaměstnávali všelikými úvahami o Božím vedení a o nádheře velkých děl, při čemž Lamech byl stále s napjatým sluchem a pozorným srdcem pln blaženosti a nevěděl, co si má počít.

28. Když však Henoch zpozoroval blížící se jitro, řekl bratrům:

29. „Nyní umlkní, náš jazyku. Každý se co nejhlouběji soustředí v srdci a připrav se k svatému přijetí Pána, našeho Boha, našeho nejsvětějšího Otce; neboť je již na cestě k nám.“

30. Poté všichni utichli a Otec přišel ve vší tichosti k čekajícím na Něho.

* * *

Kapitola 223.

Prudký vítr a plamenné moře na východě. Hlas Páně nad plamenným kruhem. Východ Slunce a nový host z výšiny.

2. ledna 1843

1. Prvé šero nastávajícího dne začalo a s tímto šerem začal vanout silný vítr, který však při vší prudkosti nicméně nikomu neublížil, nýbrž měl nejvyšší příjemný občerstvující účinek.

2. Když začalo šero přecházet v jasnější červeň, vítr se utišil, ale tím prudčeji začaly planout jak blízké tak i daleké hořící hory.

3. A brzy vyšlehy všude na všech místech vedle již obvyklých ohnivých hor také z jiných hor a pahorků tak jasné plameny, že ranní červánky pro samý plamenný lesk sotva bylo možné rozeznat,

4. neboť celá krajina se zdála přecházet v jediné ohnivé moře.

5. Posléze zpozoroval Lamech dokonce i z jeho hory zde prorážet tu a tam jasné plameny, a proto poněkud zneklidněl,

6. neboť si pomyslel, že to bude jeho zánik, a proto ho pojala přímo malá nedůvěra.

7. Ježto se však plameny stávaly vždy prudší a prudší, nemohl na to Lamech již zcela lhostejně pohlížet, nýbrž povstal a pravil zcela uctivě Henochovi:

8. „Mocný, velký příteli Páně, hle pustošící plameny šlehaají téměř až k nám! Myslíš, že bude radno ještě déle zde prodlévat?“

9. Kdyby záleželo jen na mně, pak bych toto místo opustil.“

10. Henoch však odvětil Lamechovi: „Bratře Lamechu, myslíš, že Nejsvětější vstoupí na půdu nečistou?“

11. Hle, takto si čistí Pán Svě cesty, chce-li k nám přijít.

12. A chce-li někdo přijít k Němu, pak musí projít též ohněm lásky, jinak se k Němu nebude moci přiblížit.

13. Pohled, přichází-li Pán, přichází v ohni Svě lásky; a přece není ani ve větru, ani v ohni, nýbrž Jeho podstatou je mírné vání.

14. Proto nebud' v úzkostech kvůli ohni, neboť ten ti ani vlas nesežehne, nýbrž vyčkej trpělivě a úplně neohroženě s námi a naslouchej; neboť nyní uslyšíš hlas Otcův.“

15. Tato slova Lamecha úplně uklidnila a on naslouchal hlasu Otcovu.

16. Když plameny tvořily již jasný kruh kolem čekajících, tu zazněl pojednou hlas nad plamenným kruhem a jeho slovo znělo takto:

17. „Pokoj vám i tobě, Lamechu! Neboť dnes vejdu do chaty, kterou jsi Mi zbudoval.“

18. Mé jméno Jehova nechť živě přebývá uvnitř chaty!

19. Mimo tebe ať nikdo z tvého lidu nevstupuje do chaty, ať je, jaký je.

20. Bude-li však někoho pudit ke mně plamen velké lásky, tomu bránu do Mého domu otevři. Tak se děj vždycky.

21. Na této hoře Mi však zbuduješ památník svým způsobem, aby si každý při pohledu na něj připomenul, že jsem zde mluvil Já s tebou.

22. A jako že opravdu Já, věčný, svatý Bůh žiji: Kdyby na Mne někdy, jak děti výšiny, tak děti nížiny, zapomněly, budu za to soudit celý okresek zemský a nechám sem valit vodní příval přes všechny hory tak vysoko, jak vysoko spatřuješ nyní plamen nad nejvyššími horami a dám zahubit veškeré stvoření zemské.

23. Toto praví nyní k tobě, Lamechu, tvůj Bůh a tvůj Pán.“
24. Tu se Lamech co nehlouběji v duši zachvěl a padl před Bohem na tvář a sliboval Mu v srdci po celý svůj život stálou věnost.
25. Tu také vyšlo Slunce a silná ruka uchopila Lamecha a pozdvihla ho.
26. Když nyní opět otevřel oči, hle, tu spatřil k svému velkému úžasu všechny plameny na půdě zemské uhaslé. Očištěná, jasným světlem ranního Slunce osvětlená půda nádherně zářila a Lamech spatřil po svém boku silného, mladého, vážného, krásného muže. Otázal se ho:
27. „Jsi také ty novým hostem ze svaté výšiny?“
28. Muž jemu ještě cizí pravil: „Máš pravdu. Ano, jsem také odtamtud, a to z nejvyšší výšiny.
29. Nyní však půjdeme dolů do tvého domu; tam Mne teprve blíže poznáš. Henochu, veď Mne. Amen.“

* * *

Kapitola 224.

Henochova řeč v ohni lásky k svatému Otcí. Svatý Otec schvaluje Henochovo horování lásky. Obrácení Lamechovo svědectvím o moci Božské L á s k y.

3. ledna 1843

1. Láskou celý rozpálený vrhl se Henoch k Otcí a řekl ve svém srdci: „Ó, předobry, přesvatý, přelaskavý Otče, jak nadměrné štěstí jsi připravil mému srdci! Já, slabý člověk Země, smím tě vést?!
2. Ačkoliv jsem Tebou ustanovený a povoláný velekněz, co je to nicméně naproti Tobě, nejsvětější, láskynejplnější Otče?!
3. Avšak ne já, ano, na věky ne já jsem se sám pokládal toho hoden, nýbrž, ó, svatý Otče, Tvá nesmírná něha, milost, láska a slitování na mě působila, proto bych se také přímo na smrt do Tebe zamiloval.
4. Kdyby mi jen bylo možné, vší silou a mocí nebes všech Tebe milovat; jak nekonečně přeblaženě rád bych to učinil!
5. Ó, Otče, věčná, nejčistší a nejmocnější lásko, nenech mne, pro tyto nejvyšší požitky nebes ještě příliš neschopného, být zde tak nevýslovně blaženým, neboť mé srdce sotva již snese tento žár lásky!
6. Ale co to vše blábolím ve svém opojení?!
7. Vždyť toto vše je Tvá nejsvětější vůle; proto staň se také vždy tak, jak je to Tobě milé!
8. Svatý Otče! Jak dobrý musíš v Sobě být, když já, jenž jsem nic před Tebou, již tak nezměrně mnoho pociťuji z této Tvé nekonečné dobrotivosti!
9. Země, zachvěj se příliš velkým vzrušením; neboť Tvůrce, který tě živě stvořil, kráčí nyní po tobě! Ubohé Slunce, ty se svým světlem se odvažuješ sesílat nyní své paprsky dolů na půdu zemskou, když po ní kráčí Ten, Jehož nejslabší dech tě povolal kdysi v jsoucnu?!
10. Ale já mluvím již zase jako láskou zmatený. Země z převeliké, převznešené úcty mlčí; neboť pociťuje, kdo je Ten, kterého nyní nosí. A Slunce vzdává Pánu svými mírnými paprsky v lásce největší možnou chválu.
11. Vše, vše je dojata vznešeným, zbožným a nejvyšším uctíváním mlčením; jen já v sobě stále blábolím.
12. Chybují zřejmě proti nejvyšší náležité úctě, ale nemohu si také pomoci; neboť miluji Ho příliš, než aby mi bylo možné držet na uzdě srdce stále víc a více v lásce hovorné.
13. Která slast a která blaženost se však také může na věky rovnat blaženosti být u něho, kráčet po Jeho nejvyšším láskyplném otcovském, všemohoucím boku a smět Ho ze všech sil milovat?!
14. Avšak nyní se utiš, mé srdce; neboť se chystá, jako kdyby mi chtěl něco říci!
15. Raduj se, má celá bytosti, neboť uslyšíš opět z nejsvětějších úst otcových – slova života!“
16. Při této příležitosti dorazilo nyní devět osob také dolů z hory do nížiny a Pán po boku Henochově se zastavil a řekl všem:

17. „Přátelé, zde se poněkud zdržíme, neboť vidím, že někteří z vás se poněkud unavili. A ty, Můj milovaný Henochu, jsi nejunavenější, neboť tvé srdce by se bylo na Mně dopustilo téměř násilí.“

18. Pravím však tobě: Nadměrně velká je tvá láska k Bohu, tvému Otcí; ale kdyby ti bylo možné okusit radost Otcovu z velké lásky dítěte k Němu a pak změnit Jeho velké fantazie lásky a myšlenky, v nichž On všemohoucně, nekonečně a věčně dělá plány, aby toto nadevšecko Ho milující dítě učinil tak nekonečně šťastné, jak je to jen vždy Jeho nekonečné všemohoucnosti možné, pak by ses již při nejslabším přiblížení k takové Boží myšlence rozplynul.

19. Horuj však ve své čisté lásce k Bohu jen vždy tak dále. Jako jsi, Můj milovaný Henochu, horoval dosud, tak vzejde z tohoto horování jednou velká skutečnost, nad níž tvůj duch nanejvýš užasne.“

20. Poté Se však Pán obrátil ke Kisehelovi a řekl mu: „Kiseheli, poznáváš nyní moc lásky Otcovy?!”

21. Hle, když jsi byl poslán dolů do nížiny, pochyboval jsi ještě potají o zdaru a po svém prvním vystoupení sis potají u sebe pomyslel:

22. „Moc Páně je sice nekonečně větší, než je ji s to kdy i ten nejdokonalejší duch jen z nejmenší části pochopit; ale v příčině Lamecha se tu mnoho nepořídí – a cestou lásky již nejméně.“

23. To by musel Lamech být jen usmrčen a pak znovu zcela jinou vůlí oživen, jinak zde každý pokus ztroskotá!“

24. Nuže, hle, my však jsme nepoužili zde nic jiného než jen lásku a celá nížina stojí nyní před námi očištěna.

25. Tak tomu bude také na věky. Kde již nebude s to nic pořídít a získat láska, tam nebude s to ničeho docílit také žádná jiná moc.

26. Vždyť všechna díla stvoření vzešla z lásky. Jak by tedy měla být díla mocnější než láska jako jejich prazáklad?! Zůstávejte tedy vždy jen při lásce a nakonec bude získáno vše.

27. Jelikož jsme se však nyní zotavili, půjdeme dále; neboť se sešlo již velké množství čekajících

28. Proto pojďme, aby je naše požehnání zastihlo v pravou dobu! Amen.“

* * *

Kapitola 225.

Lamech se táže na jméno mladého muže a Kisehelova vyhýbavá odpověď. Řeč mladého muže k lidu.

4. ledna 1843

1. Po těchto slovech Páně všichni vstali a ubírali se do města

2. Avšak Lamech přemítáje mezi tisíci myšlenkami o tomto cizím muži, obrátil se cestou na Kisehela a otázel se ho: „Poslyš, velký, mocný příteli a bratře! Znáš tohoto nadmíru zvláštního mladého a nicméně tak nadmíru moudrého muže? Je on víc než velekněz Henoch?”

3. Neboť, hle, mně to připadá přece jen poněkud zvláštní, že Henoch, který se mi zdá být nesmírně moudrý a mimoto je ještě již ve vysokém věku, má, jak se zdá, k tomuto mladému muži tak nadmíru velkou úctu!

4. Musím sice také doznat, že v příčině moudrosti a velké dobrotivosti a lásky, nepředčí zrovna, jak se zdá, Henoch tohoto nádherného muže.

5. Ale nicméně zdá se mi přece poněkud zvláštní, že se k němu Henoch chová z lásky tak pokorně, jako kdyby závisel pouze na něm.

6. Znáš-li tedy tohoto zvláštního muže blíže, pak mi sděl, co za ním vězí, abych také já se mohl k němu chovat, jak se sluší.

7. Že musí být převelice moudrý a mocný, to jsem vyrozuměl z řeči, kterou se na tebe obrátil.

8. Avšak takovými jste vy všichni z výšiny, proto před vašima očima není žádné srdce jisté.

9. Takový je tedy také on, neboť dobře věděl, jak to v tobě vypadalo, když jsi byl vyslán ke mně.

10. To mne tedy nemýlí, nýbrž – jak bylo již řečeno – jediné chování Henochovo k němu.
11. Proto tě ještě jednou žádám, abys mi tohoto mladého muže blíže označil, to je, je-li ti to milé a smíš-li to učinit.“
12. A Kisehel odvětil Lamechovi: „Milý bratře Lamechu! Co se týká tohoto mladého muže a že se k němu Henoch chová jako my všichni v tak velké podřízenosti, to má tak hluboký a tajuplný důvod, že bys jej pro tento okamžik nebyl vůbec schopen pochopit.
13. Proto měj zatím jen ještě krátký čas strpení a pak Ho již velmi dobře poznáš!
14. Můžeš se však ode mne dozvědět, že On, jak to Sám na hoře poznamenal, je věru nejvyšší Pán na výšině nade všemi dětmi výšiny a tedy také nížiny.
15. Více zatím nemusíš o tomto mladém muži vědět.
16. Neboť beztoho je blízko doba, kdy Ho budeš moci poznat blíže; proto měj jen do té doby strpení!“
17. Při této příležitosti došli také již mezi jásající řady k domu Lamechovu, a tak nezbyla Lamechovi také již času k dalším otázkám.
18. Když však stáli před domem Lamechovým, tu vystoupil onen mladý Muž ihned na známý již řečnický pilíř a obrátil Se k lidu těmito slovy:
19. „Poslyšte, Mé ubohé děti! Neboť takto mluví Pán, váš Bůh, váš Tvůrce a vás všech láskynejplnější Otec k vám v tento den z úst Svých:
20. Pokoj vám! Poznejte jediné pravého Boha a Otce, jediného Pána nebes a Země a milujte Ho nade všechno, tak vás vždycky vyslyší, shlédne na vás a pomůže vám ve všem, čeho je vám třeba a dá vám vždy, co potřebujete!
21. A dále praví Pán: Budu vás chránit, dokud budete setrávat v Mé lásce; začnete-li však o své újmě Mě soudit, pak vezmu zpět Svou milost a nechám vás navzájem svítit vašim světlem!
22. Mé světlo však vezmu zpět a potom se octnete brzy ve velké svízele a temnotě, která bude ještě mnohem horší, než byla od počátku až do nynějška.
23. Nyní jsem k vám vyslal mocné sluhy, jelikož jste byli od dětství slabí a ubozí.
24. Potom vám však pošlu jen slabé sluhy, kteří budou mít jediné moudrý jazyk, ale bezmocnou vůli a vy je pak uchopíte a usmríte, a tak si připravíte Můj hněv pro neúprosný soud a to proto, že jsem vám nyní prokázal velkou milost a slitování a učinil jsem vás silnými ze Mne.
25. Dnes vám dávám Své jméno. Zůstávejte při tomto jménu, tak budu také Já u vás; opustíte-li však toto jméno, potom také opustím Já vás!
26. Neboť budete moci přede mnou kráčet vždy svobodně. A tak tedy přijměte Mé požehnání! Amen.“
27. Tu požehnal Pán nížině a veškerý lid padl před tímto mocným Řečníkem na kolena a klaněl se Mu ve jménu Páně.
28. Pán Se však vrátil potom opět k Své společnosti a veden Henochem odebral Se do domu Lamechova a nikdo se nyní neodvažoval přiblížit se k domu Lamechovu.

* * *

Kapitola 226.

Lamech a jím dosud ještě nepoznaný svatý Otec v Trúnním sále. Pán klíčem a dveřmi.

5. ledna 1843

1. Když nyní přišli před dveře trúnního sálu, přistoupil Lamech rychle k cizímu Muži a řekl mu:
2. „Příteli, který jsi ještě mnohem mocnější než jsou Kisehel a jeho bratři a než je tu sám velekněz Henoch, zde je trúnní sál, v němž se nachází na trůně nejsvětější jméno Boží.
3. Jelikož jsi předtím tak převelice dojemně a mocně mluvil jako z úst Božích k lidu o tomto jménu, bude ti zajisté také milé na toto nejsvětější jméno se podívat.
4. Kdyby sis to přál ještě dříve, než posnídáme, dám okamžitě sál otevřít. Neboť hle, tamto v pozadí čeká sto služebných lidí obého pohlaví; mohu jim jen pokynout a budou ihned po ruce a otevrou nám těžké kovové dveře.“

5. A Pán odpověděl Lamechovi: „K čemu lidu zbytečné trampoty?! Hle, to můžeme také my učinit, a to mnohem snáze než ubohý slabý lid.“
6. Lamech však poté pravil: „To je ovšem pravda; ale klíče nám musí přece jen dát.“
7. Pán odpověděl Lamechovi: „Poslyš, Lamechu, Já Sám jsem Klíč i Dveře. Se Mnou můžeš otevřít vše, cokoli je někde uzavřeno, a můžeš dojít do komnaty věčného života.“
8. Že jsem však Klíč, před nímž nejsou žádné dveře jisté, pohleď jen na tyto dveře. Řeknu-li jim: „Otevřete se!“, ihned se otevřou i bez tvého klíče.“
9. Tu pravil Pán dveřím: „Otevřete se!“ a ihned vyskočila obě těžká křídla tak rychle, že Lamech nemohl vůbec zpozorovat, jak a kdy se to stalo.
10. To naplnilo Lamecha neobyčejným podivem. Proto pospíšil zpět ke Kisehelovi a řekl mu: „Poslyš, bratře, to je mi příliš silné!“
11. Mně je úzko a teskně před tímto člověkem; neboť věřím, že on by byl s to svým slovem i hory přenášet.
12. Řekni mi: „Provedl bys to také ty mocí své vůle a slova?“
13. A Kisehel odpověděl Lamechovi: „Ovšem, ale jen, jako dosud vše s mocí a milostí Páně, mimo ni není ani moci, ani síly, ani jakékoli milosti.“
14. A tak může také každý s Pánem vše, bez Pána však nic; neboť jedině Pán je všemohoucí a může ze Sebe vše, a nikdo mimo Pána nemůže nic ze sebe.“
15. Lamech se otázel opět Kisehela: „Tedy tento pozoruhodný mladý muž musí mít jistě velmi mnoho milosti od Boha, když toto koná a nad vámi všemi vyniká?!“
16. Kisehel odpověděl: „Ovšem, milý bratře Lamechu! Má nejvyšší stupeň milosti z Boha a je tedy také nejmocnější a nejmoudřejší!“
17. Lamech opět pravil: „Mně se však přece zdá být zvláštní, že Bůh propůjčil právě tomuto mladému muži více milosti, moudrosti a moci než vám, velmi letitým a zkušeným mužům. Nezdá se vám to také divné?!“
18. Kisehel odpověděl: „Ó, nikoli. Hle, něco takového činí Pán, jak On to chce. Copak se neskví a nevoní také malá květina mnohem silněji než největší slunečnice? Proč? To ví jedině Bůh.“
19. Pohleď však nyní: Onen mladý muž se blíží k desce. Dejme tedy pozor, co s ní učiní!“
20. Pán Se však na desku jen podíval a nedělal zcela žádné další obřady, nýbrž brzy Se opět vrátil, obrátil se k Lamechovi a řekl:
21. „Nuže, přáteli, pojďme zase a dej nám připravit snídaní!“
22. Lamech byl rychle po ruce a řekl mladému muži: „Velectěný příteli, ryzí mocí a moudrostí nejvyš naplněný! Můžeme jen jít do sálu a vše již bude připraveno.“
23. Pán odpověděl „Pojďme tedy!“
24. Napřed šel Pán po boku Henochově a Kisehel a Lamech s ostatními šesti Ho následovali.
25. Za chůze prohlásil Lamech ke Kisehelovi: „Bratře, mně se zdálo již zase zcela zvláštním to, že tento Bohem tak vysoce postavený muž neučinil ani nejmenší poklony před deskou, nýbrž jen na ni zcela letmo pohlédl a pak se k ní obrátil zády!“
26. Povídám ti, že to už je mi nejvyš divné!“
27. A Kisehel pravil poté Lamechovi: „Milý bratře, nedělej si z toho všeho nic; neboť zakrátko ti to bude vše nad slunce jasné.“
28. Konej však jen přesně to vše, co On praví, a to vše bude Bohu nadmíru milé.“

* * *

Kapitola 227.

**Hostina v jídelně. Jmenování Lamecha knězem svého lidu.
Henochova řeč o kněžství a království. Zameškaná stolní
modlitba. Svatý Otec Se dává Lamechovi poznat.**

7. ledna 1843

1. Když vysocí hosté vstoupili do jídelny, přišel jim ihned vstříc Thubalkain, Mura a Cural, z nichž dva poslední odevzdali po úplném skončení práce již za pozdního večera klíč od brány okružní zdi Lamechovi.
2. Mura odevzdal pak Lamechovi klíč a ujistil ho, že je již vše v nejlepším lesku.
3. Lamech pak pozval za to oba na snídani a pravil zcela letmo Murovi:
4. „Příteli a bratře Muro, nepropouštěj ještě dělníky; neboť dostaneš ode mne ještě jednu práci.
5. Nyní však zůstaň zde, to je u této společnosti.“
6. Mura však zpozoroval mladého muže po boku Lenochově, a proto se otázal potají Lamecha: „Světlý a moudrý králi Lamechu, nemohl bys mi říci, kdo je tento nádherný mladý muž po boku Henochově?“
7. Vypadá tak mile, vážně a moudře! Není také on z výšiny?“
8. Lamech odvětil Murovi: „Milý, vysoce vážený bratře! V této příčině ses špatně rozhodl, že ses na mne obrátil. Neboť já sám o něm vím sotva víc než ty.
9. Ze svého pozorování a pak z velmi odvážných slov Kisehelových vím tolik, že tento mladý muž je nadmíru moudrý a ve slovech a vůli opravdu hrozně mocný a že právě podle jasné výpovědi Kisehelovy je také na výšině nejvyšším Pánem, jemuž je poddán sám velekněz Henoch. Tedy, zcela jistě také král.
10. Hle, to však je také vše, co o něm vím. Spokoj se zatím s tím, dokud snad nepřijde něco jasnějšího a posad' se s Curalem k jednomu stolu a jez a pij! Avšak své oko od toho muže neodvracej; snad na něm objevíš více než já.“
11. Tu vzal Lamech klíč a nesl jej Henochovi a při této příležitosti mu také řekl:
12. „Mocný příteli a jediný veleknězi jediného, pravého, všemohoucího, věčného Boha, hle, zde jsou pospolu oba klíče! Odevzdávám ti je; neboť jen tobě náleží, abys jimi otevřel to, co je Božího, to je, co jsme podle Jeho nejsvětější vůle zbudovali k Jeho cti a chvále.“
13. Henoch však pravil Lamechovi: „Bratře Lamechu, Pán však chce, abys také ty nebyl svému lidu tak velice králem, nýbrž spíše knězem, neboť jedině tento Pán je Pánem ve vši moci, síle a vládě od věčnosti.
14. Proto si jen podrž také klíče svého kněžství a otvírej nám chrám a předsíň, když bude načase.
15. Toto si však ještě dej k tomu říci: Kněz je pravým bratrem bratrů podle řádu lásky Boží, ale král je lidu již soudem.
16. Kdykoli budou národové pod králi, tehdy budou národové také souzeni. Půda jim bude vzata a budou muset odvádět králi velké daně; dokonce i jejich život bude jeho vlastnictvím.
17. A kdo bude proti tomu reptat a se durdit, toho král nezřídka do poslední kapky krve potrestá.
18. Tehdy bude mnoho žalu a velké soužení na celé Zemi.
19. Buď tedy od nynějška svému lidu také raději knězem než králem.“
20. Lamech, z tohoto nového jmenování knězem Páně – radostí celý bez sebe – řekl Henochovi:
21. „Mocný příteli a veleknězi Boží! Poslyš, kdybych byl pravým tisícíronásobným králem, složil bych všech tisíc králů, abych mohl být za to v tvém řádu tím nejdůstojnějším knězem.“
22. Henoch mu odvětil: „Bratře, posad' se ke stolu; neboť čím bys chtěl být, tím již jsi. Nyní však posnídáme a se posilíme k službě Pánu.“
23. Lamech podržel poté klíče a posadil se vesele ke stolu a jedl a pil jako všichni ostatní.
24. Když si tak velmi dobře pochutnával, tu mu pojednou napadlo, že napřed nikdo nepožehnal pokrmům podle způsobu Kisehelova a také nikdo Boha nechválil, nevelebil a Jemu nepoděkoval.
25. Co nejrychleji povstal a pravil: „Milovaní přátelé a bratři! Je strašné, že právě dnešního dne – kdy jsme od Boha obdrželi již tolik nevýslovných dobrodiní a mimo to má být ještě mezi nás vylita velká, velká milost, když Se má Pán, velký všemohoucí Bůh, ve Svém nejsvětějším jménu ve zbudovaném chrámu mezi námi ubytovat, jsme všichni zapomněli vzdát napřed náležitou chválu Jemu, svatému Dárci všech dobrých darů, než jsme se odvážili dát do úst i jen nejmenší sousto!
26. Ne, ne, co jsme to učinili?! Co se mne týká, raději zemřu, než bych do tří dnů ještě něco pojedl.“

27. Pán Se však na Lamecha usmál, povolal ho k Sobě a řekl mu: „Lamechu, kdybys měl dítě, které by se proti tobě dopustilo nějaké úplně nicotné chyby; ale když by zpozorovalo na sobě tuto chybu, ihned by bylo plno zoufalství a k tobě zvolalo: „Otče, je to strašné, hle, já jsem se proti tobě prohřešil. Běda mi, za to nevezmu po tři dny ani sousta a kdybych proto druhého dne i hlady zemřel!“

28. A ty bys však potom řekl dítěti: „Poslyš, mé milované dítě! Tvá chyba bylo jen velmi malé bezděčné přehlédnutí; proto si z toho nic nedělej! Pojď však sem a za to mne miluj, neboť já jsem tvé domnělé chyby nedbal!“

29. Co by ti tu bylo milejší: zda to, aby dítě šlo k tobě a mile tě svýma něžnýma ručkama objalo, anebo aby při svém přísném předsevzetí setrvalo?

30. Ty pravíš: „Kdyby ubohé dítě přišlo ke mně a mile mne objalo. To by mi bylo nevýslovně milejší!“

31. „Dobrá“, pravím tobě Já, „čiň tedy také vůči nebeskému Otci, co uznáš za nejlepší; neboť jsi zajisté také Jeho dítě a jemu to bude mnohem milejší než všechno tvé postění.“

32. Lamech se otázal: „Kde však je ten Otec, abych k Němu šel a učinil jako to dítě?“

33. Pán pravil: „Lamechu, pohleď sem, zde stojí viditelně před tebou! Já jsem ten Otec, Bůh nebe a Země.“

34. Tu padli všichni na kolena a Lamech zakoktal: „Ó, svatý Otče! Buď mně, ubohému hříšníku, milostivý a milosrdný! Tvá svatá vůle se staň na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 228.

Řeč Páně o pravém uctívání Boha.

9. ledna 1843

1. Poté však vyzval ihned Pán všechny děti nížiny, aby opět povstaly ze země, a řekl jim:

2. „Poslyšte, vy všechny Mé děti! Já jsem jediný, svatý všemohoucí Bůh a Tvůrce všech věcí a bytostí v nebi a na Zemi. Mimo Mne není již žádného Boha a všechna nekonečnost a všechna věčnost jsou úplně naplněny mocí Mé lásky, moudrosti, slitování a milosti; a tak jsem od věčnosti úplně Pánem nade vším, neboť vše je ze Mne a vše je nutně poddáno Mé nekonečné moci.

3. Neboť jak by to také mělo být jinak, když vše, co tu je, je tu jen z Mé vůle a trvá z ní a nemůže jí tudíž také nikdy uniknout?! Neboť kdyby to bylo možné, aby mohlo něco uniknout Mé moci, muselo by tím také nutně uniknout svému jsoucnu, neboť ve vší nekonečnosti nemůže věčně nic trvat nežli jediné skrze Mou vůli a v Mé vůli, která je jedinou základní podmínkou všeho jsoucnu a všude co nejuplněji věčně naplňuje nekonečný prostor. Toho, který jsem, tedy jako jediného Boha a jako jediného Pána.

5. Neboť Pánem je jen Ten, kdo je ve věčném úplném vlastnictví vší nekonečné moci, síly a vlády ze Sebe.

6. To však Mám věčně a nekonečně Já; jsem tedy také Já, jediný Pán. Ale přesto se nemáte přede Mnou válet v prachu a své tělo a jeho obal pro nic za nic špinit, neboť Já jsem vám nedal vzpřímené tělo proto, abyste ho užívali přede Mnou jako červi, nýbrž jen proto, abyste vždy vzpřímeně kráčeli přede Mnou, svým Otcem, jako svobodní lidé, jako Mé děti a mezi sebou navzájem jako pouzí bratři a sestry.

7. Proto vezte také nyní z Mých úst, že Já nemám nikterak zalíbení na nějaké službě tělesné. Neboť tělo jste obdrželi proto, abyste Mi jím či oním způsobem sloužili; tělo je vám dáno jen proto, aby vám v pravé době a ve službě uspořádané míře sloužilo pro posílení vašeho ducha, který je vaší vlastní podstatou.

8. Jaký význam by to tedy mělo, kdyby někdo vrhal své tělo přede Mnou do prachu?!

9. Měl bych v tom snad nacházet zalíbení, anebo stanete se lepší tím, že se budete po nějakou dobu válet v prachu?!

10. Já však pravím vám: Toto vše je marnivé a pošetilé! Hleďte, je-li někdo řemeslníkem a potřebuje k tomu nutně nějaký nástroj, nebylo by od něho pošetilé, kdyby před nějakým

výkonem nechal po nějakou dobu v prachu a v blátě válet ten nástroj ze samé vysoké úcty před prací, kterou má nástrojem vykonat?!

11. Já však myslím, že tento řemeslník učiní lépe, použije-li nástroje správně jen k tomu, k čemu se hodí a ne také k tomu, k čemu není určen.

12. Úcta k práci se však již ukáže v dobře provedeném díle, nikoli však v nástroji.

13. Já však jsem zajisté hlavní prací pro vašeho ducha a jsem vždy stejně jeden a týž Bůh.

14. Kdo Mne však uctívá a přede Mnou se pokořuje, ať Mne stále uctívá a ať je bez ustání přede Mnou pokorný; neboť Já jsem zajisté stále před každým svatý.

15. Kdo Mne tedy chce svým tělem v prachu uctívat, pak se musí také dnem i nocí bez ustání válet v prachu.

16. Kdybych však toto od vás chtěl, pak bych vás byl utvářel v červ, a ne ve svobodné lidi.

17. Pravé uctívání však záleží v tom, že vy všichni bez ustání konáte Mou vůli, která je vám trojnásobně zjevena, totiž v řádu přirozenosti věcí, potom skrze vaše vlastní duchovní srdce, které je čistá láska, a pak skrze Mé posly a nyní na potvrzení skrze Mne Samého.

18. Milujte Mne nade všecko a sebe navzájem tak, jako milujeme každý sama sebe, tak budete v duchu – a tedy ve vší pravdě – uctívat Mne.

19. Toť tedy Má vůle a jediné tu za něco považují; vše ostatní je však marnivé a pošetilé.

20. Jednejte tedy podle toho, tak budete vždy milí. Amen.“

* * *

Kapitola 229.

Lamechova otázka týkající se tělesného vyjádření pocitů. Co koná čistá láska, je před Bohem správné.

10. ledna 1842

1. Po této řeči Páně nabyli všichni více odvahy a chválili a velebili Boha v srdcích pro Jeho převelikou dobrotivost, milost a slitování.

2. Lamech si však dodal poněkud více odvahy než ostatní a tázal se nyní Pána: „Ó, Pane, Ty jediný velký Bože nebe a Země, Ty jedině pravý, nejlepší Otče lidí, který jsi svatý, přesvatý! Cožpak je již naprosto hříšně pochybeno, vrhne-li se na zem nějaký člověk, nucen svým pocitem a puzen svou pokorou a mocnou láskou k Tobě, téměř bezděčně také již před Tvou jedinou nejsvětější vůlí a před Tvým jménem jak duchovně, tak i tělesně před tebou a Takto Se Ti vnitřně a zároveň i vnějšně v prachu úplně nicotnosti klaní a zcela se Ti tedy obětuje?

3. Neboť, co se Mne týká, míním takto: Vůči Tvé nekonečné dobrotě a slitování nemůže člověk nikdy příliš mnoho učinit!

4. I když se duch člověka podle Tvého svatého řádu a podle Tvé nejsvětější vůle lásky neustále zabývá Tebou, ó, svatý Otče – což se mu také jistě stává nejpříjemnějším zaměstnáním na věky –

5. přece jen v leckterých okamžicích, bývá-li Tvou láskou a milostí příliš proniknut, skanou-li z jeho očí slzy lítosti, lásky a radosti, chtěl by Tebe, ó, svatý Otče, tisíc a tisíckrát vřeleji nejvřelejší láskou obejmout, tu pak ze své nevnitřnější mysli soudím, že člověk nemůže nekonat také tělem takové pohyby, které odpovídají úplně hnutím jeho ducha.

6. Vždyť se při zvláštní příležitosti mocnějšího vzrušení objímají zajisté také přátelé, bratři a milující dítka puzena svou láskou objímají často křečovitě své rodiče. Ty Sám jsi uspořádal a zařídil Svě velké, nádherné stvoření tak, že tu vše vykazuje zcela zvláštní okamžiky, v nichž se zdá být vše méně rozechvěno a opět okamžiky, v nichž se zdá být vše více rozechvěno.

7. Slunce dává sice stále stejné světlo; to mi připadá jako ono Tebou vyslovené ustavičné zaměstnávání se tebou.

8. Ale jak je tomu s dáváním tepla? Tu se zdá, že Slunce zachovává také jisté stupňování, a zdá se být mnohdy více a mnohdy méně opět rozechvěno!

9. Stromy nekvetou ustavičně a také nemají stále plody na větvích, a přece jsou tu stále v Tvém řádu!

10. Vzduch sám často mocně dovádí a ve velkém a mocném rozechvění se žene přes nás.

11. Ani hory stále nehoří, zatímco jsou vždy v Tvém řádu; jen občas bývají prudčeji a prudčeji rozechvěny a zdá se, jako by tě pak chtěly prudce milující uchvátit svými ohnivými rameny.

12. Proto, ó, nejsvětější Otče, nebudeš to zajisté ani s námi brát tak přísně, jestliže i my puzeni svou láskou, pohyby těla i pohyby ducha Tebe ctíme, chválíme, velebíme, Tobě děkujeme a se klaníme?!

13. Vždyť i kámen se dá v mocném ohni roztavit, což je též síla z Tebe, a proč by také nemělo být naše oživené a citlivé tělo mnohdy při zvláštním rozechvění lásky k Tobě duchem stále Tebe milujícím strženo a v ohni lásky poněkud spoluroztaveno?!

14. Tu vložil Pán ruce na Lamecha a řekl mu: „Lamechu! Ty jsi byl synem světa a tehdy jsi nevěděl nic o tom, co jsi nyní mluvil přede mnou.

15. Jak to tedy přijde, že nyní mluvíš jako nějaký mým Duchem pomazaný kněz výšiny?!”

16. Lamech co nejuctivěji odvětil: „Ó, Pane, mluvím, jak mně to nyní dává mé srdce a má láska k Tobě.“

17. Pán pravil poté Lamechovi: „Jestliže Mne někdo nade všecko miluje a jeho srdce, jež zahorelo v této lásce ke Mně, mu řekne: „Učiň to.“ aneb „Učiň ono.“, ať to učiní a Já se zalíbením shlédnu na vše, co učiní čistá láska ke Mně.

18. Ale láska budiž vás všech světlem a jediným průvodcem ve jménu Mém na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 230.

Lamechova pošetilá touha po zákonech. Sdělení Páně o soudu a o svobodě v lásce.

11. ledna 1843

1. Po tomto vysokém poučení se ujal Lamech co nejpokorněji a nejvděčněji opět slova a otázel se Pána:

2. „Ó, Pane, ježto jsem Tě již jednou začal prosit a se tázat, opovažuji se tedy, v plné důvěře k Tvé nekonečné dobrotě a trpělivosti ještě dále tázat se Tě a prosit.

3. Rád bych se Tě tedy otázel a nyní bezprostředně z Tvých nejsvětějších úst se dozvěděl, jak by se ti především líbilo, aby člověk ve všech svých pozemských poměrech jednal.

4. Neboť, hle, ó, svatý Otče, je-li od jednoho místa k druhému postavena úplná cesta, pak na takové cestě nemůže nikdo zbloudit, leč by chtěl zbloudit úmyslně, anebo by se ve své samolibosti dokonce snad snažil nalézt kratší cestu, při kteréžto příležitosti by pak mohl také zbloudit a dostat se do hustého křoví, které by bylo plné hadů.

5. Nebylo by tedy pro nás všechny nic žádoucnějšího než Tebou, ó, svatý Otče, pro našeho ducha přesně vyznačená cesta, tedy určitý zákon, tak, a ne jinak jednat,

6. neboť máme-li Tebou Samým předem vyznačené pravidlo, pak můžeme velmi snadno žít jen podle Tvého zalíbení.

7. Nemáme-li však žádné pravidlo, pak musí každý náš krok být zajisté provázen velkou úzkostí, abychom neučinili velmi snadno chybný krok proti tvému nejsvětějšímu řádu.

8. Kdyby Ti to bylo, ó, svatý Otče, milé, pak bych Tě jménem celé nížiny o to prosil, avšak bych Ti také provždy a navěky přislíbil svou neustálou věrnost.“

9. Pán pozdvihl ruku a pravil Lamechovi; jakož i všem: „Vpravdě, vpravdě pravím vám, nyní jako ještě vás všech svatý a láskynejplnější Otec:

10. „Budu-li vás vázat zákony, pak vás také budu vázat soudem; neboť bez soudu není žádný zákon možný, ale bez zákonů také žádný soud.

11. Kdybys býval měl, Lamechu, doposud ode Mne zákony, pak bych k vám nyní nepřišel jako Otec, a tudíž jako Pomocník vás všech, nýbrž přišel bych k vám jako nejneúprosnější Soudce, abych vás za všechno vaše zlé počínání odsoudil.

12. Vy však jste od počátku zákony neměli; byli jste tedy jako dítky v kolébce. Spáchali jste mnoho zla, ano, do nebe volajících zla; ježto jste však neměli žádného určitého zákona bezprostředně ode Mne, nýbrž jen zprostředkující radu, nebyli jste také dosud žádného soudu schopni – a Já jsem nyní zde, abych vám pomohl!

13. Jak Mne tedy Lamechu můžeš prosit o zákony?!
14. Co je lepší: být buď zcela svobodný v lásce ke Mně a tím Mne mít za Otce, anebo být vázán zákony, a tím Mne mít za stálého Soudce?!
15. Pravím vám všem: Spíš zničím celé stvoření, než abych spoutával Svě děti zákony. Tím bych přestal jim být Otcem a soudil je k věčné smrti.
16. Proto vezmi, Lamechu, svou prosbu zpět a znič ji v sobě úplně; neboť ve vši své zlobě jsi Mi byl nicméně milejší, než bys Mi byl v nejsvědomitější přísnosti zachovávání zákonů.
17. Neboť zákon ruší všechnu lásku mezi zákonodárcem a tím, kdo je obtížen zákonem, a místo lásky klade neúprosné nejpřísnější právo.
18. Kdo však může o sobě říci: „Já jsem s to zákon úplně plnit?!“
19. Hle, jen Mně jedinému bylo by to možné, jinak však žádné svobodné bytosti. Tvor by musel jako zvířata kráčet jen v soudu.
20. Je-li však tomu tak, kde potom zůstává svobodná životní činnost ducha?!
21. Běda vám a běda každému národu, kterému dám zákony. Tehdy bude dům Otcův kovovými závorami uzavřen.
22. A nepřijdu-li Já Sám, abych je splnil, pak zanikne veškeré stvoření!
23. Tak tedy nedám nyní ani vám žádný zákon, nýbrž pravím vám jen jako Otec, abyste Mne nade všechno milovali a mezi sebou se milovali, jako milujete sebe. To je Má vůle, vše ostatní však čiňte z moudrosti, které se vám dostane z Mé lásky. Pak budete žít tak, jak je Mi to nejmilejší.
24. Toho tedy dbejte a podle toho jednejte. Tak budete mít vždy Mou lásku a Můj velký otcovský dům nebude před vámi uzavřen na věky. Amen.“

* * *

Kapitola 231.

Lamechova pošetilá bázeň před hněvem Pána. Jasně vysvětlení Páně o Božím hněvu.

12. ledna 1843

1. Po této řeči se celá společnost až na příslušníky výšiny zarazila a zejména Lamech; neboť nyní si pomyslel u sebe:
2. „Vypadá jinak sice převelice dobře, takže při jeho pohledu dostává člověk vždy opět novou odvalu, aby s ním navázal opět novou řeč. Jeho oko k tomu nabádá.
3. Ale, soudě podle této řeči, nelze Mu jen tak zcela důvěřovat, proto učiním jistě to nejmoudřejší a zdržím se dalšího mluvení.
4. Neboť nelze přece vědět, jak by posléze přijal i jen jedno poněkud hloupé slovo – a nakonec by si s Ním mohl člověk dobrou věc tak pokazit, že by mu pak na věky nikdy nebylo možné pomoci.
5. Jeho hněv by musel být něco nevýslovně strašného.
6. Uvažme jen hněv všemohoucího Boha!
7. Tu by pak bylo nekonečně lépe vůbec nebýt, než být vedle rozhněvaného Boha!
8. Proto jen tiše, tiše, můj hloupý jazyku, nejbídnější kousku těla v ústech! Ty bys mohl našemu lidu připravit pěkný osud! Boha rozhněvat? Probůh!
9. Ne, ne, na něco takového nemohu vůbec pomyslet; neboť myšlenka na možnost Božího hněvu je již strašnější než vše, co by jen kdy mohl veškeren lidský rozum vymyslet.
10. A já, hloupá šelma lidská, jsem se mohl opovážit s Ním mluvit jako s nějakým obyčejným člověkem a vykládat před Ním všechnu svou hloupost!
11. Ne, čím déle nyní přemýšlím a mimoto ještě uvážím, jakým jsem byl zločincem, tím strašnější mi připadá každým okamžikem má drzá pošetilost
12. A přitom jsem dělal, jako kdybych chtěl Jeho, všemohoucího Boha poučovat o Jeho projevu vůle?!
13. Nakonec je již také tajně rozhněván?! Proboha, copak jsem to já bídný, hloupý osel jen učinil?!

14. A ten Jeho vážný pohled nyní! Ano, ano, je to již, jak jsem si to zprvu myslel. Je potají rozhněván.

15. Kdo mne nyní před Ním ochrání, vyleje-li Si hněv na mně snad?

16. Kéž by mne tentokrát ušetřil! Raději bych byl za to po celý svůj život němý.

17. Také již nic nemluví, ani se Svými, ani s někým z nás!

18. To je již jisté znamení, že je zcela mocně rozhněván!

19. Utiš se také nyní, mé srdce, a očekávej s největší bázni, úzkostí a chvěním nejstrašnější výbuch! Jsem ztracen, jsem na věky ztracen!“

20. Tu přistoupil Pán k Lamechovi, pohlédl nadmíru vlídně na něho a řekl pak::

21. „Milý Lamechu, jakými ubohými, Mne nejvšš nedůstojnými myšlenkami drásáš své srdce?!

22. Jak si můžeš představovat nějakého hněvivého Boha?!

23. Pohled, láska a hněv jsou tím nejprotichůdnějším, co si jen může nějaký nehlouběji myslící nejživější duch pomyslet!

24. Láska je vše věčně udržujícím principem, hněv však věčně ničícím.

25. Kdyby tedy ve Mně byl kdy možný nějaký naprostý hněv, pak by tento hněv zničil ihned všechnu lásku a s ní vše, co stvořila – a dokonce i sama sebe!

26. Hle, nyní však je vše ještě zde; kde by tedy byl Můj hněv?!

27. Člověk se sice může stát hněvivým, protože následkem zkoušky své svobody je ode Mne vzdálenou bytostí, a tedy dočasným Mým protikladem, proto se potom právě také jen opět skrze lásku ke Mně může se Mnou spojit, ale Já jako nejčistší láska jsem vůbec hněvu neschopen!

28. Ano, kdysi byla láska ve Mně sice také obsáhnuta hněvem; tehdy však byla nekonečnost ještě beze všech tvorů, jak duchovně, tak i hmotně.

29. Ale láska uchopila tlačící ji hněv a vystavila jej tělesně bytostně mimo Sebe.

30. A hle, z tohoto hněvu byly pak stvořeni všichni nescíslní duchové, Slunce a světy, tato Země a vše, co je na ní.

31. Chceš-li tedy vpravdě vidět hněv Boží, pak pohled' na stvořené věci. Tyto věci jsou hněvem Božím.

32. Ale ony nejsou snad jen hněvem, nýbrž Má láska je přítom všude mocnější podstatou.

33. Tato láska udržuje vše a nese nyní vše a mimo ni není již moci, která by byla silnější nežli ona.

34. Proto také nemá člověk ulpívat na světě, nýbrž má se od něho úplně odtrhnout, aby jím nebyl nakonec pohlcen, a tedy v mém hněvu. Neboť svět je Můj spoutaný hněv, kdo však je se světem, ten bude také s jeho věčným smrtelným poutem!

35. Co ty bys však považoval u Mne snad za „Hněv“, hle, to je jen Má božská, nejvšš živá horlivost lásky, která o sobě je Mé slitování.

36. Můžeš tedy přede Mnou mluvit, co chceš, a Já se na tebe nebudu hněvat, zato však tě v pošetilých věcech poučím.

37. Co ti tedy ještě leží na srdci, to Mi nepokrytě sděl a Já ti půjdu na ruku. Mluv tedy. Amen.“

* * *

Kapitola 232.

Jaká má být pravá Láska k Bohu. Podobenství o knížeti a jeho dětech.

16. ledna 1843

1. Když toto Lamech od Pána uslyšel, rozveselil a rozjařil se v mysli a dodal si poté opět odvahy a obrátil se na Pána otázkou:

2. Ježto se však takto vzchopil, odebral se ihned k Pánu a obrátil se na něho těmito slovy:

3. „Pane, nejhlavnější, nejsvětější Otče! Je věčně dobré a pravdivé, že člověk Ti může být milý a příjemný jen tehdy, jestliže Tě nade všechno miluje a své sestry a bratry jako sebe sama.

4. Jaká však má být tato láska k Tobě? Jak Tě může slabý člověk milovat nade všechno?

5. Jak to má udělat? Může a smí Tě také tak milovat jako miluje sobě rovného, týmž srdcem, touž myslí?

6. Hle, svatý, přelaskavý Otče, toto je, aspoň pro mne něco mimořádně důležitého, neboť Ty nejsi nějaký člověk; proto tedy také láska k Tobě nemůže být lidská. A jelikož jsi svatý, přesvatý, bude muset být také láska k Tobě nejčistší, posvátná; neboť něco nečistého a neposvátného nemůže se k Tobě ani tím, ani oním způsobem přiblížit.

7. Pane a nade všechno svatý a přelaskavý Otče, kdyby to byla Tvá nejsvětější vůle, mohl bys nám tedy nyní zajisté sdělit, jaká má být naše láska k Tobě, abychom Tě pak mohli správně milovat.“

8. Pán pohlédl vlídně na Lamecha a řekl mu: „Poslyš, nyní také, pravý Lamechu (muž pro Mne, aneb: Muž podle Mého srdce), věru, takovou otázku Mně ještě nikdo nepoložil.

9. A pravím tobě, Lamechu, že tvá otázka má tu největší důležitost; neboť věru, vše záleží na tom, jak Mne milujete.

10. S nesprávnou, a tedy Mne nehodnou láskou nemůže a nemá se ke Mně nikdo přiblížit.

11. Jak ti však mám, Můj Lamechu, sdělit, jak máš Boha milovat?!

12. Hle, něco takového půjde těžko. Ano, Já myslím, že by ti bylo snazší svými až příliš krátkými pažemi obepnout celou Zemi a celé nebe, než pojmout a pochopit to, na čem by v úplné odpovědi na tvou veledůležitou otázku mělo záležet.

13. Proto bude zajisté nutné, abych Se v této odpovědi vyslovil poněkud snadněji, a tak tedy poslyš:

14. Dejme tomu, že by nějaký otec velmi vznešeného stavu – snad kníže jednoho z deseti měst – měl několik dětí. Tyto děti znají řád, jak se mají ubírat k svému otci, totiž zcela slušně ozdobené, odměřeným krokem, se zkříženými rukama na prsou a s hlavou co nejpokorněji skloněnou k zemi.

15. Když tyto děti takto přijdou před knížecího otce, pochválí je a potom propustí.

16. Jedno z dětí, statný chlapec, je však zcela smělý. Neobjeví se s vycvičenými dětmi, neboť to nepřenese přes srdce, protože až příliš miluje vznešeného otce, a příběhne zcela samo k otci a je také i ve svém oděvu nedbalejší.

17. Když však tento chlapec spatří otce, rozpřáhne ruce, obejmě ho s veškerým dětským žářem lásky a při tom vzkřikne: „Ó, otče, otče! Můj milý otče, jak velice tě miluji!

18. Pohled, nádherný, milý, dobrý otče, miluji tě příliš, než aby mi bylo možné pohybovat se před tebou v zákonitých zdvořilých mezích.

19. Ano, spíše zemřu, než abych potlačoval před tebou, ó, otče, puzení lásky svého srdce.“

20. Dejme tomu, že ty bys byl otcem tohoto dítěte. Co bys soudě čistě podle tvého otcovského pocitu učinil tomuto dítěti?

21. Ty pravíš: „Ó, také bych ho nadmíru miloval.“

22. Dobře jsi odpověděl. Pravím však tobě, že právě takovým Otcem jsem také Já. Kdo tedy přijde ke Mně také jako tento smělý chlapec, překračuje všechny nespočetné pošetilé zdvořilostní přehrad, ten Mi také bude synem nejmilejším.

23. Boha o Sobě milovat nemůžeš; ale Otce můžeš milovat podobně jako onen smělý chlapec a Bůh jako Otec tě pak také vši mocí své lásky uchopí a posadí Si tě na klín jako pravé Jemu nade všechno drahé dítě a bude pak všem ostatním kvůli tobě milostivý a promine jim prázdnu zdvořilost.

24. Hle, toť pravá láska; takové lásky tedy dbej. Amen.“

* * *

Kapitola 233.

Lamechova vhodná řeč k jeho lidu o pravé oběti srdce a jeho prosba k Pánu o zprávu o jeho dvou nezvěstných synech Jubalovi a Jabalovi. Útěšná slova Páně.

18. ledna 1843

1. Po tomto poučení padl Lamech před Pánem na kolena a jménem všech děkoval hlasitě Pánu za tak velkou milost, že jim nyní tak nanejvýš jasně ukázal, jak má být milován.

2. Když Lamech takto v srdci a ze svého srdce vzdal dík Pánu, tu vyzval ho ihned Pán, aby vstal se země.

3. Lamech vstal a obrátil se pak těmito slovy na ty, jimž byl dříve králem:
4. „Nuže vesměs bratři a sestry! Zároveň se mnou jste nyní do svého srdce přijali, na vlastní oči viděli, že Pán, ten jediný a jedině pravý, všemohoucí Bůh, Tvůrce všech věcí, chce nám všem být pravým, svatým, nejlaskavějším Otcem a Sám nám nyní ukázal, že Jej smíme milovat jako zdárné děti s veškerým žářem srdce milují své rodiče.
5. Jak ještě nekonečně větší milosti by se nám tu mohlo dostat?!
6. Proto uchopujme svá srdce a přinášeje je vždy s horoucí láskou Jemu za oběť a ta Mu budou, jak nás nyní Sám učil, tou nejmilejší obětí.
7. Ale s nečistými srdci nechťejme Mu také žádnou oběť připravovat, neboť On je svatý, přesvatý.
8. Myslím však, že budeme-li vždy v Jeho lásce živě, bděle setrvávat, budeme se také velmi snadno vždy těšit z takového stavu myslí, jaký bude zajisté milý nejsvětějšímu, nejlaskavějšímu Otcí.
9. Nuže, připravte se všichni tedy dobře v srdcích, abychom byli všichni hodni kráčet po Jeho boku, bude-li Jemu, nejlaskavějšímu svatému Otcí milé, aby dal do nově postaveného chrámu přenést Svě nejsvětější, nejživoucnější jméno.
10. On přišel zde zajisté vstříc naší hříšné slabosti jako pravý, nejlaskavější, všeslitovný Otec, ale při této jeho nesmírné lásce nesmíme nikdy zapomínat, že je to také přesvatý nekonečný Bůh a že nám chce nekonečnou milostí dát postavit Svou svatyni v chrámu tak, jak nám to dal oznámit skrze Svě mocné posly.
11. Musíme tedy být všichni ve svých srdcích zcela dobře připraveni čistou, mocnou láskou k Němu, abychom s jistotou vstupovali do jeho svatyně.“
12. Tu se obrátil Lamech na Pána a pravil: „Ó, svatý Otče! Přijmi tato má nedostatečná slova tak, jako kdyby byla Tebe hodna a požehnej je v našich srdcích, aby mohla vždy, ó, svatý Otče, přinášet Tobě libé plody čisté lásky.
13. Svatý Otče, mám ještě dva syny, Jubala a Jabala. Teprve před krátkým časem se ztratili z mých očí. Ty to víš. Bylo to brzy po oné době, kdy jsem zadal svou dceru a pak mi byly odvedeny také mé dvě ženy, Ada a Cilla.
14. Hle vím nyní dobře, že má dcera a mé ženy jsou zcela dobře zaopatřeny, proto se valně o ně nestarám, ale ti dva synové mi působí starost, neboť nevím, kde jsou.
15. Kdyby to byla Tvá svatá vůle, rád bych je ještě jednou uviděl a pak je také k Tobě přivedl.“
16. Tu pravil Pán Lamechovi: „Poslyš, Můj milovaný Lamechu! Co se týče tvé dřívější řeči k lidu, bude tato v srdcích všech plně požehnána, avšak bez nátlaku a bez nejmenšího omezování svobody ducha; neboť tvá řeč byla ve jménu Mém úplně pravdivá a vhodná.
17. Ale tvoji dva synové nemohou sem nyní přijít; neboť se odebrali s Horadalem na výšinu a jsou nyní u něho.
18. V pravý čas je však již přivedu před tvou tvář a také obě tvé ženy a tvou dceru, avšak na to není ještě čas.
19. Nyní však půjdeme a zasadíme desku do chrámu.
20. Jdi tedy a přines desku sem. Já na ní dechnu a ty ji pak přede Mnou a Henochem poneseš do chrámu
21. Všichni ostatní ať nás pak následují, neboť před tebou nemá nikdo kráčet! Amen.“

* * *

Kapitola 234.

Lamechův marný pokus nést svatou desku, která mu byla příliš těžká. „Beze Mne nemůžete nic, Se Mnou však úplně všecko.“

19. ledna 1843

1. Po tomto nařízení a vyzvání Páně se odebral Lamech ihned do trůnního sálu, aby přinesl desku.
2. S největší zbožností se odebral k trůnu, vzdal Bohu čest a chopil se pak s největší úctou desky, která byla postavena na trůně.

3. Když ji však chtěl zvednout a odnést, hle, tu se stala deska náhle tak těžkou, že mu bylo naprosto nemožné donést ji do sálu. Když učinil několik marných pokusů, aby zvedl desku a pak ji podle vůle Páně zanesl do jídelny, aby tam Pán na ni dechl a on, Lamech, aby ji pak odnesl do chrámu, a přes veškeré pokusy nemohl nic pořídit, jal se o tom vážně přemýšlet a zdálo se mu, jako kdyby již jednou buď od Kisehela, od Henocha anebo od Pána Samého slyšel: „Beze Mne nemůžete nic, se Mnou však úplně všechno.“

5. Po tomto šťastném nápadu opustil, ukláněje se co nejuctivěji před mocnou deskou, ihned trůnní sál a přišel tedy opět s nepořízenou k nejvznešenější společnosti do jídelny.

6. Tu se však všichni začali podívat a ze všech stran se ho co nejhorlivěji dotazovat: „Ale, bratře Lamechu, co je se svatou deskou?“

7. Copak jsi ji snad už vůbec nenalezl, že se tak bez ní opět vracíš?“

8. Lamech však řekl všem těm, kdo se ho takto dotazovali:

„Milí bratři, vezměte si i se mnou z tohoto zjevu k srdci toto krátké, ale jinak zajisté nejvyšší důležité poučení:

9. Je-li všemohoucí Pán a nejlaskavější svatý Otec s námi, pak můžeme v něm a skrze Něho vše; bez Něho však nemůžeme nic.

10. Byl jsem pošetilý, protože jsem šel do sálu pro onu svátost bez Něho. Ale zkušenost mi dostatečně ukázala, co člověk může bez Pána.

11. Proto nyní pospíchám k Pánu, aby byl se mnou a pak se sem jistě nevrátím s prázdnýma rukama.

12. Tohoto budiž tedy mnou i vámi všemi velmi dobře a velmi hluboce povšimnuto a vždy co nejpřesněji dbáno.“

13. Tu šel Lamech k Pánu, jež zatím rozmlouval s Henochem a s ostatními sedmi, padl před Ním na kolena a pravil:

14. „Pane a svatý Otče, shlédni co nejmilostivěji na mne, největšího pošetilce. Já, největší hlupák, jsem chtěl bez Tebe pozdvihnout Tvou svátost a podle Tvého nejmilostivějšího příkazu ji přinést sem; ale když jsem se o to já, nejubožejší hlupák, pokoušel a nebyl jsem s to svatou desku pro její nekonečnou tíhu dostat z místa, tu mi teprve bylo jasné, že bez Tebe člověk nemůže nic – a nejméně již to, co se vztahuje bezprostředně na Tebe, zato však vše s Tebou a skrze Tebe, přelaskavý svatý Otče.

15. Proto tedy přicházím také nyní s nepořízenou zpět k Tobě a prosím Tě z hloubi srdce, abys šel se mnou do trůnního sálu a pomohl mi dopravit z místa Tvou svátost,

16. neboť jinak nebude nikdy možno přenést ji do chrámu.

17. Tu se Pán shýbl k zemi, pozdvihl opět Lamecha a řekl mu: „Ano, tak je to, Můj Lamechu. Se Mnou můžeš vše, beze Mne však nic.

18.. Kdo může i jen o desetinu pídě svou tělesnou velikost zvýšit?! Kdo může říci: to, či ono se staň, aby se to ihned podle jeho vůle stalo?!

19. Jen Mně jedinému jsou všechny věci možné a věčně Mi poddány.

20. Kdo je tedy se Mnou, ten je také s Mou silou, neboť Já Sám jsem věčná, nekonečná síla a mohu tedy v Sobě a se Sebou vše.

21. Nyní pojď tedy se Mnou a Já budu s tebou a uvidíme zda ta deska bude ještě tak nepřenositelně těžká.“

22. A tak tedy šel Lamech s Pánem opět do trůnního sálu a všichni šli za nimi a viděli tu pozdvihnout svatou desku a pak ji nést do jídelny, kde ji Lamech postavil na hlavní jídelní stůl a Pán pak na ni dechl.

* * *

Kapitola 235.

Řeč Páně o tíži zákonů. Proč člověk nemůže božský zákon nikdy zcela splnit. Příkázání pokory srdce a lásky.

20. ledna 1843

1. Když Pán dechl na desku, obrátil Se k Lamechovi a řekl mu, jako i všem z jeho země:

2. „Poslyš, Lamechu, a vy všichni, též i děti Kainovy! Ty, Lamechu, jsi Mne žádal o zákony a hle, Já jsem vám žádný zákon nedal, aby nepřišel na tebe a na všechnen tvůj lid soud.

3. Jak těžký je však zákon ze Mne, to jsi Lamechu zkusil na oné desce, když jsi ji chtěl zvednout beze Mne.

4. Hle, Já Sám jsem ti poručil, abys přinesl tu desku. Ty jsi tedy neprodleně přesně vyplnil Mou vůli; neboť jsi ihned šel pro desku.

5. Mohl bys ji však také sám od sebe přinést?!

6. Nikoli, pravíš; neboť byla nesmírně těžká.

7. Hle, tak by také měli velmi mnozí lidé, mající ze Mne zákony, poctivou vůli je plnit, dokud by přitom nenarazili na žádné je zkoušející potíže.

8. Kdyby však narazili na obtíže, co a jak potom, kdybych nebyl tak jako právě nyní viditelně mezi vámi a pozdější potomci by snad také ztratili pevnou, neochvějnou víru ve Mne a s ní nutnou lásku ke Mně, takže by se pak také nemohl nikdo tak jako nyní ty odebrat ke Mně a říci: „Pane, nyní poznávám, že bez Tebe člověk nic nemůže; proto přijď a pomoz mi zvednout a donést velké těžké břemeno.“

9. Tím jsem to chtěl tedy ukázat, že člověk nemůže nikdy božské přikázání úplně splnit, a kdo by také ze své nejpevnější vůle vše možné učinil a potom však řekl: „Pane, hle, splnil jsem Tvůj zákon do posledního bodu.“ byl by velkým lhářem a velkým pachatelem zla.

10. Neboť Boží zákon nemůže nikdo úplně splnit – jedině Bůh Sám. A pročpak?

11. Protože zákon je Boží, protože je z Boha, a chová tudíž v sobě nekonečné podmínky.

12. Jestliže však člověk podle Mé jemu zjevené vůle vše učinil a chce tím být přede Mnou ospravedlněn, pak musí ve svém pokorném srdci říci:

13. „Pane a Otče, budiž mně, lenivému a neužitečnému sluhovi, milostivý a milosrdný!

14. Neboť hlodal jsem sice na kůře, ale dřevo a dřeň zákona zůstaly zubem mé síly vůle ještě plně nedotčeny.“

15. Koná-li někdo Mou vůli, ať ji koná vždy, jako kdyby to konal z vlastní síly, ovšem vždy v plné důvěře v Mou mocnou podporu. A jestliže někdy něco podle Mé vůle vykonal, pak ať si ihned co nejživěji vzpomene, že on nic, nýbrž jen Já jsem vše skrze něho vykonal.

16. Kdo toto živě v sobě pozná, ten bude také tímto pokorným poznáním přede Mnou ospravedlněn.

17. Kdo si však bude přičítat skutky, ten bude muset také vydat jednou těžký počet přede Mnou, při němž stěží kdy přijde najevo platná zkouška, leč by tento počtář dosti záhy vzal útočiště k početní tabulce pokory a z této tabulky by zcela zřejmě doznal, že přede Mnou je největším dlužníkem.

18. Abych však tebe a tvůj lid ušetřil pokud možno soudu, protože splnění Mého zákona je příliš těžké, ano, pro vás zcela nemožné, proto také vám nedávám žádné jiné přikázání než jen přikázání lásky – což však vlastně žádné přikázání není, protože láska je vlastně zcela vlastním životem každého – a abyste nebrali Mé jméno nadarmo – neboť je to jméno Boha, který je věčně svatý, svatý, svatý – a abyste vždy věřili, že Já jsem jediný a jedinečný Bůh a Tvůrce nebes a Země a ještě nesčíslných sluncí a světů v Mé nekonečnosti.

19. Tedy milujte, uctívejte Mne vždy nadevšecko a věřte, že Já jsem váš Bůh a předobrotivý Otec, který vám nyní toto sděluje, a tak jste učinili více, než kdybyste deset tisíc zákonů co nejpečlivěji splnili.

20. Tato deska ať vás vždy upomíná na Mne a naplní vaše srdce láskou, úctou a vírou ve mně. Tak budu také Já v duchu vždy u vás a vy budete ve Mně mít a nalézat život věčný.

21. A tak tedy pozdvihneme tuto desku a poneseme ji na místo jejího vysokého určení pro vaši spásu v každé době. Amen.“

* * *

Kapitola 236.

Neproniknutelný dav lidu před výstupní branou paláce. Lamechova rozpacitost. Lásky a trpělivosti hlavními klíči při překážkách.

21. ledna 1843

1. Po této řeči a poučení se Lamech před deskou co nejhlouběji poklonil, vzal ji do rukou a nesl pomalým a dobře odměřeným krokem; neboť při každém kroku nyní přemýšlel, kdo je Ten, který jde s Henochem za ním a Jaké má jméno.

2. Když došli k velké výstupní bráně paláce, byla tato brána jakož i celé velké náměstí před palácem lidmi tak přeplněno, že Lamechovi bylo zhora nemožné nějak se z brány dostat; neboť lidé stojící v bráně nemohli ustoupit zpět, jelikož těmi, kdo stáli venku, byli převelice tísněni. Co tu nyní dělat?

3. Lamech, byv tím uveden do velkých rozpaků, obrátil se na Pána a plný nejhlubší úcty řekl Jemu:

4. „Pane, pohleď na mé velké rozpaky a úzkost! Co tu dělat?”

5. Použít násilí bylo by zde nejméně nesprávné a také by velmi málo prospělo.

6. Mocí zázračné síly z Tebe je zatlačit zpět, bylo by zajisté také neslušné; neboť jsou to přece vesměs pozvaní hosté a rovněž, ó svatý Otče, přece samé Tvé děti!

7. A konečně vyjít dokonce jinou branou by se zajisté právě pro tuto dnešní věčně nejvznešenější příležitost neslušelo.

8. Tobě však, ó, svatý Otče, je ještě tisíc východisek volných. Nemohl bys mi tedy nyní co nejmilostivěji oznámit to nejlepší východisko?!

9. Prosim Tě z hloubi srdce o to! Tvá svatá vůle se staň vždy jakož i věčně! Amen! Amen.“

10. Pán však pravil Lamechovi: „Lamechu, neznáš ještě hlavní klíč, kterým si může každý velkou bránu věčného života dokonce pro sebe otevřít?”

11. Hle, tento klíč je Láska! Pokusíme se tedy tímto klíčem zatlačit děti z brány! A nepůjde-li to tímto klíčem, pak je ještě druhý klíč a tento klíč je trpělivost, s ní se přemůže všecko.

12. Zkusíme tedy prvý hlavní klíč a držíme však vedle něho současně v úplné pohotovosti ještě také druhý klíč – a buď ujištěn, že s těmito dvěma životními klíči určitě trčet nezůstaneme.“

13. Tu zvolal Henocho hlasitě: „Ó, svaté učení a svatý Učitel, ano, Ty, Otče, jsi jedině zcela nejsvětější, věčně nejčistší Láska!“

14. Pán však Henochovi pravil: „Ano, ano, milovaný, drahý Henocho, hle, takto musíme ubohé děti na rukou nosit a je poučovat, aby se tím staly silné a bohaté na lásku, milost a věčný život.“

15. Střeďte se tedy také na výšině všeho násilného a povýšeně a tajuplně okázalého, nýbrž kráčejte jako Já láskyplně, malí a prostí, a tak naleznou všechna srdce ve vás klid, tak jako ve Mně skrze vás věčný život.“

16. Tu šel Lamech k lidem, kteří stáli v bráně a řekl jim:

„Bratři, je-li vám to ostatně možné, učňte nám jen tolik místa, abychom mohli jednotlivě projít; avšak ať nikdo z vás nepoužije u svého souseda násilí.“

17. My velmi rádi trpělivě vyčkáme, než se dobře srozumění uspořádáte.“

18. A ihned toto ti první sdělili svým sousedům a tito opět dále a takhle to šlo až do posledního muže.

19. Netrvalo ani čtvrt hodiny a brána byla zcela vyprázdněna a nyní měli všichni dost místa, aby mohli po předem určené cestě nerušeně pokračovat.

20. Nyní zavolal Pán Lamecha poněkud zpět a otázal se ho: „Nuže, Lamechu, co říkáš k těmto Mým dvěma hlavním klíčům?“

21. Lamech velkou dobrotou Páně zcela zdrcen s pláčem pravil: Svatý Otče! Že Ty jen zcela jediný jsi dobrý a zcela jediný jsi láska, to mohu nyní říci! Miluji Tě však nyní také nade všecko!“

22. Pán odpověděl: „Jdi tedy vpřed! Amen.“

* * *

Kapitola 237.

Nové rozpaky Lamechovy pro dav lidí táhnoucí před Ním. O veselosti a o blaženosti jako určení člověka.

23. ledna 1843

1. Když se tento vznešený průvod pohyboval ulicemi velkého města, tlačil se všude za průvodem lid, avšak také před průvodem pospíchal velký dav.

2. Lamech byl však pamětliv slov Páně, která zněla takto: „Před tebou však ať nikdo nekráčí.“ a poté upadl již opět do velkých rozpaků, avšak neodvažoval se nyní kvůli rušení pořádku obrátit, aby se otázel Pána, co by se tu mělo dělat.

3. Avšak v jedné široké ulici, ke které nyní došli, začalo se tlačit stále větší množství lidu. To bylo Lamechovi přece jen příliš mnoho.

4. Proto se zastavil a byl ve své mysli velice pohnut.

5. Pán však věděl, jak je to s Lamechem, a proto dělal jako kdyby nesnáz Lamechovu nepozoroval.

6. Ježto se však Lamech neodvažoval jít dále, otázel Se ho konečně Pán: „Lamech, pročpak zůstáváš stát?!”

7. Hle, máme ještě poloviční cestu před sebou a Můj čas je blízký!

8. Proto bys měl kráčet vpřed, a nikoli se zastavovat. „

9. Tu si teprve Lamech dodal odvahy a pravil Pánu: „Přelaskavý svatý Otče, hle, já jsem si vzpomněl, že jsi předtím nařídil, aby přede mnou nikdo nekrácel. A hle: Tisícové jsou před námi!”

10. Pán však odpověděl: „To vidím také, Lamechu! Dal jsi však předtím ohlásit, že nemá nikdo před námi kráčet?”

11. Ty pravíš: „Ach! Na to jsem nepomyslel!”

12. Nuže, je-li tomu tak, proč tě tedy pohoršuje napřed klusající dav?!

13. Já jsem však nemínil tuto cestu, kterou nyní konáme, nýbrž jen úřední cestu tvého kněžství.

14. Proto buď nyní úplně klidný a krácej vpřed; neboť tak je to správné a tak ať to také zůstane, že má lid kráčet vždy před naší tváří.

15. Při tomto pořádku ať také vždy budoucně zůstane tělesně i duchovně.

16. Když budeš mít lid vždy před sebou, tak Mí budeš správným pastýřem tohoto Mého stáda. Amen.“

17. Tato řeč Lamecha uklidnila a šel nyní čile vpřed.

18. Když vyšli z města a Lamech spatřil v blízkosti před sebou nádherný chrám, tu se převelice rozveselil a jal se téměř ze samé radosti skákat

19. Toto by byl také učinil, kdyby se nebyl ostýchal před lidem.

20. Pán mu však řekl: „Poslyš, Lamechu, Mé děti smějí být ve jménu Mém také zcela podle čisté chuti srdce veselé. Proto také můžeš jako jelen skákat, neboť Mně je ten, kdo je v jménu Mém veselý, milejší než ten, kdo na Mém srdci truchlí!”

21. Neboť Já jsem vás stvořil jen pro blaženost, a nikoli pro truchlivost.“

22. Tu se jal Lamech skutečně skákat.

23. Jelikož to však lid viděl, velice se podivoval a někteří z lidu chválili a velebili Boha za to a skákali zároveň z velké radosti do výšky.

24. Jiní však pravili: „Hledte, hledte, náš dřívější král se stal tanečníkem.

25. Toto mu způsobilo jistě ti z výšiny; neboť jsou prý to samí nejmocnější mágové, takže je dokonce i kameny poslouchají.“

26. Opět jiní jim však takové řeči vytýkali a říkali: „Nevidíte desku, zdobenou jménem Božím a kráčet ty mocné?!”

27. Proto nemluvte křivé věci, nýbrž klaňte se svatosti věčného všemohoucího Boha, o kterém nás učil kdysi velký Boží zřec, kníže Farak.“

28. Za těchto událostí došli nyní také ke zlaté bráně okružní zdi.

29. Mura otevřel bránu a průvod se pohyboval k chrámu; ale lid se již neodvažoval svýma nohama přes práh, nýbrž zůstal zcela klidně mimo zeď.

* * *

Kapitola 238.

Nádhera a vnitřní výprava chrámu. Chrámový služební řád.

25. ledna 1843

1. Když vznešený průvod došel až k chrámu, otevřel opět ihned Mura zlatou bránu a Lamech mocně užasl nad velkou nádherou.
2. Když se však ze svého velkého úžasu vzpamatoval, tu mu si nejprve všiml, že dovnitř chrámu vnikalo každou řadou okem jiné světlo, a to dolní řadou sytě růžově červené, střední řadou zelené, po obou stranách posledních okem však více do žluta přecházející a nejvyšší řadou pak modré, na obě strany do fialova přecházející.
3. Toto nemohl v sobě potlačit; neboť jeho zvědavost byla tímto zjevem příliš zaměstnána.
4. Proto se obrátil na Pána a řekl Mu: „Pane, nejmoudřejší, nejdobrotivější, nejlaskavější Otče, který jsi svatý, přesvatý, Ty jistě zcela dobře vidíš, co mne nyní obrátilo k Tobě.
5. Kdyby to byla Tvá nejsvětější vůle, pak bys zajisté mohl mé srdce uklidnit.“
6. Pán však pravil: „Poslyš, Lamechu, Má služba, kterou nyní vykonáváš, všemu předchází; proto nech nyní barvu oken barvou a konej Mi, co ti nyní náleží.
7. Až to vykonáš, pak se teprve obrať na Muru a on ti sdělí, jaká je příčina tohoto barevného světla.
8. Hle, před tebou již stojí oltář. Přístup na jeho pravou stranu a vyčkej, až požehnám Svou rukou oltář.
9. Až toto se stane, potom teprve postav desku na oltář; Já pak dám k oběma stranám oltáře dva cheruby a ti budou vždy střežit tuto Mou svatost mezi vámi.
10. Nad jménem dechnu světlý oblak na znamení, že Já, věčně všemohoucí, živý, jediný Bůh a Pán nebes a země jsem toto zde ustanovil na vaši záchranu od věčného zániku.
11. Kdo se bude k tomuto chrámu blížit s důstojným a čistým, láskou naplněným srdcem, ten bude posílen Mou milostí.
12. Kdo se však bude k tomuto chrámu blížit se srdcem nehodným, nečistým, světským a samolibým, toho uchvátí oheň řítící se ze střechy chrámu a usmrtí ho a pak zcela stráví!
13. Do chrámu ať nikdo nevchází, jedině ty jako Mnou ustanovený velekněz nížiny a též kdyby přišel někdo s výšiny, a po tobě však potom tvůj nejstarší syn, jestliže ho napřed ve jménu Mém požehnáš namísto sebe na velekněze.
14. Toto velekněžství zůstane stále při tvém hlavním kmeni.
15. Kdo by se však jinak odebral do chrámu, bude cheruby ihned usmrcen.
16. Rovněž také ať se žádná žena do této svatyně neodváží, chce-li zachovat život, ani z výšiny, a ještě mnohem méně z nížiny!
17. Ty sám však půjdeš do chrámu také jen čtyřikrát za rok a budeš se napřed sedm dní připravovat a náležitě budeš rozvažovat, kam a před koho tu předstupuješ.
18. Kdybys toho však nedbal, věru, nedařilo by se ti lépe než každému jinému.
19. Půjdeš-li však do chrámu, pak za sebou nezavírej, aby také lid mohl z náležité vzdálenosti pohlédnout do svatyně a uzřít tu Mou velkou nádheru.
20. V předsíni se však shromažďujte každou sobotu a děkujte Mi a přinášejte Mi za oběť jen lásku a mimoto žádnou jinou oběť.
21. Neboť vaše oběť je oběť Kaina, a na tu neshlédnu, leč jen ve vašich srdcích.
22. Do předsíni ať však nevchází žádný muž s pokrytou hlavou a žádná žena s obnaženým obličejem.
23. Dokud budete zachovávat mezi sebou tento Můj řád, dotud také zůstane mezi vámi viditelně a vždy účinně tato Má milost.
24. Jestliže však tento Můj řád někdy opět opustíte, pak vám bude tato svatyně vzata a místo ní uzříte ve vše stravujícím plameni nad oltářem soud!
25. Potom přijdou na vás děti výšiny a budou vás bít zhoucími pruty.
26. Hle, to je zatím Má vůle.
27. A tak tedy nech, ať požehnám oltář a ty naň postav desku a potom staň se Má vůle!“

* * *

Kapitola 239.

Lamechovo úzkostlivé a smutné rozjímání u oltáře. Uklidňující vysvětlení Páně o účelu chrámového řádu, požehnání oltáře.

26. ledna 1843

1. Po této řeči šel Lamech ihned na pravou stranu oltáře, postavil se tu s deskou v rukou a přitom z jeho tváře vyzírala velká úzkost a bázeň.
2. Jelikož toto však Pán velmi dobře zpozoroval, ustal ihned již v téměř započatém žehnání oltáře a pravil:
3. „Lamechu, co je ti, že tvůj obličej a všechno tvé chování nyní oznamuje, jako kdyby toto vše předcházelo v tvé mysli?
4. Copak Můj tobě nyní ze mne daný řád, abys věděl, jak uchovávat Mou svatyni a že se jí nemůže a nesmí nic nepřipraveného a nečistého přiblížit, způsobuje, že se chvěješ?
5. Mluv tedy a Já ti budu milostiv.“
6. Lamech odpověděl. „Můj Pane a Můj Bože, copak má bezmocný červ v prachu mluvit ještě k Tobě, jestliže jsi jednou vyslovil Svou všemohoucí nejsvětější vůli?!
7. Tu platí jen podle tohoto úradku z Tebe: „Člověče, tvore, žij neměnitelně podle ní, anebo Já, tvůj všemohoucí Bůh a Tvůrce, tě náhle zničím a navěky zahubím.
8. Hle, Ty bys nám, ubohým červům nížiny dal sice nyní Svou svatyni a tím nekonečně velkou milost; co však nám to podle Tvého věčně neměnitelného výroku přinese?
9. Nic jiného než smrt, záhubu a pak strašný soud muk.
10. Nesměl bych znát lidskou přirozenost, abych nevěděl, jak se velmi snadno dostane na nečisté cesty! Když se toto zlo přihodí slabému člověku, co je potom s ním po boku této svatyně?!
11. Proč smím do chrámu jen já sám, když jsem byl přece vždy největším hříšníkem před tebou, a tisíckrát čistější se však toho nesmí pod ztrátou svého života odvážit?!
12. Že se nikdo nemá s nečistým srdcem k tomuto chrámu přiblížit, to je jen chvalitebné; kdo však má před Tvou svatostí čisté srdce?
13. A tak hrozí nevyhnutelná smrt každému z nás, kdo by se kdy odvážil k tomuto chrámu se přiblížit!
14. Nádherná svatá desko, s jáсотem jsem tě vynášel, ale s bědováním se budu opět vracet domů od tebe; neboť nejsi nám, ubohým, požehnáním, nýbrž byla jsi nám dána k neúprosnému soudu!
15. „Pane, nepřihlíží-li se tedy již k našemu konečnému zničení, pak se nicméně staň Tvá vždy všemohoucí svatá vůle! Amen.“
16. Když to Lamech dopověděl, shlédl Pán co nejsoucitiěji na něho a řekl mu: „Lamechu, vpravdě ubohý synu svízele a temnoty, pročpak se nadarmo děšíš?!
17. Hle, kdybych byl takovým přítelem usmrcování Mých dětí, bylo by bývalo nutné, abych k vám přišel viditelně?!
18. Hle, stačila by myšlenka a celé stvoření by bylo zničeno, jako kdyby ho tu nikdy nebylo!
19. Já jsem však přišel k vám, duchovně mrtvým, jen proto, abych vám zcela dobrovolně ze Svého velkého slitování přinesl znovu život, který jste pozbyli, a abych vám zde dal také ústav, v němž můžete ztracený život vždy opět obdržet.
20. Že tento ústav musí být udržován v čistotě a pořádku, aby tato síla pro vaši spásu nebyla všelikým nepořádkem oslabována, řekni, je toto snad soud?
21. Dovolím-li vstoupit do této svatyně jen veleknězi, co tu ztrácejí ti ostatní?
22. Lpí-li na Mně láskou, věru, pak je toto víc než tisíc takových chrámů!
23. Kdo Mne však miluje, ten je již v nitru chrámu, ano, v nitru duchovního chrámu a půjde-li s tebou do tohoto chrámu, pak také jistě smrt nenalezne.
24. Neboť kdo Mne miluje, ten je již shora a může v každé době do chrámu.
25. Avšak nemůžeš přece ode Mne žádat, abych vám dal chrám naplněný Mou živou milostí za svinský chlív
26. Proto ať jen zůstane při mém dřívějším výroku a buď ujištěn, že nikdo z toho škodu neutrpí!
27. Neboť Já jsem přece Otec vás všech, avšak žádný vrah!
28. A tak tedy žehnám tomuto oltáři! Amen.“

* * *

Kapitola 240.

Oltář se dvěma cherubíny a oblačný sloup. Henochův obdiv nad velebným uspořádáním oltáře v nížině a vysvětlení Páně. Pán se stává opět neviditelným.

27. ledna 1843

1. Když tedy Pán požehnal chrám, Lamech postavil také desku na oltář a Pán Se dotkl rukou desky.
2. A hle, tu byli spatřeni, a to všemi přítomnými, dva velmi vážní cherubíni, stojící na světlých obláčcích po obou stranách oltáře.
3. Poté dechl Pán na desku a ihned stál nad deskou a oltářem světlý oblačný sloup, sahající nahoru až ke zlaté střeše.
4. Když nyní všichni přítomní toto vše spatřili, tu je pojala úzkost a tíseň, ano, sám Henoch pozoroval tento zjev s největší a nejuctivější pozorností a řekl si:
5. Přelaskavý svatý Otče, jak nekonečně dobrý jsi! Na Tvé svaté výšině jsi nechtěl téměř zcela žádný oltář, a dal Ses dokonce přemluvit k přijetí nejobyčejnějšího oltáře a nechtěl jsi nám, dětem hor, zanechat žádné jiné viditelné znamení než jen znovuzřízenou jeskyni Adamovu a nejprostší chatu Puristinu.
6. Zde jsi však postavil tak velkolepý památník, že na něj budou Slunce, Měsíc a všechny hvězdy co nejuctivěji pohlížet a děti výšiny budou s velkou žárlivostí shlížet do nížiny nyní tak vysoce požehnané!
7. Přelaskavý svatý Otče, Ty přece jen konáš obzvláštní věci a nikdo není s to spatřit smysl Tvého úradku, ale vím jen tolik, že toto vše konáš ze Své nekonečné lásky a slitování, a proto budiž jedině Tobě všechna má láska navěky!“
8. Tu však pohlédl Pán na Henocha a řekl mu skrz jeho srdce: „Lenochu, hle, zde je jméno, nahoře jeho Nositel; zde je znamení, nahoře Dárce znamení; zde Mé zdání, nahoře Mé bytí; zde nádhera znamení, nahoře moc Otcova; zde vše z drahokamů Země, nahoře živoucí Otcova láska a něha!
9. Můj Henochu, které znamení se ti zdá být lepší?!“
10. Tu pravil Henoch až do nejvnitřnějšího vlákna dojat: „Ó, nevýslovně nejlaskavější, nejsvětější Otče! Zde umlká mé srdce v příliš mocné lásce k Tobě a já nemohu říci nic jiného než: Otče, jak nekonečně dobrý jsi!“
11. Pán však řekl nato přede všemi hlasitě Henochovi: „Henochu, „Můj jediný veleknězi této doby, ježto nyní nebe a Země splynuly v jedno a uskutečnilo se společenství andělů nebeských s vámi, Mými dětmi, pravím tobě: Také toto stádo budiž od nynějška svěřeno tvé ochraně.“
12. Uvidíš-li jeho nesnáz, pak se sem odeber a zjednej ve jménu Mému opět náležitý pořádek.
13. Sehelovi na výšině pak řekni, aby přišel opět ke Mně, neboť ho potřebuji, a řekni mu dále, aby vzal meč a kráčel s ním jako nejvyšší, pro stálý boj vyzbrojený kníže všech nebeských andělů.
14. Nezapomeň, neboť Sehelův čas je vyměřen právě tak jako Můj.“
15. Tu se obrátil Pán na Lamecha a řekl: „Lamechu, hle, nyní je vše uspořádáno. Zůstaň v tomto řádu co nejjasněji ti nyní oznámeném, a tak zůstaneš stále v živém společenství nebes a bude se dobře dařit tobě i všemu lidu na Zemi.“
16. Kdo však bude nade všechno milovat Mne a z velké lásky ke Mně se bude ve všem světském zapírat, ten bude mít život věčný a smrti neuzří, nepocítí a neokusí.
17. V této svatyni se však budeš vždy dozvídat Mou vůli, budeš-li Mi napřed v modlitbách obětovat své srdce.
18. Přijde-li však k tobě někdy Henoch anebo ty k němu, pak ho vždy vyslechni pro sebe a pro všecken tvůj lid.
19. Tak se tedy řiďte všichni podle Henocha; neboť Já k vám budu mluvit z jeho úst.
20. Nyní však přijměte všichni Mé otcovské požehnání. Má láska s vámi všemi! Amen.“
21. Tu zmizel Pán a všichni vzlykali a plakali.

* * *

Henochova řeč o neužitečnosti vynucené víry a viditelnou přítomností vynucené lásky k Pánu. Podstata pokory.

28. ledna 1843

1. Když se všichni ze svého velkého žalu poněkud zotavili, Henoch vstal, přistoupil k Lamechovi a řekl:

2. „Poslyš, bratře Lamechu, a poslyšte to vy všichni! Vy všichni jste nyní na vlastní oči viděli Pána, přelaskavého svatého Otce působícího a všichni jste slyšeli Jeho božský všemohoucí svatý otcovský hlas a každý si musel sám přiznat a ve vlastním srdci říci: „Věru, takto nemůže žádný člověk mluvit!“

3. A tak jste také viděli Jeho skutky, které žádný člověk nemůže nikdy učinit ze sebe, leč že je koná jen Pán, kterého jste nyní viděli a slyšeli skrze něho.

4. Věříte tedy nyní ovšem jistě nepochybně, že je to Pán; ale hleďte, ani tato vaše víra, ani tato vaše láska k Němu vám k ničemu neprospívá, protože jste byli přinuceni ve Viditelného věřit a Hmatatelného milovat, neboť jste to nemohli nečinit, jelikož vás všechny pudila a neodolatelně k Němu přitahovala Jeho všemohoucí přítomnost.

5. Jelikož toto vám však k ničemu neprospívá, je otázkou, co tedy máte nyní činit, aby vám ona víra v něho a ona láska k němu prospěly.

6. Pohleďte, milí bratři, to je nyní velmi důležitá otázka a tuto otázku vám musím zodpovědět.

7. Vy se nyní sice tážete ve svých srdcích, „A pročpak nám tedy toto vše nemá k ničemu prospět? Copak nám to již nesmírně neprospělo a nebude věčně prospívat?!“

8. Máte pravdu, moji milí bratři, že se takto tážete. Já však vám pravím: Zde o nějakém prospěchu není řeč. Neboť vše, co Pán koná, je k našemu prospěchu, jestliže toho správně používáme; používáme-li toho obráceně, pak nám to však také může být k největší škodě.

9. Že Pán stvořil a dal nám svobodné, samostatné jsoucno a mimo to ještě stvořil pro nás nádhernou Zemi, která nás nosí a všim možným zaopatřuje, kdo tu řekne, že nám to k ničemu neprospívá?!

10. Ale kdy je nám toto vše ke prospěchu? Jen tehdy, když toho všeho podle božské vůle používáme.

11. Nepoužíváme-li však toho tak, pak je nám to ihned k soudu, který je již prvou smrtí ducha a z této smrti, kterou je totiž soud, dopravuje nás to potom k smrti skutečné a věčné.

12. Nuže, hleďte, právě tak, jako vás Pán kdysi všechny stvořil k svobodnému, samostatnému působení za pomoci vám propůjčené živé síly z něho, tak vás také nyní utvářel ve víře a lásce nově ze Sebe!

13. Tato víra a tato láska není nyní ještě ani dost málo vašim vlastnictvím a neposlouží vám tedy také k životu, nýbrž je pro všechny jen soudem, neboť takto věřit a milovat jste nyní nuceni.

14. Co však máte tedy nyní činit, abyste se z této tísně soudu vyprostili?

15. Hleďte, na to máme všichni jen jediný prostředek a tento prostředek je velká pravá pokora srdce. A v čem záleží tato pokora?

16. Záleží v tom, že se považujete být nejvýš nehodní této milosti, která se vám stala nyní údělem a považujete se za nejnepatrnější v lidu a učíte lid co nejhrolivěji Boha jako Pána a jedině pravého Otce poznávat. A dále záleží v tom, že jestliže jste po celý den ve jménu Páně pracovali, potom na konec dne ve svém, živou láskou k Němu naplněném srdci řeknete:

17. „Pane a Otče, shlédni milostivě na nás shnilé a lenivé sluhy a pohlédni na naši práci, jako kdyby byla něčím před Tebou! Neboť poznáváme a živě před tebou vyznáváme, že všechno dobro, které je na naší práci, je skutkem od tebe; my jsme však ti byli na tvé práci našima neobratnými rukama jen překážkou. Přijmi tedy naši vůli na místě skutku a staň se vždy jen svatá vůle Tvá!“

18. Hleďte, teprve při tomto založení vaší mysli bude vám tato víra a tato láska ku prospěchu

19. Toto nyní tedy slibte Pánu v srdci, tak budete mít v pravdě živého ducha a vaše děti a vnukové budou navěky s vámi sdílet v Pánu vaše požehnání. Amen.“

* * *

Kapitola 242.

Řeč Henochova k Lamechovi o jeho kněžské činnosti v chrámu. Předpisy pro zkoušení návštěvníků předsíně chrámové.

30. ledna 1843

1. Po této spíše všeobecné řeči se obrátil Henoch k Lamechovi samému a řekl mu:
2. „A nyní, můj milovaný bratře Lamechu, poslyš mne jedině pro sebe; neboť takto zní vůle Páně výlučně tobě:
3. Nyní zavřeš chrám na devadesát jeden den; od devadesátého prvního však od zítřka jedničkou počítaje, otevřeš zrána opět chrám a vejdeš však teprve k večeru do chrámu a pak se v něm zdržíš po dobu obratu jednoho stínu.
4. Budeš-li však v chrámu stát před Bohem, pak nepoužívej úst a rovněž ne také rukou, nýbrž v úplném klidu vyčkávej Božího Ducha a ve vší pokoře a lásce svého srdce čekej na Něho!
5. Neříkej však ani srdcem, a ještě mnohem méně ústy: „Velký, všemohoucí Bože, svatý Duchu vší věčné síly a moci, přijď ke mně, a sděl mi ze Svých svatých úst Svou nejsvětější vůli!“
6. nýbrž mluv v sobě jen v živém cítění takto před Bohem: „Ó, Bože, Ty jediný Pane nebes a Země, zde stojím, nejnehodnější hříšník před tebou a nejsem hoden, abys na mne shlédl v této Tvé zřízené svatyni.
7. Avšak Ty Sám jsi mne povolal, abych vstoupil sem do tohoto svatého domu; staň se tedy se mnou vždy, tedy věčně, svatá vůle Tvá.
8. Bože, jelikož jsi nás však Sám učil, abychom Tebe jako Otce milovali a jako jedině pravého Otce uznávali, a tedy také volali, volám tedy také já k Tobě:
9. „Přelaskavý svatý Otče, buď mně ubohému hříšníku milostivý a milosrdný a odpusť mi, že se odvažuji svým nečistým srdcem Tě milovat a jako hrubý a velký hříšník jako Otce volat.“
10. Hleď, můj milovaný bratře Lamechu, to bude vždy tvou záležitostí v chrámu.
11. Jestliže jsi však toto co nejživěji v sobě vykonal, pak vejdi do úplného klidu a očekávej slovo a vůli Páně!
12. Přijde-li, pak Ho co nejpečlivěji dbej, zaznamenávej je na deskách a zvěstuj je pak lidu.
13. Nepřijde-li však, pak vzdej Bohu v srdci čest, vystup pak co nejuctivěji z chrámu a uzavři jej opět na devadesát jeden den.
14. Ale předsíň ať je v sobotu ráno vždy lidu otevřena a ať je ponechána otevřena až do rána příštího dne, aby také daleko bydlící mohli ještě brát na ní podíl, kdyby v sobotu nemohli k tomuto svatému místu dorazit.
15. U brány předsíně ať jsou vždy přítomni dva strážcové a ať všechny, kdož vstupují do předsíně, náležitě zkouší a varují.
16. Neboť kdo by se chtěl přiblížit chrámu nehodně, toho by čekalo to, co jsi slyšel od Pána Samého.
17. Proto ať je každý, kdo chce vstoupit, dříve v jeho mysli zkoušen strážci u brány; a kdyby ho tito neshledali hodným, ať ho pak co nejdůtklivěji varují, aby do předsíně nevstupoval dříve, než se očistí, a tak se učiní hodným stát se způsobilým vstoupit do předsíně.
18. Zkouška se však má vždy týkat srdce toho, jenž chce vstoupit a strážcové sami musí však být po tobě první mužové nejčistšího srdce a svůj úřad musí spravovat ve vší pokoře a lásce k Pánu.
19. Toto ses tedy ještě musel dozvědět. Jelikož jsi nyní ve všem poučen, a to zde ve svatyni, vystoupíme tedy z ní, chrám pak zavřeme a ještě se o leccčems v předsíni poradíme a konečně se do tvého domu navrátíme.
20. A tak se toto tedy vše staň ve jménu Páně! Amen.“

* * *

Lamechův údiv nad nádherou chrámu a jeho neschopnost pochopit duchovní obdobu stavby chrámové. Řeč Henochova o nutnosti vyučování chrámového velekněze Bohem.

31. ledna 1843

1. Po těchto slovech Henochových vzdali všichni Bohu v srdcích čest, odebrali se potom z chrámu a Lamech jej uzavřel.
2. Teprve nyní si začal Lamech chrámovou stavbu náležitě prohlížet a zkoumat; a když spatřil jeho všestrannou nádheru, byl opět pln velké radosti a chválil Boha, že propůjčil člověku poznání, jímž byl s to provést něco tak úctu budícího, vznešeného a nanejvýš nádherného.
3. Avšak Henoch vzal Lamecha za ruku a řekl: „Milovaný bratře Lamechu, jak velmi dobře pozoruji, tobě se neobyčejně zamlouvá nádhera tohoto chrámu. Rozumíš však také tomuto chrámu a jeho stavbě?
4. Ty mi v srdci říkáš: „Nikoli, bratře, odkud bych měl tomu rozumět?!
5. Dobrá, pravím tobě, jsi nyní poctivý a úplně čestného srdce; proto mi také musíš toto doznat.
6. Pohled však poněkud hlouběji a v náležitě hloubce svého srdce shledáš, že je tam žhoucím písmem napsáno:
7. Ty, velekněz ve svatyni Páně, musíš v duchu pravdy poznávat dílo, nad nímž tě Pán ustanovil, jinak jsi v něm slepým rouhačem.
8. Běda tobě, budeš-li chtít učit svého bratra něčemu, čemu nerozumíš, neboť praví Pán:
9. „Tu budu trestat mistra i učedníka a dříve nepohlédnu ani na jednoho ani na druhého!“ – Lamechu, rozumíš tomu?!
10. Hle, kdo chce mluvit o Bohu a Jeho dílech a chce v tom poučovat svého bratra, ten musí být napřed sám Bohem vyučován.
11. Proč? Protože Boha a Jeho díla nezná nikdo jiný než jen Bůh Sám.
12. Vše toto je ti nyní ještě cizí a ty nevíš, jak Bůh člověka učí a vychovává.
13. Pravím tobě však: Ještě dnes, než nastane úplná noc, naučíš se prvým základům a potom tak dále, až zde budeš stát jako úplný Boží učenec.“
14. Tu se Lamech opět velmi mocně zarazil a rozhorleně řekl Henochovi: „Bratře Henochu, mluvíš ke mně tak, že to mé srdce nemůže pochopit!
15. Prosím tě tedy a pravím tobě: Vyjádři se rozumně, jinak se tvá řeč pro mne nehodí.“
16. Ty jsi dříve pravil: „Běda učiteli, který chce svého bratra učit něčemu, čemu sám nerozumí!“
17. Ale copak mám nyní říci já, mluvíš-li přede mnou věci, které jsou mi cizejší než konec světa, je-li někde?!”
18. Tu Henoch řekl Lamechovi: „Bratře Lamechu, nerozhorluj se nadarmo; neboť kdyby žák věděl již napřed, co by se měl dozvědět teprve od svého učitele, řekni mi, zda by tu nebyl učitel nejnepotřebnější bytostí na světě?!
19. Velký rozdíl mezi učitelem a žákem je však ten, že žádný žák není hned z počátku tak dokonalý jako jeho učitel.
20. Je-li však jako jeho učitel, pak je dokonalý a není pak již rozdílu mezi učitelem a žákem.
21. Hle, mne seslal Pán k tobě za předběžného učitele z výšiny; proto mne tedy také poslouvej.
22. Jak pošetile by však musel přikročit učitel k dílu, kdyby chtěl podávat svému žáku vysvětlení o nějaké látce a o úplném rozboru látky dříve, než by mu ukázal vlastní látku, o níž má pojednávat?!
23. Hle, já jsem ti však nyní dal podle Božího řádu napřed hrubou látku; jsem tedy pravý učitel podle Božího řádu.
24. Proto se předčasně nerozhorluj. Dal-li jsem ti látku, pak ti také podám vysvětlení.
25. Ale vše potřebuje svůj čas a svou trpělivost.
26. Ve svém domě se pak dozvíš více; a tak tedy půjdeme tam! Amen.

* * *

**Návrat společnosti do města a do domu Lamechova. Sběh lidu.
Henochova dobrá rada a Lamechovo účinné vysvětlení lidu.**

1. února 1843

1. Po této řeči Henochově se odebrali všichni přítomní – „Lamech, Thubalkain, Mura, Cural, sedm poslů a rovněž i Henoch – z rozsáhlé předsíně do města a odtamtud do domu Lamechova.

2. Když však tato společnost vystoupila z Boží zahrady (tak byla později nazvána předsíň chrámová) a chtěla se odebrat k městu, hle, tu byla zadržena lidem,

3. neboť lid pohřešoval onoho dříve spatřovaného mladého, nádherného Muže, a jelikož ho neviděl ani dříve vystoupit z chrámu, ani nyní ve společnosti, domníval se, že ho snad Lamech a jeho společníci uzavřeli dokonce v chrámu, kde by pak musel vyhladovět a zahynout.

4. Jelikož Lamech viděl, že se lid stával stále prudší a po proniknutí k Lamechovi, křičel „Lamechu, starý zuřivče, starý tyrane, vrať nám onoho nádherného Muže, jinak tě na kusy roztrháme!“; tu byl Lamech ve velké úzkosti a tísní. Křičel na Henocha:

5. „Henochu, mocný příteli Páně! Copak nevidíš velkou nesnáz, v níž jsme se ocitli?!

6. Musím tedy nyní zahynout? Prosím tě, poraď, jak se budeme zde moci zachránit z rukou tohoto zuřícího lidu?“

7. A Henoch se poté obrátil k Lamechovi a řekl: „Ó malověrný! Copak nemáš v ruce klíče?!

8. Řekni poštilému lidu, aby šel s tebou a onoho mladého nádherného Muže si z chrámu přivedl! Přesvědčí-li se, že v chrámu již nikdo není, uklidní se a my potom budeme moci jít zcela nerušeně domů. Učiň to tedy! Amen.“

9. Tu nabyl Lamech opět odvahy a pravil k hlavním křiklounům: „Poslyšte, ten mladý, nádherný Muž Se nedá námi vůbec zavřít, neboť On je všemohoucí, jediný Bůh a Pán.

10. Jen Jeho svaté jméno zůstalo živě v tomto chrámu; On však Se stal k našemu největšímu politování ihned neviditelným, jakmile nám sdělil Svou svatou vůli. Pak nejvyšš divuplně živě požehnal oltáři a celému chrámu.

11. Toto se vpravdě stalo a svědčí o tom mocní živí cherubové na světlých oblacích po obou stranách oltáře, na němž spočívá nejsvětější jméno onoho nádherného Muže a také to oznamuje světlý oblak nad oltářem!

12. Nechcete-li věřit mým slovům, zde jsou klíče! Vezměte je, jděte tam, prohledejte chrám a přiveďte pak sem onoho nádherného Muže. Ať Se pak Sám před vašima očima na mně pomstí! Nenaleznete-li Ho však, pak přece snad uvěříte, že je tomu tak, jak jsem vám to nyní řekl, a nebudete moci již nic proti mně mít!“

13. Hledte však, aby vaše srdce bylo čisté, jinak by se vám při přiblížení se k chrámu velmi špatně dařilo!“

14. Když nyní křiklouni toto od Lamecha uslyšeli, mocně se zarazili a nikdo neměl odvahy uchopit klíče a také nikdo nedovedl Lamechovi na toto jeho oslovení něco odpovědět.

15. Avšak Lamech se nyní otázal zcela vážně: „Nuže, pročpak ještě váháte? Není dostatečným důkazem, dávám-li vám právo k vlastnímu prozkoumání?“

16. Tu křiklouni ustoupili a pravili: „Nyní věříme, že je tomu tak, jak jsi nám řekl. Odpusť nám však naši hrubou dotěrnost, neboť onen mladý Muž naladil naše srdce pro sebe.“

17. Lamech odvětil řečníkovi: „Ještě vám však dodávám: Zůstanete-li všichni povždy v této živé náladě pro tohoto mladého Muže, budete kráčet po pravé cestě, neboť tento Muž je Bůh od věčnosti. Je to Bůh Farakův.“

18. Tu veškeren lid s hrůzou ustoupil a naše společnost se ubírala – jak bylo z počátku oznámeno, - nerušeně do města a rovněž do domu Lamechova.

* * *

Henochova řeč o podstatě výživy, napomenutí k střízlivosti.

1. Když všichni předem jmenovaní se nyní dostali až do domu Lamechova, otázel se Lamech Henocha, zda by nebylo na čase něco pojišť.

2. Henoch odpověděl Lamechovi: „Bratře, to si přeješ ve své přirozenosti podle svého starého zvyku. Staň se tedy také podle tvého přání. Avšak o nás se přitom nestarej; neboť my ještě nepocítujeme potřebu jídla, protože jsme ještě přesyceni velkou láskou a milostí Páně, kterého se nám tohoto dne tak přehojně dostalo.

3. Neboť hle, netoliko pozemským chlebem živ je člověk, nýbrž mnohem více slovem Božím.

4. Jíš-li však přirozený chléb a stáváš-li se tím nasycen a obživen, pak se otaž sebe: „Proč a jakpak mne přirozený chléb aneb vůbec přirozený pokrm nasýtil a obživil?“

5. A obdržíš v sobě vždy zcela platnou odpověď: „Protože také veškerá přirozená potrava pro tělo pochází z věčného, všemohoucího slova Božího.“

6. Nuže hle, jestliže tě však již sytí a obživuje zpevnělé a tvrdě poutané slovo Boží, oč mnohem více to bude s to způsobit volné, nepoutané, nejvyšší živé, čerstvé z úst Božích vycházející slovo!

7. My sami pocházíme zajisté ze slova Božího, nemůže tedy také pro nás na věky být nic více vyživujícího a nasycujícího než právě jen živé Boží slovo.

8. Žije tedy člověk netoliko chlebem a veškerou ostatní světskou stravou, nýbrž žije spíš každým slovem, které pochází z úst Božích.

9. Tím však nemá být řečeno, že proto nemá člověk požívat přirozenou stravu, vždyť ji přece Bůh proto stvořil a dokonce viditelně před námi všemi s námi požíval; avšak jen se nám nemá stát hlavní potřebou.

10. Hle, Lamechu, také toto patří do řádu božských věcí.

11. Pravím však tobě: „Buď vždy střídmý v požívání přirozené stravy; neboť spočívá v ní velké pokušení.

12. Můžeš mi úplně věřit: Požíváme-li přirozený chléb a plody půdy zemské, musíme být přitom velmi ostražití, abychom jejich hrubou, smyslnou tíží neutlačovali nesmrtelného ducha.

13. Neboť můžeš již u žravých dětí dokonce jasně spatřovat, jak se právě svou silnou žravostí ohlupují, a tak nejsou pak k ničemu duchovnímu přístupny, naproti tomu děti vždy více střídmé se stávají velmi brzy jemnými mysliteli.

14. A jako se však toto velmi snadno stává zřejmě již u dětí, tak se to také tím více stává u dospělých lidí, neboť člověk, ten je strháván vypěstovanými vášněmi, které jsou dítěti ještě cizí.

15. Pravím tobě, milý bratře Lamechu, v přirozené stravě požíváš, co je přírodní, a toto se v tobě nezduchovňuje, nýbrž zpřirodňuje to jen tvého ducha; ale ve slově přijímáš duchovno a toto sytí, živí a posiluje ducha pro věčný život.

16. Přirozenou stravou je tělo živeno a duch potlačován a nucen k postění; ale duchovní stravou získá obojí: Duch se stává silný a mocný a jeho smysly se nesmírně zbystřují a tělo se pak stává duchem poddajné, uskromnělé, trvanlivé a je udržováno v síle jako dobře tkaný oděv z jemných, ale o sobě tím tužších a silnějších vláken.

17. V přírodní stravě jsou zkažení duchové, a jestliže jich člověk přijal do sebe příliš mnoho, pak se stávají pány vlastního ducha a podrývají jeho bystrost tak, jako zlí hlodaví brouci a hlodaví červi podrývají strom, ničí jeho podstatu a konečně jej úplně zahubí.

18. Duchovní strava však je pro ducha oživujícím deštěm z nebe, pod nímž duch velmi brzy rozkvete v nádherně silnou a libě vonící květinu věčného života.

19. Tohoto tedy, bratře Lamechu, také vždy dbej a podle toho vychovávej sebe a svůj lid!

20. Jelikož sis však toto nyní potěšitelně a ochotně vyslechl, můžeš tedy také pro nás všechny dát připravit náležitou hostinu – ale s mírou a účelně! Amen.“

* * *

Kapitola 246.

Lamechovo ustanovení k bratrské hostině slavnostní pro chudé a uvězněné. Obdiv Brudala, spižníka a jeho vězněné rodiny,

1. Po této řeči, která Lamecha zcela živě povznesla a přesvědčila o pravdě věci, odebral se Lamech ihned k svému spižírníkovi do vedlejší místnosti a objednal střídrou, prostou hostinu.
2. Spižírník touto objednávkou zcela užaslý se tázal Lamecha, zda to myslí vážně.
3. Lamech mu však odpověděl: „Proč se mne na to tážeš? Já přece vím, co mám dělat.
4. Pravím však tobě: „Nyní se dále netaž, nýbrž čiň, jak jsem ti přikázal, a tak budeš správným sluhou toho, který ti byl nyní za pravého vůdce ustanoven Bohem.“
5. Tato slova spižírníka zarazila, i pravil poněkud polohlasitě u sebe: „Cožpak Lamech už není králem? Co to znamená, že praví: ‚Jenž ti byl za pravého vůdce ustanoven Bohem?‘ Tomu ať rozumí, kdo dovede a může; já však tomu nerozumím.“
6. Lamech si však dobře všiml, co si jeho spižírník zabručel do vousů, proto se k němu obrátil a pravil: „Poslyš Brudale, čemu nerozumíš, to ti přece může být vysvětleno. Hle, mezi Lamechem králem a Lamechem vůdcem je tento rozdíl:
7. Lamech jako král by tě dal pro tuto odmluvu ihned svázat a zavraždit. Lamech jako Bohem ustanovený vůdce přistupuje však k tobě, objímá tě a praví: ‚Milý Brudale, jdi a učiň, jak jsem ti přikázal, neboť tak tomu chce Pán, velký, věčný, všemohoucí Bůh Farakův.‘
8. Jestliže jsi však již připravil nadbytek pokrmů a nápojů, pak je nech. Ať se sejdou chudí a všichni vězňové v trůnním sále a pohosti je, jako kdyby to byli všichni moji bratři a děti.
9. Pošli rychlé posly do celého města a řekni jim: Koho najdou, ať ho přivedou do mého domu. A všechna vězení ať jsou otevřena a ať tam není ani jeden vězeň ponechán, ani moji nejtěžší a největší úhlavní nepřátelé, jejichž potrava se skládala dosud z velkého vařeného hmyzu (raků). Ať se nyní nasytí mou královskou stravou.
10. Neboť od nynějška již nechci být svému lidu soudícím králem a pánem nad životem a smrtí, nýbrž jen moudrým vedoucím bratrem všem v řádu Božím.
11. Hle, milý bratře Brudale, takový je nyní rozdíl mezi králem Lamechem a vůdcem Lamechem. Jdi však rychle a vykonej, co jsem ti nyní jako tvůj bratr poručil.“
12. Brudal z převeliké radosti vyskakoval a hlasitě pravil: „Ó, velký, všemohoucí Bože! Jen Tobě bylo možné přetvořit kovové srdce Lamechovo v teplé srdce bratrské!
13. Ó, Bože, ó Bože, jak nekonečně šťastného jsi mne pojednou učinil! Já tedy ještě dnes uvidím svou věrnou ženu, své dva bratry a svých sedm dětí – tři chlapce a čtyři dospělé dcery – kteří byli odsouzeni k smrti, přišli do vězení, protože se nechtěli klanět Lamechovi jako bohu!“
14. Tu Brudal běžel, obstaral vše a za hodinu byli již v trůnním sále všichni vězňové a také mnoho jiných ubožáků.
15. Brudal uvedl veškeré dvorní služebnictvo v největší činnost a pohostil všechny chudé a vězně, kteří pak chválili velkého Boha Farakova, že je tak divuplně osvobodil a jedli a pili.
16. Rodina Brudalova nechtěla však dříve pojíst, než by uviděla, že je Lamech skutečně tak přetvořen, neboť se domnívala, že by to také mohl být jen králův rozmar.
17. Avšak za chvíli přišel Lamech opět k Brudalovi a otázal se ho: „Brudale, pročpak jsi nám ještě nepodal žádné pokrmy? Hle, vždyť jsou u nás vznešení hosté z Boží výšiny! „Co si o nás pomyslí, budeme-li je tak zanedbávat? Proto se přece trochu starej, abychom obdrželi brzy něco k jídlu!“
18. A Brudal ukázal Lamechovi svou chvějící se rodinu a řekl mu: „Bratře Lamechu, povzbudť také tyto ubožáky, aby uvěřili, jakou milost ti dal Bůh.“
19. Když Lamech spatřil ty ubožáky, byl ihned dojat k slzám, sklonil se k nim, pozvedl je a řekl jim: „Pojďte ke mně! Já jsem vás soužil, a tím jsem se na vás hrubě prohřešil; ale nyní vám také všechny křivdy a bezpráví vynahradím tak, že se vám všem nebude dostávat ani slov, abyste to vše vyslovili.
20. Následujte mne do jídelny, abyste se posadili po mém boku a nyní jakož i povždy jedli u mého stolu.“
21. Tu se dali ubožáci radostí téměř do křiku, chválili a velebili Boha a následovali Lamecha do jídelny.

* * *

Kapitola 247.

Henochova a Lamechova střídavá řeč týkající se odkladu slavnosti Henochovo vysvětlení duchovní obdoby chrámu a jeho nitra.

6. února 1843

1. Když Lamech přišel se svou nově přijatou společností opět do jídelny, šel mu Henoch vstříc a řekl mu:

2. „Lamechu, milovaný bratře, copak je to dnes s tebou? Jindy bylo vše v nejlepším pořádku, mohl jsi jen pokynout a pokrmy byly na stole; nyní však běžíš již podruhé a od tvého prvního opatření k podávání pokrmu a nápoje uplynul již čas téměř dvou obrátek stínu, a stoly jsou ještě prázdné.

3. Byla snad tvá zásobárna strávena a tvé komory jsou prázdné, anebo se přihodilo něco jiného? Krátce a dobře, řekni mi, co toto vše má nyní znamenat?!”

4. Henoch a všichni ostatní z výšiny věděli však dobře, jaký byl toho důvod a Henoch dal tuto otázku Lamechovi jen proto, aby se tím Lamechovi dostalo příležitosti vejít hlouběji a pokorněji do sebe,

5. A tak se tedy Lamech také zcela mocně u sebe zarazil a okamžitě nevěděl, co by na to Henochovi odpověděl. Po malé chvíli se však konečně vzchopil a obrátil se na Henocha těmito slovy:

6. „Vznešený, mocný příteli Páně, hle, když jsem svému spížírnicku sdělil podle tvé rady svou žádost, divil se mým slovům. Já jsem mu však ukázal rozdíl mezi králem Lamechem a vůdcem Lamechem.

7. Aby jej však ještě jasněji uviděl a pochopil, vyzval jsem ho a přikázal mu, aby svolal veškeré mé služebnictvo a pomocí něho dal pak vyhledat všechny chudé v městě a propustil všechny dosud uvězněné, aby všichni přišli sem, a to do trůnního sálu, aby tu byli jako moji, jako i zajisté nás všech bratří a sestry, co nejlépe obslouženi pokrmem a nápojem.

8. Zde po mém boku spatřuješ již osm těchto bratrů a sester, na nichž se král Lamech těžce prohřešil. Vůdce Lamech se chce však nyní za to postarat o jejich časné i věčné blaho a je také skálopevně odhodlán toto co nejdokonaleji poskytnout všem, jež kdy jako král jakýmkoliv způsobem utlačoval, zejména pak chce dbát především všech těch, které nechal úpět ve vězeních.

9. Síň, těmito bratry a sestrami nyní již naplněná, může tě, vznešený příteli Páně, přesvědčit o všem tom, co jsem ti nyní sdělil.

10. Proto se tedy také pokrmy pro nás určené tak dlouho zdržely, avšak nyní budou ihned zdobit také naše stoly.“

11. Tu objal Henoch Lamecha a řekl: „Můj nyní převelice milovaný, opravdový bratře v Pánu! Hle, nyní sňal Pán z tebe všechny hříchy. Vypadáš nyní čistější než slunce na nejčistějším poledním nebi.

12. Hle, to je velký živý význam chrámu a všeho jeho zřízení.

13. Ty jsi ten chrám; tvá bytost je nyní mužná pevnost chrámu, okna jsou poznatky v tobě, které pocházejí ze světla plamene tvé lásky; zlatá střecha je tvá osvětlená hlava; oltář v něm je tvé srdce; cherubové po obou stranách oltáře značí tvou lásku k bližnímu a živé jméno na oltáři a světlý oblak nad ním je tvá živá láska k Pánu, z níž nyní toto vše konáš, a oblaka, která sahají až ke stropu, značí ještě to, že jsi s Pánem učinil dokonalý svazek lásky. Předstíň je tvůj tělesný život, v němž se nyní cvičíš v lásce k bližnímu.

14. Bratře, hle, takto ti Pán připravil velkou nádheru a učinil tě svým dítětem. Sláva tobě a tvému lidu!

15. Abys však viděl, jak se toto líbí Otcí, půjdeme do trůnního sálu a tam se dozvíš, s jakým zalíbením Otec pohlíží na takové jednání.

16. Tam tedy také povečeříme. Amen.“

* * *

Kapitola 248.

**Shromáždění hostů v trůnním sále. Zázračné stolní
plody. Sídlo a původ zla v lidském srdci.**

1. Po této řeči Henochově se všichni odebrali do trůnního sálu a Brudalovi bylo řečeno, aby nyní opatřil pokrmy do trůnního sálu také pro vznešené hosty a aby tam pro ně připravil pohodlný stůl.

2. Toto se také ihned stalo. Když však čelní hosté přišli do trůnního sálu, povstal pojednou velký jásot a Lamech radostně žasl nad množstvím hostů a ještě více však nad velkým a přehojným výběrem nejvzácnějších plodů.

3. Proto také povolal k sobě ihned Brudala a otázal se ho: „Ale poslyš, milý Brudale, co to znamená? Kde jsi vzal tyto mnou nikdy nevidané plody? Copak jsi snad konal zázraky? Jakpak se to stalo?!“

4. Brudal pravil na to Lamechovi sám tímto neobyčejným zjevem zcela užaslý: „Vysoce postavený vůdce lidu, na to se mne marně tážeš; neboť toto já sám teprve nyní objevuji.“

5. Myslím však, že vznešení, mocní hosté z výšiny budou ti s to dát nejdůkladnější odpověď. Můžeš se tedy se svou nejvyšší významnou otázkou obrátit na ně.“

6. Když to Lamech od Brudala uslyšel, obrátil se také hned na Lenocho, a to těmito slovy: „Poslyš, mocný příteli Páně, ty zde vidíš jistě totéž, z čehož já jsem samým úžasem téměř bez sebe. Řekni mi přece, v čem by mohl spočívat důvod toho. Je sice pravda, že Pánu jsou všechny věci možné a také vám velké věci skrze Něho, ale učinit z mých špatných plodů tyto ušlechtilé, to je mi nepochopitelné.“

7. Pánu je ovšem snadné ve Svém věčném řádu stvořit zázračně nejušlechtlejší plody; ale zda není proti Jeho svatému řádu učinit ze špatného to nejušlechtlejší a nejlepší? Krátce a dobře, tato věc je příliš silná, a tudíž také příliš nepochopitelná, proto podej mi o tom vysvětlení.“

8. Henoch se na Lamecha usmál a řekl pak: „Milý bratře, ty se ve své otázce rozhorluješ o kozí chlup, ale co je při této věci důležité, to tě, jak se zdá, nenapadá.“

9. Ty se mne nyní ve své mysli tážeš a říkáš v sobě: „Copak je toto důležité a kde to je?“

10. Vždyť jsi právě řekl, že se ti zdá, že by Pán podle Svého věčného, svatého řádu nemohl ze špatného utvořit ušlechtilé a dobré.

11. Copak jsi neslyšel, že Pán při stvoření Sám nazval všechny stvořené věci dobré? Kde mají být tedy ty špatné?!

12. Já však ti pravím::, Nic na světě není špatné, leč jedině člověk, jestliže se v srdci odvrací od Pána. Je-li však takto člověk zlý a špatný, pak je mu také celý svět zlý a špatný.

13. Jsi-li ve svém srdci čistý, pak ti bude vše čisté, to je, že budeš spatřovat vše v pravdě. Je-li však tvé srdce nečisté, pak bude také před tebou vše takové, jaké je tvé srdce.

14. Jaký jsi byl dříve jako král? Byl jsi špatný, zlý, pln lsti a podvodu. Takový byl také většinou vůči tobě tvůj ubohý lid a ty jsi ani v nejpoctivějším člověku nemohl spatřovat nic jiného než nejpotměšilejšího padoucha, a proto jsi ho dal uvrhnout do vězení.

15. Hle, Pán Se však nad tebou slitoval, zachránil tě od zániku a hle, nyní již nevidíš žádného padoucha a ti, které jsi dal uvrhnout do vězení, jsou nyní nejvládnějšími hosty v trůnním sále a jsou to samí bratři a sestry.

16. A nyní slyš dále; mohl-li Pán polepšit a očistit tebe, který jsi byl opravdu zlý a špatný, pak Mu bude zajisté snad také velmi snadno možné zušlechtit plody tvé, této půdy?!

17. Tyto plody ti však ukazují na plody skutků tvého srdce, a tedy také živé zalíbení Páně na nich. A máš zde tedy před očima, co jsem ti předtím předpověděl v druhém sále, totiž zalíbení Páně.

18. Hle, to vězí za tímto zjevem. Nyní půjdeme také my ke stolu pro nás připravenému a posílíme se ve jménu Páně. Amen.“

* * *

Kapitola 249.

Velká hostina. Spor mezi opožděnými chudými a sluhy před dveřmi sálu. Polonahý chudý Pán Sám.

8. února 1843

1. A tak se tedy celá společnost následující Henocha odebrala ke stolu pokrytému již všelikými plody.

2. Všichni v srdci co nejvroucněji děkovali za takovou milost Pánu a také Ho prosili, aby budoucně a vždy setrval se Svou tak vznešeně žehnajícím milostí u nich a aby je chránil od všelikého zla na duchu, jako i na těle.

3. Po tomto vnitřním, živém zvolání žehnal Henoch pokrm a nápoj ve jménu Páně a poté pravil: „Nuže, milí bratři a milé sestry, posílíme v dobré míře své tělo a ve jménu Páně budeme tedy jíst a pít.“

4. A hned se všichni chopili plodů, které však na tomto panském stole změněny nebyly; Lamech však měl velkou chuť na plody ušlechtilé.

5. Henoch však řekl: „Bratře Lamechu, Pán stvořil množství zvířat, která tu jsou jedině proto, aby dnem i nocí žrala; ale nám lidem nedal bytí proto, abychom jen žili a jedli, nýbrž, abychom se v duchu zdokonalovali, a proto máme jíst jen kvůli k tomu potřebnému životu těla s dobrým cílem a náležitou měrou, ale tento jediný zdánlivý život nemáme proto, abychom snad jedli nejlepší a nejušlechtilejší plody Země bez účelu a míry.“

6. Proto si dej zajít chuť na ony ušlechtilé plody, které zdobí stoly tvých hostů a zůstaň co nejvděčněji při tom, co nám ušetřil Pán.“

7. Tato řeč Lamecha ihned uspokojila. Jedl to, co bylo na jeho stole, a velmi dobře si pochutnával.

8. Když pak všichni takto velmi vesele a čile jedli a pili, povstala přede dveřmi trůnního sálu slovní půtka, která však hrozila stát se vždy prudší.

9. Lamech hned povstal a šel se podívat, co se tu děje.

10. Když však přišel ke dveřím, tu spatřil několik chudých, jimž však někteří hrubí sluhové odepřeli vstup proto, že přišli příliš pozdě a že se nesluší vstupovat do sálu, kde je již vznešené panstvo.

11. Když však Lamech spatřil tento nešvar svých sluhů, tu se téměř rozlítil a řekl sluhům:

„Zlá hadí havěti! Děkujte Pánu Bohu, že drží nyní můj spravedlivý hněv na uzdě! Věru, jinak by se vám za tento váš skutek dostalo nejhlubšího ze všech mých vězení na dobu celého vašeho života!“

12. Jste-li mými sluhy, pak vyčkejte mého rozkazu a čiňte pak podle toho, jak to učinil váš představený Brudal; ale vzdálena vám budiž veškerá svémocnost!

13. Nyní je mým a vaším jediným Pánem Bůh. Bůh vám však jistě nepřikázal, abyste zdržovali chudé ode mne! Jednali jste tedy slepě o své újmě!

14. Nyní vám však pravím naposled: To budiž vaše poslední svémoc! Učiníte-li toto ještě jednou, vystrčím vás nahé do nejpustších končin.

15. Nyní však odejděte do svého pokoje a litujte svého skutku, aby vám jej Bůh odpustil!

16. Vy však, moji ubozí bratři, pojděte se mnou a posilněte se v sále pokrmem a nápojem.“

17. Jeden však mezi oněmi deseti chudými vypadal velmi žalostně, neboť byl téměř polonahý; jemu také sluhové nejvíce zabraňovali ve vstupu.

18. Když ho však Lamech spatřil, byl dojat až k slzám a řekl mu: „Můj ubohý bratře, pojd' sem do mé náruče. Jistě ses stal chudým jen mou vinou. Věru, ty se staneš po mém boku skrze milost Páně nejbohatší. Pojd' se mnou k mému stolu.“

19. Chudý však řekl Lamechovi: „Spravedlivý králi, půjdu s tebou; ale nenechávej v nemilosti sluhy, kteří chtěli se mnou špatně nakládat, nýbrž odpusť jim úplně, jako jsem já jim z celého srdce odpustil.“

20. Tato slova chudého zlomila úplně srdce Lamechovo, takže zaplakal. Poslal také ihned jiného sluhu a dal oněm přísným sluhům oznámit, že jsou svobodni.. Lamech se však odebral se svým chudým hned do sálu a postoupil mu své místo.

21. Tu však přišli nyní také oni přísní sluhové zcela obměkčeni a padli před Lamechem z vděčnosti na kolena. Lamech je však hned vlastníma rukama zvedl a pozdravil je jako bratry.

22. Onen chudý však vstal, byl dojat až k slzám, objal Lamecha a řekl pak mu:

23. „Lamechu, nyní tě objal věčný život a Já, tvůj Bůh a tvůj Pán, ti budu nejen Otcem, nýbrž také bratrem! Tak budu tuto Zemi obývat navěky.“

24. Tu poznali všichni v tomto chudém bratru Pána.

* * *

**Henoch a Pán jako chudý. O podstatě všemohoucího
Božství a o chudobě Otcově.**

9. února 1843

1. Tato slova Chudého pronikla jako tisíc blesků srdci všech přítomných. Ani Henoch nebyl připraven na tento zjev, proto také již dříve na základě zázračného zjevu plodů dosvědčoval moudře Lamechovi zalíbení Páně.

2. Proto se také Henoch sám obrátil ihned k Chudému a řekl: „Táži-li se svého srdce, praví mi zcela potají: „Ty jsi to!“ Ale pohlédnu-li potom z hloubi srdce do oka ducha, nemohu tu objevit, jak může být všemohoucí svatý Otec, Tvůrce všech věcí, také Chudým! Proto prosím Tě v tom o slovo, abych Tě mohl poznat.“

3. Chudý však na Henocha jen pohlédl, a když Henoch spatřil oči Chudého, přispěchal k Němu a pravil: „Ano, ano, Jsi to Ty! Ty, dobrý Otec. Jsi to opravdu, neboť taková něha, taková mírnost, taková láska, taková věrnost a přitom nicméně taková božská vznešenost nevyzařuje z očí žádného člověka.

4. Teprve po tomto zvolání se Otec v podobě Chudého obrátil těmito slovy k naší společnosti a pravil jakoby Henochovi:

5. „Henochu a také ty, Lamechu, poslyšte! Co vám Chudý říká, to velmi hluboko podržte! Přijde-li k tobě chudý, a ty ho přijmeš ve jménu Mém, pak jsi přijal Mne.

6. Ty říkáš: „Jak je to možné?! Tobě je, ó, Bože, jen to vznešené, mocné, silné, příbuzno.“

7. Já však říkám: Vpravdě, vpravdě, ty Mne nemůžeš navěky nikdy poznat v Mé vznešenosti, ani v Mé moci a síle, zato však v Mém slitování a nejoprávněnější otcovské lásce.

8. Láska však přitahuje vše k sobě a chce v nejužším kruhu shromáždit vše kolem sebe. A hle, toto činí Otec!

9. Chceš-li však měřit vše podle mé božskosti, pak nemiluješ Otce, nýbrž chceš se jen přibližovat k Božství, které je ve Svě podstatě nekonečné, čímž se rozptyluješ a nakonec usmrčuješ!

10. Pochop však dále hlubokost Ducha Božího. Ty jsi stvořený člověk; jako takový sestáváš z těla a z živé duše, v níž přebývá Duch lásky.

11. Z Božství je tvé tělo. Jeho zákon je neměnitelné musení, tedy: být tak – a ne jinak; dělej co dělej, tvar změnit nemůžeš!

12. Poněvadž tvé tělo je tedy dílem neměnitelné božské moci, tedy pozůstává z všeobecného musení z Boha, proto je také smrtelné a zničitelné.

13. Ty se tážeš: „Jak je to možné?“ Hle, protože v Bohu přebývá naprostá svoboda a On tedy nikdy musení držet nemůže!

14. Kdyby byl Bůh jedině Bohem, pak by byl na věky nic nestvořil, nýbrž vše by bylo ještě jen Jemu viditelnou nekonečnou myšlenkou, ale žádná bytost by se netěšila svobodnému jsoucnu v Bohu.

15. Bůh však není jedině Bůh v Sobě a ze Sebe, nýbrž On je Bohem z Lásky v Sobě.

16. Bůh však vychází bez Svě Lásky a Jeho bytím je nekonečnost, toto Bytí Se však vždy vrací do Svě Lásky a nasycuje Se tu nekonečnou silou a mocí.

17. Nyní poslyš dále: Tvá duše je zplozena Otcem, který je láska v Bohu.

18. Jako však tato Láska je vlastní základní podstatou v Bohu, tak je tedy také tvá duše základní podstatou tvého bytí a je přijímací nádobou pro věčný život a vše v ní může být převráceno k věčnému životu, také tělo, které je dílem anebo chrámem Ducha Božího božským musením.

19. Ty se tážeš: „Proč musením?“ – Hle, dokud držíš kámen v ruce, dotud je také ve tvé svobodné moci a můžeš s ním dělat, co chceš.

20. Jestliže jsi však jednou vrhl kámen od sebe, pak jsi jej sice zprostil své libovůle, ale kámen nicméně musí letět směrem, který jsi mu dal mocí své ruky a volně vrženému kameni nemůžeš však již být soudcem během jeho letu.

21. Spadne-li však kámen zase na zem, jelikož nemá v sobě žádnou sílu, pak jej můžeš podle své libovůle opět soudit.

22. Kdo nyní má uši, slyš! Hle, Otec jako věčně nekonečně velká láska v Bohu aneb ve Svém působení dal od Sebe vše.

23. Velkým vrhem Své nekonečné moci naplnil všemi Svými nekonečně velkými myšlenkami na věky veškerou nekonečnost. Nepodržel pro Sebe nic, nýbrž dal vše, co měl.

24. Je tedy Otec v Sobě chudý a chudobou je nyní Jeho láska. Jeho bohatstvím a Jeho jediným věčným životem, v němž jediné pozůstává všechna moc a síla, je však nyní svobodná láska.

25. Tato chudoba je však nyní Otcova největší blaženost, neboť On nyní vidí vracet se vše k Sobě a může vše opět nekonečně zdokonalené uchopit ve Své lásce.

26. Hle, Slunce, Měsíc a všechny hvězdy, krátce vše, co můžeš spatřit a uchopit, srovnává se tedy s Mým Božstvím aneb s Mou mocí. Váže to Mé musení.

27. Avšak nemůže to takto zůstat, jaké to je; neboť vše je tu kvůli Otcí, aby On se obohacoval na věky, na věky, protože chtěl být nějakou dobu chudý ze Sebe.

28. Tak buďte také vy ze sebe Mým věrným obrazem. Buďte opravdu Mé děti. Dejte sem, jako Já vše, učíte svobodnou svou lásku a svůj život ze Mne, a tak se stanete se Mnou bohatými na věky, na věky! Staňte se chudými, abyste se mohli stát bohatými. Amen.“

* * *

Kapitola 251.

**Henoch uchvácen dobrovolnou Otcovou chudobou.
Sdělení Páně o velikosti jeho Otcovské Lásky k Svým
dětem. Pokyny o zčlověčtění a obětní smrt Páně.**

10. února 1843

1. Když toto Henoch a všichni ostatní od Otce v podobě Chudého uslyšeli, padli všichni před Ním na kolena, klaněli se mu a chválili Jeho nekonečnou dobrotu a jeho nekonečnou Lásku.

2. Henoch pravil pln nejvyššího vzrušení: „Ó, svatý Otče! Mnoho let se zabývalo mé ubohé srdce Tebou a našlo v sobě samém, že Ty jsi věčná, nejčistší a nekonečná láska.

3. Ze svého pocitu jsem se již záhy učil lpět vší láskou jen na Tobě, svatý Otče, a rovněž z téhož pocitu jsem se učil Tebe jako jediné pravého, nekonečně dobrého Otce poznávat a žádná protinauka nemohla mne přivést na jiné pojmy a představy o Tobě. Krátce, poznal jsem v Tobě především pro své srdce nekonečně dobrého Otce.

4. Když se nám všem na výšině dostalo však nekonečně nebeského štěstí a té milosti, že jsi nás navštívil, tehdy jsem také shledal svou dřívější nauku srdce úplně co nejnádherněji potvrzenu.

5. Ale přitom všem bych se byl přece jen nikdy neodvažoval pojmout o Tobě i jen zdaleka tuto ideu!

6. Jak zcela zničen stojím však nyní před Tebou, svatý Otče, ježto Ty Sám se nazýváš chudým. Ano, nejen nazýváš, nýbrž opravdu chudým být chceš, abys přijal nás všechny, jako i všechny miliony těch, kteří přijdou podle Tvé nejsvětější vůle ještě po nás, jako jeden navrátivší se paprsek milosti, který kdysi vyšel z Tebe, opět Tvou láskou a slitováním nekonečně v Tobě proslavený a byl nám všem viditelným všemohoucím, nejsvětějším Otcem.

7. Svatý, vší nekonečně nevýslovně nejvyšší láskou plný Otče! Vpravdě, vpravdě, vpravdě, toto odhalení je až příliš nevýslovně veliké a pro smrtelného člověka přesvatě vznešené!

8. Svatý, svatý, svatý jsi Ty, ó, Otče a nebe, Slunce, Měsíc, hvězdy a tato Země jsou naplněny Tvou nekonečnou slávou!

9. Proto Tě budu v srdci co nejvroucněji chválit, velebit a milovat nade všecko, nade všecko, nade všecko!

10. Nekonečně dobrý Otče! Kdyby mi bylo možné učinit Tebe opět bohatým, vše Ti navrátit, co Tvá nekonečná Láska nám všem tak přehojně, ano, v tak nekonečné hojnosti odevzdala, jaká blaženost by to byla pro mne!“

11. Tu objal Otec Henocha a pravil: „Milovaný Henochu, nestarej se o věci nepotřebné. Hle, kdyby Mi šlo o to, že bych chtěl opět mít vše dané, pak bych si to přece také mohl zase vzít;

neboť Já jediný bych k tomu měl moc a sílu, neboť mimo Mne není ani nějaké moci, ani nějaké síly.

12. Já však pravím tobě: „I kdybys Mi mohl dát také slunce, měsíce a všechny nesčíslné země v nekonečném prostoru, bylo by toto vše přede Mnou nekonečně méně, než když Mne nade všecko miluješ, jako miluje pravý syn svého jedině pravého Otce.

13. Neboť hle, toť ono nejvyšší, že Já jsem vám pravým Otcem a vy Mně pravými dětmi.

14. Vpravdě, vpravdě. Já obětuji pro jedno dítě miliardy všelikých sluncí a světů, kdybych nemohl to dítě jinak obdržet zase k Sobě zpět.

15. Ano, poslyš, Můj Henochu, řeknu ti ještě mnohem více, než to, co jsem ti nyní řekl.

16. Hle, ty víš, že jsem jedině nedělitelně zadržel v Sobě život jakožto Svou lásku, když jinak vše odevzdal! Tento věčný jedinečný život jsem Já Sám; mimo Mne je vše smrt a nic život nemá – leč jen ze Mne.

17. Kdyby se jednalo o to, že by bylo možno zachránit dítě jen tím, že bych za ně dal tento Můj jediný nanejvýš věčný život, pak spíše bych také tohoto života zanechal, než abych ztratil jedno ze Svých dětí! Henochu, chápeš tuto lásku?“

18. Avšak Henoch a všichni padli před Otcem na kolena a všichni z příliš velké lásky plakali a nikdo nebyl s to ani jediné slovo přenést přes své rty.

19. Otec však pravil: „Ó, děti, toto řekl nyní váš dobrý Otec proto, abyste mohli poznávat Jeho lásku! Ale ne nadarmo to řekl; neboť co řekl, to také jednou ve velkém Čase časů učiní svým tělem se stavším slovem.

20. Ano, zplodím Syna a tomuto Synu dám všečen svůj život a budu v Synovi a Syn bude ve Mně a Otec a Syn budou pak na věky úplně jedno. Amen.“

* * *

Kapitola 252.

Henochovy pochybnosti o obětní smrti Páně. Velké odhalení Páně o podstatě Lásky a Života – a Světla a Moudrosti Boží. O Bohočlověku Ježíši jako Božím Slově tělem se stavším.

11. února 1843

1. Po těchto slovech Henoch opět procitl, pohlédl žalostně vážně do sebe a na Otce a zůstal na malou chvíli stát jako úplně ztracený. Konečně se však opět vzpamatoval a obrátil se na Otce těmito slovy.

2. „Nekonečně přelaskavý svatý Otče! Nesmírně vznešeně a nejvýš tajuplně zněla Tvá poslední nejsvětější slova! Kdo mimo Tebe je s to jejich smysl ve svém duchu pochopit?!

3. Jestliže bys dal, což zrovna Tobě není nemožné, od Sebe Svůj Život a dal by Ses Sám od nějak k tomu najatých tvorů usmrtit, nebude tu pak ihned vše v celém nekonečném prostoru v okamžiku usmrceno?

4. Vždyť vše, co tu žije, žije jistě jen životem z Tebe, tedy životem Tvým; který život by potom existoval, kdybys Ty, základní zdroj života, vešel ve smrt?!

5. Nejsvětější Otče, vysvětli nám to a dopřej nám mocného světla; neboť jinak bys nám těmito slovy zvěstoval nepochybný zánik všech věcí a všeho bytí!“

6. Tu povstal Otec a pravil Henochovi: „Tobě, Můj Henochu, bude dáno zvědět a pochopit velké tajemství Mé Říše, ale jinak mimo tebe žádnému!

7. A tak zapečet také v sobě tato slova, která nyní k tobě promluví; neboť jen ty a jinak nikdo jiný nemá až do velkého Času časů pochopit jejich smysl, svět však bude raněn slepotou až na konec.

8. A tak tedy poslyš: Láska a život jsou jedno, a přece jsou dvě: Láska základ a život působení. Tak jsou také světlo a moudrost jedno a přece jsou zase dvě: světlo základ a moudrost působení.

9. Z lásky a života vyvěrá však ještě třetí, a to je činnost, která však je mocný duch. A ze světla a moudrosti vyplývá také to třetí, a to je řád, z něhož tu je utváření všech věcí a to, co určuje konečný cíl.

10. A z lásky a života a ze světla a moudrosti vychází Duch vši svatosti a tento Duch je slovo z úst Boha.

11. Toto slovo je podstatné a je základem, z něhož jsou prvopodstatně stvořeny všechny věci.

12. Zkoumáš-li nyní podstatu lásky a života a z obou vycházející činnost a zkoumáš-li podstatu světla a moudrosti a z obou vycházející řád a konečně zkoumáš-li ještě ze všeho toho dřívější vycházející svatost aneb podstatu věčného slova z úst Boha, pak máš sedm duchů, kteří vycházejí všichni z lásky a láska sama je prvním ze sebe vycházejícím duchem a ostatních šest z lásky současně vycházejících je s ní nicméně od věčnosti jedno.

13. Láska a život mohou však být odděleny a láska se pak podobá ledové hroudě, v níž není tepla; život o sobě se pak stává prostým ohněm, jenž ničí a hledá si v tom snesitelné zmírnění.

14. Tak mohou být také světlo a moudrost odloučeny; světlo je pak v ničícím ohni jako mrtvé a moudrost se tím stává nocí, klamem, falší a lží.

15. Tak také může být podstatně odděleno slovo vycházející z lásky a života a ze světla a moudrosti.

16. Že toto je možné, ukazuje ti celé stvoření a ve stvoření můžeš spatřovat všechna předem jmenovaná odloučení. Byla již všechna uskutečněna ze Mne a jejich základem jsem Já a konečný účel všeho toho sluje: životní zkouška aneb ustavičné cvičení a posilování věčného života.

17. A hle, vzdor veškerému tomuto odlučování jsem přece nedělitelně tady v úplném vlastnictví všech Svých duchů!

18. Tak tomu také bude ve velkém Čase časů, kdy věčné slovo jako skutečný základ všech věcí se stane v Sobě Samém tělem, v němž bude přebývat všechna úplnost Mé Bytosti.

19. Svět však tělo usmrtí; ale úplnost Boží v těle přebývajícím, tedy věčná láska ihned opět oživí ze Sebe tělo a pak bude úplnost Boží na věky přebývat ve Svém, tělem se stavším slově jako člověk naproti Svým tvorům a tito tvorové Ho budou zřít a s Ním jako s pravým Bratrem mluvit.

20. Teprve Tento Bohočlověk vám přinese pravý, věčný život; do té doby budete žít jen z Mé lásky oddělený život.

21. Hle, toť smysl Mých slov; ty je pochop, ale jinak žádný mimo tebe a svět ne – až na konec! Amen.

22. A nyní jezte a pijte všichni! Amen.“

* * *

Kapitola 253.

Pochybnosti a názory různých hostů o tajupném Chudém.

14. února 1843

1. Po této Otcově řeči se posadili všichni co nejuctivěji ke stolu a jedli a pili. Ale nikdo u stolu se neodvažoval něco promluvit; neboť nekonečná moudrost Otcova, kterou vyslovil vůči Henochovi, vzala k tomu každému odvahu.

2. Ale mezi ostatními hosty se dost hovořilo. Někteří nemohli pochopit změnu u Lamecha a proto o tomto případě hovořili; nedovedli však nic užitečného ze sebe vypravit, neboť většinou vůbec nevěděli, co vše se s Lamechem v této krátké době přihodilo.

3. Těm, kteří byli nejbliže naší hlavní společnosti, byl však Chudý s Jeho velkou moudrostí nápadný a rovněž nevěděli, kam Ho zařadit.

4. Někteří mezi sebou si šeptali: „To musí být nějaký zřec!“

5. Jiní opět pravili: „To je jistě krotitel hadů; neboť tak prý vypadají ti, jichž hadi a ještěři poslouchají!“

6. A opět jiní naproti tomu poznamenali: „Kdyby byl něco takového, pak by musel mít kouzelnou hůl a musel by mimo to mít zcela tajná znamení! My tudíž myslíme, že je to nějaký moudrý hvězdopavec. To vysvětluje také většinou z toho, že mu všichni říkají „Otec“; neboť tímto pojmenováním obyčejně takového mudrce uctívají.“

7. Opět jiný poznamenal naproti tomu: „Já nejsem naprosto vašeho mínění. Já se asi sotva mýlím, neboť mám bystrý zrak, a proto se odvažuji tvrdit zcela určitě, že tento Chudý není právě nikdo jiný než přestrojený nádherný Muž, který byl dnes kolem poledne po boku onoho starého mudrce z výšiny, když Lamech vynášel do chrámu desku, označenou jménem Boha Farakova. Rysy jsou navlas tytéž; jenže se zdá být svým velmi nuzným oděvem značně změněn!“

8. Jiný shledával také totéž; jen nemohl pochopit, proč by se onen nádherný Muž tak přestrojil, neboť žádný důvod nelze pro to nalézt.

9. Ještě jiný poznamenal: „Je-li tím, čím se také mně zdá být, pak se tedy jistě takto přestrojil jen kvůli překvapení. Neboť byl Lamechem nadmíru milován a v chrámu asi potají zmizel, jak jsem tak mimochodem slyšel, neboť kvůli tomu asi vzniklo skutečné povstání. Aby tedy nyní Lamecha a ostatní tím více překvapil, proto se tak přestrojil.“

10. Jiný však naproti tomu poznamenal: „To by bylo vše správné; ale jen nemohu vůbec nikterak pochopit, proč Ho ti mnohem starší nazývají stále „Otcem“, neboť to přece nemůže být vyznamenání za to, že je mudrcem. To by museli ostatní mudrci z výšiny mít také toto čestné jméno. To by muselo být jen jeho jméno, jinak bych si to opravdu nedovedl vysvětlit.“

11. Jeden však, jenž byl nejbližší mluvčícímu, řekl mu: „Bylo by vše správné, co míníš; ale jen jedné okolnosti jsem si přitom všiml, a ta je neobyčejně důležitá. Copak jsi neviděl, jak před ním celá vznešená společnost padla na kolena a plakala a přímo se mu klaněla?!”

12. Kdyby to byl velký mudrc, snad jako byl kdysi velký učitel Farak a jako jsou velcí a dokonce zázračně mocní mudrci z výšiny, pak by to ta společnost s Lamechem neučinila!

13. Za tímto mužem vězí jistě něco mimořádně zvláštního! Přijít však na to, bude nám dvěma, jako i každému z nás asi nadmíru těžké.

14. Proto buďme hezky zticha a klidni a nechtějme foukat, kde nás to nepálí; chopme se raději za to plodů! Rozumíš mi?“

* * *

Kapitola 254.

Nedůvěra chudých hostů k Lamechovi. Dobrá rada Páně a bratrská řeč Lamechova k chudým hostům.

15. února 1843

1. Když se všichni dostatečně nasytili, povstali se svých míst a děkovali Pánu za nádhernou a vzácně chutnou snídani.

2. Rovněž tak učinili všichni pozvaní, kteří tu byli dílem chudí a dílem jako někdejší vězňové.

3. Všichni tito hosté děkovali též Bohu Farakovu; neboť nevěděli, že tento svatý Dárce se nachází v jejich středu.

4. Když Bohu Farakovu vnitřně poděkovali, pak se teprve odebral každý k Lamechovi, položil ruce křížem na prsa a tím také jemu vzdal díky za takovouto velkou dobrotu.

5. Lamech se však obrátil k děkujícím a odmítl toto od sebe a svými pohledy naznačil chudým hostům, aby poděkovali tomuto chudému muži a poněkud kradmo dodal k tomuto dobromyslnému pokynu: „Nikoliv Já, nýbrž Tento je pravý Dárce všech těchto a ještě nesčíslných jiných dobrých darů.“

6. Chudí hosté pohlédli však udiveně druh na druhu a tázali se zcela zaraženě potají mezi sebou: „Copak tím chce vznešený král Lamech říci? Máme děkovat tomu Chudému, jenž přece sám nic nemá, jako my?! Král byl odjakživa pln zvláštních rozmarů, a tak je to jistě také zase nějaký takový jeho rozmar! Kdo ví, zda nás nenechá ještě dnes všechny vařit a péci! Hleďme jen, jakmile to bude možné, dostat se z jeho příliš nebezpečné blízkosti.“

7. Když však Lamech uslyšel toto šeptání, uchopil ruku jednoho takového nedůvěřivce a podle starého zvyku se ho poněkud drsně otázel: „Politováníhodný příteli, pročpak ještě o mně smýšlíš tak zle?“

8. Tato otázka uvedla tázaného do takové úzkosti, že téměř zcela zbaven smyslů padl k zemi před Lamecha.

9. Toto však poděsilo také Lamecha tak velice, že si nevěděl rady. Pospíšil tedy k Otci a oznámil Mu to.

10. Otec však pravil Lamechovi: „Hle, takto beze Mne nesmíš budoucně vycházet, chceš-li světu prospět!

11. Hle, tento lid ještě neví, že nejsi nyní již králem, ale že ses stal skrze Mne jen vedoucím veleknězem lidu. Proto ti také ještě nedůvěřuje a spatřuje v tobě před sebou stále ještě strašného tyрана.

12. Proto vstup nyní na trůn a vysvětli ve jménu Mém lidu, čím nyní jsi a co s lidem zamýšlíš, a pak půjde vše již dobře. Jdi tedy a učiň několika málo slovy, co jsem ti poradil.“

13. Lamech se však tázal Otce, zda by to bylo správné, aby vystoupil na trůn, na kterém předtím spočívalo Jeho nejsvětější jméno.

14. Otec však pravil Lamechovi: „Jak jsi nyní tak velice zhloupl? Hle, se Mnou můžeš mluvit a trůnu se bojíš proto, že na něm bylo po nějakou dobu Mé jméno, tebou samým zaznamenané?! Řekni Mi, co je více: Já anebo Mé jméno?!

15. Nechceš-li však již ze samé úcty před Mým jménem stát na trůně a oznámit z něho své určení ode Mne vycházející a nařízené, pak vstup tedy na tuto stoličici a zvěstuj to; neboť Já nechci na tebe činit nijaký nátlak.“

16. K tomu se Lamech nedal dvakrát pobízet, vystoupil hned na stoličici a kázal z ní lidu a oznamoval mu nejvyšší vlídně a laskavě, co vše se s ním stalo a čím vším se nyní před nimi stal a čím tedy nyní také neměnitelně pro budoucnost zůstane.

17. Když to ubohý lid uslyšel, začal náhle jásat a každý jazyk chválil a velebil Boha Farakova.

18. Když však Lamech sestoupil opět ze své stolice, upozornil ho Otec, že stál na stoličici, na níž seděl On, svatý, všemohoucí Bůh Sám.

19. Tu padl před Ním Lamech na kolena a prosil Ho ze odpuštění.

20. Otec ho však pozvedl a řekl mu: „Milovaný Lamechu! Já jsem ti to neřekl proto, že bych ti byl chtěl tím oznámit, že by ses přede Mnou prohřešil, nýbrž jen proto, že pro tyto učitelské účely můžeš nicméně používat trůnu, i když také předtím na něm ležela deska.

21. Pravím tobě: Jen na srdce se upírá Mé oko. Vše ostatní nemá žádnou cenu přede Mnou; Neboť Já jsem Láskama, a nechci tudíž nic jiného než jen lásku.

22. Nyní však jdi na trůn a učiň Mne vhodnou řečí známým tomuto lidu, aby již nešeptal a neradil se o Mně, nýbrž aby se úplně dozvěděl, Koho má ve svém středu. Amen.“

* * *

Kapitola 255.

**Lamechova řeč z trůnu o viditelné přítomnosti svatého Otce
v podobě Chudého Muže. Výhrůžná řeč pochybovačů mezi
hosty. Vážná slova Páně k pochybovačům.**

16. února 1843

1. Lamech se nyní bez rozpaků odebral na trůn a v náležitě uspořádané řeči zvěstoval v onom Chudém Muži přítomnost nejsvětějšího, nejlaskavějšího, věčného Otce.

2. Když toto všichni hosté, jednak chudí a jednak bývalí vězňové, z úst Lamechových uslyšeli, jako i to, jak byl chrám tímto nejsvětějším Otcem uspořádán a opravdu nejvyšší divuplně zbudován, padli chudí ihned na kolena a klaněli se mu.

3. Avšak vězňové mezi sebou pravili: „Mně je to nepochopitelné, jak může být všemohoucí Bůh, který Svou všemohoucností objímá nebe a Zemi, kterého poslouchají Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy a větry, mraky, blesky a všechna velká vodstva, tak ubohým člověkem!

4. To je jistě opět nějaké záhadné Lamechovo šermování s větrem! Viděl, že s velkými obyvateli hor nemohl nic pořádit, musel tedy buď jejich podmínky přijmout, anebo vydat všanc svůj život.

5. Proto také musel upustit předně od svého směšného božství a pak za druhé též od svého království; aby však nicméně nad námi vládl, shledal jistě velmi chytrým, aby nám

s přátelskou pomocí mocných a moudrých horalů vymyslel viditelné Božství, které ho jaksi před našima očima má pomazat na úplně právoplatného samovládce.

6. Ó Lamechu, tak moudrý jako ty, jsme my také! Chceš-li vidoucí oslepit, pak musíš začít jinak; neboť takto ti to na žádný způsob nepůjde.

7. Půjdeme však k Chudému a vážně se ho otážeme, jak je to s Jeho Božstvím a brzy se ukáže, co vše vězí za Lamechovým šermováním s větrem

8. Běda však tobě, Lamechu, není-li tento tvůj chudý tím, zač jsi nám ho vydával! Potom ti pořádně zatopíme!“

9. A někteří z těchto odpůrců se odebrali ihned k Chudému a hlavní řečník otevřel ústa a dal Chudému Muži tuto otázku:

10. „Poslyš, ty jinak čestně a poctivě vypadající chudý muži! Jsi opravdu tím, co vychytralý Lamech na trůně o tobě vypovídal?

11. Rozvaž si to však dobře, než promluvíš; neboť zpozorujeme-li, že troubíš na roh Lamechův, budeš strašně potrestán!

12. Farak učil pravému Bohu a jeho svaté učení se zachovalo až k bratřím Lamechovým, které proto Lamech zabil venku v křoví, kde jsou velké kaluže, bažiny a močály, protože chtěl být on sám bohem a pánem. Kdož ví, co má nyní tento chytrák za lubem!

13. Proto tedy mluv před námi nejuplnějši pravdu, jinak se ti velmi zle povede – a Lamechovi pak ne lépe než tobě!“

14. Po tomto vyzvání povstal Pán a řekl hlučícím: „Proč se Mne tážete? Copak vám to Lamech neřekl?! Pochybujete-li však, proč se lépe neporadíte tam, odkud taková řeč o Mně vyšla?

15. Proč mohou chudí věřit, co řekl Lamech a proč ne vy? Uvěříte-li, když nyní před vámi potvrdím výpověď Lamechovu?

16. Hledte, vy jste ještě plni zlého ducha, a proto nemůžete uvěřit!

17. Lamech složil pro všechny časy vládcovské žezlo, neboť Mne poznal a zato se chopil Mnou jemu poskytnuté pastýřské hole; vy však byste si nyní chtěli přivlastnit hůl vládcovskou a Lamecha zahnat do plamenů!

18. Proto však jste také plni zloby a nemůžete Mne poznat!

19. Ale Já vám neřeknu, kdo jsem; proto jděte jen k Lamechovi a přete se s ním o Mně!

20. Věřu, Otce dříve nepoznáte, dokud nezmezí! A nyní jděte, nechcete-li zemřít! Amen.“

21. Tu se pochybovači poškrábali ze ušima a odcházeli k trůnu Lamechovu. Když sem však přišli, byli tak sklíčení a zmateni, že žádný nevěděl, co by promluvil; neboť slova Chudého pronikla jim až do morku kostí!

* * *

Kapitola 256.

Lamech v rozmluvě s pochybovači o božskosti Chudého Muže. Jednostranný pojem pochybovačů o Bohu.

17. února 1843

1. Lamech však pozoroval, že tito jeho někdejší nepřátelé, které nechal úpět ve vězení, něco od něho chtějí, ale žádný se neodvažuje přednést mu svou otázku. Zeptal se jich tedy: „Co hledáte, co chcete, či ztratili jste něco?!”

2. Jeden z nich si konečně dodal odvahy a pravil: „Poslyš mne, přísný králi Lamechu!! Nám všem se zde velmi zle daří, ne však snad, co se týká našeho těla, nýbrž co se týká našeho porozumění.

3. Hle, ty jsi předtím ve své milé řeči dokazoval, že tento Chudý je opravdový, jediný Bůh a Tvůrce nebes a Země, tedy týž Bůh a Tvůrce všech věcí, kterého jsme se všichni učili poznávat ještě od svých bratří, jak Ho kdysi zvěstoval Farak.

4. Toto my však nemůžeme uznat, pochopit a tedy také tomu uvěřit, neboť Farak učil znát Boha nekonečného, který Svou pravicí objímá nebe a Země a Svou levicí sahá tam, kde Jeho bytostí není konce.

5. On učil dále: Bůh je Duch a jako takový je všude přítomen jako věčná, nekonečná myšlenka, kterého však stvořená bytost nemůže nikdy spatřit, protože je nekonečný.

6. Dále učil tento velký učitel: Bůh je pro tuto Svou nekonečnou zvláštnost také nevýslovně svatý; proto se Mu nemůže nic přiblížit, a přebývá co do Své, jen jedině jemu možné nazíravosti, totiž na Sama Sebe, ve věčně nepřístupném světle.

7. Přirovnáš-li nyní tuto Boha důstojnou nauku Farakovu k onomu Chudému Muži, který podle tvé dřívější řeči je právě onen nejvznešenější Bůh Farakův, jak Se tu pak tento Bůh vyjímá?

8. Tehdy jsme my, tvoji osvobození vězňové, přece jen lépe ukazovali na Boha než tento Chudý, jenž se zdá být o sobě velmi poctivým a moudrým člověkem, proti čemuž nemůžeme také nic namítat.

9. Ale je třeba jen politovat buď jeho, anebo tebe, přísný králi. Jeho, kdyby si skutečně namlouval, že je všemohoucí, Bohem a tebe a všechny s tebou, kdybyste něčemu takovému měli skutečně věřit.

10. Proto bychom tě prosili, abys nám – kdyby ti to bylo milé – podal o tom bližší vysvětlení.“

11. Když Lamech toto uslyšel, sestoupil ihned z trůnu, uchopil řečníka za ruku, vlídně na něho pohlédl a potom mu řekl:

12. „Poslyš, bratře a příteli, tvé pojmy o Bohu podle učení Farakova, jež mi také ještě velmi dobře vězí v paměti, jsou úplně Boha důstojné; neboť tyto pojmy jsou čistě duchovní a vyzírají z nich všude nekonečně vznešené Božství.

13. Kdybych se tě však podle tvých pojmů otázel a řekl: Je-li Bůh nepochybně úplně takový, jak o Něm Farak učil, jak Mu potom je i jen pomyslitelně možné přičíst stvoření konečných, nejvyšších neúhledných bytostí? Jako ku příkladu stvoření trusnice, komára a roztoče?

14. Jak Se mohl nekonečný Bůh obírat těmito docela strašně obmezenými, nejvyšší nepatrnými maličkostmi?!

15. Ano, není dokonce pobuřující myslet, musíme-li předpokládat, že nekonečně vznešený Bůh Farakův stvořil nás, lidi, tak nedokonalé a mohl jako nekonečný Tvůrce nechat tak velké mezery ve Svém stvoření?!

16. Pročpak musí být na Zemi jednou noc a jednou den? Zda není noc protikladem věčného světla v Bohu? Copak Mu došla při stvoření látka pro druhé slunce, které by učinilo konec noci Země?!

17. Mezi Zemí a oblohou spatřujeme velký prázdný prostor. Proč nechal všemohoucí Bůh Farakův tak nesmírné místo pro stvoření prázdné?

18. Jak se snášejí tato prázdnota s nekonečnou vznešeností a všudypřítomností Boží? Jak naše výkaly plné zápachu a jak ještě tak mnoho jiného? Řekni mi, jaké to shledáváš, a já ti pak dám úplně platnou odpověď na tvou otázku.

20. Ty mlčíš a jsi nyní ve velkých rozpacích s odpovědí; mně však dal nyní tento Chudý Muž čist v tvém srdci a toto srdce ti praví: Je-li tomu nepochybně tak – což ukazuje jasně celé stvoření – pak buď zcela žádného Boha není a vše je svémocným dílem nějaké věci, která se utvořila nahodilou okolností nějakého obratu síly, anebo je Bůh, který je tu pouze věčným divákem toho, co působí síly svými nahodilými obraty.

21. Vidíš, vidíš, jaké plody ti přináší tvé bohopoznání! Pravím ti však: Jdi a padni před tímto Chudým Mužem na kolena a popros Ho o milost a slitování a velmi brzy poznáš, jaký je vlastně Bůh.

22. Já však ti nemohu již nic jiného říci, nýbrž ti jen radím, co máš učinit. Toto tedy také učiň, abys nezahynul! Staň se úplně svobodným v Bohu. Amen.“

* * *

Kapitola 257.

Pán v rozmluvě se slepými rozumáři. Pokorná láska Boží cestou ke světlu. Duchovní vedení a vývoj lidstva k svobodě vůle.

18. února 1843

1. Po této řeči se odebrali pochybovači zcela nesměle a zahrání úplně do úzkých k Chudému Muži. Byli vedeni Lamechem.

2. Když k Němu přišli, poklonili se Mu a mluvčí se na něho obrátil touto otázkou: „Je-li mi dovoleno mluvit před tebou jako před člověkem, pak mi to sděl a já budu mluvit.“

3. Pán pravil: „Vím, oč jde, o čem bys nyní rád se Mnou mluvil; kvůli Mně nemusíš svůj jazyk dávat všanc nížádné činnosti; chceš-li však mluvit, pak mluv kvůli svým bratrům a kvůli sobě samému.“

4. Tu se náš řečník mocně zarazil a po chvíli pravil: „Ano, je-li tomu skutečně tak, pak mohu ovšem mlčet a pouze tě prosit, abys mi dal světlo, a tím učinil konec našemu stálému pochybování; neboť světla, ano, pravého světla je nám především zapotřebí. Toto zajisté můžeš učinit, jestliže tě co nejsnažněji o to prosíme.“

5. Pán pravil: „Poslyš, kdo přiloží svůj jazyk k jazyku Mému, toho jazyk bude ochromen; kdo přiloží své oko k oku Mému, ten oslepne; kdo vztáhne svou ruku proti ruce Mé, ten bude až do poslední kapky krve pokořen; kdo bude chtít položit své nohy před nohy Mé, stane se mrzákem!“ Bude-li chtít někdo položit svou hlavu před hlavu Mou, věru, toho mozek se stane kalnou vodou a mozková číše nádobou plnou neřádu!

6. Kdo však ve vsi pokoře pozdvihne srdce své k srdci Mému, toho život osvítím jasným plamenem jeho lásky ke Mně a rozsvětlí se jeho celá bytost, takže v tomto světle nikdy smrti neužítí.

7. Farak vás učil znát Boha nepřístupného a jeho učení bylo úplně správné; neboť tehdy vám byl Bůh nebes a všech Zemí nepřístupný, protože v té době by vás hyena v lásce zahanbila.

8. Věru, uplynulo teprve několik málo měsíců, co jsem z dobrovolného slitování vyvedl vaše děti pod Meduhedem a Sihinem, ježto se v nich začala ukazovat tichá jiskérka lásky. Aby však tato jiskérka nemohla být v této bahenní nížině opět udušena, vystrčil jsem ji Svou pravíci ven.

9. A hle, do pouště jsem vedl Sihina a dal jsem mu zde za učitele hyenu a dal jsem ho poučovat lvem, pak medvědem, tygrem a vlkem; neboť tato nejvyšší dravá zvířata měla tehdy více lásky a ohledu než člověk.

10. Byl-li však člověk takovým v srdci ještě před několika málo měsíci, jakým byl asi před staletími v dobách Farakových?

11. Ty pravíš: „My víme, že až do Lamecha nebyla nikdy žádná lidská krev prolita; tedy museli lidé být také lepší.“

12. Ano, pravím tobě, byli lepší; ale ne jako lidé svobodní, nýbrž jako lidé souzení, kteří nemohli jednat a činit jinak, než jak jsem to dopustil Já Svou všemohoucností!

13. Byli nuceni tak jednat a jejich jednání nebylo dílem jejich svobodného chtění, nýbrž bylo dílem Mé všemohoucnosti. Aby však přece byli zachováni, museli před očima své mysli zřít Boha jako neúprosného Soudce.

14. Když však lidé zachovávali příkázání věčného Soudce ve velké bázni před Ním, tu Mi bylo lidu líto a dal jsem mu svobodu.

15. A hle, sotva byli někdejší vězňové Mé moci propuštěni na svobodu, prchala před nimi všechna dravá zvířata; neboť v lidech na svobodu propuštěných spatřovala samé jedovaté hady.

16. Toto jsem také již od věčnosti předvídal, ale také jsem věděl svůj čas a věděl jsem a vím nyní velmi dobře, proč musí před plodným deštěm přijít bouře. A Já činím, co činím a vím proč. Kdo však může ode Mne požadovat počet?! A požádá-li, dám mu jej?!

17. Hle, tak tomu bylo, tak tomu je nyní a jak tomu bude budoucně? Toto Já dobře vím. Mám ti to však říci? Ne, k tomu Mne nemůžeš nikdy přemluvit; neboť Já jsem věčně svobodný a konám, co chci.

18. Dnes ti učiním Zemi bílou a zítra určitě vše černé; neboť Já jsem Pán a nedám Si určovat nikým, co mám činit!

19. Ty o Mně pochybuješ, protože jsem zde Chudý. Věru, Bůh a Pán není chudý; to také Já nejsem. Ale Pán Se nad vámi smiloval a osvobodil vás, aby se vám stal milým Otcem; Otec však z velké lásky dal vše, aby vás získal za děti, a tak je takový, jakým Ho zde nyní před sebou vidíš.

20. Nevěř Mi, ale miluj Mne. Tak poznáš, že jsem ten pravý Otec.

21. Láska tě uzdraví a zničí všechnu tvou pochybnost. A tak tedy jdi a zkoumej své srdce; staň se pokorný a Já tu budu pravým Bohem a Otcem na věky!“ Amen.“

Porada pochybovačů. Moudrá hluboká řeč lásky jednoho pochybovače, jenž na prsou Chudého poznává Otce.

20. února 1843

1. Po těchto slovech Páně byla naše nevěřící společnost velice dojata a radili se mezi sebou, jak by se mělo rozumět slovům Chudého Muže.

2. Máme Ho skutečně považovat za jistě nejoprávněnější nejvyšší bytost, anebo máme se ho ještě dotazovat, jak je to s jeho přirozeností?

3. A měl-li by snad přece být skutečně tím, co o sobě vypovídá a co vlastně o něm co nejurčitěji vypovídal na trůně král, pak by nám mohl zajisté dát znamení, kterým bychom ho museli nezvratně a úplně nepochybně poznat.

4. Neboť, co se týká moudrosti jeho řeči, je ovšem pro naše pojmy nade vši míru vysoce vznešená a velká; ale necháme-li promluvit jiného z výšiny, pak to bude úplně týž případ, neboť také oni budou mluvit tak, že z jejich řeči zrovna příliš mnoho nepochopíme.“

5. Jeden ze společnosti pravil těmto navzájem se radícím: „Bratři, poslyšte, mně teď napadá velmi dobrá myšlenka! Co máme učinit a co se má stát? Co se tedy chceme dozvědět? Hleďte, kolem toho se točí celá naše porada! Mám k tomu právě dobrou myšlenku.

6. Mohli bychom chtít od tohoto muže znamení, abychom uvěřili, že je skutečně tím, co o něm, vypověděl král.

7. Tažme se tedy, jaké znamení nám dal velký Farak jako záruku pravdy jeho nauky.

8. Pokud vím, žádné jiné, než právě jen vznešenou nauku samu, a přece jsme jeho nauce uvěřili a přitom jsme nepřemýšleli, pokud je snad pravdivá či nepravdivá

9. Jak to tedy, že zde žádáme znamení na potvrzení naší víry, máme-li vyměnit to, co je nepochopitelné v nauce Farakově za to, co je velmi pochopitelné v nauce tohoto muže, jenž nežádá ani víry, nýbrž jen zcela mírnými, jakkoli nesmírně moudrými slovy, praví: „Nevěřte Mi, nýbrž milujte Mne jako jedině pravého Otce, tak se vám stane plamen lásky nejjasnější svítilnou a vy pak ve svých srdcích přejasně uzříte, zda jsem tím, zač Mne před vámi prohlásil Lamech! Co tedy chceme ještě více?!

10. Já však vím až příliš dobře, že dva lidé se navzájem nikdy dříve úplně nepoznají, dokud se nezačnou úplně jako opravdoví bratři, a tedy také jako nejdůvěrnější přátelé, milovat. Kdo může poznat ženu, jestliže ji nemiluje a ona nemiluje jeho?!

11. Věru, kdo by tvrdil říkáje: Já jsem následkem svého jasného rozumu znalcem lidí a chytrost žen je přede mnou zřejmá!, tomu řeknu, že je velký lhář.

12. Vidíme-li však, že se s láskou k našim bratrům a sestrám nikdy nechybilo a také se nikdy nechybí, pak věru nenahlížím, proč by se mělo chybovat s láskou k Bohu.

13. A co se týče tohoto Chudého Muže, musím vám otevřeně doznat, že Ho již nadmíru miluji, neboť člověk s takovou moudrostí není věčně chudý. Jestliže však On Sám, puzen Svou láskou rozdal vše co měl, kdo by takovou lásku opět nemiloval?!

14. Soudím, nyní tedy takto: On je láskyplný, moudrý muž, přenádherný bratr, ano, je to muž plný bratrské a plný nejvyšší, čisté otcovské lásky; proto ho také milujeme, jak ho poznáváme!

15. Zda je o sobě Bůh, anebo ne, toto posoudit je nyní ještě silně mimo oblast naší schopnosti; že však skrývá v sobě vpravdě, co je božské, to spočívá v jeho celé bytosti a v každém jeho slově.

16. A tak tedy také chci být prvý, jenž se k němu se silně planoucím srdcem přiblíží a již se právě přiblížuje.“

17. Tu přistoupil tento řečník k Pánu a řekl Mu: „Nejmilejší bratře, pln božské moudrosti a pln nejoprávněnější otcovské lásky! Ať jsi již kdokoliv neb cokoliv, já tě miluji, ježto jsem tě shledal hodným vší lásky a až příliš dobře vím, že s touto nejoprávněnější láskou se také u tebe nikdy nechybí!“

18. I objal Pána a přitiskl Ho na své srdce.

19. Pán však mu řekl: „Nyní jsi objal věčný život; tvá láska se ti staniž jasným světlem! Amen.“

20. Tu začal řečník vzdychat a pravil svým bratrům: „Sem, sem pojďte! Bratři, vpravdě, vpravdě, zde je více než člověk! Zde je opravdu Otec!“

* * *

Kapitola 259.

Všichni pochybovači poznávají Otce. Řeč Páně o různých pojmech lidí o Bohu a příčiny toho.

21. února 1843

1. Podle tohoto vyzvání se odebrali také ti ostatní k Pánu a již při nepatrném přiblížení se, pocítili, že výpověď jejich předchůdce je nejúplnější skutečností.

2. Když se nyní plní lásky přiklonili k Chudému Muži, padli před Ním všichni na kolena a vzdychali a plakali a se zdviženými rukama Ho prosili za odpuštění hříchů a jejich hrubé pošetilosti a slepoty, že nemohli poznat, jak nekonečné milosti se jim všem dostalo.

3. Pán však vstal ze stolice, pozvedl všechny vězně a obrátil se k nim těmito slovy: „Děti, pohleďte na Mne ve svých srdcích a osvícenou duší spatříte, že jsem to Já, váš Otec od věčnosti, jenž vám nyní praví, že jste Mé děti.“

4. Vy jste se nyní všichni až na jednoho přede Mnou v lásce našli a poznali jste Mne, svého věčného Boha a Otce, také v této podobě chudého.

5. Avšak pravím vám, že takto chudý se objevují jen chudému, bohatému však nekonečně bohatý.

6. Vy jste byli chudí v srdci, ježto v něm přebývalo málo lásky a Já jsem Se vám potom nemohl objevit jinak nežli jen tak, jak jste Mne měli ve svém srdci, totiž chudý a nadmíru nuzný.

7. Neboť chudé bylo vaše poznání a chudá vaše láska; proto jsem Se mohl nyní také vpravdě objevit jen tak, jakými jste vy sami byli vůči Mně ve svých srdcích.

8. Kdybyste však byli bohatí, věru, byli byste mne také spatřili bohatého. Neboť Já jsem chudý chudým, bohatý bohatým, milosrdný milosrdným, mírný mírným, něžný něžným, spravedlivý spravedlivým, milostivý po světle žíznícím, láskyplným Otcem Mne milujícím, mocný mocným, silný silným, soudce soudcům, život žijícím, mrtvý mrtvým, oheň ohni, bouře bouři, hněv hněvu, soud soudu, nebe nebím, Tvůrce tvorům, Otec dětem, Bůh moudrému a pravým bratrům jsem dokonce pravým Bratrem!

9. Jsem tedy vše ve všem! Jaké je srdce člověka, takový jsem také Já jemu; a Já Se na věky nechci člověku jinak utvářet, nežli jak Mne utvářel v sobě on sám!

10. Neboť nikdo nemá sílu ani moc života v sobě než jen tu, kterou jsem mu Já propůjčil. Aby byl člověk samostatný, dal jsem mu ze Sebe také úplně svobodnou vůli a všechny jemu propůjčené životní síly jsem učinil poddanými této svobodné vůli, která je od Mé božské základní vůle zcela jako u nějakého druhého boha úplně oddělena. A jaká je svobodná vůle, taková je také jeho láska a pak všechno jeho poznání.

11. A pročpak jsem člověka takto třídil? Protože jsem Si ho stvořil k Svému dokonalému obrazu a on se měl pak vůči Mně úplně sám vytvářet, to je. Člověk má Mne potom v sobě podle svého obrazu vytvářet, jako jsem ho napřed podle Svého obrazu vytvořil Já.

12. Tvoří-li Mne tedy také člověk v sobě podle svého obrazu, zpitvořuje Můj jemu předtím daný základní obraz často tak velice, že tento nový tvor v člověku nemá již ani té nejmenší podoby s Mou základní podobou.

13. Tak jeden vytváří Mne jako vždy věčnou Lásku v Soudce, jiný v Boha pomsty, třetí v záletnici, čtvrtý jedině v mudrce, pátý v neúprosnou, věčnou všemohoucnost, šestý ve Fatum (osud) sedmý v ředitele Světů, osmý v nesmírně převznešeného velkého Krále a Pána nebes a Země, devátý v oheň hněvu, desátý v věčně nekonečnou Sílu, jedenáctý Mne dokonce ponořuje do hmoty a dvanáctý dokonce do svého břicha.

14. A tak ze Mne tvoří jeden hned to a druhý hned ono; ale jen málokterí si dají tu práci a vytváří Mne ve svých srdcích jako svatého a věčného a vždy láskyplného Otce.

15. Nuže poslyšte, Mé děti! Jelikož však člověk nemůže a nesmí žít na věky na Zemi, nýbrž musí tento klamný podklad opět opustit, ukáže se pak ihned v jeho a na jeho duchu, jak Mne v sobě za těchto svých údobí pozemského života vytvořil.

16. K Otci přijdou potom jen ti, kteří Ho přinesou s sebou ve svých srdcích náležitě vytvářeného a také jen ti budou s to spatřovat pravou původní tvář věčného Otce.

17. Jak si Mne však každý jiný v sobě podle své záliby utvořil, tak Mne také bude budoucně mít a láska nalezne přesně lásku, slitování slitování, moudrost moudrost, hněv hněv, soudce soudce, soud soud, smrt smrt, oheň oheň, peklo peklo, atd..

18. Vy však jste byli všichni chudí, a tak jsem pak také Já přišel chudý k vám, protože jsem chudý ve vás. Budete-li však bohatí v lásce ke Mně a ke všem svým bratrům a sestrám, budu ve vás bohatý.

19. A přijdete-li ke Mně, pak také zastihnete přebohatého Otce; a přijdu-li Já k vám, nepřijdu k vám jako chudý, nýbrž také jako přebohatý Otec.

20. Henochu a Lamechu, zachovávejte také vy pro Mé děti tuto nauku; neboť je pravou, živou školou pro věčný život. Takto učte národy a děti a učte je poznávat Otce, nikoli Soudce, tak bude Země očištěna od kletby Soudce.

21. A vy, Mé děti, odstupte nyní opět až na jednoho a ten ať přijde ke Mně. Amen.“

* * *

Kapitola 260.

Řeč duchovně slepého hrdiny rozumu.

24. února 1843

1. Po této řeči se společnost v největší uctivosti odebrala opět na svá dřívější místa.

2. Dřívější hlavní řečník se však odebral k Pánu a řekl mu: „Hle, jsem zde před Tebou, jak jsi Mne dal mými bratry povolat; avšak nevím, proč jsi mne povolat.

3. Nicméně však chci mluvit před Tebou a chci ti oznámit, co mne zdržuje věřit tomu, čemu nyní podle tvé poznámky věří všichni moji přátelé, bratři a sestry a následkem víry v Tvou bezprostřední božskost jsou proto také zřejmě nejvyšší blaženi.

4. Vždyť ty jsi přece rovněž konečný a omezený jako já a svou rukou nemůžeš jistě dále dosáhnout než já a také svýma nohama nemůžeš jistě dále doskočit než já svýma.

5. Toto mi nemůžeš ani ty, ani nikdo jiný popřít. K tomu jsi zde celý přítomen a nechybí na tobě žádná část tvého těla a také jistě ne tvého ducha.

6. Tím snad nechci tvrdit, že nejsi tím, čím tě označil král aneb nyní vůdce Lamech a co jsi ty nyní nadmíru moudře o sobě vypověděl, ale jen bych se nyní rád dozvěděl, kdo vlastně nyní udržuje, nese a vede celé stvoření. Kdo oživuje nekonečnou velkou říši zemskou, kdo tvoří větry, kdo udržuje nyní nekonečně velké moře v jeho hranicích, kdo nyní postrkuje dopředu vlny řek, kdo podporuje přirozený oheň hor, kdo dává nyní zrát osení a kdo nyní bdí nad životem všech bytostí, zatím co ty, jak bylo řečeno, nacházíš se nyní nedělitelně mezi námi?!

7. Hle, toť pro myslícího člověka otázka největší důležitosti; dokud tato otázka nebude ve mně úplně uspořádána, nebudu moci nikdy úplně předpokládat, že jsi skutečně a zároveň ve vší úplnosti moci a síly jediný, věčný Bůh a Tvůrce a Udržovatel všech věcí.

8. Je sice pravda, že to může láska srdce učinit, jako to činí děti, když nepochybně považují za pravdu, že lidé o ně pečující jsou jejich rodiče; ale je tím ona věta také již zcela všeobecně správná?

9. Já říkám: „Nikoli! Neboť ať jen dá někdo kojence z domu hezky daleko do ciziny a ukáže se mu pak po dvaceti letech jako pravý otec a jeho otec se velmi brzy přesvědčí, že s pouhou láskou to půjde těžko, aby dokázal synovi otcovství a že se bude muset uchýlit k jiným důkazům, kterými se syn rozumově přesvědčí, že ten, který se mu ohlašuje jako otec je také jeho pravým otcem.

10. Stalo-li se toto, pak zaujme láska v synovi beztoho první místo pocitu a života; dokud toto se však neděje, může být syn zrazován, aby nemiloval otce jako takového dříve, než ho jako takového rozumově poznal.

11. Věru, musel by otci úplně chybět všechen úsudek, kdyby to od svého syna skutečně požadoval!

12. Hle, Ty však nyní žádáš od nás totéž a tedy také ode mě! Jak to však uvést v soulad s tvou vlastní moudrostí?!

13. Nyní věří sice všichni až na mne, že jsi opravdu Bůh od věčnosti; avšak hle, to je slabá víra, které docílilo jen Lamechovo a tvé vlastní moudré přemlouvání a která se tudíž zase tak snadno opět vykouří, jak povstala a lid bude brzy zase kráčet ve velké temnotě a uvalí na sebe Boží soud.

14. Neboť když tato nemluvná láska velmi snadno a velmi brzy vychladne, pak také zároveň zanikne ona slabá víra.

15. Budeme-li však moci poznat tě svým porozuměním - to ovšem zcela nepochybně tak, jako poznáváme, že jedna a jedna jsou dvě, pak se poddá láska sama sebou a bude muset nepomíjející udržovat jako onen nezvratně pravdivý základní počet a Bohu nebude nikdy zapotřebí Své národy soudit, nýbrž vždy je jen oblažovat.

16. Odpověz mi tedy na mou otázku a já ti nepochybně uvěřím; jestliže mi na ni neodpovíš, pak zůstanu, jakým jsem a zůstanu při Bohu Farakovu!“

* * *

Kapitola 261.

Odpověď Páně. Nedostatek pokory, lásky a dobré vůle příčinami slepoty pochybovačovy. Beznadějnost rozumové cesty jakožto cesty ke světlu.

25. února 1843

1. A Pán Se obrátil k našemu hlavnímu řečníku velmi významně na něho pohlédl a obrátil se k němu těmito slovy, řka:

2. „Poslyš Mne nyní dobře, ty tvrdý rozumový duchu; neboť ti chci ukázat, jak velice jsi pošetilý a velice nerozumný i se vším svým rozumem!

3. Předtím jsem vás všechny názorně poučoval, jaký je rozdíl mezi Mnou a mezi Bohem, kterému vás učil Farak a hle není tu mimo tebe nikdo, jenž by byl neporozuměl ve svém srdci Mým slovům! Odkud to asi pochází?

4. Pravím tobě, to pochází z tvého zcela zvráceného světského srdce, jenž nemá pokory a proto také žádné lásky!

5. Nemá-li však srdce lásky a tedy ohně života a proto také svítícího plamene, který by osvětloval pro všechny vyšší a hlubší pravdy celou jeho podstatu, - řekni mi, odkud se má potom srdci dostat světla?

6. Jakými slovy a jakými znameními může tedy hluchý a zároveň slepý být o nějaké pravdě přesvědčen?

7. Ty však jsi ve svém srdci hluchý a slepý zároveň; proto jsi také nerozuměl, čemu přece všichni ostatní s nejmenší námahou porozuměli.

8. Pravil jsi, že synovi v cizině, který vyšel jako kojeneček z domu otcovského, se musí dát jiné rozumné důkazy, nežli je otcovská láska, chce-li tento otec, aby jím byl milován jako synem, který poznal svého otce; neboť poznal-li syn otce úplně jako takového, pak ho také jistě bude sám od sebe milovat.

9. Dobrá, pravím tobě: Co se má však učinit tehdy, je-li na neštěstí syn zároveň slepý a hluchý?

10. Hle ty se nyní zarážíš a jsi s odpovědí na rozpacích. Já však pravím tobě: Zpozoruje-li pravý otec na svém synu toto neštěstí, pak vynaloží vše možné, aby učinil svého syna opět vidoucím a slyšícím.

11. Ano. Vezme syna na ramena a přinese ho před nějakého duchovně mocného mudrce, aby mu opatřil opět zrak a sluch.

12. A bude-li mít pak syn opět snad zrak a sluch a naučí-li se pak brzy od otce řeči, řekni Mi, zda se bude potom syn tázat také ještě na jiné důkazy, aby mohl poznat Otce, či zda mu velká láska otcova především a co nejneklamněji neřekne, že má před sebou pravého Otce?!

13. Hle, Já však jako věčně jedině pravý a láskyplný Otec jsem přišel právě tak k vám hluchým a slepým a činím vás všechny slyšící a vidoucí a učím vás mluvit Má slova, ano, Mým živým slovům učím vás.

14. A hle, mnozí Mi rozumějí, vidí Mne a poznali ve Mně jedině pravého Boha a Otce.

15. Pročpak to ty nemůžeš? Protože se nechceš dát jedině možným a živým způsobem uzdravit. Ty jsi ve své hluchotě a slepotě sám mudrcem a víš sám nejlepší prostředky; proto se ve svém pocitu vzpíráš a nechceš se dát uzdravit.

16. Já však tobě pravím. Ať děláš, provádíš a žádáš cokoli, nepodaří se ti časně, ani věčně přiblížit se k světlu ducha na žádné jiné cestě než jedině na cestě, které jsem vás nyní učil Já.

17. Věru, neuvidíš ode Mne žádné jiné znamení než jedině znamení Mé lásky a velkého slitování. Nepostačí-li ti toto, pak zůstaň, jakým jsi; postačí-li však toto, pak nebudeš žádného jiného potřebovat, neboť toto ti bude beztoho tím nejvyšším.

18. Ty chceš mít důkaz, jako že jedna a jedna jsou dvě. Hle, jako takový důkaz stojím věčně co nejživěji před tebou Já; neboť Já a Bůh Farakův jsme úplně jedno. Ale toto nepoznáš dříve, dokud Mne nepochopíš ze svého srdce.

19. Svým rozumem Mne na věky nikdy nepochopíš, neboť pro rozum jsem nekonečný, a jen Já vím, jak všechny stvořené věci udržuji, i když – jak se ti zdá – nemohu dále dosáhnout a skočit než ty!

20. Jdi tedy a porad' se s vidoucími o lepším a pak Mi řekni, jak daleko mohu dosáhnout a skočit.

21. Neočekávej však ode Mne žádného znamení! Neboť budu-li konat znamení, pak vás budu soudit; nyní vás však jen oživuji. Toto nyní pochop a jdi. Amen.“

* * *

Kapitola 262.

Pánem pokáraný pochybovač v rozmluvě s jedním ze svých přátel.

27. února 1843

1. Po tomto důtklivém a živém ponaučení se náš řečník hluboce Chudému poklonil a zcela mlčky se vrátil zpět ke své společnosti. Když tam přišel, obrátil se hned na jednoho ze svých přátel touto otázkou:

2. „Milý bratře! Řekni mi zcela upřímně: „Věříš zcela nepochybně, že tamten chudý muž je Sama nejvyšší božská Bytost?

3. Řekni mi: Uvážíš-li zcela zrale všechny okolnosti, všechny vlastnosti, které jsou přece čisté božskosti nevyhnutelně žádoucí, nenarážíš na žádné pochybnosti?

4. Je pravda, že slova, která tento muž mluví, překypují nejhlubší moudrostí a že láska je všude jejich hlavním rysem; ale vezmu-li vedle toho náležitě pevně v úvahu opět tohoto strašně prostého člověka, z jehož úst přichází tato nádherná slova, a řeknu-li si: „Má to být, může to snad být Bůh, nekonečný, všemohoucí a věčný Bůh?“ Ó, hle, pak se můj rozum proti tomu vždy vzepře.

5. Proto bych přece rád v této důležité záležitosti slyšel úsudek od tebe! Věříš tomu skutečně, anebo tomu věříš jen z čisté, také vždy až příliš schvalované opatrné chytrosti? Toto mi tedy sdě!!“

6. Tázaný praví našemu řečníku: „Poslyš, příteli a bratře nás všech, ty přece víš, že jsem byl Lamechem uvržen do vězení proto, že jsem ho naprosto nechtěl uznat za boha.

7. Hle, tehdy jej velmi mnozí uznali za boha ne z přesvědčení, nýbrž z nejšpinavějšího chytráctví. Učinil jsem toto já?!

8. Ty pravíš: ‚Nikoli!‘ Ale jelikož jsem nyní okusil vězení, bylo by to tedy přece z mé strany nyní špinavé chytračení uznat tohoto chudého muže podle vyslovené vůle Lamechovy za jedině pravého Boha nebe a Země?!

9. Bratře, já ti pravím: A kdyby mi Lamech tisíci vězeními pohrozil, abych uznal za Boha muže, který by jím nebyl, věru, to bych nikdy neučinil.

10. Naopak, byl bych vždy spíš hotov Lamechovi tisíckrát vzdorovat než ho uposlechnout; neboť ty víš, že mi vzal ženu a děti a z ženy učinil otrokyni a děti prodal knížatům za nanejvyšší mrzký žold.

11. Poslyš, bratře! Takovou ránu zasazenou otci a věrnému muži milování hodné ženy nevyhlídíš i s touto hostinou.

12. Uvážíš-li náležitě to, pak objevíš u mne strašně málo světského chytračení.

13. Uznávám-li však tohoto Muže nepochybně za jedině pravého Boha a nyní, odpouštěje Lamechovi veškerou křivdu, pevně a živě věřím, že mimo tohoto Boha není a na věky již nemůže být Boha jiného, pak můžeš zajisté předpokládat, že pro to mám zcela dobrý důvod.

14. A tímto důvodem je právě tento Chudý Sám. Uč se Ho poznávat srdcem – a ne rozumem – a pak nalezneš v sobě samém pádný důvod, který ti sám řekne:

15. Pohleď, tento Chudý je velký, svatý, láskyplný, nebeský Otec všech andělů a lidí, Tvůrce všech věcí a všechny věčnosti a všechna nekonečnost jsou poddány Jeho nejsvětější a nejmocnější vůli.

16. Z Jeho božské strany by bylo třeba jen nejslabšího pokynu a veškerého viditelného stvoření by již vůbec nebylo, anebo tisíc nových Sluncí by hořelo na obloze.

17. Hle, tak tomu je a tak tomu zůstane i na věky. To je tedy můj důvod a věřím tomu proto, že mi to říká a ukazuje láska k Němu.

18. Proto ty Ho také nade všecko miluj a ihned to poznáš; neboť Otec chce být spíše milován než poznáván. To je Jeho vůle.

19. Děti přece milují své rodiče také dříve, než je poznávají a ještě nikdy jsme si nestěžovali, že by to nebylo v pořádku.

20. Pročpak by to tedy nechtěl mít s námi také tak všemohoucí božský Otec? On tomu chce; čiň to tedy, bratře! Ano, dobře tomu rozuměj! Amen.“

* * *

Kapitola 263.

Svým přítelem poučený pochybovač na cestě k poznání Pána.

1. března 1843

1. Po slovech, která náš řečník uslyšel od svého přítele jako dobrou odpověď na svou otázku, jal se zcela mocně a obzvláště přemýšlet o tom, jak nedospělé děti docházejí zcela správně k neklamnému poznání svých rodičů především cestou lásky, i když také ještě jaksí instinktivně.

2. Ano, své myšlenky rozšířil dokonce do říše zvířecí a rostlinné a shledal tuto větu potvrzenou způsobem poprvé ho překvapujícím.

3. Ze svých mnohých zkušeností zjistil, že všechna zvířata, která zná, lpí jako zvířecí děti na svých ploditelkách a dříve je neopustí, dokud nejsou úplně vyzbrojeni potřebnou zvířecí silou; a u rostlinstva objevil nyní také, že jablko – jak se říkává – nikdy příliš daleko od stromu nepadne.

4. Po těchto dobrých myšlenkách se obrátil opět k svému příteli a řekl mu: „Poslyš, nejmilejší příteli a bratře, čím více nyní o tvých slovech přemýšlím, tím více světla v nich nacházím. Zpočátku se mi zdála být zcela bezvýznamná; ale hle, nyní nabývají u mne stále většího významu. Proto mi to připadá, jako kdyby vlastně nebyla vyrostla zcela na tvé půdě.

5. Tím naprosto nechci říci, že bych tě snad proto považoval za neschopného takové moudrosti; neboť vím zajisté od dřívějška, že jsi byl velmi moudrý muž a že tě nebylo možno od nějaké důkladně pojaté ideje ničím odvrátit, ani Lamechovým vězením ne.

6. Ale víš, milý bratře, já zde jen činím malý rozdíl, ježto je přece dvojí: moudře mluvit – a rozumně a podle rozumu mluvit a jednat.

7. Ty jsi však ke mně mluvil zřejmě moudře, a proto jsem také přišel na myšlenku, že taková moudrost nevyrostla na tvé půdě. Neboť je příliš obsáhlá, příliš všeobecná. My, lidé, nemůžeme však naše omezené pojmy tak daleko rozšířit, jelikož nám k tomu ještě vždy chyběl všeobecný názor a zejména v žaláři byla o něj potíž.

8. Jestliže mne však nyní častuješ větami, v nichž spočívá v podstatě od počátku až do konce celé stvoření, pak jsem toho mínění, že tě neurazím, tvrdím-li něco takového o tvé odpovědi.

9. Nyní ti však také pravím, že tato tvá slova mne přivedla k cíli blíže, nežli by ses snad domníval. Ano, můžeš věřit, že se mi božsko – lidská idea stává také jasnější a jasnější a že má mysl se již tak velice proti tomu nevzpírá, jen přestrojení toho Chudého dost dobře nechápu.

10. Kdybys měl snad také tu slovo, které by bylo pro mé porozumění vhodnější než příliš vysoce moudrá řeč onoho muže, pak bych nebyl proti tomu, abych zcela uznal toho Chudého za takového, za jakého bych ho měl a nyní také skutečně chtěl uznat. Máš-li tedy ještě nějaké slůvko, pak mi je v úplném uklidnění vyslov.“

11. A druhý se ujal slova a řekl našemu řečníku: „Bratře, věru, nejsi-li slepější než střed Země, pak nechci mít žádné jméno.

12. Copak tedy nazýváš bohatým a co chudým?

13. Copak u tebe je bohatým to, pokryl-li si někdo nadměrně tělo výrobky buď svých rukou anebo svých bratří, které byly vyrobeny z přírodních věcí, anebo zbudoval-li si někdo z hlíny a z neužitečných kamenů příbytek?

14. A ty nazýváš chudým to, je-li někdo všeho více méně prost buď nuceně krutostí svých bratrů, anebo také dobrovolně?

15. Hle, to je v základě pochybené! Bůh stvořil člověka podle svého obrazu a postavil ho na Zemi úplně nahého. A tak se dodnes rodí všechny lidské děti na svět nahé. Je však proto nahý člověk nejubožejším tvorem Božím? Či není spíše nádherně bohatý tím, že je mu dán obraz Jeho Tvůrce?!

16. Co když k nám nyní přišel Tvůrce ve Svém prazákladním lidském obrazu, ve vší hojnosti Svě věčné lásky a moudrosti?! Můžeš tu ještě ve svém srdci vytykat vady jeho prazákladní Bytosti?!

17. Proto ti pravím: „Poznej svou velkou a hrubou slepotu, pospěš k Němu, padni k Jeho nohám, aby se ti dostalo světla v největším bloudění tvého života!

18. Poznej nekonečnou milost, že máme mezi sebou Boha, všemohoucího Tvůrce jako nejněžnějšího bratra a láskyplného Otce!

19. Věřu, již ta myšlenka je příliš velká a svatá pro člověka; a hle, zde je více nežli nejvyšší myšlenka. Zde je On, všemohoucí Otec Sám!

20. Můžeš ve svém duchu ještě váhat tam, kde se všechna nekonečnost zachvívá z příliš velké úcty?!

21. Hle, On, On všemohoucí věčný Bůh, Stvořitel nekonečnosti, čeká tamto na tebe!

22. Proto pospěš k Němu, než bude příliš pozdě a klaněj se Mu ve vší hlubokosti srdce!

23. Pospěš, pospěš k Němu, svatému Oci! Amen.“

* * *

Kapitola 264.

Strach nově obráceného Terhada před Pánem. Světlá a útěšná slova Páně bázlivým.

2. března 1843

1. Po těchto slovech se řečník již dlouho nerozmýšlel a uznal Chudého v plné míře za Pána nebes a Země.

2. Avšak nyní ho začalo něco jiného tísnit, a proto se ihned obrátil k příteli a řekl mu:

3. „Poslyš, přemilý příteli a bratře! Uvažoval jsem nyní o tvých slovech hlouběji a hlouběji a našel jsem nyní v sobě nejen možnost, nýbrž úplnou skutečnost, že onen Muž je skutečně v Sobě Samém nejvyšší božská Bytost a nepotřebuje to tedy již žádného důkazu, jelikož mne to nyní neklamně hlasitě zvěstuje samo srdce.

4. Ale něco zcela jiného vyvstává nyní ve mně, a to je mnohem horší nežli všechny mé dřívější pochybnosti..

5. Ty na mne nyní pohlížíš velmi udiveně a pátráš v mých očích a na celém čele, abys zvěděl, co to asi ve mně je. Pravím tobě: Nečiň to, neboť chci ti to v zájmu dobré věci sdělit.

6. Hle to je strašná bázeň, ano bázeň, jaké jsem v celém životě nepocítil.

7. Ty jsi mi však ve velmi naléhavých slovech řekl, abych si pospíšil a vrhl se k Jeho nohám a klaněl se mu. Jak bych to však mohl nyní učinit, když všechny mé údy ochromuje nesmírná bázeň před nekonečně velkou božskou vznešeností?!

8. Porad' mi tedy, porad', co mám dělat!

9. Já bych uprchl, kdyby mi to bylo možné, ale to je mi zhora nemožné. Ve svém chvějícím se srdci jsem nyní úplně u Něho, ale právě toto strašné bytí u Něho ochromuje ve mně všechnu sílu!“

10. Zde povstal Pán a šel k našemu hlavnímu řečníkovi.

11. Když to řečník zpozoroval, chtěl uprchnout. Leč jeho přítel ho uchopil za rameno a řekl mu:

12. „Bratře, považ co chceš učinit! Kam chceš prchnout a kde se před Bohem skrýt? Hle, Pán již přichází k tobě. Co chceš dělat?“

13. Zde byl náš řečník zcela jako beze smyslů. Dotkl se ho a řekl mu „Terhade, pravím tobě: Vstaň a nebuď mrtvý, nýbrž živý!“

15. Tu povstal ihned Terhad a ještě strašně polekaný pohlížel strnule na Pána.

16. Pán však pohlédl něžně a nejvyš vldně na něho a řekl mu: „Terhade, ty jsi přece chtěl vždy mít nějaké znamení, abys mohl také uvěřit, čemu věří všichni ostatní.

17. Sám jsem ti řekl: Kdybych dal tobě anebo někomu jinému anebo celému národu znamení Svě přítomnosti, pak by byl na ně uvalen soud, jenž má v sobě smrt.

18. Kdo Mne však poznává v srdci, ten Mě poznal svobodně, a tím v sobě našel pravý, věčný život, a smrt bude vzdálena od něho na věky.

19. Hle, takový byl smysl Mé řeči; leč tobě tato řeč nestačila, nýbrž chtěl jsi Mne pochopit spíše svým rozumem než svou láskou.

20. Já jsem to tedy také dopustil a mluvil jsem k tobě rozumově ústy tvého bratra, aby ti bylo jasné, že Já jsem skutečně to, co o Mně zvěstoval Lamech na trůně.

21. Ty jsi Mne tím tedy ve svém rozumu pochopil a naplňoval jsi jej stále víc a více Mou pravěčnou božskostí.

22. Rozšiřováním svého rozumu Mnou, zapomínal jsi však na své srdce, tím se srdce scvrklo, a když jsi Mne chtěl přijmout do srdce, tu se zhrozilo Mé velikosti v tvém rozumu a Mým břemenem v tobě bylo potlačeno, a ty ses chvěl bázní a při mém přiblížení jsi padl jako mrtvý k zemi.

23. A hle, to ti také bylo znamením, že Já jsem Tím, kterým bys Mne snadněji a pohodlněji našel jedině v srdci, aniž bys byl přítom nucen okusit i jen poněkud soud.

24. Avšak jelikož jsi Mne nyní poznal, pochop Mne nyní tedy také svým srdcem a buď věrným strážcem Mé svatyně, kterou jsem vám dal.

25. A nyní buď jasný a veselý; neboť Já, tvůj Otec, jsem ti toto nyní zjevil.

26. Miluj Mne, tak ti nebude nikdy zapotřebí, aby ses Mne bál; neboť Já jsem vám všem jen Zachráncem, ale navěky žádným zhoubcem. Buď tedy nyní jasný a veselý! Amen.“

* * *

Kapitola 265.

Správná řeč láskou naplněného Terhada a ohnivé vyznání lásky Pánu. Pohnutí Páně a velké zaslíbení o duchovním poslání Země.

3. března 1843

1. Teprve po této řeči Páně začal Terhad volněji dýchat; jeho srdce se zhostilo strachu a mocná láska k Pánu začala nyní naplňovat jeho celou mysl.

2. V tomto novém životním stavu otevřel náš hlavní řečník nyní opět ústa a ulevil svému srdci slovy, jež zněla takto:

3. „Ty, Jemuž se nikdo nevyrovná, Ty jedině věčně pravý Otče, Ty tedy jsi Ten, na kterého jsem se nikdy neodvážil myslet, neboť ve mně přenesmírně svatě zaznívalo již jméno, které Ho, všemohoucího Tvůrce nebes a Země, označovalo, a velmi často jsem je vyslovoval potají u sebe:

4. „Svaté jméno, myslím-li na Tě, zachvívá se celá má bytost až do všech svých základů.

5. Ó, co teprve musí být o Sobě nekonečný vznešený nejsvětější Nositel tohoto nejsvětějšího jména, jaká svatost, jaká věčná, nekonečná svatozář Ho musí obklopovat, když u Jeho jména mne to tak ničí a při jeho vyslovení si připadám jako nejbídnější červ, který, sotva viditelný, s největší námahou leze po mrtvém prachu Země.

6. Ty, na Něhož mé oči jsou věčně nehodné pohlédnout, takováto byla odjakživa má mysl při vši mé jinak opravdu velké nuzotě.

7. Co však mám myslet, co pociťovat a co mluvit nyní, když Ty v největší prostotě před námi všemi stojíš jako náš bratr, zatímco Tebe v nesčíslných světlech oslavuje celé nekonečné nebe! Slunce vysílá Tvé světlo na Zem a Měsíc se vždy Tvým leskem opásává a všechna posvěcená nádhera Země je dílem Tvým?!"

8. Ano co mám mluvit před Tebou, nekonečně dobrý, svatý Otče, povážím-li, že Ty v každém okamžiku Svou všemohoucí vůlí udržuješ tento můj život a že každý dech je svobodný, nejvyšší divuplný dar od Tebe?!

9. Nekonečně vznešený nejsvětější dobrý Otče, pro samou lásku k Tobě si nedovedu pomoci. Ano, je to vskutku pravdivé. Bože, Otče, dej, ať vyslovím, co pociťuji! Ano, je vskutku pravda, že nemohu v této Tvé nejsvětější přítomnosti vydržet láskou!

10. A přece je mi nemožné, jen jediný pohled od Tebe, dobrý svatý Otče, odvrátit!

11. Dej se mnou ze vši mé síly milovat. Ano, dej se mnou tak silně milovat, aby mě oheň lásky k Tobě zcela strávil a já úplně zemřel v lásce k Tobě, můj Bože, můj Jehovo, můj Svatý dobrý Otče!

12. Otče, nemohu více mluvit; neboť láska k Tobě příliš mocně uchvacuje mou celou bytost! Ano, je mi, jako kdyby mi i mé vlastní vlasy šeptaly: Miluj, miluj Otce; neboť on tebe již od věčnosti dříve miloval, než jsi ještě byl! On je nejčistší, věčná láska Sama, a Tvá láska je Jeho láska, oživující tvého ducha v tvém srdci, a proto miluj, miluj, miluj Ho, dobrého svatého Otce! Miluj Svého Boha, miluj svého Tvůrce; neboť On je svatý, svatý, svatý!"

13. Ano, dokonce i má kůže a všechny mé kosti a všechny mé útroby se stávají mluvícími a slyším je říkat: „Bůh, tvůj Otec, je živé slovo v tobě! Ty jsi vyslovená myšlenka toho, jenž stojí před tebou; ty jsi s vlasy, kůží, kostmi, srdcem i krví, duší a duchem Sám slovo z úst Toho, Jenž stojí před Tebou. Miluj, miluj, miluj, Ho, neboť On je tvé vše. On je tvůj život, On je tvé světlo, jako světlo nekonečnosti, On je všechna tvá síla, tvá řeč!

14. Otče, svatý Otče, dej se věčně mnou milovat, ano, námi všemi Se dej věčně milovat! Milován, chválen a vzýván budiž, nejsvětější Otče, a budiž vždy a věčně naší láskou posvěcen a Tvé nejsvětější jméno budiž nejvyšší uctíváno a oslavováno!"

15. Svatý Otče, stojím před Tebou jako hříšník a Ty se necháváš mnou milovat?! Jak nesmírně dobrý musíš být, že se necháváš dokonce hříšníkem milovat!

16. Bratři, padněte se mnou všichni k Jeho nejsvětějším nohám. Neboť hledte, hledte, jak nekonečně dobrý je svatý Otec.

17. Otče, odpusť mi, že se jako hříšník odvažuji tebe milovat; buď mi a nám všem proto milostiv a milosrden!"

18. Tu padli všichni před Otcem na kolena a láskou plakali.

19. Otec však zakryl Svou tvář rukou a řekl jakoby k Sobě:

20. Ó, Země, co Mi dáváš! Věru, tvé děti buďte Mé děti! Já tě povznesu, aby před tebou Slunce a andělé kolena skláněli. A až jednou k tobě přijdu, budu vyhledávat vždy hříšníky a budu s nimi mít velké slitování.

21. Terhade, tvá láska je veliká; proto tedy obdržíš ode Mne rovněž velké slitování, a to bude v tom, že se stanu věrným pastýřem hříšníkovi Země!"

22. Tu zmlkl Pán a z velké lásky a slitování s ubohými dětmi potají zaplakal.

* * *

Kapitola 266.

Dobré svědectví Páně o Terhadovi. O soudu a jeho zabrání.
Terhad ustanoven vrchním strážcem předsíně chrámové.

6. března 1843

1. Za malou chvíli dal Pán zpět ruku z obličeje a pravil Terhadovi: „Terhade, Já jsem tě znal a dávno jsem již věděl, že jsi muž silného ducha, že jsi silný ve své mysli; proto jsem Se tedy také skrýval před tebou a dopustil jsem, že jsi Mne musel hledat, zatímco jiní mne mohli spatřit již na prvý okamžik.

2. Jelikož jsi však byl odjakživa tak silného ducha a silné mysli, a nedal ses odvrátit ode Mne ani žalářem Lamechovým, jakmile jsi Mne poznal podle učení Farakova, proto ti tedy nyní také pravím, že ty jsi byl hlavním důvodem, že jsem Se slitoval nad nížinou; neboť věru, jedině mocný duch v pravém poznání, jedině neměnitelný duch se může státi zachráncem vesmíru.

3. A tak jsi nyní zachráncem Lamechovým a zachráncem nížiny a jsi záchranou před Mým soudem, kterým by byl jinak v této době nad vámi vyneseno, a jsi ochrannou stěnou, která stojí mezi Mým ohněm a hříchem Kainovým v nížině noci smrti.

4. Jak je tomu nyní, tak zůstane i v budoucnu. Dokud nějaká nízká Země bude mít tři lidi, kteří jsou spravedliví přede Mnou, nebudu toto místo soudit. Dokud nějaké město v nížině bude mít dva spravedlivé, ušetřím je pro spravedlnost těchto dvou. Dokud bude mít nějaká Země sedm spravedlivých, nenavštívím ji v hněvu Svém. A dokud nějaký národ bude mít 10 spravedlivých, ušetřím jej výbuchu Mého ohně.

5. A dokud budou mezi všemi Mými dětmi žít ještě dva otcové, kteří Mne poznávají a milují a učí své děti a sousedy také Mne poznávat, aby Mne takto milovali, tedy na celé půdě zemské ani na jednu travu hněvivě nepohlédnu.

6. Nebude-li však možno na celé pevnině zde v nížině, jakož i v výšině nalézt víc než jen jednoho spravedlivého, pak budu čekat ještě sto a několik let, zda se někdo ke Mně obrátí, a proto také vyšlu za tím účelem kázat všude všem tvorům posly u Mne vyučené.

7. Jestliže se potom odpadlíci obrátí, přijmu je opět za Své děti; jestliže se však ke Mně neobrátní, nýbrž budou jen tím pevněji ve vši zlomyslnosti setrávat, a budou dokonce posly zabíjet, věru, tehdy jen jeden spravedlivý nebude s to mou zlost na Zemi zadržet a Já pak zahladím všechny pachatele zla a zřídím Si na Zemi nové pokolení

8. Tato slova jsem nyní mluvil před tebou, Terhade, platí i celé Zemi;. Proto je zaznamenej a ti, kteří je zde v tomto sále s tebou slyšeli, ať ti dosvědčí, že jsem to byl Já, který nyní toto k tobě mluvil, aby se nemohl nikdo, kdyby kdy taková doba přišla, vymlouvat, že to neslyšel. Toto svědectví zvěstuj vždy všemu lidu a budeš pravým strážcem této svatyně, jak v sobě, tak i ve všech tvých potomcích.

9. Tak také budeš vždy v sobotu vrchním strážcem u brány předsíně, jež obklopuje Můj nový chrám u vás, který poznáš teprve zítra.

10. Kdykoliv budeš konat stráž, sdělíš lidu tato Má slova, aby nevešla v zapomenutí!

11. Ježto nyní to víš, přijmi tedy také pro tento úřad Mé požehnání, aby ses stal silným a mohl vždy jednat podle vůle Mé! Amen.“

* * *

Kapitola 267.

Nespokojení, závistiví reptalové.Odpověď Páně reptajícím.

7. března 1843

1. Tato slova připravila Terhada téměř o život; ale Pán života dovedl také novému strážci život zachovat a mimo to ještě tak velice posílit, že potom žil ještě 260 let a svůj úřad velmi zdatně spravoval.

2. Když však tato slova z úst Páně uslyšeli také všichni ostatní hosté v sále, podivili se někteří u sebe a vyslovovali se také vzájemně takto:

3. „Podívejme se na to! Tomu tvrdošíjnému, který měl svéhlavost tvrdou jako kámen a sotva bylo možno pohnout ho k víře v tohoto Božího Muže, se dostává tak velké milosti, nám však, kteří jsme Ho ihned bez nejmenší odmluvy v srdcích přijali, se nedostává ani slůvka. Ne, to je přece jen něco zvláštního!

4. On jako jediný Pán nebes a Země může ovšem činit, co jen vždy chce, a nikdo mu nemůže proto říci: „Pane, co činíš?!“, ale nicméně přece zůstává právě tato příhoda nanejvýš zvláštní.

5. Kdybychom chtěli brát tuto příhodu doslovně, věru, nemohli bychom nic jiného říci, než: Milost nejvzdorovitějšímu! Mírnému, ihned povolnému, milujícímu nanejvýš trochu slitování, a jinak nic!

6. Ať tu věc točíme jakkoli, zůstává tato záležitost přece jen nota bene záležitostí Boží. Jak řečeno, velmi zvláštní!“

7. Tu přerušil Pán lid a řekl mu: „Ano, opravdu je zvláštní, že toto činím, ale ještě mnohem zvláštnější je, že se zde, v Mé viditelné přítomnosti, pohoršujete Mnou proto, že jsem jednomu chudému bratru z vás prokázal milost, kterou jsem vám, slabochům, prokázat nemohl.“

8. Kdybyste byli, jakými byste měli být, měli byste jen velkou radost, jsem-li nějakému hříšníku milostiv. Jelikož jste však ještě zvrácené mysli, a tedy dávno ještě nejste, jakými byste měli být, shledáváte pohoršlivě zvláštní, jsem-li nějakému hříšníku milostiv.

9. Poslyšte, nyní vám něco povím a ukáži vám příčinu, proč se pohoršujete nad tím, že jsem prokázal Terhadovi tuto milost.

10. Hledte, vy jste šťouralové a vidíte prach v oku bratrově, ale plují-li ve vašich očích celé hory, to nevidíte! Proto však také nemůžete spatřovat zde důvod, proč jsem zde Terhadovi prokázal tuto milost!

11. Avšak pravím vám: Já jsem již velmi dávno viděl, že vaše srdce jsou naplněna všelijakou nenávistí a závistí, proto jsem vám dal také jen tolik milosti, že jste na základě ní mohli poznat, že jsem Pánem nebes a Země.

12. Ale závistivých úředníků nemohu ve Své velké domácnosti naprosto potřebovat.

13. Tudíž očistěte napřed srdce ode vši závisti a pomyslete vždy – i když budete tak skutečně podle své možnosti sebevíce očistěni - „Nejsme ani nejnepatrnější milosti hodni.“

14. Potom teprve vás budu zkoumat, zda jste přede Mnou skutečně čistí, a ty úplně čisté zvolím potom také pro vyšší milost úřadu ze Mne; ostatně však nechť vám všem postačí svobodný život ze Mne.

15. Važte si malých darů z Mé ruky, chcete-li být Mými dětmi; potom vás již beztoho v pravý čas učiním účastnými darů větších.

16. Dáváte-li však již i vy svým malým dětičkám malé hračky a sami máte potom velkou radost z toho, potěšují-li tyto dary vaše děti, řekněte, copak jsem Já vám méně Otcem, než vy Mými dětičkám? Já myslím, že tomu tak asi nikterak nebude!

17. Radujte se tedy z toho, co ode Mne dostáváte jako dětičky. Stanete-li se silnějšími, potom již také uvidím, pro jaký úřad se hodíte.“

18. Tu bylo všem z těchto slov Páně horko, i padli před Ním na kolena a prosili Ho za odpuštění, že se tak prohřešili.

19. Pán však jim kázal, aby všichni vstali, dal jim náležitou útěchu a pak se opět odebral k Své hlavní společnosti.

* * *

Kapitola 268.

Dík Lamechův za ustanovení Terhada hlavním strážcem předsíně chrámové. Pánův plán – chrám na očištěné hoře. Pán se stává opět neviditelným.

8. března 1843

1. Když Pán přišel k hlavní společnosti, sdělil ihned Lamechovi, že povolal Terhada za hlavního strážce předsíně, a toto oznámil Lamechovi proto, aby Lamech zcela určitě věděl, koho se má držet, kdyby potřeboval ještě více strážců chrámové předsíně, což se také časem pro velký nával stalo velmi žádoucím a Lamecha a Terhada přimělo k tomu, že museli ustanovit stráž předsíně v počtu 300 mužů, kteří byli zvoleni Terhadem, a potom ve jménu Mém potvrzení Lamechem.

2. Když však Lamech obdržel od Pána toto sdělení, padl před Ním na kolena a chválil a velebil Ho ze všech svých tělesných sil, že mu pomohl z rozpaků právě v této důležité věci.

3. Neboť o této věci Lamech neustále přemýšlel a nemohl přijít na to, komu by vlastně svěřil stráž předsíně, aby to bylo libé Pánu.

4. Ježto tedy, jak bylo nyní sděleno, opatřil tento důležitý úřad Pán Sám, byl tím Lamechovi sňat ze srdce velký kámen.

5. Když se Lamech náležitým díkem v srdci osvědčil Pánu tak milým a také všichni chudí hosté se co nejvřeleji účastnili chvály, vyzval Pán Lamecha, aby vstal a řekl mu:

6. „Poslyš nyní dále, Můj milovaný Lamechu! Nyní by zde bylo všechno uspořádáno, ale hle, očištěná hora, na níž jsi Mne poprvé spatřil, když jsi uslyšel Můj hlas, je ještě bez ozdoby!

7. Ty víš, že jsem ti přikázal, abys Mi zbudoval památník také tam, avšak neoznámil jsem ti podrobněji, jak tu má být chrám vypraven, aby mohl být započten úplně do mého řádu.

8. Nyní ti však udám podrobněji podobu, podle níž jej zbuduješ, a tak tedy poslyš:

9. Deset sloupů výšky tří mužských délek dáš vytesat z nejčistšího bílého mramoru, jak to oznámím Murovi a Curalovi.

10. Tyto sloupy se postaví do kruhu tak, aby vzdálenost jednoho sloupu od druhého byla délka muže.

11. Základ budiž z modrého mramoru, patka sloupů z červeného a hlavice ze zeleného mramoru.

12. Nad hlavicemi musí být sloupy navzájem velmi pevně spojeny trámy z nažloutlého mramoru, a každý z těchto příčných trámů musí být s nejbližším trámem zvláště opět spojen náležitě pevnými kovovými skobami.

13. Nad těmito příčnými trémci zřídíš pak zlatou střechu podle způsobu hlavního chrámu, tři koule na střeše ať nemají stejnou velikost, nýbrž budiž to upraveno tak, aby nejspodnější koule byla největší a obě koule hořejší vždy o polovinu menší nežli je spodní předchozí koule

14. Postavíš-li Mi nyní tímto způsobem co možno brzy tento chrám a zbuduješ-li v jeho středu oltář k zápalným obětem, zhotovený rovněž z čistého zlata a zapálíš-li Mi každou sobotu večer za obět' obilí, požehnám všem polím v nížině, a ponesou tobě a tvému lidu stonásobnou úrodu.

15. A pohoří a lesy očistím od zlých zvířat a tím zřídím mezi nížinou a výšinou opětné spojení (religion), aby také nížina byla pod Henochem, Mým jediným veleknězem.

16. Hle, toť Mé přání lásky k vám, dětem Kainovým, abyste také vy mohly být úplně Mými dětmi! Učiň tedy toto co nejdříve!

17. Až toto dílo dokončíš, potom budeš také ty uveden na výšinu Mých dětí, a Henoch přijde pak s mnohými z výšiny a ve jménu Mém požehná novému chrámu k vašemu úplnému posvěcení na Mé děti.

18. Nyní víš vše; proto přijmi Mé požehnání a dokonči dílo! Amen.“

19. Tu Pán náhle opět zmizel. Všichni Ho hledali, ale nebylo Ho možno již nikde nalézt.

* * *

Kapitola 269.

Henochova moudrá řeč o Boží Bytosti a duchovním zraku. Hlas Páně v srdci člověka. Výstraha před falešnými proroky.

9. března 1843

1. Když se hledající hosté po dlouho trvajícím bezúspěšném hledání vrátili se zcela zarmoucenou tváří opět do trůnního sálu, přistoupilo jich několik k Henochovi a tázali se, zda neví, jak a kam se asi Pán tak náhle ztratil anebo schoval.

2. Henoch jim však odpověděl: „Milí přátelé a bratři, vaše srdce vás sice pobádá, abyste hledali všemohoucího, svatého, láskyplného Otce, a to je správné a chvalitebné, neboť kdo hledá Boha, má Ho vždy hledat srdcem, jinak Ho věčně nikdy nenalezne, leč přesto je vaše nynější hledání poněkud pošetilé!

3. Slyšte: Bůh, Otec, kterého jste právě zosobněného viděli a s Nímž jste mluvili, je Duch a tělesnýma očima nemůže být nikdy spatřován, otvírá člověku, který Ho má spatřit, vnitřní oči ducha, a potom může duchovní člověk spatřit Boha skrze člověka tělesného - vyžaduje-li to vůle Boží – a vidí a slyší Ho tak, jak jste Ho právě všichni viděli a slyšeli.

4. Když Se však potom chce Pán podle Svého nejmoudřejšího úradku stát opět neviditelným, zavře Svou všemohoucí vůlí lidskému duchu opět oči (ducha), a člověk může potom dělat co chce, a přece nemůže nikdy Pána spatřit

5. Zapamatujte si však ještě velmi dobře mimoto tohle: Vidění nepřináší nikomu věčný život, zato však slyšení a život podle slyšeného slova

6. Pán sice zavřel vašemu duchu zrak, ale nikoli jeho sluch, který je v srdci. Může tedy každý z vás slyšet hlas Páně a každý se může vždy, kdykoli něco potřebuje, obrátit na jeho otcovskou Lásku, a Otec mu to dá, je-li to pro něho dobré, ale také zadrží, kdyby mu to nemělo být dobré. Zda však dobré, či nedobré, proto můžete vždy Otce prosit, a buďte ujištěni, že vám dobře slyšitelnou radu nezůstane dlužen, a že bude mluvit k vašemu srdci, jestliže Ho o to vždy zcela vážně poprosíte.

7. Budete-li vždy z opravdové vnitřní bratrské lásky ve jménu Páně k svým bratrům mluvit a budete-li jim láskyplnými učiteli o Bohu a o Jeho dílech, která jsou plná Jeho nekonečné velké slávy, o Jeho nekonečné dobrotě, milosti, slitování, a jak je láskyplným, svatým Otcem všem těm lidem, kteří Ho ze všech svých životních sil milují, pak vám dávám všem nejúplnější ujištění, že neřeknete ani jediného slova, které by dříve neřekl Bůh ve vašich srdcích.

8. Kdo vás bude slyšet, bude slyšet hlas Boží, jako jej právě teď slyšíte ze Mne.

9. Běda však tomu, kdo by chtěl mluvit jakoby slova Boží ze sebe kvůli zistnosti a světské vážnosti, aniž dříve v sobě slyšel živé slovo! Věru, jeho jazyk se stane hadem plným jedovatých slin, a kdo ho bude slyšet, tomu bude tak, jako kdyby byl uštknut jedovatým hadem.

10. Proto se střežte především obzvláště zistnosti, ať raději každý zapomene zcela na sebe a stará se ze základu svého srdce o blaho svých bratrů a sester. Tak se také bude moci těšit ze stálého styku s Bohem, láskyplným svatým Otcem časně a potom také v duchu viditelně věčně.

11. Hledte, tak musíte ve vši budoucnosti Pána nebes a Země hledat a tak Ho také vždy velmi snadno naleznete. A otážete-li se pak ve svém láskou rozplameněném srdci: „Otče, kde jsi?“ Pak vám řekne: „Dítka, vždyť jsem uprostřed vás! Nebojte se; neboť Má všemohoucí ruka vás chrání ve dne v noci!“

12. Slyšte, tak tomu bude, ježto taková je vůle Páně! Dbejte tedy těchto slov a jednejte podle nich, tak vám budoucně nebude třeba, abyste Pána ve všech koutech hledali a nakonec Ho přece nenalezli, nýbrž Pán vám přijde vždy vstříc ať se obrátíte kamkoli; neboť Otec je o nás nekonečněkrát starostlivější než jsou všechny děti dohromady o něho!

13. Zapamatujte si toto tedy velice dobře, abyste nemuseli nikdy být chudí a věznění! Amen.“

* * *

Kapitola 270.

Noční odpočinek hostů v domě Lamechově. Nádherné slovo Otcovo Lamechovi o vnitřním ztišení při modlitbě.

10. března 1843.

1. Po této správné řeči Henochově se odebral Lamech k Henochovi a otázal se ho: „Milovaný, mocný příteli a bratře, v našem Bohu a láskyplném, všemohoucím, svatém Otcí! Jelikož jsme právě tohoto dne ve jménu Páně uspořádali podle Jeho svědectví vše tak, jak je Mu to milé a já nyní již nic nevím, co bychom ještě dnes mohli, anebo měli jiného učinit než vzdát svatému Otcí nejživější chválu, ráčiž ve jménu Páně být tak laskavý a všem nám sdělit, co se tu má nyní stát!“

2. Henocho mu odpověděl: „Poslyš, milý příteli a bratře, takto zní vůle svatého Otce: Nyní se odebereme k odpočinku a všichni hosté přenocují této noci v tvém domě.“

3. Nikdo ať se tím netrápí a nestará, co vše snad zítřejší den přinese; neboť tento den přinese s sebou právě tak to své, jako to učinil den dnešní.

4. Proto i my se odebereme k odpočinku a pro zítřek se již nebudeme na ničem usnášet; neboť Pán nám pro zítřek právě také zítra oznámí, co máme konat.

5. A tak tedy sděl toto hostům a nech je uvést do čisté ložnice.

6. Já a těchto sedm mých bratrů se uložíme zde; ty však se svými druhy učiň, jak chceš.

7. Chceš-li zde též zůstat, bude dobře, a chceš-li se odebrat se svými do jiného pokoje, bude také dobře, neboť zde není lepší to ani ono. A tak se tedy staň. Amen.“

8. Podle těchto slov se odebral Lamech k hostům a oznámil jim to; Terhada však podržel ve své společnosti.

9. Sluhové Lamechovi pak přišli a uvedli uctivě hosty do ložnic a ženy a dívky přinesly do trůnního sálu koberce a vonné měkké polštáře a připravily lůžka pro vznešené hosty a podle přání Lamechova též pro něho a pro jeho lid též v trůnním sále.

10. Těsně u oken hořely však ještě naftové hrnce (neboť v Hanochu bylo zvykem, mít u každého okna hliněný aneb též kovový hrnec, který se k večeru naplnil zemním olejem a trochou slámy a pak se zapálil), a proto se Lamech tázal Henocha, zda se snad mají hrnce zhasnout.

11. Henoch mu však odpověděl: „Nech svítit, co svítí; neboť lépe je odpočívat ve světle, než spát v noci.“

12. Po těchto slovech propustil Lamech veškeré služebnictvo, když mu předtím ještě co nejživěji připomenul, aby před spaním vzpomnělo na Pána.

13. Když se nyní všichni vzdálili, padl Lamech na tvář a hlasitě chválil a velebil Boha.

14. Po chvíli však, když Lamech ve chvále a velebení Pána nepřestával, pravil mu hlas, který byl hlasem Otcovým:

15. „Lamechu, tvá slova znějí sice krásněji než velká hudba sfér ve velkém prostoru stvoření; ale láska v srdci ducha je ještě krásnější než veškeré tyto nádherné tóny! Proto dopřej odpočinku svým rtům, aby se tím živé vodstvo v tvé duši stalo klidnou hladinou a Já Se mohl shlížet v tobě a ty jsi mohl spatřovat Mou Bytost v hladině svého vodstva.“

16. Tu Lamech vstal, poděkoval v srdci dobrému Otci za toto nádherné napomenutí, načež se pak odebral s ostatními k posilujícímu odpočinku.

* * *

Kapitola 271.

Henochova ranní pobožnost a řeč k bratrům. Duchovní ranní zápalná oběť na očištěné hadí hoře.

13. března 1843

1. Na druhý den za svítání Henoch vstal, chválil a velebil ve své lásce Otce a z této své mocné lásky žehnal všem dosud dřímajícím bratrům.

2. Teprve po tomto nádherném, Mně nanejvýš milém výkonu probudil bratry a řekl jim:

3. „Bratři, vstaňte v lásce, milosti a slitování Páně a velebme Jeho nejsvětější Jméno.

4. Hledte, znovu nám dal všem dobrý, svatý, láskyplný Otec prožít nový nastávající den.

5. Již sem pronikají prvé paprsky od výchdu, noc prchá před nimi, mocnější a mocnější se stává jejich zpočátku jakoby nesmělá vláda a se stále přibývajícím silou tlačí noc dolů do nížin Země, aby její roviny a hory byly očištěny ke konečnému úplnému přijetí nejvyššího světla a oživujícího tepla ze Slunce, až se velmi brzy vznešeně pozdvihne nad hory Země.

6. Proto pospěšme ven a vzdejme pod širým nebem Otci společnou chválu jako pravé, nade všecko Ho milující děti.

7. V našich srdcích mu přineseme libou ranní zápalnou oběť, že nám rozžehuje, aby nás jako Svě děti poctil a oblažil, tak přenádhernou ranní zápalnou oběť Svě lásky, milosti a slitování ve vycházejícím a po celý den božsky hořícím, vše osvětlujícím ohřívajícím a oživujícím Slunci.

8. Milí bratři, pochopte přece, jak náleží, v hloubi svého srdce, co vše nekonečně věčně dobrý Otec koná a vaše láska k Němu se musí stát pravým Slunečním žářem.

9. Pohledte na dosud vznešeně se skvějící hvězdy na obloze; pohledte na celou velebnost Země; pohledte na spousty nejnádhernějších květin a naslouchejte přenádherným tónům ve stále živějším a živějším vzduchu.

10. Obráťte potom své pohledy na stále vznešeně vzrůstající gloriolu jitra a považte, jak s každým dechem vdechujete zvětšenou hojnost božského světla milosti, jak se vaše hrud'

stává stále širší a živější a každá kapka krve ve vás zjasnělejší a vpravdě nebesky etheričtější, čím blíže spěje nádherné Slunce Páně ke vznešenému východu!

11. Vizte, bratři a pochopte to, děti svatého Otce. To vše je oběť přinesená pro nás od našeho nevýslovně dobrého Otce.

12. Tak nás uctívá svatý Otec. Jak bychom to měli přehlédnout a neměli spěchat ven, abychom mu za to rozžehli v našich srdcích Jemu jedinému libou oběť lásky a nechali ji dále hořet, ano, stále víc a více dále hořet vždy a pak v duchu také věčně.

13. Bratři, vystupme ihned ven a ve velké obětní síni, ve velkém trůnním sále božské milosti a slitování přinesme mu oběť! Amen.“

14. Po této pravé ranní řeči všichni povstali a se zkroušeným srdcem spěchali ven, a to na blízkou horu.

15. Když tam velmi brzy došli, ukázal všem Henoch v dalekém okruhu velké nádhery Boží a upozornil je na všechny zjevy jitra a vysvětloval jim je ve smyslu lásky.

16. A všichni byli velkou nádherou, nekonečnou dobrotou a moudrostí svatého Otce tak dojatí, že si samou láskou k Bohu nedovedli pomoci.

17. A Lamech zcela zkroušeně z nejnvnitřnějšího základu srdce zvolal: „Ó, velký, svatý, všemohoucí, láskyplný Otče! Toto vše činíš pro nás!? Ó, jak mohu ještě žít, povážím-li, co jsem byl?!

18. Henochu, Henochu, vznešený bratře! Ty jsi mi nyní otevřel oči, a já teprve poznávám úplnost své viny před Bohem.

19. On nám připravil vždy tuto oběť Své lásky, milosti a slitování, a co jsme naproti tomu učinili my Jemu?! Ne, bratře, ne, nesmím na to myslet; neboť příliš hanebný byl vždy můj život!“

20. Tu potěšil Henoch Lamecha: „Doufej, milý bratře Lamechu! Věřu, i když by bylo tvých hříchů víc než je písku v moři, jsou ti prominuty, jelikož jsi v sobě oživil tak velkou lásku k Otci.

21. Zůstávej však v této lásce a dozvíš se ještě zcela jiné věci než jsou tyto, a to tehdy, až v tobě vyjde věčné Slunce Boží.“

22. Nyní však vyčkáme v sladkém klidu lásky vycházející Slunce. Amen.“

23. Takto strávila naše společnost jitra na hoře a chválila a velebila duchovně a pravdivě Boha v srdci.

* * *

Kapitola 272.

Snídaně a vyslání požehnaných chudých. Henochova slova na rozloučenou a jeho náhlé zmizení.

15. března 1843

1. Po východu Slunce se odebrali všichni podle ustanovení Henochova do města a zde opět do příbytku Lamechova.

2 Když tam přišli, postaral se Lamech ihned o dobrou snídani, k níž se dostavili a již se, chválíce a vysoce velebíce Boha účastnili všichni chudí a vězeňští hosté obého pohlaví.

3. Po snídani vkládal Henoch ve jménu Páně ruce na všechny chudé a bývalé vězně a vyzval je, aby vyšli, jak jen daleko je Země obydlena dětmi Kainovými, a vydávali svědectví o tom, co všichni viděli a slyšeli; ženy však ať zůstanou doma a opatřují dům; neboť ženám v nížině nepřísluší ve jménu Páně prorokovat, leč jejich dětem.

4. Po tomto vyzvání řekl Henoch Lamechovi: „A ty, můj milovaný Lamechu, bratře a druhu v úřadě, znáš beztoho vůli Páně a nepotřebuješ nyní ode mne již nic!

5. Nejvíce však zachovávej v srdci to, abys Boha, láskyplného Otce, vždy a všude nade všecko miloval a všechny své sestry a bratry po praotci Kainu dvakrát více než sama sebe. Tak budeš kráčet vždy ve světle Božím a jeho svatý otcovský hlas tě bude učit kráčet v každé době po zázračných cestách Božích.

6. Zbuduj chrám na hoře, jak ti bylo poručeno, a až bude dokončen, pak opět přijdeme podle zaslíbení Páně v čteném počtu z výšiny dolů k tobě do tvého domu a požehnáme pak novému chrámu a tebe pak také povedeme na výšinu, abys tam obdržel požehnání Adama, dosud žijícího prvního člověka Země, a tedy prapłoditele všech nyní žijících lidí, čímž by pak mohla být smazána z tvého čela kletba nad Kainem.

7. Spatříš také pramáti Evu, která ti také požehná a pak obdržíš opět své ženy Adu a Cilu, a uvidíš svou dceru Naeme a jejího Pánem jí svěřeného muže, velkodušného Horeda.

8. A budeš-li živě o to v srdci prosit Otce, může se dokonce stát, že tento tvůj nový a pravý zeť půjde s tebou dolů do města tvých otců.

9. Také obdržíš opět své dva syny Jabala a Jubala; ale jak bylo řečeno, musíš však za to také co nejpřesněji splnit vůli Páně!

10. I když je Pán také věčná, nekonečná láska sama, je nicméně nesmlouvavý; ježto je ve Svých zaslíbeních nekonečně věrný, vyžaduje také božským a stvořitelským právem takovou věrnost podle naší síly od nás, a proto musíme Jeho vůli bezpodmínečně plnit, ať to stojí cokoliv!

11. A můžeš být zcela ujistěn, že On splní přesně vše, co ti zaslíbil, budeš-li Jeho nejsvětější vůli zcela účinně zachovávat.

12. V opačném případě nechává však každého na holičkách až do smrti; a kdo se o Něho nestará a lpí jen starostlivě na světě, o toho Se také Pán nestará a nechává ho jít jeho cestami, které ho vždy co nejjistěji vedou do záhuby, a tak do věčné smrti.

13. Budiž tedy všechna tvá starost v Bohu a Jeho nejsvětější vůle budiž všechna tvá činnost, tak ti bude Bůh věrný vždy a věčně! Amen

14. Po této řeči se Henoch s oněmi sedmi silou Boží vzdálil tak náhle, že Lamech nevěděl, jak si tu věc vysvětlit.

15. Ale Terhad pravil Lamechovi: „Protože jsou to pravé děti Páně, jsou Mu také ve všem rovny, jelikož On je jim vše ve všem!

16. Když se stane také nám podle naší lásky k němu tak, budeme jako ony! Ale Jeho vůle musí nám být svatá, jako je neporovnatelně svatá jim.

17. Tak se tomu tedy nedivme, nýbrž odeberme se zato k přikázanému dílu! Boží vůle staň se vždy a na věky! Amen.“

18. Lamech pochopil ihned tato slova a povolal k sobě Muru a Thubalkaina a radil se s nimi o chrámové novostavbě.

19. Mura navrhl plán a příštího dne bylo již přiloženo tisíc rukou k dílu!

* * *

Kapitola 273.

Henoch a sedm poslů na cestě na výšinu. Dobrodružství s drakem. Lživá řeč drakova o Bohu a o Jeho stvoření.

16. března 1843

1. Henoch, Kisehel, Setlahem, Joram a ostatní čtyři bratři, kteří sluli Hil, Bael, Lulel a Darel byli však silou Páně vytrženi jen sedm tisíc kroků za město, kde začínalo úpatí výšiny.

2. Zde byli pak všichni zůstaveni opět své vlastní síle a šli odtud krok za krokem na hory.

3. Když urazili asi půl cesty a šli právě kolem velké horské jeskyně, tu se vyplazil náhle z jeskyně mocný drak a zaskočil našim cestujícím cestu.

4. Strašný pohled byl na jeho vzezření a jeho síla hrozila hory pohltnout. Jeho oči byly jako rozpálená ruda, jeho tlama jako zející propast Země, z níž vyráží hustý čoud smíšený s tlumenými plameny; jeho hlava se podobala tvarem vlku, byla však o sobě větší než u obrovského vola, jeho krk se však podobal krku leviatana, jenž je největší a nejmocnější mořský netvor, jeho tělo pokryté a opatřené mocnými šupinami a s křídlovitými, ostře zašpičatělými, dvouploutvemi měřilo v objemu 666 loktů; nohy se podobaly mocným z kořene vyvráceným dubům a ocas, právě též 666 loktů od těla dlouhý a šupinami pokrytý, byl stočen do sedmi prstů.

5. Vypadal tedy tento drak strašně a tvářil se, jako kdyby chtěl naše poutníky zahubit anebo aspoň vyzvat k boji.

6. Jelikož však Henoch poznal velmi dobře zlou přirozenost tohoto netvora, oslovil draka takto: „Poslyš, vyvrheli stvoření, svémocný stvořiteli této ošklivé podoby na oklamání, znám tvou podstatu a znám tvé smýšlení. Mne na věky nikdy neoklameš, jako jsi mne nikdy dosud oklamat nemohl. Neboť láska k Bohu je mocnější než všechna tvá síla a z ní vychází velké, svaté světlo

a v tomto světle stojíš ve vši své bezedné potměšilosti přede mnou nahý; ale tato tvá zlá potměšilost je zároveň velkou slabostí, kterou má láska může jedním dechem odváť.

7. Toto ti budiž otevřeně řečeno, abys věděl, před kým stojíš! Já, Henoch, jediný velekněz Boží na Zemi, pravím však a přikazuji ti nyní ve jménu svého a tvého Boha a Pána, abys zmizel z tohoto místa a spěchal k moři své bezedné zlomyslnosti a nikdy pak již do této krajiny nevstoupil, nýbrž prodléval na svém dně a živil se tam bahnem své potměšilosti.

8. Ustup tedy a prchni a nedej dojít k tomu, abych se tě dotkl svým prstem; neboť víš již odedávna, jaký osud by ti způsobil takový dotek! Ustup tedy a prchni ve jménu Páně! Amen.“

9. Tu se obrátil drak k Henochovi a hlasem nevěstky pravil: „Ano, Henochu, znám tě a žádný z vás mně není neznám, neboť od počátku jsem vám všem pevným základem.

10. Neboť dříve ještě než svítilo Slunce na obloze a dříve ještě než se pomýšlelo na utváření všelikých věcí a bytostí, byl jsem zde jako prvý z Boha vyšedší sám. Ve mne se Božství dělilo a já jsem byl světlem v Bohu; a Bůh viděl, že to světlo bylo mocnější než On, a proto Se ocitl mocí toho světla ve velké bázni.

11. Přesto však nechal to světlo po věčnosti jasněji a jasněji svítit, neboť Se domníval, že tím se světlo jistě stráví, a tedy před Ním oslabí, aby Se pak ve Své podstatě z něho úplně opět posílil.

12. Já jsem však, jako svobodné světlo v Bohu velmi snadno poznal, jaký plán věčný Prabůh pojal a také jsem poznal, že při vši své věčně rozsáhlé moci nebudu nikdy s to jeho prazákladní moci vzdorovat; pravil jsem Mu tedy velmi něžnými tóny:

13. „Poslyš, můj věčný, nepřemožitelný Prazáklade! Jelikož Se bojíš mé moci, jako kdyby byla větší než moc Tvá, která mne přece povolala v bytí, vezmi mně tedy všechno toto světlo a dej mi jen jsoucnost, které by stálo naproti Tobě a Tebe pozorovalo a s tebou rozmlouvalo!“

14. Bůh však, místo aby mne vyslyšel, jen Se rozlítil, stvořil ze Sebe jiné bytosti a postavil je naproti mně jako pány a poručil jim, aby mne v mém centru a pak na všech bodech nekonečnosti polapily.

15. Tak jsem byl bezdůvodně polapen. Bylo mi vzato vše až na základ mé bytosti, a co zde vidíš, je vše, co mi bylo v největší nevině ponecháno, tedy nic jiného než nejvyšší nejubožejší podoba, vědomí toho, co jsem byl, a jediná schopnost konat zlo, aby nemohl věčně nikdy vzniknout pro mne žádný důvod k slitování a pak také ještě mimoto pro úplné poznání Boží vůle. K tomu však vždy zvrácený smysl k činnosti!

16. Jsem bez důvodu věčně prokletá bytost pouze proto, že tomu tak chce Boží zloba; já musím být Dáblem z hněvu Božího; musím za to na věky trpět a každou bytostí být proklínán, protože tomu tak chce božský zlobný a hněvný rozmar.

17. Ó, Henochu, já jsem přeubohá bytost! Toto musím věčně co nejtrpčeji pociťovat, a přece je mi věčně nemožné se polepšit! Mně je všechna možnost obrácení navěky odříznuta a tuto svou podobu nemohu změnit! Já musím lhát a podvádět, abych se učinil způsobilým k tím větší Boží pomstě. Musím dobré a pravdivé chtivě zřít, zlobou mně vrozenou musím konat jen zlo, abych se tím stal prokletějším a trestnějším!

18. Henochu, to je pro mne zlý stav! Copak se nade mnou věčně nikdo nesmiluje?

19. Henochu, neodstraňuj mne tedy odtud; nečiň mne ještě nešťastnějším, než beztoho již jsem! Můžeš-li mne však navěky zničit a odváť, učiň to a vědomí takového skutku ti bude mým díkem na věky!“

* * *

Kapitola 274.

Rozhovor Henochův s drakem. Drak zmizí.

17. března 1843

1. Henoch však pohlédl drakovi upřeně do očí a řekl mu vážným a vlídným tónem: „Dobře, nejubožejší bytosti, slyšel jsem tvou žalobu na Boha a také jsem jí zcela porozuměl.

2. Je-li tomu tak, potom jsi skutečně nejvyšší politováníhodný tvor v celé nekonečnosti.

3. Neboť nelze si představit ubožejší a nešťastnější bytost než je bytost, která musí ve vši hloubce poznávat dobro a pravdu a mimo to musí ještě mít velmi vysoký pud, aby je činila a chce-li podle tohoto pudu v neúplnější vážnosti být činna, tu ji uchopí ihned Svou zlobou

Božství a pudí ji proti vlastní vůli a dobrému poznání, aby konala zlo, aby se tím potom pro Božství vytvořil na nešťastné bytosti nový důvod, podle něhož se potom musí se strany nejvyššího, nejvyšší necitelného a nejvyšší nespravedlivého Božství činit vinou nového a vždy mocnějšího prokletí.

4. Je-li však tedy tomu takto, řekni mi pak, jak to přijde, že Pán je k nám tak milosrdný, že proto nemůžeme jinak, než Ho předně uznávat jako nejčistší, věčnou, nekonečnou lásku a proto Ho také nadevšecko milovat a za druhé vedle toho se ještě co nejzřejměji od něho Samého dovídat, že On jako láskyplný Otec vynaložil vše možné a dále ještě chce rovněž vše možné vynaložit, jen aby ti zlomil tvou věčnou tvrdošijnost, abys mohl být opět získán?!

5. Ano, řekni mi, jak to tedy přijde, že Pán vyvolal celé viditelné stvoření jedině kvůli tobě, aby tě tvrdou zkouškou hmotné smrti pohnul opět k úplnému obrácení, a ty se přece nechceš navrátit k Otci a Otec je nyní nucen Svou nekonečnou láskou rozdělovat tvou totální životní sílu v nesčíslný zvláštní život lidí na této Zemi – jako i na nesčíslných jiných světových tělesech – a takovým způsobem tě zbavit tvé svéhlavosti a takto tě také v nás lidech rozděleného zase přivést zpět, protože jako nedělený by ses na věky nikdy pro to nerozhodl?! Řekni mi, jak to přijde, a já ti potom učiním, co jsi ode mne požadoval.“

6. Tu otevřel drak opět ústa a řekl Henochovi: „Ó, nezralý člověče! Ty ještě nevíš, jak chutná tisíc let zemských a chceš znát Boha, Toho Věčného, ještě lépe než já, který jsem Ho po věčnosti ve všech Jeho obrazech zakoušel?! Ó, hleď, jak jsi nekonečně slabý a pošetilý!

7. Poslyš, já ti otevřu tvé zcela mladé oči, abys uzřel jiskěrku, jak to dopadá s tvým sebou domněle poznaným Bohem. A tak tedy poslyš!

8. Takových stvoření, jako je toto nynější, znám již nesčíslně velké miliardy! Každé trvalo asi velkou miliardu pozemských let, což je pro tebe, ubohý mladý člověče, již o sobě nepředstavitelné číslo!

9. Když takováto tvůrčí doba uplynula a Bůh se Svých tvorů nasytil, potom od této Své velké myšlenkové hory opět upustil. – To budiž dobře pochopeno! – celé to nekonečné stvoření opět zničil a pak trvala opět nekonečná prázdnota několik velkých miliard tvých pozemských let a mimo Něho a mne, který jsem se mohl vždy všemu zničení co nejmocněji protivit, jelikož jsem a vždy jsem byl součástí samého Božství, netrvalo nic.

10. Když pak Božství v jedné takové době, pro tebe nejvyšší vzdálené, stanovilo velký nový plán stvoření, pak to začalo hned opět se stvořením, a když stvořené opět takto svůj čas přestalo a Božství se Svými tvory opět nasytilo a unavilo, pak tu byl brzy zase konec s tímto novým stvořením, nastalo úplné zničení všech věcí, které beztoho nejsou nic než jen na určitou dobu ustálené Boží myšlenky a na místo dřívější nádhery stvoření následovala opět jedna jakoby věčná prázdnota.

11. Že toto má Bůh stále ve Svém pravěčném plánu moci a udržování, to můžeš zajisté spatřovat již na Zemi, kde věci se střídají vždy mezi vznikáním, trváním a zanikáním. Dnes vidíš květinu co nejnádherněji rozkvétat, zítra již opět umírá a je potom na věky zničena, a tak to jde s nesčíslnými věcmi ve velkém, jakož i v malém věčně dále! Toho jsem již velmi starým nezničitelným svědkem.

12. Věříš-li tedy ve věčný život, jsi velice na omylu; neboť mimo Boha a mne nemá nic věčného, a tedy nezničitelného trvání. Bůh, protože je v Sobě Samém prvopodstatně v nejvlastnějším věčném bytí a já, protože nejsem myšlenkou jako ty a veškeré stvoření z Boha, nýbrž nezničitelná, bytostná, oddělená část Božství Samého.

13. Tážeš-li se tedy, jak to přijde, že vzdor veškerému úsilí Boha přece jen se nechci obrátit, zatímco ty jsi Ho našel jako nejčistější lásku, tu pravím tobě: Důvod spočívá nyní nabíledni před tebou, a není žádný jiný než tento: Protože já znám Boha z prazákladu, což tobě bude věčně nemožné, ježto předně nemůžeš pochopit věčnost jako jepice, jakou byla – a rovněž tak ne, jakou budoucně bude.

14. Mohl by ses sice se svou nynější životní silou, které je rovněž nadmíru malou částí božské podstaty, od Boha tak jako já úplně oddělit, a takto mít také věčné trvání, kdybys tomu rozuměl. Kdybys však toto učinil, pak by s tebou nekonečně větší moc Božství rovněž tak strašně zacházela, jako zachází nyní se mnou, a ty bys pak se svým věčným trváním nadmíru málo získal, ježto je zajisté lépe nebýt, než mít takové bytí, jako je mám já.

15. Jelikož jsem se však proto touto věčně kolísavou vládou Božství již zcela vážně unavil a nasytil, rozhodl jsem se nyní u sebe také pro dvě věci: Buď na věky zcela zbavit Boha Jeho

moci a strhnout všechnu Jeho moc na sebe, aby potom byl konečně založen pro všechny tvory jeden věčný řád trvání, anebo kdyby se mi to nemělo podařit, pak se v druhém případě sám na věky usmrtím, abych tím učinil věčný konec Božství Samému!

16. Neboť jak často jsem již prosil Božství, aby založilo ve stvoření věčně pevný řád trvání, leč vše bylo vždy zcela marné.

17. Své světlo chtěl jsem Mu vrátit; Božství mne však zajalo jinými, jepicovitě stvořenými bytostmi. Jelikož mne však nicméně nemohlo přemoci, ponechalo mi nanejvýš ubohé bytí, v němž se má dřívější bytost ze svého neomezeného bytí scvrkla do této podoby.

18. Teprve však nyní v mém světle Božství spatřuje, že jsem Mu nyní mnohem nebezpečnější než dřív ve svém dřívějším veškerenstvu, proto se také všemožně namáhá, aby mne zajalo.

19. Ale můžeš být i se Svým Bohem lásky ujištěn zcela, že se mu to navěky nikdy nepodaří! Spíše usmrtím sebe a Božství, než abych se jím dal zajmout, aby potom mělo tím volnější pole tvoření a potom mohlo podle Svého rozmaru stvořené opět ničit.

20. Myslící bytosti jsou Božstvím vedeny stále k pokoře také proto, aby se žádné nepodařilo zhostit se Božského rozmaru.

21. Já jsem se však tentokrát pevně rozhodl, že provedu Božství věc, která Mu navěky zažene Jeho rozmary. Věřu, tentokráte Mu ukáži svou moc a potrestám Je jako starého zločince. Pochop to, Henochu! Amen.“

22. Tu drak náhle zmizel.

* * *

Kapitola 275.

Řeč drakova obelstila sedm poslů. Henochův jasný výklad úplné nicotnosti lživé řeči drakovy. Příčiny pokušení.

18. března 1843

1. Z této drakovy řeči dostalo mimo Henocha všech ostatních sedm poslů tak mocnou závrať, že si nevěděli vůbec rady.

2. Jelikož to však Henoch velmi brzy u nich zpozoroval, otázal se také ihned Kisehela, co se mu zdá být při této drakově řeči tak zarážející.

3. Kisehel odvětil hlasitě Henochovi: „Ty se tážeš mne, ač jsi jediný osvícený velekněz Páně? Hle, lépe se bude slušet, otáži-li se já tebe, co ty o tom všem soudíš! A tak jsem nyní dal otázku tobě; odpověz mi na ni, je-li ti to v jistých bodech možné!“

4. Věc je přenesmírně důležitá! Proto já ti také učiním příležitostné námitky, které ti bude vyvrátit, neboť zde je nám všem zapotřebí nejmocnějšího světla, nechceme-li přejít do zničující smrti! A tak tedy mluv, bratře Henochu, co máš k této drakově řeči platně namítnout a pověz mi, zač ji máme všichni považovat!“

5. Henoch odvětil Kisehelovi: „Ale poslyš, bratře! Jestliže někdo v prvním okamžiku nepostřehne, zač má tuto drakovu řeč považovat, pak musí být určitě zcela slepý! Jak používáš milosti svatého Otce, že mi tu můžeš přijít s takovou otázkou?“

6. Skutečně se zdá, jako by ses nechal touto nejlživější řečí úhlavního nepřítele Pána obelstít!

7. Copak jsi nezpozoroval, jak přebíhal od jedné výstřednosti ke druhé a sám si tím co nejvýš odporoval?!

8. Neprosil mne, abych ho zničil?! A nakonec hovořil tak, jako by zachování Boha Samého záviselo na jeho zachování!

9. Zda neřekl, jak je na nejvyšším nepředstavitelném stupni Pánem vždy nejvýš necitelně, nejvýš nespravedlivě veden, puzen a pak nejvýš nemilosrdně co nejproklatěji trestán?! A nakonec vybuchl v zuřivost a tvrdil, že chce potrestat a také potrestá Pána jako nějakého starého zločince!

10. Neosoboval si na jedné straně nadbožskou moc? A na druhé straně se nechává zajmout nově stvořenými jepicemi a to zároveň v celé nekonečnosti a musí se spokojit s touto svou nejubožejší podobou!

11. Zda nepravil, že Božství teprve nyní poznává, že on je Mu v této své podobě nejnebezpečnější?! Musí tudíž být pro něho jako největšího nepřítele Boha tato podoba právě přece nejvýhodnější! Jak to, že ji tedy předtím nazval nejubožejší?!

12. Zda v tomto případě nepovažuje podobu Boha za nejlepší, když naproti tomu označuje svou podobu za nejubožejší, a naopak přece zase svou podobu považuje za nesrovnatelně dokonalejší, ježto se domnívá být v této podobě Bohu jako svému nepříteli nejnebezpečnější?!

13. Jednou označil celé nádherné stvoření jako nevázanou, rozmarnou myšlenkovou hrou Božství, k níž patříme i my; hned poté zase však přece doznává, že naše životní síla je nejmenší částíčkou skutečně Boží podstaty, jež by se dokonce mohla svým způsobem zajistit před zničením, aniž by však přitom něco získala!

14. Hle, je tedy vše plno nejkřiklavějších rozporů! Jak je to jen možné, že jsi to jako vysoce probudilý posel Páně nemohl hned v prvním okamžiku poznat?!

15. Proč se tento velký lhář nyní tak rychle skryl? Kdyby byl mluvil pravdu, pak by to zajisté nemusel činit; jelikož však číchal pečeni, která by mu byla proti tomu z mé strany předložena, prchl nám tedy také co nejrychleji z očí, abych ho nevolal k další odpovědnosti.

16. To je přece jeho starý, snadno poznatelný trik, kterým se vykroutil otci Adamovi a potom ho sám dvakrát přivedl k pádu – jednou při nepožehnaném plození a podruhé při znesvěcení dne Páně. A ty se mne můžeš ještě tázat tak, jako bys chtěl uvěřit starému arcilháři a podvodníkovi?!

17. Ó, běda tobě, svatá výšino Páně! Věří-li tvé děti tak snadno klamným slovům drakovým, budeš se muset jistě jednou před nížinou stydět a napadneš ji jako sup a zahubíš ji až do nejvnitřnějšího základu!

18. Ano, děti Boží přivábí soud, zatímco děti světa o sobě by zůstaly až na konec věrny světu!

19. Začneme-li tedy my jako opora světa kolísat, co se potom stane se světem?!

20. Pravím vám proto, moji milí bratři: Blažen a opravdu šťasten je ten, kdo snáší pokušení; neboť když se osvědčil, obdrží potom pravý účel svého života, který nám všem svatý, láskyplný Otec zaslíbil, budeme-li Ho opravdu z celého srdce milovat.

21. Ty však nyní netvrď, že nás snad svatý Otec pokoušel, neboť takto nezkouší dobrý Otec nikoho ke zlobě a On nepotřebuje nikoho pokoušet. On však viděl v tobě ještě temnou touhu po rozkoši, a tak dopustil, aby z tebe vystoupila a abys ji nyní musel ohledat a sám zvědět, zda po ní již netoužíš.

22. Ty jsi však dokázal ještě chuť věřit, a tak tedy také věz, že ukázal-li někdo chuť ve falešném, pak také to falešné s chutí přijal, a toto je semenem hříchu. Když se zrodí hřích ve své zralosti, zrodí také ihned smrt, která je v něm.

23. Nedejte se tedy mýlit, milí bratři; neboť každý dobrý dar a každé opravdové, dokonalé nadělení pochází jen od Otce všeho světla a života. V Něm není proměny, ani nějaké změny na věky. Jakým je, takovým byl od věčnosti.

24. On nás stvořil jako „prvence“ svého stvoření ze Své lásky podle Své vůle Svým věčným slovem pravdy, a tak jsme také prvenci, a nikoli „miliarděnci“ podle drakovy lži. Toto nám Otec zjevil.

25. Já tedy myslím, že dobrý svatý Otec zaslouží zajisté více víry než lživý drak! A tak tedy půjdeme v pokoji dál! Amen.“

* * *

Kapitola 276.

Příchod a přijetí na výšině. Henoeh napomíná Kisehela, jenž se bojí Pána. Otázka Uraniona týkající se stavu nížiny a Henoehova zpráva.

20. března 1843

1. Tato Henoehova řeč úplně postačila, aby ty ostatní opět napravila, a tak tedy šli nahoru a dostali se již za sedm hodin podle nynějšího času k dětem východu.

2 .Když děti východu spatřili Henocha a ostatních sedm, pospíšili ihned do chaty Uranionovy a zvěstovali jemu i těm, kteří byli z jeho kmene, že se velekněz Henoch blíží s ostatními sedmi, kteří jsou z jihu.

3. Při této zprávě všichni náhle povstali a s otevřenou náručí spěchali vstříc přicházejícím.

4. Také nádherná Purista nechyběla a byla dokonce prvá, která se vrhla Henochovi do náruče a téměř bez dechu s největší nejvyš překvapující radostí své mysli mu oznamovala, že přesvatý Otec před třemi obraty stínu přišel do její svaté kuchyně a přikázal jí, aby připravila k výšině se blížícímu Henochovi a ostatním sedmi poslům dobrou hostinu lásky a jim také ohlásila, že On se s nimi setká v chatě lásky.

5. Když Henoch a všichni ostatní uslyšeli z úst Puristy tuto zprávu, zaradoval se Henoch velice, pozdravil a žehnal všem, kteří mu šli vstříc, a pak také všem, kteří mu nemohli přijít vstříc.

6. Tak rovněž učinil Kisehel s ostatními. Ale co se týče radosti ze zprávy nádherné Puristy, bylo ji možno spíše u něho nazvat bázní: neboť příběh s drakem se mu vznášel ještě příliš živě před očima, než aby si nepřipomínal, jak byl blízko toho, aby byl drakem napálen.

7. Ježto Henoch to však zpozoroval, pravil Kisehelovi, jako i ostatním šesti: „Poslyšte, vaše srdce se mi nikterak nelíbí, protože se bojí Otce!

8. Kiseheli, pamatuješ se ještě, jak ses svévolně ze svého starého falešného zdůvodňování vzpíral Otci nádhery na velkou sobotu?! Co se ti tu stalo? Hle, jen velkou milost a slitování jsi našel!

9. Víš-li však přece ještě jistě toto, jak ti tedy může být nyní před Ním úzko, zatímco jsi byl drakem jen zpracován, ale svobodná vůle k pádu ti chyběla!

10. Proto buď mužem a důstojným synem Adamovým, ale ne pošetilým zbabělcem, a raduj se tedy z nehlubšího základu lásky svého srdce z Otce. Tak tě Otec posílí ve věci, v níž jsi ještě slab!

11. Bojíš-li se Ho však, pak můžeš být také ujištěn, že ti ta bázeň zůstane k podkopávání tvé lásky k Bohu a Otec, který bude šetřit tvou slabost, nebude se ti moci ukázat.

12. Věř mi, bratře Kiseheli, že Pán netrestá nespravedlivého, nýbrž toto činí nespravedlivý sám, neboť jeho skutek naplnil jeho srdce velkou skrytou bází před Bohem a bázeň je potom tvůrcem soudu a trestu ve vlastním srdci.

13. Srdcem, kterým však si může někdo svou mocnou láskou k Otci připravit věčný nebeský život, právě týmž srdcem může však také být tvůrcem svého vlastního žaláře smrti.

14. Proto zanech bázně a raduj se v Pánu. Tak tě přijme s otevřenou náručí a v každém boji tě posílí!

15. Nech té příhody s drakem a považ, kterého ducha dítětem je drak ze sebe, a můžeš být ujištěn, že Otec ti otevře tvůj vnitřní zrak – pokud se týká draka – tak, že tím v hlubině hlubin zcela přejasně uzříš jeho podstatu. Toto přeji tobě i všem ze svého nejnvnitřnějšího základu lásky!

16. A tak tedy pospěšme k chatě Puristině a tam se srdcem plným toužebné lásky očekávejme láskyplného svatého Otce! Amen.“

17. Po tomto dobrém napomenutí se starý Uranion obrátil na Henocha a otázal se ho, jak to nyní vypadá v nížině.

18. Henoch mu řekl: „Poslyš, co se týká nížiny, tato zůstává sice ještě v přirozeném ohledu, to je vzhledem k horám, nížinou; v duchu se však stala zcela pravou výšinou, která snadno předčí naši výšinu!

19. Lamech, druhdy tak strašný, ukrutný zuřivec nížiny se stal nyní jako já plnomocným lásky Páně a Pán ho k tomu – jako mne – osobně požehnal. Více vám všem říkat nepotřebuji; v přítomnosti Páně se však k své největší radosti vše dozvíte.

20. Pošli však, Uranione, Lamela ihned k Adamovi, k Setovi a ke všem ostatním praotcům, potom k Sehelovi, velkému synu Setovu, a také k Horedovi, bratru Lamelovu a k jeho ženě Naeme, aby se všichni i s ženami odebrali sem, neboť nyní musí být přítomni, aby slyšeli o nádherných plodech nížiny.

21. Také Naeme ať zví, co se stalo z jejího otce, ale teprve zde. Proto také ať Lamel nic jiného nečiní, než jen to, že sem povolá všechny jmenované. Vše ostatní se již dozví zde. Amen.“

22. A Lamel ihned odkvapil, aby obstaral záležitost.

Adam a praotci zdraví navrátivší se. Adam útočí na Henocha otázkami. Henochovo napomenutí k trpělivosti. Setkání Pury a Naeme s cizím mužem z jihu.

21. března 1843

1. V době dvou obrátů stínu přišli sem všichni pozvaní a náš starý Adam byl jeden z prvních, kteří se přímo vrhli na Henocha.

2. Teprve když minul prvý výlev shledání lásky, v němž by se byli praotcové láskou a převelikou radostí téměř umačkali, otázal se Adam Henocha:

3. „Můj nadmíru milovaný Henochu a také ty, můj Kiseheli, Setlaheme a ty, Jorame a Hile, Baeli, Luleli a Dareli, vypravujte mi vše postupně a jeden po druhém, jak se vám v nížině dařilo, jak se Lamech choval a co vše potěšitelného se tu přihodilo.

4. Neopustila vás nikdy milost a láska věčného svatého Otce? Nedal se nikdo z vás snad obelstít ženami nížiny?

5. Co se stalo se známou deskou, o níž nám svatý Otec sdělil, co ošklivého s ní Lamech provedl?

6. Postřehli jste v nížině mé stálé modlení a žehnání?!

7. Neboť dokud jste se zdržovali v nížině, neměl jsem dnem ani nocí klidu a odpočinku. Nemohl jsem to ve svém domě vydržet, nýbrž téměř celou tu dobu jsem strávil na otcově výšině a modlil jsem se nad vámi a nad nížinou a žehnal vám ustavičně.

8. Rovněž tak činili také ostatní většinou se mnou a musím říci, že Naeme bez nejmenší přestávky úpěnlivě prosila všemohoucího, dobrého svatého Otce o uzdravení svého pozemského otce Lamecha v nížině, a to ustavičně nejdojímavějšími srdečnými slovy, že jsem ji ani já nemohl sám poslouchat bez nejhlubšího dojetí.

9. Rovněž tak činili také Hored a obě ženy Lamechovy, které přišly také k nám na výšinu a které se stále za vaší nepřítomnosti zdržují v našem středu.

10. Ještě ti musím, můj nejmilejší Henochu, co nejpochvalněji se zmínit o ubohé Puře, děvčeti z nížiny. Toto dítě uvedlo nás všechny do největšího úžasu. Ano, kdo to spolu s námi neviděl, ten tomu nemůže nikterak uvěřit!

11. Ty víš, jak strašně zacházel Lamech s jejími rodiči a příbuznými! A hle, přesto vše se na výšině nemodlil nikdo za Lamecha více než právě toto dítě, a to tak dojemným způsobem, s tak velkou láskou a důvěrou k svatému Otci, že jsem nemohl jinak než předně pevně věřit, že svatý Otec je stále jedině jí viditelný a za druhé jsem se nemohl ubránit mínění, abych ji skutečně nepovažoval za pravou dceru svatého Otce.

12. Věřu, Henochu, kdybys ji byl viděl a slyšel, sám bys byl přišel na tuto myšlenku.

13. Z tohoto důvodu jsem nyní také vzal toto dítě k sobě a jak ji zde vidíš, vzal jsem ji nyní také s sebou, aby se z tvých úst dozvěděla, jak to vypadá v nížině, za kterou se tolik modlila a tolik vzdechů vyslala k svatému Otci.

14. Hle, nejmilejší Henochu a také vy, kteří jste byli před Henochem vysláni do nížiny, tak se dělo za vaší nepřítomnosti na výšině.

15. Já, vás všech dosud ještě žijící pozemský otec, jsem vám sdělil toto jistě k vaší velké radosti; proto učiňte nyní také vy mi po tak mnohé dny a noci co nejhlouběji vytouženou radost a sdělte mi, na co jsem se vás tázal, avšak jedině podle vůle svatého Otce. Amen.“

16. Tu žehnal Adam Henochovi a všem ostatním opět tváří v tvář.

17. Henoch otevřel ústa a pravil Adamovi i všem ostatním: „Poslyš, Otče Adame a vy všichni moji otcové a děti! Láskyplný svatý Otec si vyhradil radost, že vám sdělí, co vše se přihodilo s nížinou a jak to s ní nyní dopadá; proto ti nyní nemohu tvé přání hned splnit a odhalit poměry v nížině.

18. Můžeš však předem zvědět, že v nížině se přihodily neslýchané věci; ano – pravím tobě – věci, o nichž se nám na výšině nikdy ani nesnilo! O tom můžeš být úplně ujistěn.

19. Měj však jen ještě krátký čas strpení a odhalení bude stát před tebou a vámi všemi jako svítící ranní Slunce. Musel jsem vás zavolat proto, aby se vám dostalo jasné zvěsti, mějte tedy

jen strpení, nežli přijde Otec, jak to slíbil Puristé a vašemu duchu se dostane pravého světla o nížině.

20. Vstupte však nyní do chaty Puristy, kam jsme zváni, ale mimo matku Evu ať tam podle daného zákona žádná ženská bytost nevstupuje a ať se tedy také ostatní ženy s Naeme a Purou odeberou zatím do chaty Uranionovy. Ty, nádherná Puristo, veď nás však nyní do chaty lásky Páně. Amen.“

21. Purista se však ještě otázala Henocha, zda by se pochybilo, kdyby se vzala do chaty také jen chudá nejčistší Pura a Ghemela, žena Lamechova.

22. Henoch však pravil: „Poslyš, kdyby přišlo na mne, nechal bych celý svět vstoupit dovnitř; ale nejsem Pánem Božího řádu! Pán to však takto přikázal, a my tedy musíme Jeho vůli ve všem tak dlouho plnit, dokud nám On Sám neoznámí něco jiného.

23. A tak tedy nezáleží na mně, nýbrž jedině na Pánu, zda smějí nyní do této chaty ženy vstoupit či ne, proto číňme nyní také to, co je nám přikázáno, a Pán pak učiní, co bude Jemu milé. Amen.“

24. Takto vstoupili otcové vedeni Puristou do chaty; ženy mimo Evu zůstaly však venku.

25. Pura a Naeme však poněkud poodešly a obě prosily snažně Boha a odevzdaly se zcela svému osudu, obětovaly svou zbožnou zvědavost Pánu a chválily a velebily takto vzdychající Otce plného lásky, milosti a slitování.

26. Když však tyto dvě takto vzdychaly, hle, tu přišel z jihu jakýsi muž a šel rovnou k těmto dvěma. Když to však ony zpozorovaly, chtěly uprchnout; muž se však pustil za nimi a také je brzy dohonil.

* * *

Kapitola 278.

Cizí muž se baví s Purou, Naeme a Ghemelou na pahorku plození, zděšení ostatních žen.

22. března 1843

1. Když tento muž obě dohonil, a to ještě dříve, než mohly dostihnout společnost ostatních žen a s nimi pak prchnout do chaty Uranionovy, začaly volat o pomoc.

2. Ale muž jim řekl: „Poslyšte mne obě, Naeme a Puro!

3. Pravím vám opravdově a věrně, abyste se mne tak nebály, neboť nezamýšlím s vámi nic zlého, nýbrž jen velice něco dobrého, jen něco, co vám v nejvyšší míře prospěje!

4. Proto pojdte nyní zcela beze strachu se mnou k chatě Puristině a tam, as 30 kroků před chatou, kde stojí uprostřed malého trávníkového pahorku krásný cedr, si navzájem pohovoříme o velmi nádherných a důležitých věcech!“

5. Když to obě od tohoto muže uslyšely, ulehčilo se jim u srdce a Pura nabyla tolik odvahy, že se odvážila onoho muže otázat, kdo a odkud je, že zná jejich jména a že jim chce činit jen dobro, jelikož se nemohou naprosto upamatovat, že by ho kdy někde buď v nížině anebo na výšině viděly.

6. Muž jim však poté pravil: „Milované dcery předobrého Otce, copak je to v nynější již velmi lidnaté době něco zvláštního?!

7. Hledte, jste domovem na pahorku čelných praotců, které všichni obyvatelé výšiny velmi dobře znají; jste tedy také vy známy, jelikož jste, jak již bylo řečeno, domovem u čelných praotců. Jestliže já vás tedy také velmi dobře poznávám, co je na tom divného?!

8 Odkud a kdo však jsem, to budete moci také bez velkého přemýšlení velmi dobře uhádnout. Neboť předně jste mne viděly přicházet od jihu a tu je ono „odkud“ již samo sebou zodpovězeno; neboť odkud přicházím, odtud také jsem!

9. Jestliže však ve mně spatřujete jistě člověka a naprosto ne ptáka anebo jiné zvíře, pak ono „kdo jsem“ stojí přece ještě jasněji před vámi než ono „odkud“.

10. Proto se mne již netažte na věci, které vám, pokud je toho zatím zapotřebí, samy bijí co nejmocněji do očí, nýbrž raději se rychle se mnou odeberte na předem určené místo! Tam vám co nejjasněji vyložím, jak je to nyní s nížinou; neboť byl jsem od počátku až do konce svědkem všeho, co se v této době v nížině přihodilo, a vím dokonce zcela určitě, co se děje v nížině dnes.

11. Pojdte tedy se mnou, abyste se k své velké útěše dověděly toto vše dřív než všichni ostatní v chatě Puristině, neboť také vy jste, pokud vím, v této době nejvíce a nejživěji dnem i nocí snažně prosily Boha o záchranu nížiny před zánikem. Je tudíž toto také chvalitebné, a tak mne tedy následujte.“

12. Po tomto ujištění se obě ihned obrátily podle vůle tohoto muže a šly pak bez dalšího strachu také hned s ním na předem určené místo.

13. Obě však nevěděly, že toto místo je posvěcené a že žádná ženská bytost nesmí na ně vstoupit; proto se tedy také stalo, že když ostatní ženy z chaty Uranionovy zpozorovaly, že ty dvě jdou dokonce s cizím mužem na toto posvěcené místo, přiběhly a velmi úzkostlivě jim to oznamovaly. Sama Ghemela volala obě úpěnlivě zpět.

14. Muž se však tázal žen, a zejména Ghemely: „Co má být s tímto místem? Copak není celá Země Bohem stvořena, a tedy všude stejně posvěcena?!

15. Není-li vám, ženám, dovoleno pro svatost tohoto místa právě na toto místo vstoupit, pak můžete ihned z celé Země odejít; neboť méně svaté není žádné místo na ní, než je toto zde.

16. Vy však máte samy ovšem poněkud pošetilý zákonitý obyčej, že smíte právě pod tímto stromem před východem Slunce souložit, a to tak, že v této východní krajině je soulož na jiném místě prohlášena za hřích.

17. Domníváte-li se však, že tělesnou žádostí toto místo znečišťujete, pak je tím méně znečistí ony dvě svou nejčistší duchovní žádostí v Bohu.

18. Proto jen zase odejděte; neboť Já se Svými oběma miláčky z tohoto místa neustoupím. Tobě, Ghemelo, budíž však dovoleno přijít také k nám nahoru; neboť tě znám a vím, že jsi ve své lásce věrná.“

19. Ghemela však muži odpověděla: „Co žádáš ode mne? Cožpak nevíš, že mne Pán připoutal k Lamechovi a že mé srdce musí zůstat vždy a věčně v Pánu?!

20. Muž jí však pravil: „Právě proto, že Já toto zcela dobře vím, proto tě volám k Sobě nahoru. Záleží však nyní jako vždy na tobě, zda chceš tohoto volání uposlechnout, či ne. Chceš-li, pak pojď, a nechceš-li, pak se s ostatními opět vrať k chatě Uranionově.“

21. Ghemela však pravila poté Muži: „Dobrý, moudrý muži, tvůj hlas velmi mocně táhne mne k tobě nahoru. Kdybys mne chtěl a mohl u Lamecha omluvit, pak bych se také k tobě odebrala.“

22. Muž však odpověděl Ghemele: „Ne Já, nýbrž Lamech, tvůj muž, tě sám omluví a to u Mne. Proto čiň, jak za dobré uznáš.“

23. Tu se Ghemela odtrhla od ostatních žen a spěchala nahoru k našemu Muži a k oněm dvěma a posadila se hned k nohám Mužovým, obdivujíc ihned zpozorovanou jejich čistotu.

24. Dole stojící ženy se však mocně durdily jak nad smělostí mužovou, tak zejména také nad smělostí oněch tří ženských bytostí.

25. Žena Uranionova hlasitě volala: „Zrovna dnes nás musí potkat tak neslýchaná hanba právě zde v chatě, kde je očekáván Pán. Co tomu jen řeknou otcové, když uvidí tuto hanbu? Tři ženy – a to ještě ty nejkrásnější! – s jedním na pohled silným mužem za jasného dne na pahorku plození! Hanba, hanba, hanba!“

26. Muž však pravil: „Ano, velká hanba, ale ne mně, nýbrž vaší velké pošetlosti. Jděte však nyní a mlčte, jinak vám dovedu ústa zavázat.“

27. Tu ženy zmlkly a Muž začal oněm třem sdělovat vše, co se v nížině přihodilo a jak to nyní vypadá.

28. Když to však ony tři v přesvědčující jasnosti uslyšely, hlasitě zajásaly a chválily a velebily Boha za takové velké slitování.

29. Ostatní ženy se však domnívaly, že Muž s těmi třemi něco má, proto vyběhly před chatu Puristy a volaly na muže, co se venku děje.

* * *

Kapitola 279.

Dobrá odpověď Uranionova volajícím ženám. Ghemela a cizí Muž, jenž se dává poznat jako Pán. Výjev Lásky na pahorku a nárek ostatních žen. Henoch a Pán.

1. Po delším volání žen před chatou Puristy vyšel konečně Uranion ven a otázel se poněkud zlostně žen, co je tu tak nejvýš nebezpečného, že proto tak nesmyslně vřeští a zda jim snad chce někdo vzít život.

2. Avšak ženy ukazovaly prstem na travnatou výšinu a pravily: „Pohled' jen na tu velkou hanbu! A to právě dnes, kdy je očekáván Pán! Silný, zavalitý muž, jenž bůhví odkud přišel, chytil se těchto tří nejmladších žen, zavedl je na posvěcený pahorek a má tam nejspíše s nimi svou věc!

3 Pohled' jen tam, jak ho ty tři objímají a k němu se tulí, že je to jen jedna radost se na ně podívat!

4. Ne, jaká to hanba dnešního dne, kdy sem přišli poslové Páně se vznešeným Henochem, a jak bylo již poznamenáno, v den kdy Pán slíbil naší Puristě, že Se nám zjeví!

5. Jdi přece tam a zažeň z toho místa ty, kteří zapomínají na čest a veškerou vážnost!“

6. Uranion jim však odpověděl: „Víte, co? Píchá-li vás tato věc tak velice do očí, nedívejte se tam a bude vám ihned lépe! Proč mám rozhánět pozvané hosty, když nám neubližují?

7. Posvěcená trávníková výšina má v jistém ohledu význam jen mezi námi, pro cizince však, kteří to nevědí, je ta výšina jako každé jiné místo.

8. Proto se zase uklidněte a nerušte nás již v chatě, kde očekáváme Pána! Až Se Pán objeví, pak již sám takové přestupky pokárá; vy však zůstaňte hezky zticha a v klidu! Amen.“

9. Po těchto slovech zavřel opět Uranion dveře chaty a ženy nechal být.

10. Když však poznaly, že se svou žalobou nic nepořádily, tu se jen pohoršlivě ztišily a nyní zcela potichu třem ženám a neméně Muži spílaly; ale nejvíce byly na ženy rozzlobeny.

11. Ghemela se však tázala Muže, zda byl též přítomen, když několik dní prodléval na výšině Pán a učil je pravým cestám spasení.

12. Muž však odpověděl Ghemele: „Poslyš, milenko Páně, zda jsem Já byl přítomen? Buď ujištěna, že Mně tu neušlo ani to nejnepatrnější. Já dokonce vím, jak tě tento Pán nosil na ruku, jak Naeme těšil a posiloval a jak tuto Puru přijal, na srdce tiskl a dokonce jí učinil velké zaslíbení. Z toho budeš moci dobře vyrozumět, že jsem byl tehdy jistě přítomen.“

13. Tu se Ghemela začervenala a řekla si nejvýš toužebně vzdychajíc: „Ach! Z tohoto nekonečně přeblaženého okamžiku se nebudu jistě již nikdy více na zemi znovu těšit?!“

14. Muž ji však pravil: „Kdož ví, co se vše ještě dnes nestane, přijde-li Pán, ač snad již nepřišel?!

15. Ghemelo, podívej se náležitě na mne. Nelíbilo by se ti, kdybych tě také Já vzal na Svě ruce?!

16. Tu pohlédla poněkud pokradmu Ghemela na Muže, skrytou láskou k němu zcela rozpalená a objevila v něm silnou podobnost s věčně jí nejmilovanějším Abedamem, Pánem a Otcem nebe a Země .Po chvíli mlčení pravila:

17. „Poslyš, nadmíru moudrý a rovněž také vší lásky nejvýš hodný muži, tvé vypravování o stavu nížiny bylo tak živé, že jsem se přímo domnívala, že jsem byla sama svědkyní všeho toho – jak to také právě Naeme a Pura, mazlíce se s tebou a jásající nad tebou, ujišťovaly a ještě na tvých bedrech vzdychajíc ujišťují, bylo víc než lidské!

18. Jestliže tě nyní mimoto ještě blíže pozoruji a k tomu shledávám velkou podobnost mezi tebou a Abedamem – a navíc mne ještě tak přemocně jímá hlas tvého pozvání – hle, tu bych se chtěla ihned vrhnout na tvé ramě, kdyby jen nebyly tak zlé ostatní matky, které tamto vždy horlivě slídí, co zde děláme.

19. Kdyby to záleželo jen na mně, byla bych již dávno na tvých ruku. Ale ty zlé matky tam! Ne – já se přece jen neodvažuji! A kdyby pak – snad dokonce přišel k tomu Pán a Lamech! Ach, pak by to mohlo se mnou zajisté velmi zle vypadat!

20. Já tě mám ovšem jen proto tak ráda, že jsi tak velice podoben Pánu a také právě tak mluvíš jako On a tvůj hlas se také podobá zcela Jeho hlasu. To bych se však také musela omluvit! Ano, ano, to bych se musela docela omluvit!

21. Ach, proto bych se ráda posadila na tvou ruku! Sedět na tvé ruce by bylo jistě velmi blažené?! Jen kdybych věděla, že by se pro to nikdo nepohoršoval, a obzvláště však, kdyby mi to pán neměl za zlé, pak bych ráda tvému pozvání vyhověla!“

22. Muž však pravil Ghemele: „Poslyš, Má dcero, co se týče Pána, buď bez starosti. Vezme-li tě na ruku Otec, pak proto na tebe nebude Pán hněvivě pohlížet ; proto pojď bez bázně ke Mně, Otcí!“

23. Tu poznala Ghemela úplně, kdo je tento Muž, nanejvýš vzrušeně vykřikla a vrhla se Mu poněkud neslušně na prsa. A Otec ji přitiskl rovněž Svýma rukama na Své srdce a řekl jí a ostatním dvěma:

24. „Ó, Mé nejmilejší dcerušky, milujte nyní Svého Otce ze vši síly svého srdce! Neboť vy jste byly ty poslední a byly jste z chaty vyloučeny; zato jste však nyní také první, k nimž jsem přišel. Požívejte tedy nyní také hojnosti Mé lásky. Ale nesmíte Mne ještě prozradit; neboť ostatní Mne musí ze sebe poznat!“

25. Když však tento výjev uzřely ostatní ženy, nebyly k udržení; spustily nářek, běžely znovu k chatě Puristy a udělaly tam mocný lomoz, takže všichni hosté i s Puristou vyšli vyděšeni z chaty.

26. Když byli všichni venku, upozornily je ženy na výjev na travnatém pahorku.

27. Henoch však naznačil, aby se mlčelo, a poté pravil: „Není-li to nic jiného, než jen to, pak tento lomoz byl skutečně zcela zbytečný; avšak kvůli pokoji půjdu a oněm čtyřem naznačím, aby se z tohoto hloupého místa vzdálili.“

28. Henoch tam šel a poznal hned Pána.

29. Pán však pravil Henochovi: „Pošli Mi sem k uzdravení velké pošetilosti těchto žen ještě Puristu, aby byla pošetilost do kořene udušena. Leč ještě Mne neprozrazuj. Jen Sehelovi oznam, že jsem zde a pošli ho po nějaké době ke Mně. Amen.“

* * *

Kapitola 280.

Otázka zvědavého Adama a Henochova odpověď. Povolání Puristy k Pánu na pahorek. Hněv žen. Evino evangelium pro ženy. Henoch a Sehel. Sehelovo proměnění.

24. března 1843

1. Když toto Henoch od pána uslyšel, chválil a velebil v duchu své velké lásky nejméně láskyplného Otce a následoval hned jeho nejvznešenějšího pokynu.

2. Když se však velmi brzy vrátil a Pán s oněmi třemi čistými bytostmi nechtěl nicméně místo opustit, tu se otázal dokonce Adam Henocha, kdo je ten člověk, že neposlouchá ani Henocha.

3. Henoch však řekl poté Adamovi a také ostatním: „Tento Muž neustupuje z toho místa proto, že jsem Mu to neporučil a ani neradil; a já jsem to neučinil proto, že jsem to považoval za zcela zbytečné. To je zatím důvod a další důvod vám již dosti záhy sám sebou padne do očí.“

4. Tu přistoupila k Henochovi Purista a tázala se ho: „Vznešený, jediný veleknězi všemohoucího Boha na této zemi! Nemyslíš tedy, že Nejsvětější meška proto, že trpíme výjev, který se zdá být matkám nepřístupný, a že ty sám, jak se zdá, nemáš pranic proti tomu?!“

5. Henoch se však tázal Puristy: „Poslyš, nádherná Puristo, ty tedy nacházíš na tomto výjevu něco nepřístupného?“

6. Hle, já jsem poznal toho Muže na prvý pohled a našel jsem v něm pravou, nejčistší lásku a nejvznešenější, božskou nejhlubší moudrost, jelikož mi dal několika slovy zcela dobře na srozuměnou, že jsem proti němu se vši svou velekněžskou moudrostí naprostý břídil.

7. Je-li však přece tomu podle tohoto mého svědectví nejméně nepopíratelně tak, nenahlížím, proč bychom to neměli trpět a proč by to mělo být právě důvodem, aby Pán kvůli tomu meškal?

8. Naopak. Právě proto tu bude mnohem spíše, než bys jej byla očekávala.

9. Pohleď jen na Lamecha a na Horeda. Jejich ženy jsou přece u toho Muže a až k smrti Ho milují! Pohleď, ti dva by měli první právo, aby vytýkali svým ženám takové chování, a proto je z toho místa zahnat, ale oni jsou klidní a obětují v ochotné lásce vše Pánu a říkají si u sebe: „Pán ví o tom a má Svůj svatý důvod lásky, proč to dopouští.“

10. Nenaříkají-li oni, které tlačí bota, jaký důvod máme k tomu mít my, svobodní?!

11. Poslyš mne však dále, nádherná Puristo! Pohleď, ten Muž mluvil ke mně a řekl: „Henuchu, pošli Mi sem k vyléčení pošetilství těchto žen také Puristu.“ Co nyní učiníš?!”

12. Tu se Purista začervenala a po chvíli s velkou rozpačitostí pravila Henuchovi: „Ale, Henuchu! Co ty ode mne žádáš - a co onen Muž? Copak nevíš, jaký příkaz mi dal Pán?!”

13. Henuch jí odpověděl: „To vím tak dobře jako ty; neboť tvá chata mi musí být poddána, jelikož mi Pán odevzdal veškerý vrchní duchovní úřad na Zemi. Ale přesto pravím tobě já, jediný velekněz Boží na Zemi: Jdi k onomu Muži pro blaho všech žen této krajiny; neboť nepůjdeš-li tam, pak se ti Pán neobjeví. Následuj tedy mé rady.“

14. Purista byla při této Henuchově řeči studem celá zardělá a nevěděla, co by učinila. Po malé chvíli se však opět vzchopila a obrátila se na Henucha s otázkou:

15. „Ty jsi přece předtím řekl, že jsi toho Muže ihned úplně poznal. Nemohl bys mi tedy říci, kdo tento muž je?!”

16. Henuch jí odpověděl: „Nádherná Puristo, nyní jsi očištěna, a tak ti nyní mohu zcela v tichosti říci, že onen Muž Mi řekl, že ti mám říci, abys přišla proto k Němu, že je to Pán! Ale zatím o tom pomlč a jdi tam. Amen.“

17. Když to Purista uslyšela, vykřikla hlasitě podobně jako Ghemela plna nejvyššího vzrušení a běžela k Pánu. Když k Němu doběhla, vrhla se ihned k Jeho svatým nohám, objala je a pokryla slzami radosti a nejčistší lásky.

18. Pán jí však zvedl a vzal též na Svou ruku.

19. Když to uviděly ostatní ženy, byly celé bez sebe. Počaly přímo výt a toto místo proklínat a přihnaly se k Evě a oznámily jí tuto ohavnost a co nejmocněji žalovaly na tuto neslušnost.

20. Eva však pravila bědujícím ženám: „Nechte přece napřed naříkat muže, kteří jsou našimi pány a nepředbíhejte je! Až oni budou žalovat, potom můžete plakat; ale není nikdy po právu, žaluje-li žena.

21. Já jsem vaše matka a jsem vám všem živým obrazem. Stanete-li se však jiné, než jsem já, pak bude vámi svět uveden v záhubu

22. Já jsem jen jednou svého pána předběhla a toto předběhnutí by bylo stálo život téměř celého stvoření!

23. Jestliže Se však Pán nad mou slabostí ještě slitoval, pak se to stalo na účet smrti našeho těla!

24. Co tedy svým nářkem způsobíte, ježto tím předbíháte klid Páně?! Vzpamatujte se tedy a snášejte vše s trpělivostí a s velkou odevzdaností, a tak se stanete spravedlivými před Bohem. Neboť spravedlnost ženy spočívá jedině v jemnosti jejího srdce. Žalující žena je trnem v oku Boha!!

25. Proto nenaříkejte, neboť máte být jemnocitné a trpělivé, neboť žaloba ženy je ostrý nůž a rozřezává věrnost mužského srdce, ale jemnost je silné pouto, které k nám připoutává srdce mužů a muži je nepřetrhnou.

26. Pochopte to; podrobte se mužskému řádu a mlčte. Nemáte-li žádného zákona, pročpak děláte, jako byste jej měly? Nechte muže tedy vládnout a pořádat!“

27. Po této Evině řeči ženy konečně umlkly a Henuch povolal k sobě Sehela a řekl mu: „Bratře, Pán tě potřebuje! Proto jdi k Němu, ježto Ho vidíš na onom trávníkovém pahorku, ale před pravým časem Ho neprozrazuj!

28. Pán však tě nyní promění a pak zmocní pro Svou velkou světovou službu!

29. Ve velkém jasu vzpomeň však na mne; neboť také mne Pán jednou promění, jako nyní promění a nekonečně zplnomocní tebe!

30. Pospěš tedy k Němu, k svému a mému Bohu! Amen.“

31. Naplněn nejvyšší radostí a láskou pospíšil Sehel ihned k Pánu. Když však došel na pahorek, tu Pán vstal, podal mu pravici a řekl:

32. „Sehele pohleď, Má velká role jsou obdělána, símě je do brázd vloženo; nyní potřebuje dobré péče, aby vzešlo a uzrálo ve věčně živý plod.

33. Proto tě nyní povolávám zpět a dávám ti velkou moc, abys působil v nekonečném světovém prostoru podle Mé vůle.

34. Zde je meč Mé moci a tamto nepřítel Mé lásky. Uchop meč, jdi a bojuj vždy proti draku! Amen.“

35. Tu Sehel náhle zmizel a nebyl již nadále spatřen.

36. Když toto všichni muži a ženy viděli, zmocnila se jich tak velká úzkost, že všichni pravili: „Tento Muž je jistě velký Posel moci Páně!“ Padli na tváře a modlili se k Bohu.

* * *

(korektura 2011)

Konec 2. dílu

O b s a h 2. části druhého dílu.

Číslo	N á z e v	Strana :
Kapitoly:		
136.	Mahalaleel děkuje za obdržené světlo. Lásky k Bohu stojí výše nežli strach z Boha a slzy radosti jsou Pánu milejší nežli slzy lítosti	1
137.	Napomenutí Páně k lásce a veselosti. Zaslíbení dne velkého Vykoupení a velkého Času časů. Lásky osvoboditelkou od jeho těla a smrti	2
138.	O věčném přibližování se člověka k Pánu. Rozpor mezi Boží nekonečností a konečnou, omezenou osobou Páně v Abedamovi	3
139.	Pochybnosti hloubalů o nekonečné a konečné Boží bytosti a Abedamova jasná odpověď	5
140.	Lásky pravým klaněním se Pánu. Zkouška lásky Pury a zlatá slova o pravém Otci	6
141.	Pura a Jared. Odevzdanost a pokora Pury. Výzva Páně k nočnímu odpočinku	7
142.	Snídaně v pondělí. Pán učí dvanáct poslů psaní a čtení a bratry Lamechovy přípravě kovů. Henoch povolán za velekněze. Pán napomíná, žehná a loučí se s dětmi výšiny	8
143.	V den sporů aneb služby. Řeč Abedama druhého o břemeni úřadu učitelského	10
144.	Henocho spravedlňuje namáhavý úřad učitelský a prorocký	11
145.	Příchod dvou poslů. Rozpačitost Adama a druhého Abedama	12
146.	Hluboce moudrá řeč cizince o účelu jeho příchodu. Henochovo tušení	13
147.	Sporná otázka o bytí člověka souzeného a o bytí svobodného. Rozpaky Henochovy	13
148.	Tvrdošíjný cizinec. Dobrá vyhýbavá odpověď Henochova	15
149.	Úřad pokořování před Bohem a Světem. Řeč Henochova o rozdílu mezi životem v Bohu a životem v člověku. Cizinec se táže na rozdíl mezi tvorem a Božím dítětem	16
150.	Všetečný Abedam pokořen Cizincem	17
151.	Velká moudrost cizince. Určení člověka pro duchovní samostatnost. Víra slepá a víra v autoritu – soudem	18
152.	Žasnoucí Henoch uznává moudrou řeč cizince. Podobenství o dvou sytých a mnoha hladových	20
153.	Henochova samomluva o moudrosti cizincově. Snění a velké tušení Abedamovi	21
154.	Henochova rozmluva s druhým cizincem. Henoch a Adam v kritickém postavení	22

155. Ostrá slova Adamova a výrok týkající se vyobcování cizince. Cizinec odhalen jako Pán Sám	23
156. Abedamova řeč o otcovství a dětství. Jen jeden Bůh a jeden Otec	25
157. Svátý Otec se všech stran tísněn Svými dětmi. Adam poznává v druhém cizinci Ábela. Nepodařený pokus satana starého lháře přiti se s Pánem	26
158. Abba, varování před zlomyslností a lstí satanovou. Satanova malomocnost. Střeďte se sebe samých	27
159. Ábelovo poslání k hlasatelům pokání s výšiny do Hanochu, kteří tam propadli rozkoši těla. Nebezpečí těla žen	28
160. Čtyři pochybovači z jižní krajiny. Henocho mluví na oko jako neznaboh a účinek jeho řeči	29
161. Henochovo napomenutí k horlivému pátrání po pravdě a poznání Boha	31
162. Porada čtyř pochybovačů	32
163. Rozepře mezi čtyřmi pochybovači a Lenochem	34
164. Dokonalý pojem o Bohu čtyř pochybovačů. Moudrost plodem živého srdce	35
165. Trojná bytost vznešeného Abedama a bytost Henochova jako nástroj Páně	35
166. Rozdíl mezi chytrostí rozumu a moudrostí srdce	37
167. Slovo Boží jako živá voda. Podobenství o dešťové vodě, která je k zalévání rostlin lepší nežli voda pramenitá	38
168. Čtyři svěští mudrci poznávají v Cizinci Pána. Moudrost a láska jako dlouhá a krátká cesta pro ty, kteří hledají Boha	39
169. Láska pravou bohoslužbou a pravou obětí. Pána se stává opět neviditelným	40
170. Adamova pošetilá touha po řeči Henochově o Pánu, jenž se právě stal neviditelným. Henochova případná odpověď	41
171. Zázračné naplnění Setových spižíren	42
172. Prvá církev na Zemi. Sedm poslů s výšiny v paláci Lamechově v Hanochu	43
173. Třetí schody v paláci a jejich překážky pro naše tři posly	45
174. Setlahemova řeč ke zlým ženám třetích schodů, nabádající k pokání. Zpráva dívek prvých a druhých schodů o zázračném zachránění	46
175. Řeč Setlahemova a rozkaz zachráněným dívkám. Tři poslové postupují k Lamechovi. Zuřivost bezmocného Lamecha	47
176. Kisehelova energická řeč k zuřivci Lamechovi. Kisehel vyzývá protivícího se Lamecha k poslušnosti	48
177. Kisehelova rázná slova Lamechovi. Průvod Lamechův a jeho tělesné stráže k popravišti za vedení tří poslů	49
178. Soud ohněm nad záletnicemi Lamechovými	50
179. Kisehel zkouší a pokojuje Lamecha v jeho předstírané božskosti a všemohoucnosti	51
180. Lamechova tvrdošijnost a vzdor. Kisehelova ostrá řeč a Lamechova hrdá odpověď	52
181. Střídavá řeč Kisehela a chlubného Lamecha. Lamechova nedobrovolná třídní samota u popraviště před městem	53
182. Návštěva Kisehelova, Setlahemova a Joramova u čtyř onemocnělých bratrů. Kisehelovo poučení duchem Ábelovým o důležitosti trpělivosti. Uzdravení čtyř nemocných	54
183. O moci srdečné přimluvy. Dobrý účinek nedobrovolné Lamechovy hladovky. Lítost Lamechova a slitování Páně	56
184. Dík ústy a dík srdcem. Obrácený Lamech si přeje očistit opět kamennou desku	57
185. Lamech poznává a velebí Boží otcovskou lásku a dobrotu. Kterak lítost a láska obráceného proměňuje lejno hříchu v čisté zlato	58
186. Kisehel přikazuje Lamechovi, aby postavil chrám jako místo pro uschování svaté desky	60
187. Lamechovo dobré poselství k jeho lidu. Neposlušní poslové Lamechovi. Zázračná sluhy posilující hostina	61
188. Kisehel poučuje Lamecha o zpracování zlaté rudy. Thubalkainovo povolání	

189. Hostina na chrámovém místě. Řeč Kisehelova o určení ženy. Útěšná řeč Setlahemova k ženám a dívkám	63
190. Setlahemův příkaz ženám a dívkám. Thubalkainův příchod. Rozmluva Kisehela s hrubým Thubalkainem	64
191. Nezdvořilý Thubalkain je mocí vůle Kisehelovy ochromen a k zdvořilosti a pravdivosti vychováván	66
192. Kisehel odhaluje světskou chytrost Thubalkainovu	67
193. Thubalkainovo poznání, lítost a osvobození jeho nohou z pout. Thubalkainovo přání a Kisehelovo zaslíbení	68
194. Správná a dojemná modlitba Thubalkainova. Kisehelova děkovaná modlitba. Otcovský hlas u oblaku	69
195. Thubalkainovo nařízení o dobývání zlata. Vjezd do sídla Lamechova	70
196. Přípravy k slavnostní hostině. Převedení svaté desky do trůnního sílu Lamechova. Řeč Kisehelova o pravdě jako Vykupitelce	71
197. Lamechovo velké láskou naplněné uctívání Boha. Thubalkainův obdiv. Kisehelova slova o čistém ohni lásky	72
198. Lamechova vítězná řeč a pokorné doznání. Kisehelova odpověď	73
199. Klamný zjev nepravé Naemy. Lamech a Thubalkain v pokušení a v pochybnosti	75
200. Odhalení b"nepravé Naeme	76
201. Řeč Kisehelova o bratrství a stejné účtě mezi lidmi. O pravém království	77
202. Hostina v jídelně. Thubalkainova volba nevěsty a svatba	78
203. Vřava ve městě. Kisehelova energická řeč k bázlivému Lamechovi a poděšení svatební hosté	79
204. Boj s povstalci	80
205. Lamechův a Thubalkainův dík za sílu Boží v člověku. Kisehelova řeč o pokušení člověka	81
206. Lamechovy pochybovačné myšlenky o podstatě žádosti a pokušení. Kisehelovo vysvětlení lidské svobody vůle na příkladě	82
207. Lamechův smutek nad tím, že člověk nemůže učinit Bohu nic záslužného. Kisehel ukazuje na pokoru jako na počátek lidské lásky	83
208. Lamechův slib a spolek lásky s Pánem. Kisehelovo svědectví o neviditelném úhlavním nepříteli satanovi	85
209. Návštěva na staveništi chrámu. Pánem požehnaná píle Thubalkainových zlatníků, činnost prostředkem k udržení posílení života	86
210. Příchod dělníků povolanych k stavbě chrámu. Stavitel „Mura“ má vidění ve snách. Lamechem je odměněn a jmenován stavitelem chrámu	87
211. Murova žádost o světlo. Lamechova rada k trpělivosti. Vytýčení staveniště chrámu	88
212. Murovy návody jeho stavbyvedoucím k provádění chrámové stavby. Kisehelova nařízení pro pořádek ve státě a vyslání pěti poslů do jiných měst	89
213. Kisehelův a Lamechův průvod městem Hanochem. Návštěva hadí hory a její očištění Kisehelem	90
214. Krásný pohled s hadí hory. Duchovní obdoba čištění hadí hory	91
215. Poměr víry k lásce a lásky k poznání. Podobenství o panně a dvou nápadnicích	92
216. Lamechovo sebepoznání. Láska cestou k Bohu. Lamechova prosba dalším podobenství a Kisehelova moudrá odmítavá odpověď	94
217. Velké shromáždění lidu před královským palácem. Řeč Lamechova k jeho jásajícimu lidu. Skvostná řeč neznámého starce k lidu	95
218. Cizí řečník se dává poznat jako velekněz Henoch. Lamechova žhoucí láska k Pánu	96
219. Uctívání svatého jména na zlaté desce v trůnním sále Lamechově. Řeč Henochova o lásce jako jediném pravém uctívání Boha	97
220. Bůh jako nekonečná láska a moudrost je věčná pravda. Určení člověka	98
221. Hostina v jídelně Lamechově. Hlášení o dokončeném chrámu. Účetní zpráva stavitele. Henochova řeč k dozorcům	99
222. Thubalkainovo přehnané vzdávání úcty Henochovi. Řeč Henochova o pravém	

uctívání a o manželství příbuzných. Posvátná noc na očištěné hoře	100
223. Prudký vítr a plamenné moře na východě. Hlas Páně nad plamenným kruhem. Východ Slunce a nový host z výšiny	102
224. Henochova řeč v ohni lásky k svatému Otci. Svatý Otec schvaluje Henochovo horování lásky. Obrácení Lamechovo svědectvím o moci Božské Lásky	103
225. Lamech se táže na jméno mladého muže a Kisehelova vyhýbavá odpověď. Řeč mladého muže k lidu	104
226. Lamech a jím dosud ještě nepoznaný svatý Otec v trůnním sále. Pán klíčem a dveřmi	105
227. Hostina v jídelně. Jmenování Lamecha knězem svého lidu. Henochova řeč o kněžství a království. Zameškaná stolní modlitba. Svatý Otec Se dává Lamechovi poznat	106
228. Řeč Páně o pravém uctívání Boha	108
229. Lamechova otázka týkající se tělesného vyjádření pocitů. Co koná čistá láska je před Bohem správné	109
230. Lamechova pošetilá touha po zákonech. Sdělení Páně o soudu a o svobodě v lásce	110
231. Lamechova pošetilá bázeň před hněvem Pána. Jasně vysvětlení Páně o Božím hněvu	111
232. Jaká má být pravá láska k Bohu. Podobenství o knížeti a jeho dětech	112
233. Lamechova vhodná řeč k jeho lidu o pravé oběti srdce a jeho prosba k Pánu, o zprávu o jeho dvou nezvěstných synech Jubalovi a Jabalovi. Útěšná slova Páně	113
234. Lamechův mamý pokus nést svatou desku, která mu byla příliš těžkou. „Beze Mne nemůžete nic, Se mnou však úplně všechno	114
235. Řeč Páně o tíži zákonů. Proč člověk nemůže božský zákon nikdy zcela splnit. Příkázání pokory srdce a lásky	115
236. Neproniknutelný dav lidu opřed výstupní branou paláce Lamechova rozpačitost. Láska a trpělivost hlavními klíči při překážkách	117
237. Nové rozpaky Lamechovy pro dav lidí táhnoucí před Ním. O veselosti a o blaženosti jako určení člověka	118
238. Nádhera a vnitřní výprava chrámu. Chrátový služební řád	119
239. Lamechovo úzkostlivé a smutné rozjímání u oltáře. Uklidňující vysvětlení Páně o účelu chrátového řádu, požehnání oltáře	120
240. Oltář se dvěma cherubíny a oblačný sloup. Henochův obdiv nad velebným uspořádáním oltáře v nížině a vysvětlení Páně. Pán se stává opět neviditelným	121
241. Henochova řeč o neúčinnosti vynucené víry a viditelnou přítomností vynucené lásky k Pánu. Podstata pokory	122
242. Řeč Henochova k Lamechovi o jeho kněžské činnosti v chrámu. Předpisy pro zkoušení návštěvníků předsíně chrátové	123
243. Lamechův údiv nad nádherou chrámu a jeho neschopnost pochopit duchovní období stavby chrátové. Řeč Henochova o nutnosti vyučování chrátového velekněze Bohem	124
244. Návrat společnosti do města a do domu Lamechova. Sběh lidu. Henochova dobrá rada a Lamechovo účinné vysvětlení lidu	125
245. Henochova řeč o podstatě výživy, napomenutí k střídmosti	126
246. Lamechovo ustanovení k bratrské slavnostní hostině pro chudé a uvězněné. Obdiv Brudala, spižírnicka a jeho vězněné rodiny	127
247. Henochova a Lamechova střídavá řeč týkající se odkladu slavnosti. Henochovo vysvětlení duchovní období chrámu a jeho nitra	128
248. Shromáždění hostů v trůnním sále. Zázračné stolní plody. Sídlo původ zla v lidském srdci	129
249. Velká hostina. Spor mezi opožděnými chudými a sluhy před dveřmi sálu. Polonahý chudý Pán Sám	130

250. Henoch a Pán jako chudý. O podstatě všemohoucího Božství a o chudobě Otcově	131
251. Henoch uchvácen dobrovolnou Otcovou chudobou. Sdělení Páně o velikosti Jeho Otcovské Lásky k Svým dětem. Pokyny o zčlověčtění a obětní smrt Páně	132
252. Henochovy pochybnosti o obětní smrti Páně. Velké odhalení o podstatě Lásky a Života a Světa a Moudrosti Boží. O Bohočlověku Ježíši jako Božím Slově těla se stavším	134
253. Pochybnosti a názory hostů o tajuplném chudém	135
254. Nedůvěra chudých hostů k Lamechovi. Dobrá rada Páně a bratrská řeč Lamechova k chudým hostům	136
255. Lamechova řeč s trůnu o viditelné přítomnosti svatého Otce v podobě Chudého muže. Výhrušná řeč pochybovačů mezi hosty. Vážná slova Páně k pochybovačům	137
256. Lamech v rozmluvě s pochybovači o Božskosti Chudého muže. Jednostranný pojem pochybovačů o Bohu	138
257. Pán v rozmluvě se slepými rozumáři. Pokorná láska Boží cestou ke světlu. Duchovní vedení a vývoj lidstva ke svobodě vůle	139
258. Porada pochybovačů. Moudrá hluboká řeč lásky jednoho pochybovače jenž na prsou Chudého poznává Otce	140
259. Všichni pochybovači poznávají Otce. Řeč Páně o různých pojmech lidí o Bohu a příčiny toho	141
260. Řeč duchovně slepého hrdiny rozumu	142
261. Odpověď Páně. Nedostatek pokory, lásky a dobré vůle příčinami slepoty pochybovačovy. Beznadějnost rozumové cesty jakožto cesty ke světlu	143
262. Pánem pokáraný pochybovač v rozmluvě s jedním ze svých přátel	145
263. Svým přítelem poučený pochybovač ne cestě k poznání Pána	146
264. Strach nově obráceného Terhada před Pánem. Světla a útěšná slova Páně bázlivým	147
265. Správná řeč láskou naplněného Terhada a ohni vyznání lásky Pánu. Pohnutí Páně a velké zaslíbení o duchovním poslání Země	148
266. Dobré svědectví Páně o Terhadovi. O soudu a jeho zabrání. Terhad ustanoven vrchním, strážcem předsíně chrámové	149
267. Nespokojení, závistiví reptalové. Odpověď Páně reptajícím	150
268. Dík Lamechův za ustanovení Terhada hlavním strážcem předsíně chrámové. Pánův plán chrámu na očištěné hoře. Pán se stává opět neviditelným	151
269. Henochova moudrá řeč o Boží Bytosti a duchovním zraku. Hlas Páně v srdci člověka. Výstraha před falešnými proroky	152
270. Noční odpočinek hostů v domě Lamechově. Nádherné slovo Otcovo Lamechovi o vnitřním ztišení při modlitbě	153
271. Henochova ranní pobožnost a řeč k bratrům. Duchovní ranní zápalná oběť na očištěné hadí hoře	154
272. Snídaně a vyslání požehnaných chudých. Henochova slova na rozloučenou a jeho náhlé zmizení	155
273. Henoch a sedm poslů na cestě na výšinu. Dobrodružství s drakem. Lživá řeč drakova o Bohu a o Jeho stvoření	156
274. Rozhovor Henochův s drakem. Drak zmizí	157
275. Řeč drakova obelstila sedm poslů. Henochův jasný výklad úplné nicotnosti lživé řeči drakovy. Příčiny pokušení	159
276. Příchod a přijetí na výšině. Henoch napomíná Kisehela, jenž se bojí Pána. Otázka Uranionova týkající se stavu nížiny a Henochova zpráva	160
277. Adam a praotci zdraví navrátivší se. Adam útočí na Henocha otázkami. Henochovo napomenutí k trpělivosti. Setkání Pury a Naeme s cizím mužem z jihu	161
278. Cizí muž se baví s Purou, Naeme s Ghemelou na pahorku plození, zděšení ostatních žen	163
279. Dobrá odpověď Uranionova volajícím ženám. Ghemela a cizí muž, jenž se	

dává poznat jako Pán. Výjev Lásky na palouku a nářek ostatních žen. Henoč a Pán	164
280. Otázka zvědavého Adama a Henočova odpověď. Povolání Puristy k Pánu na pahorek. Hněv žen. Evino evangelium pro ženy. Henoč a Sehel. Sehelovo proměnění	166

* * *

Korektura: 2011 Josefa Růžičková
ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit